DANDU BRIEL

Povestea lui DEFECT și zbura în ZIG-ZAG care era FĂT-FRUMOS

EDITURA E9 NOUĂ

Reeditare electronică cu acceptul direct al autorului DANDU BRIEL şi al Bibliotecii Cronopedia, realizată de Ioan Muntean

Reproducerea - integrală sau parțială - a lucrării şi difuzarea ei pe cale electronică sunt autorizate pentru folosul privat al cititorului
şi pentru scopuri necomerciale.

Povestea lui FĂT-FRUMOS, care era DEFECT şi zbura în ZIG-ZAG!

de ***DANDU BRIEL***

(Dedicată familiei şi în special inteligentelor noastre nepoate, Alexandra şi Clara şi tuturor copiilor asemenea)

Coperţa a fost realizată de Prof. Ionuţ Theodor Barbu , după o idee a autorului, cu o aplicaţie a desenului realizat de Ioana Vălimărescu. Ilustraţiile au fost realizate de elevi ai Liceului Nicolae Tonitza din Bucureşti, sub coordonarea Prof. Ionuţ Theodor Barbu.

ISBN 978-606-596-146-3

EDITURA E9 NOUĂ

Editura Nouă, Bucureşti - 2016

DANDU BRIEL

Editura Nouă

2016

E el dar nu e el !

Suntem în Pădurea basmelor. Liniştea foşneşte, soarele se pregăteşte să răsară printre copaci şi primele lui raze străbat deja aerul spre vârful brazilor, ca nişte suliţe de foc, roua sclipeşte cu mici diamante pe frunze şi în aceste momente, atât de calme, nimeni nu bănuia că în curând aici se vor întâmpla multe lucruri minunate, ciudate şi de neimaginat. Nimic nu prevestea ceea ce urma să se petreacă! Imaginaţia copiilor îşi va depăşi limitele!

Ici şi colo frunzele cădeau alene din copaci, plutind ca nişte mici corăbioare pe curenţii de aer, pe care câte o adiere uşoară îi făcea să circule la nivelul solului. Potecile erau pline de culorile toamnei ce urma să se apropie şi fiecare rază de lumină se reflecta parcă pe suprafaţa lor răspândind un mănunchi de lumină caldă.

Începea să se audă gunguritul păsărilor şi ciripeala lor făcea ca totul să prindă viaţă. Pădurea se trezea pentru o nouă zi. Lumina devenea din ce în ce mai puternică.

În această dimineaţă splendidă, Făt-Frumos s-a trezit mai devreme decât o făcea de obicei, cu senzaţia că era prima zi din viaţa lui, şi a dat să plece, zburând lin pe deasupra florilor spre pârâul din vale, să se spele, ca în fiecare zi, pe faţă.

Aşa făcea mereu şi se bucura apoi de adierea cu care vântul îi mângâia faţa şi îi mişca părul rebel. Prefera să plutească ca să nu calce din greşală pe vreo furnicuţă sau altă insectă trezită şi ea mai devreme.

Mare însă i-a fost mirarea, când a văzut şi şi-a dat seama că în loc să zboare drept şi elegant la înălţimea firelor de iarbă, mai mult se târa pe jos, se poticnea şi se lovea de toţi copacii şi de toate pietrele care îi ieşeau în cale. Şocul a fost pe măsură! Era evident că azi nu mai putea să zboare, că de uitat nu avea cum să uite aşa ceva!

Speriat, la culme, a rămas, mai întâi încremenit de uimire şi apoi lăsând deoparte orice dorinţă de îngrijire personală, cu mare băgare de seamă, s-a îndreptat imediat, încet, pe jos, spre Zmeul cel bun, foarte atent la fiecare călcătură. El ştia foarte bine că acesta era renumit ca fiind cel mai mare specialist

în tratarea Feţilor Frumoşi şi a zînelor zglobii doar cu frunze ruginii şi chiar a balaurilor foarte urâţi, dar numai dacă erau mai mititei, adică sub o tonă.

Cu chiu cu vai, a reuşit să se apropie de atelierul Zmeului, care era aproape de marginea poieniţei din centrul pădurii.

Atelierul era un fel de dărăpănătură, fără semnătură, adică fără autorizaţie, chiar o improvizaţie, făcută din câţiva copaci tăiaţi şi îmbinaţi chiar de Zmeu, în care acesta îşi ţinea cele câteva scule ruginite pe care punea mare preţ.

Acoperişul era asemănător cu cel al unei colibe, acoperit cu frunze şi crengi, iar uşă de intrare nu avea pentru că Zmeul era adeptul spaţiilor foarte deschise, open space, pentru a vedea tot ce se petrece în apropiere. În faţa acestei construcţii îşi făcuse un fel de pridvor-prispă pe care obişnuia să stea în aşteptarea clienţilor cu picioarele din spate sprijinite puternic pe iarba care se cam tocise de atâta stat. Coada lui stătea întinsă de-a lungul prispei şi se odihnea la soare.

Acum zmeul şedea, ca de obicei, şi se uita de-a lungul potecilor, gata să servească pe oricine i-ar fi cerut ajutorul. De regulă nu apărea nimeni. Dar azi, pe măsură ce privea, chipul lui începea să se lumineze şi pe el se citea clar o mare uimire! Începuse să-l vadă pe Făt-Frumos cum se chinuia să se apropie agale şi parcă era împiedicat de ceva

– Da, ce-i cu tine măi băiete, de arăţi aşa de bătut de soartă? l-a întrebat, de cum l-a văzut şi a ajuns mai aproape, Zmeul cel bun. Te-am privit de departe, în timp ce te apropiai şi am observat că nici măcar direcţie nu mai ai ca lumea, iar de plutit nici vorbă !

– Aşa este, că am o problemă tare grea, dragă zmeule, i-a răspuns el cu tristeţe mare, nu mai pot zbura drept deloc, ci numai în zig-zag, mai mult mă târăsc şi mă lovesc de toate lucrurile, de toţi copacii şi, din păcate, sunt nevoit să merg acum numai pe jos !

Lângă Zmeul cel bun stătea, în picioare, cuminte, sfios şi foarte serios, privind în jos spre Făt Frumos, Piticul cel mare, cel care fusese gonit din coliba piticilor normali de Albă ca Zăpada, deoarece a început să crească prea mult şi nu a mai încăput pe uşă. Ea, de fapt, de bună credinţă, l-a trimis în lume să-şi caute un adăpost pe măsura lui, iar el, după multă umblătură din bătătură în bătătură, şi-a găsit o slujbătura, adică muncea în tură, de ucenic pe lângă Zmeul cel bun. Acum era îmbrăcat într-un fel de cămeşoaie lungă până la pământ iar la brâu era legat cu o bucată groasă de sfoară, petrecută de mai multe ori in jurul taliei. Pe cap avea o căciulă destul de asemănătoare cu cea de pitic, dar care nu prea îi mai cuprindea capul lui mare şi îi lăsa complet de izbeliţte urechile clăpăuge. Privirea lui nu sclipea de inteligenţă dar exprima ascultare şi un fel de şmecherie specifică după ce te adaptezi la viaţa de pădure.

El asculta foarte atent discuţia, dintre cei doi, hotărât să fure orice idee legată de meserie. Dorinţa lui cea mai mare nu era să înveţe o meserie ca să aibă şi el o slujbă bună, ci doar vroia să-i ia locul Zmeului atunci când acesta va ieşi la pensie

sau, dacă nu se va introduce sistemul de pensii până atunci, poate că Zmeul se va plictisi de muncă şi va pleca singur în lumea largă.

Făt-Frumos robot, modernizat / Runa Postelnicu

Pentru postul de pitic, care a rămas vacant, Albă ca Zăpada a organizat un concurs şi locul a fost ocupat de fiul lui Tom Degeţelul. Nu prea arăta el a pitic veritabil, dar le-a promis că, după ce împlineşte o sută de ani, o să-şi lase şi el barbă şi cu asta i-a convins. Dar să revenim la Făt-Frumos.

– Eu cred, în primul rând, ca tu ai ceva la cap, zise Zmeul cel bun, că văd că în loc de pletele negre care îţi atârnau pe umeri, ţi-ai făcut o creastă ca de cocoş şi degeaba o ascunzi sub şepcuţa aia ca de golan.

– Păi am văzut că aşa se poartă şi mi-am dat-o şi cu miere să stea fixă.

– Dar tu eşti erou din basme şi nu trebuie să te iei după ce se întâmplă în viaţa reală, vrei să spui că îţi place mai mult să umbli cu albine în păr, nu te lua după alţii, ai văzut ce a păţit Zmeul cel rău ?

– Nu ştiu nimic, ce a păţit?

– L-au auzit nişte impresari cum cânta, atunci când îşi ascuţea ghearele, că nici nu ştiu de unde au aflat de el, zise Zmeul cu subînţeles, şi i-au spus că e bun de interpret de muzică uşoară şi acum are şi formaţie, cântă prin toate poienile şi nu mai vrea să fie rău deloc. A ajuns să nu mai urască pe nimeni şi cineva l-a văzut odată că a început chiar să zâmbească şi ce colţi avea şi ce rău ar fi putut să fie! O adevărată fiară din basme!

– Asta nu e bine?

– Cum să fie bine, că dacă el nu mai e rău, atunci nimeni nu mai vede că noi suntem cei buni! Bunătatea se vede numai atunci când o compari cu răutatea! Mai avem oleacă de noroc cu Baba Cloanţa, că a acceptat să facă o juma de normă de femeie rea la vârsta ei, că dacă încă mai speram ceva de la Balaurul de foc, ne-am lăsat păgubaşi, după ce l-am văzut că îşi aprindea flăcările cu bricheta. Nu mai e bun nici de o pufăială!

– Văd că mă cam duci cu vorba şi nu-mi răspunzi la întrebare, poţi să mă repari sau nu?

– Eu pot orice, dar de tine nu mă ating aşa cum arăţi acum, că eşti contagios, adică ai ceva la un os, că de aia se şi spune că trebuie să pui osul la treabă. Mai întâi să-mi promiţi că vei lua iar înfăţişarea de Făt-Frumos, aşa ca în basme, şi îţi vei scoate adidaşii ăia care fluieră şi sclipesc la fiecare pas, îţi vei pune iar cizmuliţele tale frumoase, îţi vei lăsa la loc părul lung până pe umeri, îţi vei lua din nou sabia şi vei renunţa la lanţurile alea care îţi sclipesc la brâu şi care fac un zdrăngănit de mă doare capul. Atunci când vei deveni iar ca un personaj de basm vom trece şi la reparaţii. Ai Casco?

– N-am auzit în viaţa mea de aşa ceva, dar de ce mă întrebi?

– Aşa ziceau unii în poieniţă, că pentru reparaţii e mai bine să ai aşa ceva, dar eu te rezolv şi fără, că suntem vecini vechi.

– Cu siguranţă că am să fac tot ce-mi spui, numai sa revin la ceea ce zici că am fost şi să mă placă iar toată lumea pădurii. Mai ales problema cu zburatul mă deranjează cel mai tare.

– Nu-i aşa simplu, pentru că, în plus, trebuie să participi şi la lecţiile de cicălire şi reciclare organizate pentru personajele din basme fără basmale şi să te mai pui la punct cu cele mai noi metode de cucerire a simpatiei populaţiei pădurii, pentru că un adevărat Fă-Frumos trebuie să fie foarte iubit de toată lumea.

– Aşa voi face! Că nici nu ştiu de ce m-a apucat aşa o dorinţă de modernizare!

– Te-ai luat şi tu după şmecherii pe care i-ai văzut că trec pârâul şi vin prin poiană. Hai, succes la şcoală şi te aştept revigorat şi reşapat!

Chiar de a doua zi Făt-Frumos se puse pe treabă. Îşi căută mai întâi cizmuliţele şi după ce şi-a aruncat, cât colo adidaşii, pe undeva prin căsuţa lui şi le-a tras cu greu în picioare, şi-a încins sabia, şi-a spălat părul şi s-a străduit să-l pieptene cât mai frumos, apoi s-a prezentat la şcoala de vară din pădure pentru primele lecţii. Bineînţeles că mergea numai pe jos şi nici nu se punea problema că va mai zbura aşa de curând. Pentru a fi mai interesante, probabil, toate cursurile de zi erau programate de noapte, după căderea serii, dar nimeni nu le-a spus concret de ce.

La prima oră de vară-beznă, mare i-a fost mirarea când a văzut că profesoară era chiar Doamna Bufniţă. Aceasta se instalase la înălţime pe creanga ei preferată şi imediat ce a văzut că s-au adunat toţi cei înscrişi la ore i-a şi luat la rost:

– Cred că vă ajunge cât v-aţi făcut de cap! Voi credeţi că nimeni nu vă vede ce faceţi, dar eu stau pe creanga mea şi de aici văd foarte bine cum se mişcă toată lumea, ziua şi mai ales noaptea şi vreau să vă spun ca sunt foarte, dar foarte dezamăgită.

Privirea ei, din ochii ca două bile de bowling lustruite şi cu mare experienţă la public, scana toate fiinţele prezente şi nimeni nu îndrăznea să mişte o pană, sau o labuţă, un cioculeţ sau un vârf de coadă. Toţi erau numai ochi şi urechi, pentru că nimeni nu dorea s-o supere pe Doamna Profesoară. Faima ei era atât de mare încât cerea multă ascultare.

La această lecţie mai participau şi câteva zâne mici, fără prea multă experienţă, doi spiriduşi, câţiva pui de zmeu paraleu şi un pitic trimis de Albă ca Zăpada pe post de mini spion. Toţi erau atenţi, gata să înveţe cât mai multe noutăţi. Bineînţeles că melcul ajungea întotdeuna după ce se terminau orele, dar nimeni nu se supăra pe el că era una din cele mai blajine fiinţe din pădure. El nu alerga niciodată după vreo pradă, aşa cum mai făceau alţii. Făt-Frumos stătea la loc de cinste, pe cel mai înalt bolovan şi privea peste toţi cei aflaţi în faţa lui în primele rânduri.

– Aţi început să-i copiaţi pe cei din lumea reala şi nu vă mai ocupaţi de loc de rolurile voastre din basme şi din poveşti. Cine a mai văzut o zână care să poarte fustă scurtă şi să se dea cu tot felul de vopsele pe faţă? Sau cine a mai văzut zmeu care nu mai scoate flăcări pe nări şi stă mai mult cu botul în batistă? Iar de

Făt-Frumos, ce să mai vorbesc, că nu mai e frumos de mult şi arată ca vai de lume! Azi parcă s-a mai aranjat puţin.

Bineînţeles că despre piticul spion Bufniţa nu a zis nimic deoarece era considerat de toată lumea un spion de tip invizibil, chiar dacă stătea în primul rînd. Pe pieptul lui era un ecuson, cât o palmă de pitic, pe care scria: Pitic spion ucenic, invizibil. Deci nu mai era nimic de comentat!

Nimeni nu scotea o vorbă şi toată lumea era foarte atentă, cu ochii cât cepele, şi aici nu ne referim la arpagic, şi cu urechile ca pânzele unei corăbi, în plină furtună.

– De azi înainte, toate zânele se vor îmbrăca în rochiţe originale tradiţionale cu danteluţe şi broderii manuale şi vor avea întotdeauna cu ele o baghetă fermecată pentru realizarea minunilor. Cine nu mai are baghetă, să se prezinte după ore la magazia de baghete şi ştachete pentru a primi una nouă. Toţi zmeişorii vor face zilnic câte o oră de antrenament pentru aruncat flăcări pe nări şi nu se vor opri până când nu vor reuşi să prăjească, prin acest banal procedeu, instantaneu, un ou de guguştiuc. Vor avea la dispoziţie cele mai moderne tipuri de tigăi prezentate în reclamele de pe toţi copacii din pădure şi aduse cu mari sacrificii pentru aceste cursuri. Iar Făt-Frumos va face antrenamente complexe de sabie, dicţie, bună purtare şi curtare, design vestimentar, marketing, sondarea pieţei şi celebromişcare.

– Asta cu designul şi marketingul am înţeles-o, onorată Profesoară, că sunt mai simple, dar chestia cu celebromişcarea îmi scapă, adică ce să fac?

– Dragul meu, aceasta este esenţa acestui curs, în ceea ce te priveşte, numai atunci când vei parcurge toate etapele lui şi îi vei înţelege sensurile profunde vei putea să te mişti prin pădure ca un personaj celebru din basme!

– Acum mi-e foarte clar, răspunse Făt-Frumos instantaneu, ca să nu aibă timp cineva să sesizeze că de fapt nu a înţeles nimic şi considera totul ca un fel de glumă.

Toată lumea a trecut la programul stabilit. Fiecare şi-a ales un colţ de poiană şi a început pregătirea. De dimineaţa şi până seara antrenamentele au fost continue. Cel mai bine s-au descurcat zânele mici, care s-au îmbrăcat imediat in rochiţe lungi, pline de zorzoane şi broderii şi au început să exerseze cu baghetele magice. Parcă erau la petrecere nu la cursuri. Cel mai hazliu moment a fost atunci când s-au transformat toate simultan în şoricei şi nu a mai avut cine să le facă la loc zâne. Stătea fiecare, în iarbă, pe bagheta, ei dar niciuna nu mai putea să rostească cuvintele magice, ci doar se chiţăiau una la alta. Noroc că Bufniţa, care a văzut toată scena, a redresat situaţia, dar nu imediat, ci după ce le-a lăsat să o roage o juma' de zi, ea prefăcându-se că nu înţelege ce vor acei şoricei care tot plimbă nişte beţe prin iarbă.

Puii de balauri au avut şi ei ceva probleme şi au stricat o mulţime de ouă până să reuşească o prăjire ca lumea. Bineînţeles că în prima etapă au dat vina pe noile tigăi, dar li s-a comunicat că nu primesc altceva. Toată poiana se umpluse de fum şi ei tot nu reuşeau măcar să rumenească un ou. Deşi se spune că fum fără foc nu

există, ei bine, cu focul ei stăteau foarte prost şi pentru că Bufniţa i-a pus mereu să mănânce ceea ce stricau la final, s-au jurat că nu se vor mai atinge de ouă prăjite multă vreme de acum în colo.

Melcul, care se înscrisese la ore pentru că era înebunit după cursuri de perfecţionare şi motivaţionale, nu pricepea nimic din ceea ce se petrecea, fiindcă atunci când ajungea el, nu mai era nimeni, sau, uneori, îl mai găsea pe piticul spion moţăind în scaun, dar cu el nu putea să vorbească, pentru că i se atrăsese foarte serios atenţia că este declarat oficial invizibil. Cu o fiinţă oficial invizibilă nu avea nimeni voie să vorbească.

De altfel, piticul spion era singurul care nu a primit nicio sarcina, pentru că el nu avea această rubrică în fişa postului, aşa că putea spiona mai departe în linişte. Toată lumea se împiedica de el, dar imediat realizau că de fapt nu s-au împiedicat de nimeni şi îşi vedeau de drum, mai departe. El habar nu avea care e rostul lui, dar se considera un fel de mare şef şi începuse chiar să-i placă să stea cu ochii pe toată lumea şi nimeni să nu-l vadă. Era prima lui misiune secretă de pitic.

Cele mai mari probleme le-a avut Făt Frumos, mai ales cu dicţia şi probele de bună purtare. El se obişnuise să zică *naşpa, coool, beton,* şi a trebuit multă vreme să se dezobişnuiască de aceste expresii urâte. S-a făcut şi de râs pentru că i-a trebuit o zi întreagă numai ca să-şi scoată sabia din teacă unde aproape ruginise, dar după ce a reuşit s-a dovedit, cu puţin antrenament, a fi un foarte bun spadasin.

Antrenamentele începeau de dimineaţă devreme şi ţineau toată ziua, cu pauză de prânz pentru somn şi odihnă. Pentru el mai greu a fost şi cu *te rog, dacă doriţi, vă rog să aveţi amabilitatea* şi alte expresii pe care le uitase de mult.

Aşa i-a chinuit Bufniţa zile şi nopţi întregi, iar la final, le-a dat un certificat de elevi "Cicăliţi şi reciclaţi la maxim" şi i-a trimis înapoi, pe fiecare la casa lui pentru a aplica toate cunoştinţele primite.

Făt-Frumos, care s-a considerat un elev foarte conştiincios, s-a întors la Zmeul cel bun pentru verificare, fluturând în mână certificatul.

Zmeul cel bun / Andreea Soare

Tare s-a bucurat acesta atunci când a văzut ce frumuşel era şi ce schimbări bune se petrecuseră cu el. Era îngrijit îmbrăcat, avea părul spălat proaspăt iar sabia îi sclipea sub razele soarelui de lustruită ce era.

– Aşa da!, zise, acum arăţi şi tu normal şi putem să ne ocupăm şi de partea cu zburatul, deşi eu cred că, dacă vrei, poţi să mergi numai pe jos fără probleme. Da ce să faci, dacă de mic ai tot zburat şi lumea s-a învăţat să te vadă aşa!

– Sunt foarte încântat că ţi-am produs o impresie pozitivă şi aştept cu nerăbdare să mă repari şi să pot pluti ca de obicei.

– Bine că eşti "foarte încântat", că altfel nu ştiu ce mă făceam. Acum lasă tu linguşeala asta, vino mai spre mine şi încearcă să te salţi puţin de la pământ!

Încercă Făt-Frumos un fel de săltătură ţopăită, dar nu reuşi decât să se ridice pe vârfuri puţin şi căzu imediat la loc, iar mai încercă, dar degeaba, parcă era lipit de pământ. Piticul cel mare nu se mai putea ţine de râs. Moţul de la căciuliţa lui îl dădea de gol că i se zguduia pe ceafă. Se străduia să pară foarte serios, dar tot corpul îi sălta de parcă l-ar fi apucat sughiţul.

După ce se uită mai întâi urât spre el şi se gândi că i-ar trebui şi lui câteva lecţii privind comportamentul cu clienţii, zmeul îi zise lui Făt-Frumos:

– Măi băiatule eu cred că tu te-ai cam îngrăşat şi de aia nu reuşeşti să te clinteşti de jos, ia să treci la cântărit! Cheamă cântarul! Să vină imediat cântarul oficial! Anunţă Piticul cel mare, care îşi şterse zâmbetul de pe faţă şi se duse în mijlocul poieniţei şi începu să joace pe loc ceva care nici sârbă nu era şi nici a horă nu semăna.

– Tu ai înebunit piticule? Cine te gâdilă în halul ăsta? Ce ţi-am zis eu să faci?

– Prea înţeleptule, tu eşti ca un far de ceaţă pentru mine, dar trebuie să te lămuresc că noul nostru cântar oficial este broasca ţestoasă şi ea nu aude şi atunci singura modalitate de a o chema este prin trepidaţiile pământului. Eu acum îi transmit în limba ei broscească să vină repede, că ai nevoie de ea.

– Ţi-am spus eu că Alba ca Zăpada te-a educat cum trebuie. Câteodată am impresia că tu chiar gândeşti!

Nici nu a terminat bine de vorbit, că din tufişuri a apărut Broasca Ţestoasă şi s-a îndreptat cu mersul ei crăcănat, alene, spre Făt-Frumos. A ajuns lângă el, s-a proptit bine pe cele patru labe cu ghiarele înfipte în pământ şi a strigat:

– Hai mândreţe! Hopa sus!

Era evident că mesajul Piticului cel mare a fost foarte detaliat şi precis.

Făt Frumos s-a căţărat, cu chiu cu vai, pe spatele ei şi a trecut cu greu de la poziţia, pe burtă, la stat drept în picioare. După ce scoase limba de un cot din cauza greutăţii de era gata să se atingă cu carapacea de pământ, ea strigă gâtuită şi cu vocea gâjâită: are 120 de kilograme!

Toată lumea prezentă a văzut cum picioarele broaştei se depărtau şi alunecau din cauza greutăţii prea mari.

– Dar nu se poate, de unde chestia asta, că nu arată de loc ca un băiat gras, nu are nici burtă, se miră zmeul. Ia scoate tu acum tot ce ai prin buzunare şi pune şi sabia jos!

Făt-Frumos îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să arunce pe jos, o baghetă şterpelită de la zâne, un felinar de pitic din care îşi făcuse breloc, un dinte de zmeu cam ciobit şi câteva ghinde. Scoase cu grijă şi sabia de la brâu şi îi dădu drumul în iarbă.

Piticul cel mare a mai tras o porţie de zbănţuială, dar mai scurtă.

– A rămas cam la fel, a strigat sufocată broasca ţestoasă. Să fi scăzut un kil !

– Tot nu se poate, zise zmeul, eşti mult prea greu pentru un puşti ca tine! E foarte curios, parcă ai fi făcut din fier !

La auzul acestor ultime cuvinte Făt-Frumos a tresărit puternic de parcă ceva s-a declanşat în corpul lui, a privit foarte speriat în jur şi a dat să fugă sărind direct de pe broasca ţestoasă cu gândul să se piardă în pădure, dar zmeul, în ultima clipă, mai rapid, îi puse o piedică cu coada de-l făcu grămadă şi-l întinse cât era de lung.

Mare i-a fost mirarea Zmeului cel bun când a auzit zgomotul pe care l-a făcut Făt-Frumos din căzătură. Toţi au rămas cu ochii pe el şi cu boturile căscate! Parcă un sac de fiare se lovise de pământ şi nu un corp de băieţel. În cădere hainele lui Făt-Frumos se agăţaseră de o creangă şi în ruptură se vedea strălucind o parte a unui picior cu o suprafaţă de metal strălucitoare şi perfect lustruită.

– Ia uită-te minunăţie! Aşa ceva chiar că nu mi-a mai fost dat să văd! Ia să vedem noi ce fel de Făt-Frumos eşti tu, zise Zmeul şi trase mai mult de haine.

Toată animalele prezente, care se mai adunaseră să-l vada pe Făt-Frumos au rămas uimite văzând că tot corpul lui era din piese de metal strălucitor şi toate acestea erau prinse în cele mai fine şuruburi, iar toate mişcările lui se datorau unor rulmenţi de cea mai bună calitate, care se mişcau într-o linişte totală. Toţi au înţeles atunci, plini de mirare, că în faţa lor se găsea în realitate un robot foarte perfecţionat şi care avea doar chipul şi vocea lui Făt-Frumos. Nici Zmeul nu mai ştia ce să creadă. Mănuşile şi cizmele, pe care le purta, nu le-au permis de loc sa vadă, până atunci, vreo parte din corpul lui Făt-Frumos. El se considera tot timpul un fel de muşchetar.

– Cine eşti tu, de fapt? l-a întrebat Zmeul pe robot şi de unde ai apărut? În tot acest timp el se apropiase şi îşi proptise un picior pe pieptul lui ca să nu poată mişca, dar nici nu vroia să-l strivească cu toate că simţea sub talpă tăria oţelului.

Personajul din oţel se uita în jurul lui încercând să înţeleagă exact situaţia în care se găsea. Nu se punea problema să se poată mişca datorită greutăţii pe care o simţea pe piept. În acel moment, el nici nu prea ştia care îi sunt posibilităţile tehnice. S-a gândit că cel mai bine ar fi să fie corect şi să recunoască cinstit cine este, atâta cât ştia şi el.

– Nici eu nu prea ştiu cine sunt! Se auzi deodată vocea robotului de sub piciorul zmeului, pentru voi trebuia să fiu Făt Frumos, dar altfel sunt ceva realizat experimental şi cu destulă grabă. Vocea care se auzea acum era asemănătoare cu

a lui Făt-Frumos dar mult mai clară şi mai puternică. Mie mi s-a spus că o să fiu frumosul pădurii şi că voi sta într-o casă din pădure unde voi primi toate instrucţiunile. Până acum n-am primit nimic şi atunci, după ce mi s-au încărcat complet bateriile, am început să gândesc singur. Ştiu doar că am chipul lui Făt-Frumos, dar corpul meu este de robot.

Acum înţeleg că nu trebuia să încerc să zbor chiar din prima dimineaţă, dar nu mi-a spus nimeni că îmi este interzis acest lucru. Nu mi-am dat seama că, fiind robot, nu pot să fac tot ceea ce făcea şi Făt Frumos cel adevărat. Cine mi-a lăsat memoria şi chipul lui a uitat să-mi spună ce pot şi ce nu pot să fac.

Cel mai ciudat este şi faptul că nu trebuia să am gândire proprie, ci doar să execut ordinele primite, dar acum văd că am şi această proprietate şi din cauza asta probabil că voi fi considerat un rebut. Atunci când am fost realizat, nimeni nu a mai aşteptat să mi se încarce complet bateriile şi am fost trimis în misiune, în mare grabă. Cam asta este tot ce ştiu despre mine. Acum cred că cel mai bine ar fi să-mi daţi drumul să-mi văd de treaba mea şi eu vă promit că am să plec imediat din această pădure.

– Asta o să mai vedem! Zise zmeul. Eu consider că ai vrut să înşeli toate fiinţele din Pădurea basmelor şi acest gest cere o pedeapsă pe măsură.

Toţi se uitau la el, cum statea întins pe jos şi prin capul lor treceau tot felul de gânduri. Ei ştiau că în fiecare dimineaţă Făt-Frumos venea la scorbura din poiană să-şi bea sucul de fructe, dar de multă vreme nu-l mai văzuse nimeni.

– Şi din ce trăieşti ? Ai mâncat ceva până acum? L-a întrebat Broasca ţestoasă, miloasă, ca să se remarce şi ea în discuţie şi pentru că oricum era cu capul cel mai aproape de capul robotului. Oricum ea nu auzea ce-i răspundea el.

– Gura mea este numai pentru vorbit nu şi pentru mîncat că eu nu am nevoie de mâncare şi de altfel eu nici nu am gât, stomac sau intestine pentru că sunt făcut din piese, rulmenţi şi şuruburi.

– Dar atunci unde este Făt-Frumos cel adevărat, cine nu l-a mai lăsat în pădure ? Întrebă şi Piticul cel mare.

– Făt Frumos a fost răpit şi dat la copiat şi apoi analizat la un Laborator secret!

– Şi pe tine cine te-a făcut?

– Habar n-am, ştiu doar că pe adidaşii mei de om modern, pe care i-am lăsat în colibă, scria Made în China şi mai mult nu ştiu nimic. Doar mai ştiu că, trebuie să mă duc să-mi încarc complet bateriile sau ori de câte ori se vor goli. El dorea doar să-i păcălească pentru ca bateriile lui durau mai mult decât işi putea imagina cineva.

– Şi unde trebuie să faci treaba asta ?

– Chiar în casa lui Făt-Frumos, unde a fost instalată o priză specială pentru mine. Acum acolo nu locuieşte nimeni cât timp Făt-Frumos cel adevărat este la laborator pentru analize şi copiere.

– Da, eu nu cred că el s-a dat singur la copiat! Zise şi Piticul cel mare, mândru că Zmeul nu l-a gonit de la discuţie.

– Păi l-au păcălit, că era foarte credul şi a venit cineva care i-a spus că a câştigat la Tomboleală o pelerină care îl face invizibil şi el a plecat imediat împreună cu curierul care venise să-l anunţe. Se pare că a zis el ceva, că de ce nu i-au adus-o acasă personal sau nu i-au trimis-o prin curier rapid, dar i s-a spus că în pădure nu există aşa ceva şi e atât de invizibilă încât numai el o poate vedea şi atunci s-a simţit foarte fudul. Oricum era cam fraier şi asculta toate zvonurile care îi foşneau pe la urechi şi credea tot ce vorbesc turiştii care vin în poieniţă.

Acum acolo se studiază posibilitatea să se realizeze mai mulţi Feţi-Frumoşi cu care să fie supravegheată întreaga pădure. Eu nu sunt decât primul prototip experimental şi deasemenea ultimul prevăzut cu gândire proprie deoarece celorlalţi li se vor implanta programe de mişcare şi vorbire şi nu vor mai avea creier viu.

– Adică vrei să spui că tu ai capul lui Făt Frumos iar el este undeva în nu ştiu ce Laborator şi nu are cap, atunci cum trăieşte?

– El are cap, că eu am numai creierul lui iar faţa mea este doar o mască. El este acum în Laborator şi stă în viaţă datorită celor mai perfecţionate aparate de supravieţuire.

– Atunci să faci bine şi să stai pe loc, cu gândirea ta cu tot, până vom reuşi noi să-l scăpăm pe Făt-Frumos al nostru, cel adevărat, vom distruge apoi întreaga producţie de roboţi şi vom aduce dreptatea în pădure! Acum vreau să te studiez puţin aşa că urcă-te pe masa asta, dar vezi să n-o rupi. Cu chiu cu vai, mai mult împins de zmeu, roboţelul s-a urcat pe masă şi de cum s-a aşezat Zmeul cel bun i-a şi scos bateriile şi a rămas ca un morman de piese inutilizabile. Nimeni nu a i-a văzut mişcările.

– Să plece toată lumea de aici, zise el, văd c-a adormit şi să-l lăsăm să se odihnească puţin, le zise Zmeul celor din jurul lui

Imediat ce lumea s-a depărtat, până la uşa atelierului şi nu mai putea să vadă ce face, s-a făcut că îl studiază şi până la urmă a scos ceva, chiar din spatele robotului şi l-a aruncat în sertarul de la masă punându-i apoi bateriile la loc. S-a convins că funcţionează din nou şi i s-a auzit glasul:

– Hai că s-a odihnit destul, ia leagă-l zdravăn de un copac, îi zise el Piticului cel mare, să nu mai ajungă să-şi încarce iar bateriile şi să ne trezim cu cine ştie ce surprize, iar noi să ţinem, chiar acum, Sfatul Pădurii pentru a vedea ce-i de făcut. Anunţă imediat adunarea Marelui Sfat!

Zis şi făcut, Piticul l-a legat pe robotul Făt-Frumos cu funii groase, de un stejar, de nu se mai mişca niciun şurubel din el şi l-a acoperit cu crengi ca să nu stârnească curiozitatea cuiva, iar Zmeul cel bun a plecat spre poieniţa în care se aduna, de obicei Sfatul pădurii. Mare mobilizare nu trebuia făcută pentru că toţi cei interesaţi erau deja de faţă. Singura mişcare semnificativă era să mearga puţin şi apoi se întoarcă cu faţa spre Zmeul cel bun. Cum aproape toată lumea era prezentă, şedinţa putea începe.

Sfatul din poieniţă avea un statut cu totul special. Aici erau interzise mâncătoriile, adică nimeni nu avea voie să mănânce pe nimeni şi erau pedepsite chiar privirile pofticioase, aşa că acolo stăteau împreună iepurii cu vulpile, ulii cu vrăbiile, lupii cu căprioarele şi toată lumea asculta doar ceea ce spunea Zmeul cel bun. Era un fel de Time-aut!

Acesta se uită peste toată poieniţa şi încercă să-i numere dar se lăsă imediat păgubaş văzând cum câţiva pui de iepuraşi se tot mutau dintr-un loc în altul iar nişte vrăbiuţe se tot agitau să apuce un loc mai în faţă. Îşi drese vocea şi-o căută pe cea de Zmeu conducător şi începu să le zică:

– Vieţuitoaaaare ale pădurii, suntem într-o situaţie fără precedent, ameninţaţi de o mare primejdie. Cineva, desigur că un duşman, ne pregăteşte un atac cu o armată de Feţi Frumoşi robotizaţi care vor să pună stăpânire pe pădurea noastră dragă. Noi trebuie să acţionăm imediat! Nu putem tolera aşa ceva! Declar mobilizare totală!

Toate ciocănitoarele să transmită mesajul meu. Ulii să zboare în toate direcţiile şi să găsească locul în care este închis Făt Frumos. Cârtiţele să facă tuneluri până sub tabăra duşmană. Şerpii să se apropie şi să asculte tot ce se petrece acolo. Niciun licurici să nu mai lumineze partea aceea de pădure. Castorii să facă baraje şi să oprească apa să mai ajungă acolo. Trebuie să le arătăm că suntem o forţă şi că nouă nu ne e frică de absolut nimeni! Noi ştim să ne apărăm pădurea! Din acest moment cer ascultare deplină!

Foarte mulţumit de discursul său Zmeul cel bun, după ce a mai scos câteva răcnituri fără sens, s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre atelierul lui. E drept că prin această întoarcere a măturat cu coada lui uriaşă aproape toată poiana de fiinţele mai apropiate dar acest aspect era neglijabil faţă de scopul profund mobilizator al adunării.

În spatele lui se auzeau şoapte, strigăte şi foşnituri de admiraţie. Fiecare vietate chiţăia câte ceva în semn de respect şi profundă preţuire cu toate că nimănui nu-i mai păsa, de mult, de vorbele zmeului. Dar aşa era protocolul şi Piticul cel mare era foarte atent şi verifica totul. Zmeul se considera, cu de la sine putere, unul din cei mai înţelepţi conducători din pădure şi nici nu-şi punea problema că nu a luat cele mai corecte decizii.

După câţiva paşi a ajuns pe pragul atelierului său şi s-a lungit cu multă satisfacţie, cât era de mare şi s-a pus pe sforăit fără să se mai intereseze de soarta robotului care era cu siguranţă sub pază perfectă.

În scurt timp toată lumea era plecată şi toată pădurea forfotea de mişcare. Şi frunzele se mişcau pe alee semn că şi cele mai mici vieţuitoare, râmele, sunt în plină activitate. Cei mai mari se mişcau ca zăpăciţii în toate părţile ca să dea impresia de disciplină şi forţă, aşa cum le spusese Zmeul, dar, de fapt, nimeni nu înţelesese nimic din ceea ce trebuia făcut.

Cum adică toate ciocănitoarele când ea era doar una şi cum să zboare ulii în toate direcţiile dacă nu se ştia niciuna, iar şerpii cum puteau asculta ceva dacă nu se cunoştea locul. Nu mai vorbim de faptul că sistemele lor de ascultare erau de

mult depaşite. Iar harnicii castori habar nu aveau unde să facă barajele şi de ce. Puteau cel mult, până una alta, să-şi ascută dinţii şi să se pregătească de ceva treabă.

Totul a durat atâta timp cât Zmeul era treaz, imediat ce acesta s-a culcat liniştea s-a aşternut instantaneu. Ce rost are să te agiţi dacă nu te remarcă şi nu te laudă nimeni !

În acest timp robotul Făt-Frumos, fiind legat fedeleş, se prefăcea că este din ce în ce mai slăbit şi că îi cad pleoapele peste ochi de somn şi la un moment dat chiar a închis puţin ochii. Bineînţeles că un robot nu are nevoie de somn!. Piticul cel mare, care îl păzea, a crezut că a adormit şi atunci, ca fraierul când scapă bonfaierul, s-a lăsat păcălit şi a închis şi el ochii pentru un somn lung şi relaxant. Liniştea era deplină. Minunile puteau să înceapă !

Ceva cu totul extraordinar a început să se petreacă ! Dintr-o dată, încet, cu un fâşâit de abia auzit din corpul robotului au început să iasă lame ascuţite de oţel, care se răsuceau în aer căutând sforile de legătură şi în câteva clipe toate au fost tăiate şi au căzut pe pământ. Era complet liber şi după cum a şi observat singur, în perfectă stare de funcţionare.

Nici lui nu-i venea să credă ceea ce vedea. " Probabil că cei care m-au făcut au avut ei ceva în cap şi nu sunt o simplă păpuşe de metal"

Se uită cu atenţie în jurul lui şi sprijinindu-se pe mâini se ridică încet în picioare. Îşi admiră cu multă satisfacţie colecţia de cuţite, perfect ascuţite şi se gândi că ar fi mai bine dacă le-ar băga la locul lor. Cu uimire a văzut cum, în aceiaşi clipă, toate s-au retras fără să se vadă cea mai mică urmă. "Ce minune minunată! îşi spuse el, apoi puse câteva frunze pe Piticul cel mare să nu-l ia cu frig în somn. Se uită calm în jurul lui şi se întinse pentru a aduna mai multe crengi cu frunze de prin copaci pe care le legă chiar de el cu capetele de la sforile taiate şi cu resturile lui de haine. Astfel în scurt timp se transformă într-un fel de tufiş care părea că începe să se deplaseze încet. În locul unde stătuse legat a mai rămas o grămadă de crengi aşezate în aşa fel încât să se credă că sub ea doarme cineva. În tot acest timp Piticul cel mare era tot în lumea viselor iar pe faţa lui se citea sentimentul datoriei împlinite.

În primul rând s-a gândit în ce parte ar fi bine să plece că el nu prea era familiarizat cu direcţiile prin pădure. În acel moment un semnal sonor discret s-a auzit şi el s-a uitat curios în jurul lui să vadă ce se petrece. În scurt timp si-a dat seama că semnalul sonor era produs chiar de el şi venea din palma lui dreaptă. A întors palma în sus şi a văzut că pe podul palmei a apărut un desen care avea chiar în mijloc o săgeată luminoasă şi care îi indica o anumită direcţie. A înţeles, fără să ştie de unde că era dotat cu GPS pentru orientare.

A pornit imediat GPS-ul şi a văzut că destinaţia finală era trecută cu litere roşii, luminoase, şi se numea: Laborator. Programul din cipul pe care îl avea instalat îi spunea că în noua situaţie trebuie să se îndrepte imediat spre această destinaţie. Traseul părea destul de clar. Fără să trezească vreo suspiciune tufişul robot a

plecat încet prin pădure. Tălpile lui se transformaseră de la glezne în jos în şenile de cauciuc care se deplasau fără niciun zgomot. Se declanşase automat şi vederea pe timp de noapte, pentru a se descurca în întunericul produs de desimea codrului, aşa că nu exista nicio problemă pentru a începe călătoria.

Nu mai era cazul ca acum să se mai prefacă a fi Făt-Frumos cel original şi atunci putea să-şi folosească toate posibilităţile tehnice cu care era prevăzut. Pentru mai multă siguranţă, că nu vedea prea bine printre crengile cu care era înconjurat, îşi scoase şi toate antenele laterale care îi arătau cum să păstreze distanţa faţă de copacii pe lângă care trecea. Şenilele aveau senzori pentru crengi sau denivelări şi nu se punea problema că s-ar putea împiedica de ceva sau să se rostogolească pe vreo pantă. Totul decurgea conform planului de finalizare a misiunii prin evacuare. Pe măsură ce mergea îşi descoperea noi calităţi şi posibilităţi tehnice. Era surprins de faptul că până în acest moment nu şi-a pus de loc problema că reprezintă un mecanism de cea mai mare fineţe, extrem de dotat, asta probabil pentru că nimeni nu-l declarase robot.

Într-un târziu, după câteva ore bune de somn, Piticul cel mare s-a trezit şi o perioadă de timp a mai moţăit liniştit păcălit de grămada de crengi sub care credea că se află încă robotul. Dar, la un moment dat, după ce s-a întins cât era de lung şi a căscat cu poftă, curios să vadă dacă acesta mai dormea s-a ridicat, a dat la o parte crengile şi imediat a început să ţipe ca din gură de şarpe, cu toate că nimeni nu a mai auzit vreodată, în pădure, vreun şarpe ţipând în halul ăsta:

– A dispărut! A dispărut! Robotul a fugit! Ajutor! Ajutor! Ţipa el din toţi rărunchii dar mai mult din gură.

Bineînţeles că l-a auzit toată pădurea şi în curând de peste tot se auzeau tropotele şi foşniturile celor care soseau în fugă.

– Cine a dipărut, Cum a dispărut? întrebară aproape în cor. Tu unde erai?

– Foarte bine, că eu stăteam cu ochii chiar pe el dar la un moment dat s-a făcut un întuneric beznă şi imediat ce a reapărut lumina am văzut că dispăruse! - Păi nu era legat?

– Ba da dar a dispărut cu legături cu tot!

– Aşa da ! Bine că nu a luat şi stejarul cu el, acum am înţeles şi noi cum stă treaba, vezi ce simplu e dacă ne explici? Nimeni nu i-a spus că soarele a fost tot timpul pe cer şi că a fost mai mult ziuă şi deabea acum s-a lăsat întunericul. Era prea complicat şi nu mai ajuta pe nimeni.

S-au pus şi ei imediat pe căutat pe ici pe colo, s-au mai uitat în stânga şi în drepta dar nu era nicio urmă şi chiar aşa cum spusese piticul nici măcar sforile de la legătură nu mai erau. Totul era o enigmă. Au mai căutat ce au mai căutat până când la un moment dat căscând plictisit Zmeul cel bun le strigă de pe prispa lui, cu toate că nu mişcase nicio gheară în căutarea robotului :

– Îmi pare rău, dar eu nu lucrez peste program, contractul meu de zmeu e foarte clar, că doar mi l-am scris singur, aşa că mă duc să mă culc şi vom evalua situaţia mâine dimineaţă şi vom lua atunci toate măsurile necesare.

Minunate vorbe! Pline de înţelepciune! Desigur că majoritatea animalelor şi fiinţelor din pădure au fost de acord cu această propunere spontană şi în scurt timp tot codrul vibra iar de sforăituri, gemete şi sîsîituri care mai de care mai puternice. Numai Bufniţa mai era la datorie.

În acest timp roboţelul mergea liniştit şi încet, încet, se apropia de locul unde credea că este Laboratorul. Se făcuse noapte şi numai tipetele liliecilor mai zgâriau liniştea adâncă. Fiind atent la drum el nu observase că Bufniţa cea ochioasă începuse să se ţină după el şi era tot timpul deasupra lui mişcându-se din creangă în creangă. Renumele ei de cel mai valoros spion din pădure se dovedea a fi de neclintit. Ea nu părea interesată de toată zarva cu căutatul şi cât a fost ziuă toată lumea a crezut că doarme în pene, pe creanga ei, dar pornise, după roboţel imediat ce se lăsase întunericul.

Urmărirea decurgea destul de greu pentru că în momentul în care se oprea din mers robotul-tufiş nu mai putea fi deosebit de celelalte tufe din pădure. Totuşi bufniţa se descurca destul de bine şi avea în vedere faptul că frunzele din tufişul mişcător începuseră să se ofilească şi apăreau puţin diferite de celelalte. Ea ştia că tufişurile ofilite se mişcă numai dacă au o misiune specială.

Acum GPS-ul îi arătă că trebuie să o ia uşor la dreapta şi să înceapă să urce o pantă. Pentru roboţel nu era nicio problemă urcatul deoarece antenele pentru semnalizarea distanţelor se prelungeau şi se aruncau înaintea lui agăţându-se de copaci ca nişte liane, trăgându-l la deal ca şi cum ar fi avut mai multe mâini în ajutor. Pe măsură ce timpul trecea roboţelul constata cu mare plăcere şi satisfacţie că reprezintă o creaţie tehnică de excepţie.

Mergând aşa el se tot gândea la ceea ce se petrecuse cu câteva ore mai devreme. Era clar acum că el era doar un prototip experimental care mai avea încă multe de învăţat. Ceea ce îl nedumerea totuşi şi mergea şi se tot mira, era că nimeni nu s-a întrebat cu ce scop a fost el creeat şi de ce trebuia schimbat Făt Frumos cel adevărat.

Toată pădurea ştia că acesta nu-şi mai făcea de mult treaba de Frumos şi începuse să aibă apucături din cele mai urâte. Umbla îmbrăcat neîngrijit, nu se mai spăla pe dinţi şi nici pe picioare, era mereu nepieptănat iar sabia îi ruginise de atâta stat în cuier. În plus se mai şi îngrăşase şi avea o burtă pe care nu o mai cuprindea nici cureaua de la pantaloni. Cine ar mai fi avut nevoie de un Făt Frumos gras şi leneş.

Nimeni nu era încântat de transformarea lui, dar tot la fel nimeni nu se mai sinchisea de nimic în pădure. Cineva trebuia să ia nişte măsuri. Dar cine?

Iepuraşul, unul din cele mai inteligente animale, mai zicea el câte ceva la şedinţe dar nu-l asculta nimeni chiar dacă avea dreptate, că ar fi fost mai mare râsul ca toată suflarea pădurii să asculte de un neica nimeni cu urechi cât plopul. Aşa că viaţa în pădure se strica pe zi ce trecea. Şerpii atârnau de crengi de parcă ar fi fost puşi la uscat iar urşii nu mai vroiau să iasă din hibernare că lenea era mai bună decât orice. Le plăcea nespus de mult să facă ore suplimentare.

În aceste condiţii situaţia devenise foarte critică şi dacă nu se luau măsuri imediate pădurea şi lumea basmelor ar fi avut mult de suferit şi ar fi fost total compromisă.

Cine l-a creeat pe Făt-Frumos ca robot s-a gândit exact la acest lucru, să salveze padurea! Ideea de a introduce un spion în pădure, care să nu poată fi bănuit sau descoperit, a fost foarte bună numai ca realizarea acesteia a lăsat de dorit. Dacă în loc de metal s-ar fi folosit pentru robot fibră de sticlă sau de carbon cred că nimeni nu ar fi observat nimic, pentru că el fiind mult mai uşor ar fi plutit fără probleme şi nu s-ar mai fi dat de gol. Deasemenea, o mare greşală a fost că robotul putea să gândească cu creierul lui împrumutat de la Făt-Frumos şi să cunoască adevărul despre el ca robot. Un robot mai prost şi mai uşor ar fi semănat mai mult cu Făt-Frumos cel adevărat şi poate nu ar mai fi fost descoperit niciodată.

Nimeni nu s-a gândit că robotul experimental se va lăsa condus de mintea şi creierul lui Făt Frumos şi mai ales că va dori să zboare. La aşa o trăznaie chiar că nu s-au gândit! Iar la faptul că imediat se va duce la reparat la Zmeul cel bun era chiar o greşală de programare pentru că el are service-ul asigurat la Laborator. Dar acum nu se mai putea face nimic şi lucrurile se desfăşurau de-a valma.

În pădure toată lumea încă dormea, iar roboţelul mergea în continuare spre Laborator dorind să primească noi ordine. Ştia că mai are puţin până ajungea la destinaţie aşa ca nu se grăbea de loc. Începuse să se crape de ziuă şi cu toate că nu ştia cum arată locul în care fusese creeat se îndrepta spe el plin de speranţă, conform tuturor indicaţiilor din palma cu GPS.

După scurt timp ajunse în faţa unui perete de piatră, care părea nesfârşit şi se opri pentru că oricum nu putea să treacă mai departe. Piatra e piatră!

Dar ce se întâmplă? GPS-ul din palmă îi indica, fără niciun dubiu, să înainteze cu toate că el era aproape lipit de stâncă. Încercă să se mai apropie şi se opri chiar la baza peretelui. Cu toate acestea din palma dreaptă venea un semnal şi mai puternic care îi spunea să meargă tot înainte.

Probabil, se gândi roboţelul tufiş, că mă sfătuieşte să mă reazem de peretele de piatră şi să mă odihnesc puţin, mai ales că acum pot să mă desfac de crengile cu care m-am înfăşurat deoarece sunt foarte departe de orice fiinţă şi nu mai este nicio primejdie să fiu văzut. Începu cu grije să-şi desfacă legăturile şi după ce toate crengile erau la pamânt se putea observa că maşinăria roboţelului era minunat făcută şi strălucea splendid în bătaia primelor raze de soare. A mai rămas pe el doar cu câteva resturi din hainele personale. Hotărât să se odihnească puţin, cu toate că el nu avea nevoie de aşa ceva, dar nu era încă foarte sigur, roboţelul se întoarse cu spatele spre peretele de piatra, se aşeză şi se rezemă de el.

Sau cel puţin asta a avut intenţia să facă pentru că în loc să se atingă cu spatele de peretele rece de piatra el a căzut grămadă cu picioarele în sus, pe spate şi fără ca absolut nimic să-i opună rezistenţă şi-a dat seama că a intrat cu tot corpul în perete şi practic a căzut înăuntrul lui de partea cealaltă. Tot bustul lui era dincolo de perete înăuntrul lui.

Făt-Frumos robot, în laborator / Runa Postelnicu

Pentru că nu fusese programat să se sperie, nu ştia să facă acest lucru, dar a constatat cu uimire cum corpul îi intrase prin perete în timp ce picioarele îi rămăseseră undeva afară pentru că nu le vedea ca fiind cu el.

– Ce chestie! Se gândi el şi se ridică la loc. Iar era afară, în pădure, cu spatele la peretele de piatră şi era întreg, cu picioare şi şenile cu tot. Stătea în fund cu spatele la peretele din piatră fără să-l atingă.

Să facem un replay! Se gândi el cu cipul lui şi iar se lăsă pe spate ca şi cum s-ar rezema. Ajunse din nou jumătate înăuntru. Atunci, încet, încet se trase şi mai înăuntru până ce şi-a văzut tot corpul la adăpost şi a avut o puternică senzaţie de satisfacţie şi de treabă rezolvată corect. Pe locul de trecere au rămas câteva frunze şi nişte bucăţi de sfoară. Chiar dacă a încercat el să tragă înăuntru de una din bucăţi nu a mai reuşit că părea fixată definitiv în piatră. Era evident că trecerea aceasta a fost numai pentru el.

Bufniţa spion, care a privit toată scena, a rămas bulversată şi plină de uimire deoarece până în acel moment ea nu mai văzuse niciodată niciun robot care să se topească aşa, ca o bucată de unt într-o tigaie, la atingerea unui perete de piatră. Imaginea i s-a părut minunată. A crezut că nu mai vede bine dar când a văzut că scamatoria se repetă, s-a gândit că trebuie neapărat să-şi găsească un oculist mai bun. Nimeni nu o pregătise pentru un astfel de moment, o dispariţie prin piatră cu spatele! A rămas un timp pe gânduri şi apoi şi-a dat seama că nu e momentul să facă altceva, fără instrucţiuni precise şi după ce s-a mai rotit de câteva ori, a pornit în zbor înapoi.

Pe drum se gândea că cel mai bine este să-şi ţină pliscul ca nu cumva să credă lumea pădurii că vorbeşte prostii, dacă povesteşte ce a văzut şi să-şi piardă renumele de spion perfect. S-a străduit totuşi să ţină minte, pentru uzul ei personal, câteva repere din locul în care a dispărut roboţelul. Mai avea încă multă treabă de făcut în pădure.

Ajuns înăuntru roboţelul se uită în jurul lui şi îşi dădu seama că se găsea la capătul unui fel de tunel uşor luminat şi care conducea spre o zonă mai largă scăldată într-o lumină verde puternică şi plăcută. Pentru a nu face zgomot şi a nu deranja pe cineva aşa devreme el folosea în continuare la mers şenilele silenţioase din cauciuc şi a început să se deplaseze de-a lungul pereţilor spre capătul tunelului. Nu se vedea nicio fiinţă şi nu se auzea niciun zgomot. În zonele mai întunecate el folosea lumina proprie, în infraroşu, care era generată de micile reflectoare amplasate pe piept.

Laboratorul

Spaţiul în care a intrat i se părea complet necunoscut. Avea senzaţia că nu a mai fost niciodată aici cu toate că ceva îi spunea că este locul în care s-a născut sau mai corect, a fost fabricat. Era evident că cineva îl avea în grije pentru că aerul era curat, chiar frumos mirositor şi nu era nici urmă de umezeala din pădure. Pardoseala era foarte curată iar pereţii păreau făcuţi dintr-un material ce imita piatra şi marmura dar la apropierea palmei păreau calzi şi extrem de plăcuţi.

Era o linişte magică, lumina devenise puternică, mirosul din aer părea generat de substanţe inexistente în pădure. El credea că va da peste un fel de fabrică de roboţi sau măcar un atelier plin de tot felul de scule dar aici totul părea a fi plin de o energie necunoscută şi plină de forţă. Zgomotele pădurii nu se mai auzeau. Roboţelul mergea fără să atingă vreun perete de frică să nu se trezească, trecând prin el, dincolo şi să nu mai găsească calea înapoi. Ca să nu se rătăcească lăsa pe tot drumul în urmă picături luminoase ca de fosfor de parcă în spatele lui s-ar fi înşirat în rând mai mulţi licurici.

Tot mergând pe drum până aici, s-a studiat mai cu atenţie şi a văzut că pe degetele lui erau nişte săgeţi care indicau că acestea se pot răsuci şi atunci a încercat la un moment dat să-şi deşurubeze unul şi a observat că din el picura ceva ca un lichid luminos fosforescent. Nu a stat pe gânduri să vadă ce este dar acum era chiar încântat de această posibilitate tehnică ce îi permitea să-şi marcheze drumul. Din alt deget se scurgea ulei din cel mai fin pentru uns mecanismele, iar din altul ieşea un miros de parfum extraordinar. Atunci a crezut că este doar o simplă substanţă aromatizată. Probabil că cineva se gândise să-i facă viaţa mai frumoasă. Aici, înăuntru a lăsat să funcţioneze doar picurătorul de lumină şi a înşurubat la loc celelalte degete. Nici nu a apucat să le studieze pe toate.

Culoarul pe care şenilele începuseră o coborâre uşoară se lărgea din ce în ce mai mult pe măsură ce înainta. La un moment dat a ajuns într-o zonă din care se putea intra în mai multe spaţii laterale care nu aveau uşi ci doar un fel de arcade de trecere, dar trecând prin faţa lor nu se vedea nimic care ar fi putut sugera modul de utilizare. Cu mare grije roboţelul trecea prin dreptul deschizăturilor şi după ce se asigura că nu îl vede nimeni trecea mai departe. Nu dorea să fie încă văzut până nu înţelegea în ce fel de spaţiu nimerise. Aproape că nu reuşea să zărească tavanul aşa de sus era.

Pentru mai multă siguranţă a dat la maxim amplificatorul propriu de sunete, să nu fie surprins de nimeni nepregătit şi să audă şi cea mai mică şoaptă. O clipă a avut impresia că aude un zgomot ca de paşi dar oricât şi-a încordat privirea nu a

reuşit să vadă nimic aşa că a mers mai departe. Probabil că se auzise din altă încăpere.

După un scurt semnal sonor, foarte plăcut auzului, ca un fel de avertizare, lumina îşi schimbase brusc culoarea şi se transformase în ceva cald şi tare plăcut trecând de la galben pal la un verde în degradeuri. Schimbarea luminii s-a produs instantaneu peste tot şi nu doar cum a crezut iniţial când a trecut în altă încăpere. El nu fusese programat să obosească dar parcă i-ar fi plăcut să stea într-un loc şi să se uite pe îndelete în jurul lui şi să admire acest spaţiu minunat.

Din păcate, începuse să se teamă de orice oprire! Chiar de la prima pauză, atunci când nu ştia în ce direcţie să o ia, observase ceva foarte ciudat, pentru care nu găsea nicio explicaţie. Imediat ce stătea un pic mai mult într-un loc, după ce pleca, atunci când se uita în urma lui se vedea stând pe loc ca şi cum nici nu s-ar fi mişcat, deşi era deja la câţiva paşi distanţă. Era ca şi cum s-ar fi împărţit în două persoane, una care rămânea pe loc şi una care pleca mai departe. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi lăsat urme de paşi, că era posibil să fie murdar din pădure, dar ca să lase în urmă imagini întregi cu el era prea de tot.

La un moment dat, din curiozitate, s-a şi întors spre imaginea lui din urmă şi a încercat să o atingă dar mâna i-a trecut prin ea fără să simtă nimic şi după câteva clipe chiar a dispărut împrăştiindu-se ca un praf auriu. În joacă, s-a oprit, după ce a făcut câţiva paşi şi iar a plecat şi iar s-a oprit şi tot aşa iar în urma lui parcă tot drumul a rămas presărat cu statui care îl înfăţişau pe el gata de plecare.

Pe măsură ce unele noi apăreau cele din spate se topeau în atmosfera spaţiului fără să lase nicio urmă. Nu mai păţise niciodată aşa ceva şi a fost convins ca acest lucru se poate întâmpla numai în acest loc în care totul părea fermecat. Oricum s-a gândit să se oprească cât mai rar pentru că cineva, care ar trece pe acolo în urma lui, ar putea vedea imaginile cu el, rămase din loc în loc în urmă, ca nişte figurine foarte bine făcute, şi apoi ar fi început să-l caute. Avea impresia că spaţiul prin care trecea putea înregistra orice persoană ca pe un film şi apoi cineva ar fi putut să deruleze filmul şi să vadă cine a fost pe acolo. Nimerise într-un loc tare ciudat! Dar nici nu ştia unde, în altă parte, ar fi putut merge în calitatea lui de robot de Făt-Frumos. Era programat să fie aici. Exact aşa îi indica şi GPS-ul.

Se gândea mereu la viitorul lui şi nu prea înţelegea cum va fi. Ştia foarte bine că trebuia să revină la Laborator la terminarea misiunii sale dar acum situaţia era cu totul alta deoarece el nu reuşise să facă nimic din ceea ce era planificat şi a trebuit totuşi să se întoarcă deja într-un loc despre care nu ştia decât că este casa lui natală. Nu ştia nimic despre cei care o locuiau, nici măcar cum arată şi mai ales ce vor face cu el, aşa că de aceea înainta foarte prudent. După cum am mai spus el era un robot cum nu se mai văzuse până acum.

Se gândea că dacă nu şi-a îndeplinit misiunea de Făt-Frumos cineva o să dorească să-l pedepsească. Sau chiar să-l demonteze. Dar tot aşa se gândea că de fapt nu fusese vina lui că a fost descoperit ca robot ci a celor care l-au creat şi nu au facut-o bine. Oricum, acum nu mai avea de ce să-şi bată capul şi singurul lucru pe care îl avea de făcut era sa primească noi ordine şi o nouă misiune, dacă cineva va dori acest lucru.

În timp ce se deplasa mai departe a auzit în dreapta sa un fel de zgomote de paşi extrem de fine şi a văzut cum îi tăia calea un animăluţ mic care merge în patru lăbuţe şi a înţeles ca acesta este un Tamurel. El nu mai văzuse în viaţa lui aşa ceva şi nici nu auzise vreodată de acest nume dar era ferm convins că ştia precis cum îl cheamă cu toate că nu pricepea de unde. Cum era să cunoască el ce este un Tamurel dacă nu-l văzuse niciodată în viaţa lui şi nici nu vorbise cu nimeni până atunci, despre aşa ceva? Era oare posibil ca el să aibă şi alte cunostinţe despre care încă să nu ştie nimic ?

Tamurelul a trecut liniştit prin faţa lui şi nici nu l-a băgat în seamă. El semăna perfect cu un Tamurel din basmele care încă nu au fost scrise, doar că părea mult mai mic ceea ce însemna că ori era pui ori era pitic. Probabil că, deoarece avea voie să se plimbe singur era destul de mare ca să facă acest lucru şi mama lui îl lăsase. Nu părea a fi tot roboţel ci mai de grabă părea foarte viu şi foarte plimbăreţ. Avea o codiţă mică pe care o ţinea dreaptă ca un steag fără flamură şi de care părea a fi foarte mândru. Iniţial a crezut ca seamănă cu un pui de prceluş mistreţ dar imediat şi-a dat seama ca nu are nicio legatură cu asta chiar dacă avea patru picioare, urechi şi un fel de botic.

Roboţelul Făt-Frumos s-a gândit că poate e bine să se ţina după el şi să vadă unde se duce că oricum era cam dezorientat şi nu prea mai ştia în ce parte să o ia. Aşa că, zis şi făcut! A început să meargă încet în spatele Tamurelului care nu părea deloc interesat de ceea ce se întâmplă în urma lui. Acesta însă nu mergea chiar prin zonele luminate ci trecea mai mult prin pereţi dintr-un loc în altul. La început roboţelul nostru a avut un pic de reţinere la chestia asta cu trecutul prin pereţi şi a întins mâinile să pipăie locul şi a văzut că dacă se gândea că acolo e un perete chiar aşa era şi nu putea să treacă dar dacă îşi imagina că prin el se poate trece normal, adică se apropia de el cu intenţia de a trece, totul decurgea perfect de parcă acolo nu era nimic. A început chiar să-i placă. Totul părea un fel de joacă. Dacă vrei apeşi pe PLAY!

Într-una din încăperile prin care au trecut foarte repede, roboţelul a văzut două Pupurine care păreau că stau liniştite de vorbă. Iar a rămas uimit de faptul că şi-a dat perfect seama că trece pe lângă doua Pupurine, cu toate că nu mai văzuse aşa ceva în viaţa lui şi nici nu mai auzise aceste nume vreodată. Era evident că aşa le cheamă şi chiar arătau foarte bine.

Păreau că răsar direct din pardoseală şi semănau foarte mult cu nişte ramuri formate din discuri de diferite culori care erau înşirate vertical, muche în muchie, fără a fi sprijinite de nimic. Discurile, semănau foarte mult cu CD-urile, din zilele noastre şi erau foarte diferite, unele parcă sunt din pietre semipreţiose, altele din sticla colorata, altele din foiţe de aur, dar fiecare emitea un fel de raze luminoase astfel încât fiecare şirag arăta ca o fântână de culori.

Fiecare Pupurină era alcătuită din mai multe astfel de şiraguri care se unduiau în aer şi făceau ca imaginea lor să pară ireală. Discurile reflectau lumina si imaginile din jur în mod specific şi totul semăna foarte mult cu o arteziană de culori. Toate fremătau de mişcare. În clipa în care două ramuri se atingeau făceau un fel de scântei şi părea că acesta e modul lor de a vorbi. Ca un buchet de artificii.

Pupurinele îşi aplecau ramurile cu discuri şi le atingeau, aproape insesizabil şi mulţimea de scântei care izvora din aceste mişcări părea a descrie un adevarat dialog şi chiar aşa şi era. El nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Ele şi-au văzut de vorba lor şi nici nu i-au băgat în seamă pe cei doi atunci când au trecut. Dar câteva discuri din corpul lor au înregistrat perfect şi integral imaginea lor şi atunci când aveau chef ele aveau posibilitatea să studieze cu cea mai mare atenţie şi pe îndelete, tot ce s-a petrecut prin preajmă.

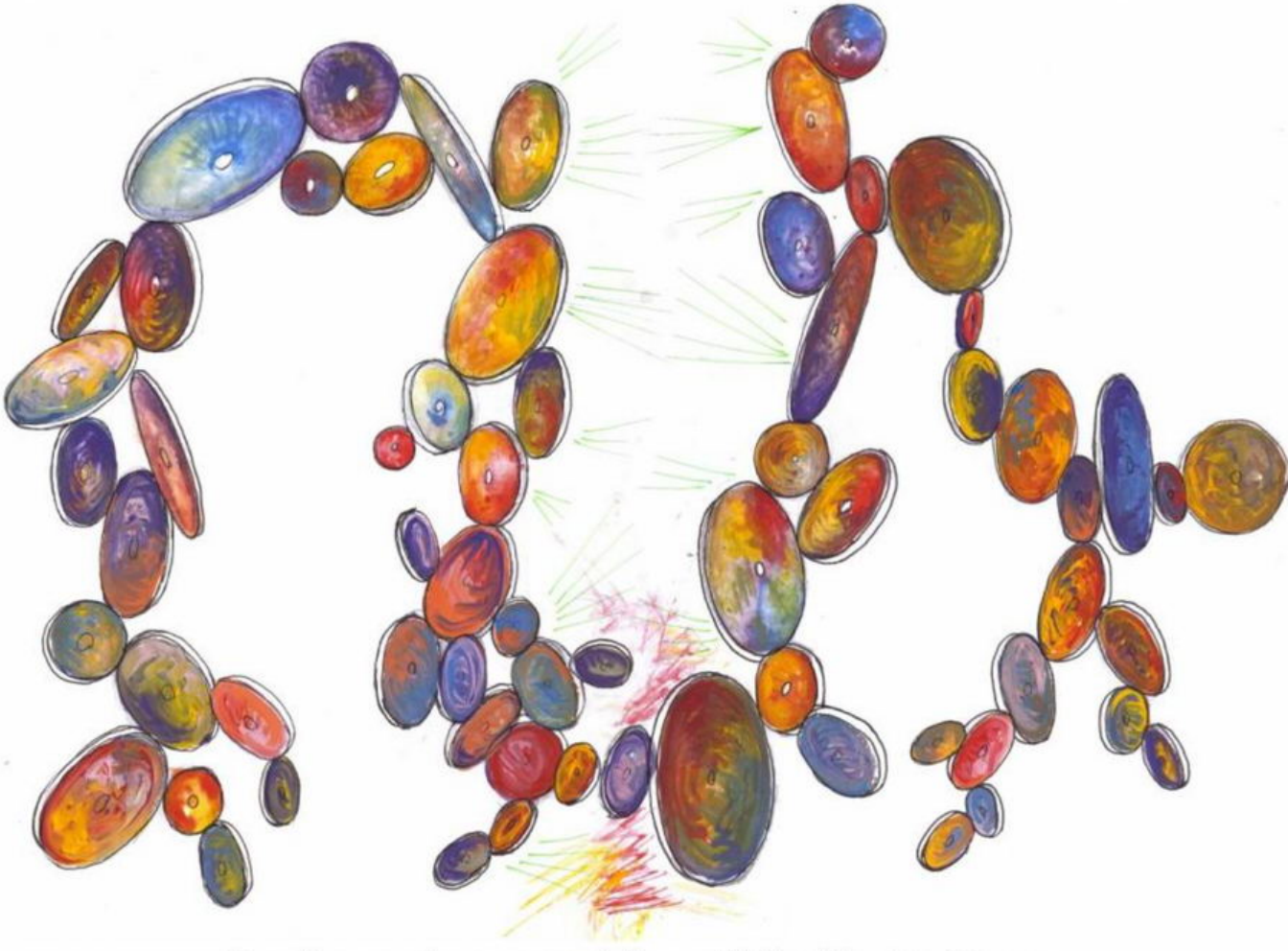

Două pupurine comunică noutăţile / Teodora Popescu

Numai că stând cu ochii pe luminile lor, care l-au cam fermecat, roboţelul l-a pierdut din vedere pe micul Tamurel şi nu a mai observat pe unde a luat-o aşa că, după ce s-a uitat atent în jurul lui, s-a îndreptat şi el în ce parte a crezut că e mai bine. GPS-ul nu îl mai ajuta aici şi săgeata lui se bălăngănea în toate părţile de unde el a tras concluzia că în orice parte s-ar îndrepta îi este indiferent ca şi dacă ar sta pe loc. Probabil ca GPS-ul a considerat că drumul s-a terminat şi aici era chiar destinaţia.

Pe drum şi-a dat, din ce în ce mai mult seama, că pereţii prin care trecea, la simpla lui intenţie de ai traversa, erau de fapt doar imagini de pereţi şi nu aveau niciun fel de tărie ceea ce îl deruta şi mai tare. Se temea că la un moment dat o să se lovească de un perete adevărat. Observase că uneori, pe unii pereţi, era o săpat un nume şi acela era Hartmann. Nu a aflat niciodată ce reprezintă această denumire dar el era sigur că denumirea e legată de producătorul sau constructorul pereţilor. Totul era ciudat aici, şi lumina, şi pereţii şi chiar pardoseala pe care nu făceai niciun fel de zgomot chiar atunci când călcai mai apăsat. Nu se mai sătura privind în jurul lui frumuseţea culorilor şi a materialelor din care era făcut acest spaţiu. Culmea era că avea sentimentul, din ce în ce mai puternic, de a fi acasă cu toate că nu ţinea minte să mai fi fost vreodată în acest loc.

Se întreba deja, cum e mai bine să meargă, pe spaţiile de circulaţie sau să o ia prin pereţi după cum îi venea în minte? Nici de oprit nu prea vroia să se oprească pentru că imediat îşi lăsa în urmă una din imaginile lui de roboţel care stătea, şi lenevea, bine mersi. Era totuşi mulţumit că avea această libertate de mişcare şi mai mult se distra, uitând de fapt că are o treabă importantă de făcut legată de misiunea lui programată. Ar fi ţopăit de plăcere dar imediat şi-a adus aminte ce a păţit atunci când a vrut să zboare şi s-a lăsat păgubaş de astfel de exerciţii.

Tot mergând, se gândea ce s-ar întâmpla dacă ar încerca să stea de vorbă cu prima fiinţă pe care ar întâlni-o? S-ar înţelege cu ea sau ar trebui să vorbească prin semne? Din acest moment a început să privească cu şi mai mare atenţie în jurul lui şi chiar a dat drumul şi la amplificatoarele de vedere care aveau rolul de a mării tot ceea ce intra în raza lui vizuală. Numai că nu văzul era important în aceste momente şi avea să afle cât de curând acest lucru.

Deodată i se păru că cineva zice:

– Da de ce umblă nituitul ăsta pe aici, de unde a scăpat?

Dacă nu era mai mult robot probabil că s-ar fi speriat dar aşa se uită bine în toate părţile, cu cea mai mare atenţie şi nimic. Era absolut singur că nu vorbea nimeni cu el! Dar în mintea lui a auzit clar cuvintele:

– Uite ce se mai uită peste tot de parcă ar căuta pe cineva!

Acum chiar că nu mai înţelegea nimic. Era singur în mijlocul imensului spaţiu gol şi cineva îi vorbea. Pentru că el şi-a dat imediat seama că se vorbea despre el, că cine mai putea fi de metal şi care să se holbeze prin jur aşa cum o făcea el. Era clar că "nimeni" vorbea chiar cu el! Asta sigur că n-o mai păţise până atunci! Dacă puneai pe el un mare semn al mirării ar fi fost cel mai bun mijloc de a-i caracteriza prezenţa şi sentimentul.

– Auzi ce se mai miră ! A venit iar în mintea lui un gând nou.

– Suratelor! Cică noi suntem nimeni!

Roboţelul era topit de uimire! Nu numai că nu auzea niciun sunet dar toate vobele îi intrau direct în cap. I se părea culmea culmilor, ca cineva să-i citească gândurile şi să-i vorbească direct în minte! Rămăsese blocat de uimire! Stătea pe loc şi privirile îi zburau în toate părţile.

– Da de ce ţi se pare atât de ciudat măi ansamblu metalic? Nimeni nu te-a învăţat să gândeşti frumos şi, mai ales, nu şti că aici oricine îţi poate auzi gândurile. Tu chiar nu şti că aici nu avem voie să comunicăm altfel? Cum ai vrea să stai de gânduri cu noi? Nu tot aşa?

În primul moment roboţelul fu tentat să deschidă gura şi să-i zică vreo două celei care îi intrase în cap, că a dedus el că este vorba de nişte fete, dar imediat cum a desfăcut buzele gura i s-a umplut parcă de aer şi a simţit că dacă o mai ţine deschisă începe să se umfle ca un balon. Evident că nu putea scoate niciun sunet în aceste condiţii. Aşa că o închise bine la loc, suflă puternic tot aerul care îl umpluse şi îşi zise, la nimereală, în mintea lui:

– Se pare că nu pot să scot nicio vorbă, dar tare mi-ar place să văd şi eu cu cine ....mă rog...fac schimb de gânduri.

– Păi de ce nu zici aşa! Se auzi în capul lui imediat. Vrei să ne vezi? Chiar vrei asta?

– Bineînţeles că vreau să ştiu şi eu cu cine mă ..gândesc.

– Ia uită-te tu atunci bine pe peretele din stânga ta!

Roboţelul se uită şi bineînţeles că nu văzu nimic care să însemne ceva pentru el. Peretele era gol.

– Unde te uiţi tu, măi frumosule ? Păi ce noi suntem aşa mici ca tine, uită-te mai sus!

Robotelul îşi ridică privirea puţin mai sus dar tot nu văzu nimic.

– Şi mai sus!

Atunci îşi ridică privirea sus de tot, de era să cadă pe spate şi a avut vaga senzaţie că aproape de tavan câteva perechi de ochi îl priveau exact din perete. Oricum acolo erau clar nişte luminiţe.

– Voi..... sunteţi ochii..... ăia de sus de sub tavan, întrebă, evident, în gând roboţelul? Încă nu se obişnuise să vorbească cursiv cu mintea proprie.

– Noi suntem şi nu suntem făcuţi numai din ochi că avem şi corpuri dar să nu te sperii dacă apărem în faţa ta.

– Eu nu cred că sunteţi de speriat indiferent cum arătaţi, că după cum vorbiţi, gândiţi, păreţi nişte ...ceva .....persoane...fete...foarte civilizate.

– Asta cam aşa este că noi suntem nişte fetiţe foarte frumoase şi foarte cuminţi şi dacă chiar vrei să ne vezi în întregime atunci trebuie să te dai mult mai în spate .

Zis şi făcut. Pentru că era destul loc în spatele lui, roboţelul se retrase până aproape de peretele opus cu grije să nu treacă prin el. Se opri şi rămase cu privirea pe mulţimea de ochi de sub tavan pe care tot încerca să-i împerecheze dar nu reuşea să-i brodească doi câte doi. Se aştepta el să vadă vreo curiozitate de fiinţă dar ceea ce îi apărea acum în faţă îi depăşea toate aşteptarile!

Mai întâi a ieşit din perete un mănunchi de ochi care erau aşezaţi fiecare în vârful unor antene filiforme, ce păreau ca de argint, înfipte cu cozile într-un glob

de cristal, după care a început să apară ceva ca niște fire de apa albastră perfect distincte, unul de altul, care dădeau senzația că nu au niciun fel de consistență. Toate aceste fire formau un fel de trenă lungă până la pământ și nimic nu dovedea dacă aceasta acoperă un corp sau nu, mai ales că nu se distingeau mâinile sau picioarele, probabil că ființa respectivă nici nu avea nevoie de așa ceva. Imediat însă a priceput că fiecare fir ca de apă albastră avea un rol foarte important în funcție de nevoie. Ceva ca o mână se forma spontan din câteva zeci de astfel de fire albastre și în acest fel ființele de acest gen puteau avea câte mâini doreau. La fel se întâmpla și pentru picioare. La un moment dat aveai senzația că toate firele de la bază păşeau cu toate că nu atingeau pardoseala cu nimic și îți creeau senzația că doar plutesc pe desupra lui. Părea a fi o ființă cu totul și cu totul diafană. La fel a fost în continuare când din perete a ieșit o altă apariție formată din fire de lumină al cărei cap era compus dintr-o bilă de bile și care ieșeau din bila mare în funcție de nevoi și se orientau în orice direcție doreau. Fiecare biluță care alcătuia bila mai mare avea culoarea și lumina ei. Un astfel de ochi plecase acum din acel cap, susținut de o coardă fină de lumină și se mișca cu ușurință în jurul lui dorind parcă să-l studieze în detaliu.

– Uite ce dulce e !

Se auzi în mintea lui și roboțelul se trezi ridicat de la pământ sus de tot în dreptul unor ochi care nu numai că îl priveau dar îl și înconjurau și-l studiau pe toate părțile. Asta chiar că nu s-ar fi așteptat gândindu-se numai la săraca broască țestoasă care era să-și dea sufletul din cauza greutății lui. El încerca să priceapă cu cine avea de a face dar nu prea reușea să se lămurească. Din ce observa el nu era vorba doar de doi ochi pentru fiecare ființă ci de mult mai mulți și momentan nici nu-i putea număra. Ce era mai ciudat era faptul ca nimeni nu-l atingea și cu toate acestea el era ridicat mult de la podea. Era învăluit de o forță care părea extrem de plăcută și prietenoasă.

Observă că ființele respective se cam jucau cu el cum doreau, dar în general, nu avea nicio stare de primejdie ci numai de ușurare și mulțumire. În acel moment în minte îi sună ca o șoaptă numele lor și așa își dădu seama că se află față în față cu unele din cele mai celebre și puternice ființe ale Laboratorului, renumitele Varfale. Nu știa încă de ce sunt renumite sau de ce le cheamă așa dar asta nu mai avea nicio importanță atâta timp cât putea comunica cu ele și se putea chiar împrietenii.

– Nebunaticule, frumosule, chiar vrei să fi prietenul nostru ? Ce ne place! Ce ne mai place! Norocul tău este că ești din metal și noi nu suntem înebunite după așa ceva, că altfel de mult te-am fi dizolvat, din prea multă dorință de cunoaștere!

O căldură plăcută îl cuprinsese și avea senzația că i se încălzise puțin și metalul din care era făcut, dar nu vroia să se elibereze mai ales că nici nu percepea vreo constrângere. Se lăsă studiat pe toate părțile și era încântat că stârnise numai aprecieri pozitive: Ce metal minunat!, ce luciu frumos!, ce șurubele! și altele la fel. Nu prea înțelegea nimic din ceea ce se întâmpla cu el dar parcă nici nu-i mai păsa de nimic. Uitase în acele momente minunate și cine era

şi de ce venise până acolo. S-a trezit din această visare numai dupa ce Varfalele l-au lăsat uşor jos pe pardoseală.

– Da ce, ai amuţit? Sau te-ai supărat? Nu ţi-a mai citit nimeni creierul până acum? Ia să ne spui tu nouă imediat cine e Făt-Frumos şi de ce eşti un robot cu creier viu de fiinţă când noi ştim foarte bine că roboţii au doar sârme şi cipuri în cap, dar în niciun caz un astfel de creier.

După ce s-a trezit din starea de vis roboţelul le spuse:

– Eu cred că sunt un fel de experiment nereuşit care a fost trimis într-o misiune secretă de salvare. Acolo am fost descoperit şi considerat duşman, dar imediat ce am scăpat am pornit încoace, conform programului meu de retragere. Aici nu ştiu unde să merg sau ce trebuie să fac şi caut pe cineva care să mă îndrume, dar nu ştiu dacă voi puteţi să mă ajutati ca voi staţi mai mult prin pereţi probabil.

– Da de unde! Noi putem să facem o mulţime de lucruri pe care nimeni nu le-ar putea face şi dacă în schimb ne dai mai multe informaţii te putem ajuta foarte mult.

– Ce fel de informaţii aş putea eu să vă dau ? Eu nu cred că ştiu mai multe lucruri ca voi, că eu sunt pe lumea asta de foarte puţin timp.

– Asta nu contează foarte mult, ceea ce ne interesează din capul tău şi nu avem cum să aflăm altfel, este cum reuşesc fiinţele din afara Laboratorului să producă, ceea ce voi numiţi iubire, iertare, milă, compasiune. Se zice că astea sunt sentimente ale fiinţelor vi şi am citit ceva despre ele în vechile arhive, dar nu le-am înţeles niciodată şi am auzit că puterea lor este chiar mai mare decât a noastră. Acum am citit în creierul tău că tu şti ce reprezintă aceste cuvinte, mai ales ca ai creierul lui acelui Făt-Frumos.

– Cred că pentru asta mi-ar trebui foarte mult timp deoarece nici eu nu sunt foarte lămurit cu situaţia acestor sentimente, dar oricum voi încerca sa vă lămuresc cât mai bine cât mă pricep.

– Ne bucurăm că ne înţelegem pentru ca şi noi dorim să te ajutăm dar mai întâi trebuie să ne gândim la modul în care ai ajuns în situaţia asta ca apoi să ne dăm seama şi să hotărâm ce ar trebui să faci mai departe.

Bineînţeles că toată discuţia se petrecea doar în gândul lor şi în cea mai perfectă linişte. Tot timpul acesta nimeni nu le tulburase întâlnirea şi se părea că în acea zonă nici nu va trece prea curând cineva. Era evident că Varfalele erau nişte personaje extrem de puternice şi care ştiau foarte multe lucruri despre spaţiul magic în care se aflau, aşa ca roboţelul nu a stat prea mult pe gânduri şi a întrebat:

– Dar ce este aici, cum se cheamă locul ăsta că în memoria mea de robot el este trecut ca "Laborator"?

– Noi nu am ieşit niciodată din acest spaţiu pentru ca nu am avut nevoie iar ceea ce am văzut şi cunoscut până în prezent ne-a convins ca ne aflăm într-o zonă imensă şi căreia nu i-am aflat niciodată marginile.

– Totuşi eu am intrat aici printr-un fel de perete care a fost ca o poartă şi până să mă întâlnesc cu voi am marcat tot drumul cu picături luminoase. Peretele prin care am intrat era la fel ca pereţii în care stăteaţi voi când m-aţi văzut.

– Niciodată nu am ştiut că există undeva vreo margine şi mereu am fost convinse că suntem într-un loc nelimitat. Poate că odată o să ne arăţi şi nouă locul prin care ai intrat şi să ne explici ce este în afara lui şi cum se trăieşte acolo. Am înţeles destule când ţi-am citit creierul dar nu ne sunt toate foarte clare.

– Desigur că mi-ar face mare plăcere să fiu ghidul vostru, zise roboţelul şi se uită să vadă dacă în urma lui mai erau picăturile de lumină. Erau la locul lor deşi peste unele se părea că ar fi călcat cineva şi se vedeau mai slab. O să vă răspund la toate întrebările legate de lumea de dincolo, dar acum totuşi cred că trebuie să-mi spuneţi unde mă aflu şi ce se întâmplă aici.

– Îţi voi face eu o scurtă prezentare, se auzii în capul lui vocea uneia din fiinţele prezente, acest spaţiu, pe care tu îl numeşti Laborator, este un loc al tuturor posibilităţilor şi în care oricine poate face orice cu condiţia să respecte Regulamentul oficial şi nu-i supere sau să-i deranjeze pe ceilalţi.

– Dar cine sunt ceilalţi? Aţi mai întâlnit aici roboţi ca mine?

– Nu, n-am mai întâlnit până acum niciun robot cu creier viu iar fiinţele care există aici sunt în continuă schimbare, aşa că poţi să te întâlnesti cu acceiaşi fiinţă dar să nu-ţi dai seama deoarece în alt moment din zi are o altă înfăţişare .

– Cum adică? Văd că voi nu v-aţi schimbat de loc de când ne-am întâlnit sau nu puteţi să faceţi acest lucru.?

– Nici vorbă de aşa ceva, mai ales noi ne putem transforma în orice dorim mult mai uşor decât alte fiinţe ...ia uită-te pe tavan şi spune ce vezi acum.Roboţelul nostru se lăsă mult pe spate şi privind spre tavan observă , ceea ce până atunci nu bagase de seamă, o minunată lampă albastră cu o mulţime de braţe şi cu sute de beculeţe luminoase. Se uită mai atent şi apoi zise:

– Ce să văd ?, o lampă pe care nu am observat-o că stăteam de vorbă cu voi şi nici nu m-am uitat atât de sus!

– Să crezi tu că aia e lampă! Nu aveai cum s-o observi pentru că de abia acum a venit aici. Ea este sora noastră, Varfala Gorona care se poate transforma în lampă tot aşa de uşor cum se schimbă în covor. E drept că îi place mai mult să fie lampă deoarece nu calcă nimeni pe ea şi de acolo poate observa tot ce mişcă dedesubt. Mai avem o soră, Varfala Masota care e înebunită după formele geometrice şi se face ba cub, ba pătrat sau chiar piramidă sau ia orice altă formă.

Acum ea este fiinţa din fire albastre din faţa ta sau mai bine zis din tavanul tău că eşti tare mic. Problema noastră este că nu putem rămâne într-o anumită formă decât atâta timp cât culoarea luminii spaţiului rămâne nemodificată dar odată cu schimbarea culorii trebuie să ne schimbăm şi forma. Partea bună este că nu trebuie să avem altă formă nouă mereu ci este suficient să ne schimbăm doar în două, trei forme una cu alta.

Varfala Lamisa / Maria Ilinca Ţoţa

– Dar ce rost au toate acestea, nu vă obosiţi prea mult, de ce nu puteţi să fiţi mereu aceleaşi? Ţie ce-ţi place să fi ?

– Eu sunt Varfala Lamisa şi de regulă, după cum ai şi văzut eu sunt perete sau rază de lumină, dar la noi se consideră toate aceste schimbari ca un program de antrenament pentru supravieţuire. Gândeşte-te cum ar fi să te urmărească cineva şi pentru a scăpa, tu, în loc să încerci să fugi, te transformi brusc într-o piatră, sau o plantă sau chiar într-un fir de apă aşa cum şti tu că există în exteriorul Laboratorului.. În mod sigur nimeni nu te mai poate găsi şi nici nu-ţi mai poate face vreun rău.

– În lumea de dincolo nimeni nu-şi schimbă înfăţişarea şi fiecare este tot timpul numai ceea ce este şi nu devine niciodată nimic altceva.

– Mi se pare foarte plictisitor să fie aşa că nici măcar nu poţi să te joci ca lumea! Gândeşte-te numai cum este atunci când mă joc cu surorile mele de-a ascunselea şi ele mă caută şi eu mă transform chiar într-una una dintre ele şi până nu se schimbă culoarea luminii nu mai sunt de găsit că ele cred mereu că se privesc în oglindă. Chiar dacă ele se vad simultan în mai multe exemplare, de la distanţă, tot nu ştiu care este cea veritabilă.

– Eu chiar nu înţeleg ce rost ar avea să mă joc aşa dacă nu pot fi găsit deloc , asta ar însemna să încep un joc pe care nu-l pot termina.

– Nu e chiar aşa pentru că prin oricâte schimbări ai trece nu poţi să-ţi schimbi şi vibraţia care pentru fiecare din noi degaje o anumită aromă şi cine te ştie bine te poate găsi chiar dacă te transformi într-un perete.

– Nu înţeleg ce este aceea vibraţie?

– Asta e cel mai simplu de explicat. Tu ai văzut că noi suntem făcute din multe fire care par a fi făcute din ceva material dar ele sunt din ce mai fina energie.Toate aceste fire tremură, pentru fiecare, într-un anumit ritm, la fel cum fac şi corzile la o chitară din lumea de afară, ca după o muzică proprie. Acest ritm este unic pentru fiecare Varfală şi noi între noi îl putem detecta cu uşurinţă. În funcţie de ritmul fiecăruia se emite şi o aromă la fel de unică dar deosebit de discretă. Muzica şi vibraţia acestor stringuri sunt cele mai fabuloase evenimente din universul nostru.

Întradevăr aşa era şi roboţelul îşi dădu seama că de când erau împreună, în încăpere era un aer atât de plăcut mirositor încât te îmbia numai la gânduri bune şi frumoase, semăna şi cu mirosul florilor pe care acum îl ştia dar şi cu aerul proaspăt de primăvară şi atunci întrebă: dar de unde ştiţi voi să mirosiţi atât de frumos?

– Ceea ce simţi tu nu este numai un simplu miros ci este şi o posibilitate de apărare împotriva duşmanilor. O dată cu mirosul noi emitem, ca un fel de abur, şi o substanţă de liniştire şi de calmare a oricărei fiinţe şi atunci oricine se apropie prea mult de noi devine blând, bun şi chiar amabil. De aceea mirosul nostru este

extrem de important şi până acum n-am mai întâlnit pe nimeni pe aici care să poată face acest lucru.

– O să vă surprindă ce vă spun, dar am văzut că eu am posibilitatea să-mi deşurubez un deget şi îmi curge de acolo o substanţă foarte plăcut mirositoare şi cred că are aceiaşi proprietate cu ceea ce mi-aţi spus voi, dar acum aş fi dorit să vă mai întreb ceva, mai zise roboţelul, eu am observat, în timp ce veneam înspre voi, că după ce mă opresc într-un loc, atunci când plec de acolo imaginea mea pare că rămâne pe loc chiar dacă eu sunt departe. De ce se întâmplă acest lucru?

– Asta este o măsură de protecţie pentru că înainte de a ne transforma, odată cu schimbarea luminii, noi ne uitam în locul în care am stat ultima dată şi vedem imaginea noastră imprimată în aer şi aşa avem grije să nu ne transformăm în ceea ce am mai fost, cu puţin timp înainte, că acest lucru este interzis. Dacă se întâmplă cumva, ceea ce este foarte rar, rămâi fixat în vechea formă până când lumina se schimbă de trei sute de ori şi te transformi într-un fel de statuie. Mai sunt şi acum câteva astfel de statui într-una din săli care-şi aşteaptă sorocul. Ceea ce este mai trist este faptul că în tot timpul cât eşti statuie nu mai poţi face nimic altceva şi ai voie să gândesti doar în clipa în care eşti singur dar dacă mai este prezentă încă o statuie eşti blocat definitiv până la termen.

– Asta ar însemna cam vreo trei sute de zile din cele de afară, cred eu.

– Noi nu ştim ce sunt alea zile, dar asta nu seamănă cu nimic legat de exterior sau de alte lumi pentru că lumina nu se schimbă într-un anumit ritm ordonat ci totul este în funcţie de totalitatea gândurilor celor care locuiesc aici. Atunci când este mai multă supărare, de exemplu, lumina se schimbă mai repede, pentru ca totul să treacă mai iute iar atunci când este mai multă bucurie totul se petrece mai încet pentru ca toată lumea să se bucure mai mult timp de această stare.

– Vrei să spui că gândurile voastre vă influenţează viaţa?

– Exact asta vreau să spun, gândurile noastre ne determină şi sunt chiar viaţa noastră şi cred că acest lucru se întâmplă peste tot, unde există gândire, chiar dacă mulţi nu-şi dau seama de asta.

– Dar dacă o să mi se schimbe creierul cu sârme şi şuruburi ca la roboţi atunci eu n-o să am astfel de probleme deoarece nu voi mai gândi ci doar voi executa ce am în program.

– Aşa este, dar atunci nu te vei putea numi fiinţă şi vei fi o simplă maşinărie utilă pentru a face unele lucruri şi în niciun caz nu vei mai putea sta de vorbă cu noi gândind aşa cum faci acum, noi credem că este mare păcat să păţeşti asta şi la final să ajungi să fi reciclat. Chiar dacă acum eşti parţial robot totuşi creierul tău este viu şi asta este ceea ce contează cel mai mult pentru noi.

– Acum aş vrea să ştiu cine conduce această lume a voastră şi de cine ascultaţi voi aici? Cui trebuie să mă prezint acum la sosire? Le mai întrebă roboţelul.

– Nimeni nu ştie cine e şeful sau cine conduce această lume pentru că noi nu trebuie decât să cunoaştem Regulamentul oficial interior şi să-l respectăm în rest fiecare ştie ce are de făcut şi care e misiunea lui. Cred că nu trebuie să te prezinţi nimănui şi atunci când va veni momentul vei primi toate informaţiile.

– Aşa să fie, dar mi se pare tare ciudat!

– Una din regulile noastre este să nu te miri niciodată de nimic că oricum nu rezolvi ceva şi pierzi timp şi energie degeaba, mai bine să ai rabdare să vezi ce urmează şi să faci ceea ce crezi că este mai corect. Trăieşte numai prezentul şi bucură-te de el pentru că este singurul lucru pe care îl ai cât timp exişti ca fiinţă. Trebuie să mai şti că dacă nu faci ceea ce ţi se transmite şi este corect pentru comunitate poţi să fi aspru pedepsit. Cea mai gravă pedeapsă este să ţi se şteargă numele din memoria tuturor fiinţelor de aici şi atunci nimeni nu va mai putea să ţi se adreseze sau să gândească ceva despre tine şi va fi exact ca şi cum nu ai mai exista. Odată cu ştergerea din memorie ţi se ridică şi simţul orientării şi niciodată nu vei mai şti în ce loc te afli şi în ce parte mergi şi vei ajunge un Bântuitor.

– Şi eu ce ar trebui să fac acum, să mai umblu şi să caut sau să aştept să mi se spună ce să fac?

– Nu trebuie să faci nimic, aşa cum ţi-am mai spus, nici să umbli peste tot şi nici să aştepţi încordat, stai liniştit, fă ce simţi că e mai bine şi cineva se va ocupa de tine la momentul potrivit.

– Mi-ar place să stau cu voi, dacă nu vă deranjez că nu mai cunosc pe nimeni aici.

– Nu e nicio problemă şi pe noi nu ne deranjează!

Dar nici nu au apucat Varfalele să-şi termine vorba că în acel moment culoarea luminii s-a schimbat brusc şi roboţelul a mai văzut câteva momente doar imaginile lor nemişcate după care şi acestea au dispărut definitiv. Dispăruse şi lampa Gorona şi Varfalele Lamisa şi Masota care ieşiseră din perete.

Acum pentru că nu mai trebuia să stea cu privirea sus în muchea tavanului încercă să vadă ce se întâmpla la nivelul lui şi în jurul lui. Noua lumină era destul de bună şi spre mirarea lui şi-a dat seama că se afla acum în faţa unei oglinzi deoarece chiar vizavi de el se găsea tot el. Nu prea avea chef să se privească dar era mulţumit de ceea ce vedea, un băiat chipeş , subţirel şi frumuşel cu corp de roboţel că nu degeaba era copia fidelă a lui Făt-Frumos.

Dar în timp ce se oglindea şi încerca să-şi aşeze bucăţile de haine pe care le mai păstrase pe el rămase mut de uimire pentru că cel din oglindă nu făcea nimic din ce făcea el, ci doar stătea şi se uita la el cu mâinile în şolduri, zâmbindu-i.

– Ce oglindă o mai fi şi asta, se gândi el?

– Da de unde ţi-a venit ideea cu oglinda, a auzit imediat răspunsul în cap!

– Cum adică? Eu în ce mă văd dacă nu într-o oglindă?

– Tu nu te vezi în nimic, tu mă vezi pe mine, se auzi gândul, Varfalei Lamisa, care am vrut să-ţi o plăcere şi m-am transformat într-o copie de a ta, aşa că eu nu sunt o imagine ci sunt chiar tu. Am vrut să afli şi tu cum arăţi în realitate.

– Vrei să spui că acum eu ....suntem ....doi roboţi?

– Exact, acum suntem doi, la fel şi vom sta aşa până la schimbarea culorii luminii.

– Şi cu ce mă ajută asta pe mine că acum suntem doi de eu, cred că mai mult mă încurcă!

– O să mai vedem noi la ce-ţi foloseşte! În primul rând poţi să te priveşti şi să vezi dacă trebuie să mai faci ceva îmbunătăţiri la imaginea ta.

– Nu sunt prea încântat de ceea ce văd că nu arăt foarte prezentabil în rupturile astea de haine, dar momentan asta sunt!

– O să mai lucrăm la acest aspect în viitor!

Pădurea fără Făt Frumos.

În tot acest timp în pădure domnea calmul. Toată suflarea şi-a făcut somnul de frumuseţe şi l-a continuat apoi cu cel de noapte iar acum, odată cu răsăritul soarelui, mulţimea animalelor şi păsărilor începuse să se trezească. Majoritatea au dormit foarte bine şi puţini s-au gândit în timpul nopţii la toate întâmplările din ziua care a trecut. Începea o nouă zi plină de lene, căscături şi plictiseală, fără reguli, cu cât mai puţină muncă şi care semăna identic cu multe din zilele deja trecute.

Nimeni nu mai dădea deşteptarea ca în trecut deoarece prin noile legi, care le anulau pe cele tradiţionale, se interzicea orice zgomot înainte de prânz şi fiecare se scula când dorea, făcea toată ziua numai ce voia şi apoi se culca exact când avea chef. Nimeni nu mai făcea nimic util pentru pădure şi nici chiar pentru el. Orice voluntariat fusese desfiinţat pentru că ce rost are dacă nu faci nimic pentru tine să munceşti gratis pentru alţii. Pe lângă somnul făcut după pofta fiecăruia mai exista şi somnul obligatoriu şi care se executa la ordinul sau la clopotul Zmeului.

Singurul care se mai agita ca prostul, pe alei şi printre copaci, de râdea toată lumea de el, era Iepuraşul drăgălaşul care de dimineaţa şi până seara tot încerca să-şi lămurească vecinii din pădure că totuşi trebuie făcută şi muncă voluntară sau măcar muncă simplă, că altfel o să ajungă cu toţii foarte rău şi o să moară de foame.

Vulpea nici nu s-a uitat la el, la şedinţe, că era foarte pofticioasă şi mai bine stătea ore întregi cu ochii pe nişte struguri, de la marginea poienei şi tot strâmba din gură, ursul mormăia că programul lui de hibernare s-a prelungit până la hibernarea cealaltă, broaştele se holbau ca nişte orbete din apă, iar ciocănitoarea bătea ca zăpăcita într-o scoarţă de copac, dar nici ea nu mai ştia ce, că uitase alfabetul Morse şi mai mult se prefăcea ocupată ca să nu fie tăiată de la primă. Debandada stăpânea pădurea pe deplin.

Singura care îl mai ajuta pe iepuraş era căprioara Mora care îl asculta cu atenţie şi îl aproba cu mult entuziasm dar ea nu prea dorea să se amestece printre vieţuitoarele din pădure. Stătea împreună cu Iepuraşul drăgălaşul ca doi orfelini şi făceau cele mai entuziaste planuri de îmbunătăţire şi schimbare a vieţii lor dar nimeni altcineva nu era dispus să le mai asculte părerile. Chiar şi Zmeul cel bun care încercase ieri câteva exerciţii de mobilizare şi organizare, astăzi parcă era în altă lume şi nici măcar nu se trezise din somn. Se tot fâţâia Iepuraşul drăgălaşul prin faţa casei lui că doar, doar, s-o trezi dar nu se vedea nicio mişcare, ba mai mult, a fost văzut şi de Piticul cel mare care l-a ameninţat că dacă mai apare pe acolo o să-l agaţe cu smocul cozii de o creangă, să râdă toată lumea de el, idee

care nu l-a încântat de loc şi i s-a părut chiar o adevărată obrăznicie şi s-a gândit că este mai bine să se îndepărteze rapid.

Nu se întrevedea niciun fel de îmbunătăţire a situaţiei generale, mai ales că Albă ca Zăpada nici nu vroia să audă de vreo sarcină suplimentară în folosul altora. Albă ca Zapada nu dorea să se amestece cu ceilalţi pentru că de nenumărate ori şi-a spus deschis părerea dar nimeni nu mai asculta de nimeni. Îşi organizase familia de pitici foarte bine şi disciplina domnea în coliba lor. Piticii plecau cântând şi se întorceau la fel, mâncau bine şi dormeau fără grije deoarece ştiau că îşi făceau datoria de pitici voinici. Aveai impresia că era atâta ordine în coliba lor încât ţi se părea că şi sforăiturile lor se sincronizau melodios.

Băiatul lui Tom Degeţelul se obişnuise şi el cu munca şi era fericit că avea o situaţie bună pentru că în pădure, cu excepţia Albei ca Zăpada, nimeni nu a vrut să-i dea vreo treabă de făcut. Acum avea şi el un felinar mititel, un târnăcop la fel de mic şi o miniroabă. Albă ca Zăpada avea grije de el să fie mereu curat şi îngrijit la fel ca şi ceilalţi pitici. Se amuza teribil când îl mai surprindea că se uită în oglindă să vadă dacă nu-i creşte şi lui vreun fir de barbă.

Câteodată piticii o mai întrebau pe Albă ca Zăpada de ce nu au şi ei voie la petrecerile din pădure, că mereu auzeau muzică şi râsete din poiană dar ea le-a răspuns că ei nu sunt făcuţi pentru astfel de petreceri şi că oricum exista riscul să calce cineva pe ei. Mereu i-a învăţat că viaţa fără muncă nu-i ajută cu nimic pentru la iarnă.

Aflaseră şi ei de povestea cu Făt Frumos, pe care îl ştiau foarte bine, că mereu venea şi încerca să intre în vorbă cu Albă ca Zăpada. La început chiar reuşise să stea mai mult pe lângă ea, dar după ce se apucase numai de petreceri şi umbla neîngrijit ea i-a spus să-şi vadă de treaba lui şi s-o lase în pace până când i-o veni mintea la cap, ceea ce până acum nu se întâmplase. Albei ca Zăpada îi părea tare rău de el şi tot spera că se va face bine şi va redeveni iar Frumosul padurii.

Cel mai fericit era Zmeul cel Rău, care uitase să fie rău şi toată ziua cânta manele cu specific silvic în poiana de spectacole iar acum, dacă nimeni nu mai muncea nu se putea plânge că n-are public. Chiar dacă unii dintre spectatorii lui mai mult dormeau pe jos, pe el nu-l deranja că el îi trecea pe toţi la categoria fani înfocaţi. Deşi cu ceva ani în urmă toată lumea dârdâia de frica lui acum nu mai ştiau cum să-l aplaude şi să cânte odată cu el. Cel mai mult le plăcea "Ce frumos m-am lenevit şi ce tare sunt iubit" Erau singurele momente când fericirea cobora peste pădure şi mai uitau de foame.

Săraca Baba Cloanţa, era unica fiinţă care nu mergea la petreceri pentru că mai avea încă o juma de normă de femeie rea. Acum nici ea nu prea mai ştia de ce trebuie să facă această meserie mai ales în aceste timpuri când toată lumea vroia să fie bună, de ce ea trebuia să fie ea cea mai rea. Era bătrână şi obosită şi deabea se târa la locul de muncă. Stătea pitită după un copac şi dacă apărea câte un pui de veveriţă sau vreun şoricel sărea în faţa lui cu braţele ridicate şi striga : Bau!Bau ! Sau cel puţin aşa încerca ea să strige că din gura ei cu doi dinţi ieşea mai mult un sâsâit fâsâit şi până acum nimeni nu o băgase în seamă, darmite să se mai şi sperie.

Dar baba era foarte conştiincioasă şi stătea la pândă de la 12 dimineaţa la şapte seara, bineînţeles că avea o mică şi scurtă pauză de patru ore la prânz pentru o gustare anemică. Pe vremuri, toată suflarea pădurii tremura de frica ei şi apariţiile îi erau foarte temute dar azi toată lumea se învăţase cu locul ei de după copac şi doar cine vroia să-i vadă reprezentaţia mai trecea pe acolo. Ajunsese atât de rău că era nevoită să dea câteodată dulciuri puilor de veveriţă sau de bursuc ca să treacă prin faţa copacului să-şi facă şi ea norma de sperieturi. Piticul cel mare o urmărea permanent şi dacă nu speria pe nimeni în ziua aia nici nu mai primea nimic de mâncare.

Dar iată că Zmeul cel bun începea să se trezească ! Era unul din cele mai importante evenimente ale zilei. Trezirea şefului. Deschise mai întâi un ochi, apoi pe celălalt şi la final îi închise la loc pe amandoi şi se gândi să mai tragă un pui de somn sau chiar un somn întreg. Pe el nu avea cine să-l controleze că el era cel mai mare şi cel mai puternic din pădure. Pentru el cel mai important lucru era să-şi facă orele de somn că altfel nu era bun de nimic şi poate că îi mai pica vreun client la atelier. Nu înţelegea nimic din ceea ce s-a întâmplat cu Făt-Frumos cel adevărat şi nici nu pricepea de ce nu aflase nimeni unde a fugit roboţelul.

Pe vremuri era coadă la el la atelier că toată lumea avea ceva de reparat. Atunci se muncea, dar acum singurii care îi mai calcau pragul erau piticii care mai aduceau câte un târnăcop stricat, în rest, dacă nimeni nu lucra, nimic nu se mai strica, scula nu se mai rupea si nimic nu mai era , cat de cat de dres ceva!

Se gândea la un moment dat să se apuce de altă meserie, poate ceva mai uşor, dar singurul lucru care i-ar fi plăcut fusese ocupat de Zmeul cel rau şi parcă nu ar fi intrat la concurenţă cu el. Nici măcar nu ştia dacă are voce sau ureche muzicală dar mai avea o speranţă la tobe că ştia să bată destul de bine.

Într-un târziu, s-a considerat destul de treaz ca să înceapă să gândească şi să facă o nouă strategie în legătură cu dispariţia lui Făt Frumos. Pentru început s-a răsturnat pe spate şi s-a scărpinat conştiincios pe burtă, în sus şi în jos şi apoi pe lateral, în linie dreaptă şi apoi în cercuri, ceea ce i-a produs o primă mulţumire pentru începutul zilei, apoi îl strigă pe Piticul cel mare să-i aducă masa.

Acesta fiind mai greu de cap i-a adus pentru început o măsuţă mică cu trei picioare care ştia că este preferata lui. Zmeul s-a gândit că ar fi cazul să se supere că nu i-a adus mâncare şi să scoată ceva foc pe nări de furie dar şi-a adus aminte că asta l-ar obosi peste măsură iar chestia cu focul o fac mai mult balaurii, aşa că se mulţumi să mai strige odată la el şi să-i ceară şi mâncare.

– Şi mâncare!!!! Vocea lui nu mai era de mult ceea ce a fost odată şi doar câteva frunze au vibrat pline de înţelegere.

Pentru că proviziile se terminaseră de mult Piticul cel mare i-a adus câteva coji de ceapă şi nişte ghindă de pe jos din praful curţi. În acel moment Zmeul a avut revelaţia sărăciei globale dar, cu toate acestea nu i-a trecut prin minte că ar fi cazul să facă ceva şi să schimbe lucrurile. Se uită invidios la Piticul cel mare, care nu părea de loc înfometat şi se întrebă cum de arată atât de bine şi fără griji. El nu ştia că toată lumea îl fura ca în codru, ceea ce era normal de altfel, având în vedere evident, locul în care erau.

Piticul cel mare / Nadia Andreea Alecu

– Spune-le tuturor să vină la adunare în poieniţă imediat! Îi strigă el piticului în timp ce se spăla pe ochi cu apă de izvor veche şi clocită dintr-o găleată ruginită.

Piticul, care se tolănise la umbră şi stătea picior peste picior, trase cu degetele de la picior, de o sfoară agăţată de coada ciocănitoarei şi acesta începu să se dea cu capul de pom, într-un mod total de neînţeles, încercând să transmită mesajul Zmeului, ciocul i se cam tocise iar piese de schimb pentru ciocănitoare nu mai erau de mult la magazie.

Chiar după primele strigări era evident că nimeni nu mai avea chef, atât de repede, de o nouă adunare aşa că pentru început nu se mişcă, din proprie iniţiativă, nicio codiţă şi nicio lăbuţă.

După vreo două, trei ceasuri, mai spre prânz, când oricum nimeni nu mai avea nimic de făcut, decât siesta, vietăţile începură să se mişte agale spre poieniţă. Mai mergeau, mai aţipeau, dar în general mergeau pe direcţia cea bună. Ciocănitoarea se oprise de mult cu semnalizarea şi acum stătea complet ameţită pe o crenguţă cu capul rezemat de trunchiul copacului şi se uita cu o privire nătângă la mişcările de dedesubt.

Zmeul care ajunsese cel mai devreme, atelierul lui fiind chiar lângă poiana de şedinţe, deja moţăia pe el şi chiar se mira că totuşi se foşneşte cineva prin iarba. În momentul în care a considerat că este suficientă populaţie forestieră s-a ridicat, s-a încărcat cu multă furie organizatorică şi managerială şi a început să zbiere din ce în ce mai tare la public, trezindu-se pe măsură ce cuvânta:

– De azi nu mai tolerăm nimic, nicio indisciplină, nicio vorbă, nici măcar o coadă să nu se mişte, toată lumea trebuie să se supună ordinelor primite de la mine! Nimeni să nu îndrăznească să facă altceva! Vă cer supunere oarbă şi creierul gol! Dacă cineva are măcar de gând să nu mă asculte, să părăsească imediat, acum, această adunare! Să văd şi eu cine are curajul să mă înfrunte pe mine!

Termină prima frază, trase puternic aer în piept şi începu să se uite roată plin de indignare peste cei prezenţi şi parcă flăcări îi ieşeau din ochi, aburi îi ieşeau din cap şi şuierături ciudate din piept, dar nu apucă să facă nici măcar un sfert de cerc cu privirea sa plină de exigenţă, că poieniţa se şi golise. Brusc şi dintr-o dată adunarea era gata!.

– „Ce bun sunt, se gândi el fără să priceapă nimic, ce putere de convingere am! I-am terminat pe toţi! Asta înseamnă să fi un bun conducător, cu trei vorbe să-i pui pe toţi la treaba!" Eu sunt însuşi simbolul puterii!

El a uitat complet care era scopul adunării şi nu a înţeles că toate fiinţele prezente au plecat în bătaie de joc. Nimeni nu-l mai asculta de mult pe Zmeul cel bun, singura lor grijă era să ponteze prezenţa la şedinţe ca să nu zică Piticul cel mare, care era responsabil cu asta că nu au activitate socială şi de grup. Cei cu merite deosebite primeau o ghindă în plus la sfârşitul anului! Din alea care erau cu sutele prin praful drumului.

Rămas cu ochii în soare, la propriu şi de adevăratelea, Zmeul se gândi în sinea lui că a fost extrem de eficient. După aşa o concluzie se simţi foarte mulţumit. Într-un fel se şi bucura că plecase toată lumea pentru că oricum nu mai ştia de ce i-a chemat în poieniţă şi ce ar mai fi dorit să le spună. El a apucat să gândească doar introducerea discursului, adică partea furioasă, dar nu şi fraza a doua. Îşi frecă ghearele de un copac, ca după o treabă bine făcută şi se întoarse agale la atelier măturând furnicile de pe potecă cu vârful cozii. Avea el o invidie mai veche pe aceste fiinţe minuscule.

Aici surpriza surprizelor! Încă de la distanţă se auzeau tot felul de zgomote care nu păreau a fi caracteristice muncii din atelier, cum ar fi zgomotul pe nicovală, ci mai degrabă părea ceva foarte zglobiu. Piticul cel mare organizase o petrecere cu două zâne cadâne şi toată lumea era plină de veselie. În loc să păzească sculele zmeului, să nu le fure cineva sau să facă curăţenie pe lângă casă el îşi făcea de cap cu oricine trecea pe acolo. Atâta îl ducea pe el capul lui mare de pitic. El avea maxim un gând pe oră. Neuronii din creierul lui erau ultra fericiţi şi într-o permanantă relaxare.

– Dar ce-i asta? L-a întrebat zmeul, mai mult ţipând la el ca să se facă auzit.

– O petrecere surpriză, de ziua ta preaînţeleptule! Se gândi să spună inspirat, fără a părea că este luat prin surprindere, Piticul.

– Da ce e ziua mea? Care ziua mea? Parcă a fost şi alalteieri una!

– Pentru noi fiecare zi petrecută cu tine este o aniversare şi o sărbătoare!

– Da, bine le zici, se minună Zmeul copleşit de propria importanţă, se cunoaşte că ai fost crescut de Albă ca Zăpada! Drăguţ şi finuţ! Hai, bine, bine, continuaţi, continuaţi!

– Acum, deja, tot somnul îi dispăruse. Uitase complet de Făt-Frumos. Era mulţumit că reuşise să îi facă pe toţi locuitorii pădurii să doarmă sau să petreacă ceea ce de multă vreme nu mai reuşise nimeni aşa de bine. Zmeul se prinse în petrecere iar Piticul cel mare a fost avansat pe loc, la gradul de Ucenic Veselar, adică cel care spală vasele cu multă veselie fără pălărie.

Prin pădure, Iepuraşul Drăgălaşul era tot mai neliniştit văzând toate acestea şi nu mai ştia cum să facă să schimbe lucrurile. Era atât de supărat că mergea şi vorbea singur. Aveai impresia că face special acest lucru.

– Ce să mă fac dacă sunt aşa de mic şi pe mine nimeni nu mă ascultă, nimeni nu mă ia în serios, deşi eu nu vreau decât binele pădurii. Cu cine să stau eu de vorbă care să mă înţeleagă şi să mă ajute ?

Şi în timp ce mergea el şi vorbea, de unul singur, iată că îl aude Bufniţa cea ochioasă care zbura, ca din întâmplare, exact deasupra lui şi era foarte atentă la orice zgomot.

– Măi iepuraşule, dar de ce nu te potoleşti tu şi vrei să schimbi lumea, tu nu vezi că toată pădurea ascultă de Zmeul cel bun şi nimeni nu mai vrea să muncească ci doar să doarmă ?

– Eu văd tot ce se întâmplă dar nu vreau să traiesc într-o pădure adormită ci într-una plină de viaţă în care să poţi să te joci, să râzi, să alergi că acum toată lumea merge pe vârfuri să nu se trezească unii pe alţii. Eu cred că se poate trai şi altfel şi sunt convins de asta. Nu vezi că nimeni nu a făcut provizii pentru iarnă?

– Păi şi cum crezi tu că ai să poţi schimba ceva de unul singur, că văd că nu te ajută nimeni ?

– Dacă l-aş găsi pe robotul care a fugit, el mi-ar putea spune unde este Făt-Frumos cel adevărat şi cu el m-am înţeles întodeauna foarte bine şi împreună am putea schimba lucrurile. Dar nu pricep de loc unde a dispărut! Zise el trăgând cu ochiul la Bufniţă plin de speranţă.

– Aici te-aş putea ajuta eu dacă îmi promiţi că nu mai vorbeşti cu nimeni despre asta.

– Îţi promit, sigur că îţi promit numai să mă ajuţi !

– Uite cum facem, aştepţi să se facă seară şi vi la scorbura din stejarul bătrân şi să ai cu tine ceva de mâncare că avem drum lung de străbătut. Eu am să te duc în locul în care l-am văzut ultima dată pe robot şi acolo o să ne gândim cum să facem să dăm de el.

Zis şi făcut, iepuraşul s-a întors la el acasă, şi-a aranjat toate treburile şi a vorbit cu mama lui Iepuroaica că o să plece într-o călătorie mai lungă şi să nu fie îngrijorată.

– Da ce să cauţi tu în călătorie că iepuraşii nu umblă pe drumuri prin pădure unde sunt foarte multe pericole. Mai bine stai acasă şi eu o să-ţi fac cea mai bună mâncărică de morcovi, striga ea la el ca să audă toţi vecinii ce grijulie este.

– Aşa ceva nu se poate măicuţă, a zis iepuraşul pentru că eu am o treabă foarte importantă de făcut şi nu pot s-o fac decât dacă plec în călătorie. Cu cât plec mai repede cu atât va fi mai bine pentru toate vieţuitoarele pădurii. Să stai liniştită că nu voi fi singur şi ştiu ce fac!

Deoarece era clar că hotărârea lui nu putea fi schimbată Mama iepuroaică i-a pregătit toate cele necesare pentru drum şi o legătură de morcovi proaspeţi să aibă de mâncare. Spre seară l-a condus până la marginea poieniţei şi şi-a luat rămas bun de la el, mângâindu-l pe urechi şi urându-i să se întoarcă sănătos.

Chiar dacă nu era copilul ei şi se trezise cu el la gura scorburei în care stătea ea îl iubea foarte mult cu toate că niciodată nu l-a putut face să o asculte şi să se poarte şi el ca un iepuraş normal. Mereu avea tot felul de idei şi spunea uneori, în somn, nişte lucruri foarte ciudate, dar pentru ea nu conta decat faptul ca o iubea şi o apăra de duşmani.

Şi aşa a plecat Iepuraşul drăgălaşul de la casa mamei lui şi s-a dus să se întâlnească cu Bufniţa la locul stabilit. O vulpe, leşinată de foame, care tocmai trecea pe acolo, l-a văzut şi a pornit tiptil după el cu gândul că masa ei de seară este ca şi asigurată. Iepuraşul mergea liniştit şi deja se gândea la drumul lung care îl aştepta şi nu o observase de loc pe vulpea lihnită din spatele lui. El sărea din loc în loc şi se apropia de scorbura de la stejar. Mai avea puţin şi ajungea.

În acel moment vulpea şi-a încordat toti muşchii ei leşinaţi de foame şi a sărit spre el, într-un salt plin de pofte. În ochii ei se reflectau deja imaginile a două fripturi de iepure bine frăgezite şi uşor aromate cu frunze naturale locale. Dar ce ghinion pe ea! În timp ce zbura prin aer spre viitoarea masă de seară a simţit în moalele capului o lovitură atât de puternică încât tot zborul ei s-a terminat brusc şi vulpea a căzut grămadă în picaj, întorcând vreo două straturi de brazde cu iarbă. Deasupra Bufniţa stătea cu ochii pe ea şi la următoarea mişcare ar fi pocnit-o încă o dată, atât de tare încât nu s-ar mai fi sculat multă vreme de pe jos. Mişcarea a fost atât de rapidă încât nimeni nu şi-ar fi putut da sema cum şi cu ce a lovit-o bufniţa.

– Cred că o să facem o echipă bună, i-a zis Bufniţa iepuraşului, care deabia acum, când a văzut vulpea grămadă, a înţeles din ce a scăpat. Hai să ne punem la drum că avem mult de mers !

– Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai scăpat de belea, dacă mă mânca vulpea nu ştiu cine mai încerca să salveze pădurea. Vezi că îmi arde şi de glume! Ai dreptate că trebuie să pornim cât mai repede la drum, doar să-mi arăţi pe unde s-o luăm.

– Am să zbor mereu înaintea ta şi tu ai să mă vezi şi ai să ţopăi pe direcţia mea. Si au pornit la drum.

Bufniţa zbura destul de încet să-i dea posibilitatea iepuraşului să o observe şi să o urmărească.

Tainele Laboratorului.

Cei doi roboţei, cel original şi copia lui, Lamisa, au mai stat puţin de s-au uitat unul la altul şi după ce s-au minunat suficient, au luat-o împreună spre capătul culoarului pentru a se întâlni cu cine trebuia şi să afle exact ce urmează să facă mai departe.

– Dar unde sunt surorile tale Gorona şi Masota ?

– Acum nu ştiu de loc unde sunt, că odată cu schimbarea luminii şi-au schimbat şi ele starea dar voi afla în câteva clipe şi ... uite că îmi spun, că sunt foarte aproape de noi şi dacă vrem le putem chema oricând.

– Mi-ar place să le văd, că eu nu prea înţeleg bine chestia asta cu schimbarea voastră şi nu m-am obişnuit cu ea.

– Cheamă-le dacă vrei să le vezi!

– Gorona, unde eşti acum ?, se gândi imediat roboţelul.

– Mult mai aproape decât crezi tu! Se auzi raspunsul in mintea lui.

– Da, nu văd nimic în jurul meu şi crede-mă că mă uit foarte atent!

– Asta pentru că acum eu nu mai sunt vizibilă, că sunt chiar aerul şi energia din jurul tău şi din care o parte îl respiri!

– Adică eşti .....un nimic?

– Din contră, acum eu sunt chiar viaţa ta, fără mine nu poţi să trăieşti nici o clipă.

– Păi ce, nu mai este alt aer aici, o să respir din el!

– Tu nu poţi să respiri decît aerul de lângă tine, adică din jurul tău şi acela sunt eu. Nimeni nu poate respira un alt aer decât cel în care se află şi care este chiar lângă gura lui.

– Bine, bine, n-am prea înţeles eu mare lucru, dar Masota unde este?

– Este şi ea aici, foarte aproape, întreab-o!

– Masota ce eşti tu acuma, că nici pe tine nu te văd?

– Eu sunt tot aici şi nu mă vezi pentru ca acum eu nu sunt un obiect ci spirit. Sunt lumea gândurilor tale bune care te apără de toate relele.

– Şi tu unde eşti acum? Tot pe lângă mine?Dacă vrei tu sunt lângă tine dar altfel sunt oriunde vrei tu să fiu pentru că eu nu am limite de spaţiu. Gândul este cel care se poate deplasa oriunde în univers fără limite de viteză sau de spaţiu. Eu pot fi oriunde şi totuşi mereu cu tine! Unde mă gândeşti acolo sunt!

– Hai că m-ai zăpăcit şi tu! Nu te văd dar zici că eşti, nu te simt dar exişti! Cred că m-am pricopsit bine de tot, cu o copie de-a mea ca din oglindă, cu o

grămadă de aer curat şi cu multe gânduri bune, dar zău că tot nu ştiu ce să fac mai departe!

– Eu cred, zise copia roboţelului, că tu eşti cam grăbit şi nu vrei să te bucuri de prezent şi de tot ce ţi se întâmplă acum, mereu vrei să vezi doar ce urmează şi încă nu a sosit!

– Aici ai dreptate că mi se pare mai interesant ceea ce urmează decât prezentul pe care îl ştiu deja că este chiar acum!

– Niciodată nu o să trăieşti în viitor nici măcar o clipă ci numai în prezent, pentru tine nu există altceva, aşa că stai liniştit, bucură-te de el şi ai răbdare că vei păţi tot ce trebuie să păţeşti.

– Atunci o să mă aşez pe jos şi o să aştept să mi se întâmple cele mai frumoase lucruri!

– În calitatea mea de gând bun, zise Masota, eu te sfătuiesc să te mişti din loc că o altfel o să se observe că nu eşti de pe aici, pentru că atunci când s-a schimbat lumina nu te-ai transformat în altceva şi ai rămas tot un fel de Făt-Frumos din metal. La noi cine nu se schimbă este dovedit ca un fel de intrus şi nu se ştie ce mai păţeşte.

– Bine, zise roboţelul, hai să ne mişcăm, dar de unde ştiu eu că veniţi cu mine că nu vă văd de loc?

– Dar e foarte simplu, deoarece cât timp respiri înseamnă că Gorona e cu tine şi cât timp ai gânduri bune sunt şi eu, Masota iar pe Lamisa o vezi chiar lângă tine ca într-o oglindă.

– Asta cam aşa e, dar cred că nu mai gândesc clar, că sunt cam zăpăcit de cap cu atâtea noutăţi pe ziua de azi.

– Dar la ce tot zici tu .....ziuă şi azi!, că te-am mai auzit cu vorbele astea de când ne-am întâlnit prima oară? Ce sunt astea?

– În lumea din care vin ziuă se numeşte atunci când este lumină şi începe de când te trezeşti şi durează până te culci iar noapte este atunci când vine întunericul şi te culci şi dormi. O perioadă de lumină şi o noapte fac o zi întreagă.

– Acum tu vorbeşti de ceva ce noi n-am mai auzit, cum adică, să te trezeşti şi să te culci, de unde te trezeşti şi de ce te culci şi ce-i aia să dormi noaptea?

– Am să vă explic mai bine că văd că nu prea sunteţi aşa inteligente!, zise roboţelul foarte mândru. Fiinţele de dincolo, din afara Laboratorului, se mişcă şi trăiesc în funcţie de lumină şi întuneric. Acolo lumina se schimbă mereu, ca la voi aici, dar nu doar cu altă culoare ci numai cu întunericul nopţii. La ei nimeni nu se transformă în nimic la schimbarea luminii ci doar merge la culcare. Totul se repetă foarte precis. Întuneric e atunci când nu mai vezi nimic în jurul tău.

– Adică au plecat toţi şi nu mai e nimeni? O auzi pe Masota.

– Nu e aşa, toată lumea e acolo dar nu se vede că e noapte, adică întuneric!

– Acum am înţeles, toata lumea noaptea e invizibilă! Dar vezi tu, la noi nu e voie să se facă toată lumea invizibilă ci numai cei de un anumit rang.

– N-ai înţeles nimic! Lumea nu se face invizibilă, ci nu mai poate fi văzută pentru că ochii fiinţelor de dincolo nu văd decât atunci când este lumină şi dacă nu mai e, toată lumea este ca şi oarbă!

– Fugi tu de aici, unde s-a mai pomenit aşa ceva, adică voi nu vedeţi dacă nu aveţi lumină şi atunci înseamnă că nu vedeţi nici pe întuneric sau prin pereţi şi alte lucruri?

– Bineînţeles că nu vedem, sau mai bine zis ei nu văd că eu am sistem de infraroşu şi pot să văd pe timp de noapte şi nici vorbă că ei nu văd prin pereţi sau alte obiecte!

– Atunci înseamnă că ei sunt orbi şi ziua nu numai noaptea dacă nu văd nimic prin pereţi!

– Nu cred că trebuie să exagerăm că în pădure nu sunt pereţi şi oricum atunci când lumina dispare toată lumea se culcă.

– Cum adică, se culcă, iar te-am mai auzit cu vorba asta?

– Culcatul şi dormitul sunt la ei unele din cele mai plăcute treburi, adică te aşezi pe jos, sau pe o creangă dacă eşti pasăre, închizi ochii şi nu mai şti de tine până nu se face din nou ziuă.

– Asta e chiar culmea, auzi tu să nu mai şti de tine! Mie mi se pare foarte periculos aşa ceva mai ales în pădure unde poate veni oricine, dacă te culci şi să te mănânce. Că am văzut şi obiceiul ăsta foarte ciudat prin care unele animale mai mari le mănâncă pe altele mai mici.

– Nu prea se întâmplă aşa pentru că noaptea toate fiinţele dorm şi doar câteva mai mişcă, bufniţele sau liliecii care nu prea au ce sa-ţi facă că sunt micuţe şi nu le bagă nimeni în seamă.

– Oricum e tare ciudată chestia cu dormitul ăsta, că stai şi nu faci nimic. Ar trebui să fi dezmembrat dacă nu faci nimic, adică nu mai eşti de folos nimănui.

– Asta cred că este, le mai explică roboţelul, ca şi cum eu mi-am terminat bateriile şi mă bag în priză să mă încarc şi în timpul ăsta nu mai fac nimic.

– Cam aşa pare, dar de ce trebuie să stai în priză mult şi nu poţi să te încarci imediat?

– Depinde de fiecare, unii dorm mai puţin şi alţii mai mult, contează şi calitatea materialului din care e făcut fiecare

– Bine că noi nu trebuie să dormim niciodată că nu am putea face aşa multe lucruri ca acum, dacă am sta mai mult pe jos ca şi cum am avea, cum zici tu, bateriile scoase. Înseamnă că fiinţele fac mult mai puţine lucruri ca noi, dar poate ca ele există mai mult şi atunci nu contează.

– Cum adică să existe mult ? Acolo fiinţele, din lumea reală, se nasc mici, cresc mari, îmbătrânesc şi apoi pleacă de unde au venit. La voi nu-i la fel?

– Da de unde, la noi te face, cine te face, direct mare şi stai aşa mereu şi numai dacă eşti pedepsit eşti eliminat din spaţiu şi eşti dat la reciclat, altfel nu-ţi face nimeni nimic niciodată. Exişti permanent aşa mare ca la început!

– Şi copii voştri unde sunt? Voi nu aveţi copii?

– Dacă tu zici copii la ceva ca noi dar mult mai mici şi mai proşti, atunci trebuie să afli ca aşa ceva nu exista aici şi că nimeni nu are nevoie să târască după el ceva mic şi care nu se poate descurca sau care trebuie mereu supravegheat? Noi suntem toţi mari de la început şi avem şi aşa destule probleme. Am citit şi eu tot ce e în capul tău şi ce ai văzut pe unde ai fost şi m-am cam lămurit ce sunt copii. O mare problemă pe care ţi-o faci singur! Nu cred că ni s-ar potrivi aşa ceva.

– Probabil pentru că voi sunteţi făcuţi ca într-un fel de fabrică şi atunci e cineva care are grije să vă producă mereu sau să oprească producţia dacă sunteţi prea mulţi.

– Asta nu e grija noastră, noi trebuie doar să respectăm Regulamentul pe care l-am primit adată cu apariţia noastră pe lume şi nu mai avem nicio altă problemă.

– Da e interesant, dar în lumea din pădure nimeni nu produce pe nimeni gata mare şi fiecare trebuie să-şi facă puii lui şi să-i crească şi să-i păzească până ajung mari.

– E prea complicat! Cel mai simplu este sa fi gata mare şi să rămâi aşa mereu , tu nu crezi?

– În niciun caz nu pot să cred că e mai bine să nu ai copilărie şi să nu te bucuri de tot răsfăţul părinţilor tăi!

– Ce rost are să ai copilărie dacă tot nu şti să faci nimic? Si nu ai dinţi şi faci pe tine?

– Dacă tot doreaţi să învăţaţi câte ceva din lumea fiinţelor, atunci trebuie să ştiţi, că pentru un copil bucuria descoperirii vieţii reprezină un adevărat miracol. El se bucură pentru fiecare lucru nou pe care îl învaţă şi pentru fiecare lucru pe care poate să-l facă singur. Un copil învaţă mereu şi trăieşte într-o continuă bucurie. Voi când vă bucuraţi?

– Cum adică să ne bucurăm?

– Bucuria e ceva care te face fericit.

– Hai că m-ai băgat în ceaţă verde, ce-i aia fericit?

– Nu zicea Masota că e gândul meu bun? Atunci ştie şi ce este fericirea.

– Eu am zis că sunt gândul bun, adică să am grije să nu te împiedici, să nu te loveşti, să nu cazi, să nu-ţi rupi ceva dar nu m-am gândit că vrei să-ţi dau şi fericire că aia nu ştiu cum se face şi nici din mintea ta nu am aflat unde să o găsesc.

– Fericirea este un sentiment, este o emoţie, este ca ceva care îţi place foarte mult şi te bucură şi te face să te simţi mai bine.

– Nu e cazul nostru, că noi ne simţim tot timpul la fel de bine, ca nişte Varfale minunate şi nici nu avem cum să ne simţim altfel că nici nu suntem altceva.

– Aici nu sunt de acord, orice fiinţă se poate simţi la un moment dat mai bine decât altădată sau uneori mai rău, dar cu voi se pare că este altă poveste că voi sunteţi ....nişte ceva care se simt mereu bine. Hai să ne gândim altfel! Atunci când voi vă jucaţi de-a ascunselea şi una o caută pe cealaltă, ce simte ea atunci când o găseşte?

– Cum adică ce simte? Nu simte nimic decât: Am găsit-o pe Lamisa şi punct.

– Nu te bucuri? Nu simţi că ai făcut o treabă care iţi face plăcere? Nu vrei să ţopăi de bucurie?

– Nu mă ...nimic, pentru că trebuia s-o găsesc şi am gasit-o şi mi-am respectat programul de joc şi pentru asta primesc puncte de cuminţenie.

– Asta-i o chestie nouă, cu punctele, că până acum n-am mai auzit-o şi ce faceţi daca vă umpleţi de puncte? Unde le ţineţi şi ce faceţi cu ele?

– Toate punctele ne sunt băgate în memorie şi le folosim la foarte multe treburi.

– Care treburi?

– De exemplu ficare punct poate fi scos din memorie si atunci arată exact ca o biliştroacă mică şi dacă ai mai multe puncte biliştroace poţi să devii proprietară pe o Cilică şi cu asta poţi să faci o mulţime de alte chestii.

– Hai ca m-aţi pierdut pe drum, ce-i aia o Cilică ?

– Nu cred că tu poţi să înţelegi, dar o Cilică este în primul rând chiar o Cilică.

– Şi ce faci cu Cilica asta sau ce face ea pentru tine?

– La început ea nu face nimic pentru nimeni dar dacă vrei poţi s-o pui să facă orice.

– Acum tu ai vreo Cilică din asta?

– Am patru şi toate muncesc pentru mine, atunci când le comand ceva. Uite, de exemplu acum pot să le trimit înaintea noastră să ne spună dacă vine cineva, sau pot să le rog să-mi pregătească o baie de abur minunat mirositor prin care să trec şi să mă purific, sau pot să o mai rog să-mi cânte cea mai frumoasă muzică din lume care să mă ajute să fiu mai puternică.

– Există şi aşa ceva?

– Ce rost ar avea muzica dacă nu te-ar ajuta să devii mai bun ? Adică să te facă mai puternic, mai abil, mai harnic. Sunt melodii pe care dacă le asculţi înveţi o meserie imediat sau altele care te fac să te mişti foarte repede şi să-ţi termini treburile imediat. Melodiile cu învăţăminte sunt cele mai căutate dar şi cele mai la mare preţ. De exemplu,pentru o melodie care să te înveţe cum să şti în orice moment unde sunt surorile tale şi cum poţi să le găseşti după vibraţie sau după

miros, trebuie să dai două Cordonele. Zici că nu-i mare lucru dar pentru fiecare Cordonea trebuie să consumi două puncte de cumințenie.

– Cred că voi toată ziua faceți numai calcule, câte Cilici, câte puncte, și acum mai vii și cu Cordonelele, mai ai multe chestii din astea?

– Am câte vreau, că eu creez singură tot ceea ce mi se întâmplă doar că respect tot timpul Regulamentul și acolo îmi zice câte am voie de fiecare și câte cu câte se schimbă. Adică îmi dă prețul pieței cum ați zice voi dincolo. Toate cunoștințele noastre sunt cumpărate și dacă nu ești cuminte nu ai puncte de cumințenie și nu ai ce să schimbi și atunci nu poți să cumperi nimic și rămâi prost .

– Si ce dacă rămâi prost, că la noi în pădure sunt o mulțime de ființe prostuțe și nu le face nimeni nimic!

– De aia și merg lucrurile cum merg la voi acolo, dar aici dacă se schimbă lumina de 1000 de ori și în timpul ăsta nu te-ai făcut mai deștept cu o treaptă ești dizolvat și nu mai ai voie să exiști.

– Cât de deștept poți să te faci că nu ai cum să te faci mereu mai deștept?

– Ba da! Că nimeni nu a ajuns până în prezent să fie mai deștept de 10% așa că nu e nicio primejdie să ajungi la deșteptăciunea maximă și să pățești ceva din cauza asta.

– Da tu cât ești de deșteaptă acum?

– Eu Lamisa am 1,4804180....din inteligența planetei adică sunt una din cele mai deștepte creaturi din univers. La fiecare 1000 de schimbări de lumină trebuie să-ți schimbi ultima cifră din numărul care te caracterizează.

– Cred că e foarte greu să trăiești în lumea voastră, pentru mine sunt foarte multe reguli.

– Dar tu n-ai nicio treabă cu ele că ai alt program, ai fost în misiune, ai ratat-o și acum ai fost întors la Laborator pentru ceva ce nu știi încă, dar vei afla.

– Da tu nu poți să-mi dai și mie o Cilică că o Cordonea am înțeles că e cam scumpă?

– Nici nu se pune problema să-ți dau ceva de la mine, pentru că nu ești din această lume, așa ceva e interzis total de Regulament. Tu nu vei avea niciodată alte ajutoare decât pe cele pe care le găsești singur și pe care le convingi să te ajute așa cum ai făcut cu noi, dar noi nu putem să-ți dăm din puterile noastre. Aici fiecare este pe cont propriu și nimeni nu salvează pe nimeni.

– Acum înteleg că în lumea voastră „iubești dezinteresat numai dacă este în interesul tau"!

– Nu prea înțeleh ce spoi, aici noi nu avem posibilitatea să iubim pe nimeni și nici nu trebuie să ajutăm pe cineva. Aici nu suntem prea interesați de producția de sntimente!

– Da, dar văd că voi mă ajutați pe mine! De ce o faceți?

– Noi nu te ajutăm, noi exersăm diferite moduri în care poate fi coordonat un roboţel ca tine şi te studiem ca pe un fel de curiozitate tehnică şi vrem să ştim cum să procedăm dacă mai apar şi alţii tot aşa. Toată experienţa pe care o căpătăm o transformăm în Cordonele şi apoi o putem schimba sau vinde altor personaje care ne dau puncte de cumineţenie sau Ogorele.

– Şi astea la ce sunt bune?

– Ogorelele te scapă de pedeapsă dacă cumva din greşală nu te-ai transformat la schimbarea luminii şi ai rămas la fel . Atunci scoţi 10 Ogorele şi ai scăpat şi nu te mai face nimeni statuie, numai că dacă se întâmplă şi a doua oara atunci îţi trebuie 20

– Da voi normale nu puteţi să fiţi ? Adică doar să vă mişcaţi, să vorbiţi, să învăţati .... fără Cilici, Ogorele sau Cordonele?

– Nu se poate aşa ceva că noi în majoritatea timpului, învăţăm, ne transformăm, acumulăm puncte sau schimbăm Cordonele şi altele, dacă nu facem asta, nu mai facem nimic şi atunci suntem condamnate la dispariţie. Ne pierdem puterile şi devenim atât de invizibile că nici noi nu ne mai putem găsi chiar dacă vrem, ne pierdem şi mirosul şi vibraţia şi gata ....nu mai suntem. Adică chiar dacă suntem, practic nu mai existăm şi putem să stăm în mijlocul holului şi toată lumea trece prin noi şi nimeni nu ştie că mai suntem acolo.

– Păi şi acum trece lumea prin voi că una e din aer curat şi alta din gânduri bune , adică zero.

– Nu-i adevărat, că în acest moment noi dacă vrem putem opri pe oricine şi el se loveşte de noi ca de o piatră, dar dacă devi invizibil din lipsă de evoluţie orice Tamurel trece prin tine şi nu poţi să-i faci nimic că nu mai exişti.

– Bine că mi-ai amintit că am văzut chiar când am intrat un Tamurel şi chiar mă întrebam ce fel de vietate este.

– Tamureii sunt fiinţe aflate la lecţia de umilinţă. Ei în realitate sunt cei mai puternici Tamuri din univers, dar dacă la un moment dat au uitat să mai fie ascultători atunci au fost transformaţi în Tamurei ca să înveţe să fie iar cuminţi, umili şi folositori. Un Tamurel nu se poate transforma în ceva mai mare şi mai tare şi tot timpul cât durează Tamurelizarea ei rămân la nivelul lor şi nu trebuie să se schimbe odată cu lumina. După ce au îndurat tot ce se poate şi au fost împinşi de pereţi, călcaţi în picioare de ceilalţi sau ameninţaţi cu dizolvarea atunci, când primesc un anumit acord de confirmare şi întoarcere, revin la forma lor de cei mai puternici Tamuri şi au voie să păstreze pentru totdeauna această formă şi pot, dacă doresc, să-şi schimbe doar culoarea odată cu Marile schimbări ale luminilor.

– Adică ei or să fie la fel ca acuma dar cu mult mai mari?

– Nici vorbă că nu vor fi la fel, se spune că ei sunt unele din cele mai frumoase fiinţe ce pot exista. Tamurii cred că sunt, în primul rând, foarte înalţi, şi foarte puternici, dar din păcate cei din lumea noastră nu îi pot vedea caci ei fac parte din altă lume.

– Dar noi o să ne întâlnim vreodată cu unul dintre ei?

– Nu în această dimensiune a spaţiului nostru pentru că ei trăiesc într-o altă dimensiune.

– Adică cum, altă dimensiune?

– O altă dimensiune este un alt loc din această lume dar care nu poate fi văzut sau înţeles de noi decât cu puterea gândului. Numai un Înţelept Major poate merge în lumea Tamurilor sau cei cu invitaţii speciale.

– Nici nu te mai întreb ce înseamnă asta! E clar că nu vă plictisiţi aici, zise roboţelul ameţit de atâtea cunoştinţe noi.

– Nu ne putem plictisii, că la noi nu există cuvântul ăsta, dar înţeleg că la voi înseamnă să stai degeaba şi să nu faci nimic, doar că noi nu ne putem opri din gândit şi suntem făcute să gândim şi să învăţăm mereu ceva.

– Şi dacă nu mai aveţi la ce să vă gândiţi?

– Numai proştii decăzuţi au dreptul să nu se gândească la nimic, ei sunt chiar obligaţi prin programul zilnic să facă pauză de gândire ca să nu li se ardă creierul care la ei are doar un milion de ciripei şi trebuie protejat. Dar chiar şi ei dacă doresc se pot apuca de învăţat şi pot deveni exemple în societate. Dar mai întâi trebuie să se ridice la nivelul de proşti simpli. Aici ori te dezvolţi ori dispari, nimeni nu poate sta pe loc şi deasemenea nimeni nu a păţit ceva rău de prea multă învăţătură.

– Dar eu pot să mai învăţ ceva nou?

– Bineînţeles deoarece ai creier viu şi poţi să înveţi cât vrei, tu ai doar probleme cu transformatul că nu poţi să te schimbi odată cu lumina.

– Şi ce ar trebui să învăţ eu mai întâi şi mai întâi ?

– În primul rând, îi spuse Lamisa, care se părea a fi cea mai mare dintre Varfale, trebuie să înveţi să nu mai gândeşti anapoda.

– Cum adică?

– Foarte simplu, acum tu gândeşti tot timpul şi pe lângă ceea ce îţi este de folos te gândeşti şi la altceva, la lucruri care nici nu au legatură cu tine şi care nu te ajută cu nimic. Pe noi ne oboseşte foarte mult să percepem şi să primim toată varza asta care e în capul tău. Parcă aşa se zice, asta ca să vorbesc pe limba ta, să mă înţelegi.

– Cum adică? Nu tot ce gândesc eu îmi este folositor

– Nici vorbă! Doar câteva gânduri te ajută restul sunt degeaba sau chiar dăunătoare!

– Asta nu prea pricep, chestia cu gândurile dăunătoare mă depăşeşte !

– La ce te-ai gândit în ultimele momente?

– Cum la ce! La ce am vorbit !

– Nu-i adevărat, după ce m-ai întrebat dacă poţi să mai înveţi ceva nou ai gândit aşa: "cred că îmi bat gura de pomană cu fetele astea, mai bine ar fi să plec cât mai repede!" te-ai gândit aşa sau nu ?

– Eu nu m-am gândit aşa ci aşa mi-a venit în minte dar nu era gândul meu că dacă era al meu îl ziceam cu voce tare.

– Care " voce tare" ce noi vorbim cu vocea, auzi tu vreo voce?

– Am vrut să zic că ...n-am vrut să zic nimic dar în capul meu parcă mai vorbeşte cineva.

– Aia e mintea ta şi dacă o laşi să vorbească, ea nu stă o clipă şi vorbeşte fără tine toată ziua, tu n-ai înţeles că noi primim tot ce gândeşti tu, adică tot haosul din capul tău.

– Să înţeleg că voi staţi pe loc şi primiţi gânduri din toate minţile de aici?

– Nici vorbă, primim numai de la cele spre care ne deschidem şi spre tine ne-am deschis fiindcă ţi-am spus că trebuie să te studiem.

– Am înţeles că mintea mea gândeşte continuu şi că trebuie să fac ceva s-o opresc, dar cum se face asta?

– În primul rând toate gândurile tale trebuie să fie exact ca şi cum ai vrea să vorbeşti în public, adică numai utile, frumoase şi pe care oricine le-ar primi să aibă ceva de învăţat sau să nu supere pe nimeni.

– Eu nu cred că pot să gândesc aşa frumos mereu că mai sunt şi momente în care sunt atent la altceva şi atunci mintea mea a şi început să fabrice gânduri de tot felul.

– La început e mai greu dar după ce te obişnuieşti o să ţi se pară simplu şi nu o să mai ai gânduri ca cele de la prima noastră întâlnire când ai emanat: "Uite ce slabă este şi fiinţa asta, pare cam nemâncată!" Sau la fel: "Cine m-a pus să mă întorc aici că mai bine o luam peste câmp şi acum stăteam la soare într-o poieniţă!" Tot ce gândeşti vom putea percepe.

– Bine asta cu gânditul am priceput-o şi am să mă străduiesc să o fac cât mai corectă, acum mai daţi-mi şi alte sfaturi.

– Ai putea să ne laşi să te îmbrăcăm civilizat că acum arăţi pe jumătate robot şi pe jumătate ca cel pe care trebuia să-l înlocuieşti de-i zici tu Făt-Frumos.

– Şi cum ar trebui să arăt?

– În primul rând trebuie să fi curat, nu plin de noroi şi de frunze lipite cum eşti acum. Apoi ne-am gândit să te îmbrăcăm ca un adevărat Făt-Frumos ca oricine te vede să creadă că ţi-ai păstrat bine hainele şi doar greutatea te-a dat de gol. Acum tu eşti atât de zăpăcit că nici nu vezi că ai un picior normal şi în loc de celălalt ai un fel de bandă de cauciuc care se învârte mereu în mers. Parcă mergi cu placa!

– Asta chiar e culmea! Am rămas semişenilat! Ce tare m-aţi zăpăcit de cap de am uitat să-mi fac amândouă picioarele la fel , uite că le fac picioare pe amandouă !

– Şi bagă-ţi şi antenele alea complet la loc că nu sperii pe nimeni cu ele !

– Uite că le-am băgat!

– Atunci hai la purificat şi îmbrăcat.

Şi atunci ceva minunat s-a întâmplat!

Roboţelul a fost ridicat pe sus, dezbrăcat de toate rupturile de pe el şi băgat într-un fel de cilindru plin de un gaz cu un miros extraordinar. Aproape că începuse să amorţească atunci când gazul a fost scos, cilindrul a dispărut şi a văzut cum tot corpul, care acum era perfect curat, îi este atins de un fel de degeţele care îl măsurau şi în faţa lui, destul de aproape, a văzut că mai apare un roboţel la fel ca el. La început a crezut că este copia lui, Lamisa, dar când a văzut că pe această copie încep să apară haine noi şi frumoase de parcă creşteau acolo a rămas şi mai uimit.

În curând tot roboţelul de vis-a-vis era îmbrăcat cu haine noi nouţe!

– Îţi plac? Îl întrebă Gorona, cea care era responsabilă cu îmbrăcatul, văzând privirea lui plină de admiraţie.

– Sunt minunate ! îi răspunse roboţelul.

– Atunci să te îmbrăcăm! La ordinul ei, mental, toate hainele au dispărut de pe suport şi au apărut pe roboţel. I se potriveau perfect şi acum arăta şi el ca un veritabil Făt-Frumos. Se simţea de parcă fusese uns cu cel mai bun ulei de scule.

– Acum sunt gata pentru orice aventură! Zise el minunându-se de cum arăta.

– Aici nu-i nevoie să faci aventuri ci trebuie să respecţi permanent Regulamentul oficial.

– Da, dar eu sunt doar un prototip de roboţel şi nu cred că scrie ceva în regulamentul ăsta despre mine.

– Cum să nu scrie, odată cu realizarea ta s-a făcut şi certificatul de garanţie şi instrucţiunile de funcţionare şi bineînţeles că şi pachetul de reguli, trebuie doar să le citim.

– Unde este?Cum ajungem la el?

– O să vorbim cu Marea Marşală şi ea o să ne spună ce avem de făcut.

– Dar cine sau ce e Marea Marşală ?

– E creierul universal, marea arhivă şi de care suntem toţi legaţi. Nu are rost ca toată lumea să cunoască tot ce există, deoarece numai Marşala are această capacitate iar restul suntem conectaţi la ea şi pentru orice informaţie ne adresăm ei. E un fel de HARD.

– Atunci e simplu, întreab-o de mine!

– Nu pot s-o întreb nimic de tine pentru că asta înseamnă, să ne dăm de gol că ne-am cunoscut.

– Şi nu ne-am cunoscut?

– Ba da, dar aici orice cunoştinţă nouă trebuie înregistrată, scanată şi rezultatul trebuie transmis Marşalei care îl dă mai departe undeva unde se hotărăşte cum trebuie procedat şi noi nu am raportat întâlnirea cu tine că vrem să te studiem doar noi, ţi-am spus de ce.

– Tu ai zis că o să vorbim cu Marşala şi acum zici că nu putem.

– Am zis că vorbim pentru că nu avem de ales, dar trebuie să vedem cum o facem ca să nu ne dăm de gol cu tine.

– Eu nu cred că puteţi face ceva, că nu aveţi cum să o întrebaţi de mine fară să recunoaşteţi că m-aţi întâlnit.

– Eu cred că tu faci parte dintr-un program mai complex şi dacă ajungem la el, ajungem şi la tine. O să vorbim mai mult despre program, nu de tine.

– Da tu crezi că ea nu ştie deja că eu sunt aici? Dacă are toate informaţile probabil că o are şi pe asta.

– Până acum nu a aflat iar de când te-am curăţat şi te-am îmbrăcat noi tu nu mai poţi fi detectat şi văzut de nimeni. Eşti vizibil numai pentru noi iar pentru restul, ca să nu se lovească de tine şi să te descopere vei fi protejat de imaginea unei coloane de piatră pe care toată lumea o s-o ocolească să nu-şi spargă capul de ea. - Dar nu se va vedea când mă mişc de colo, colo, toţi o să vadă o coloană care se plimbă şi vor intra la întrebări sau poate şi mai rău că vor dori să treacă prin mine ca prin pereţi.

– Tu crezi că noi suntem proaste şi nu ştim ce facem dar, în primul rând, trebuie să afli că ai imaginea de coloană doar dacă stai pe loc pentru că atunci când mergi eşti aproape invizibil. Iar dacă va dori cineva să trecă prin tine va da de cea mai dură piatră existentă. Culoarea coloanei le va sugera clar acest lucru şi îi va face să se ferească pentru că noi nu dorim să facem rău nimănui. Această coloană nu semănă de loc cu pereţii prin care treci tu.

– Înţeleg că în timpul mersului trebuie să am eu grije să nu dau peste nimeni.

– Exact, acum începi să pricepi şi tu care-i treaba. Poţi să treci prin pereţi dar nu poţi să treci prin fiinţele vi. Hai să vedem cum rezolvăm cu Marşala.

– Unde poate fi?

– O să rugăm o grupă de Cilici să ne ajute la căutat.

– Dar o să dureze foarte mult până vor intra ele în fiecare încăpere să vadă dacă este pe acolo.

– Ele nu au nevoie să intre peste tot pentru că pot citi urma de energie pe care o lasă Marşala şi dacă au întâlnit-o se ţin după ea până o găsesc. Tot spaţiul acesta este plin de urme de energie şi trebuie doar să faci diferenţa dintre ele.

Varfala Masota / Maria Ilinca Țoța

– Şi cum faci să trimiţi Cilicile că eu nu le văd pe nicăieri!

– Ai şi tu puţină răbdare că nu ţi s-a terminat existenţa, ai să vezi imediat cum facem.

Se făcu o linişte deplină şi niciun zgomot nu mai tulbura tăcerea. Masota se concentră şi în aer începură să plutească mici scântei care se grupau şi se răspândeau peste tot. La un moment dat unele sclipeau puternic şi dispăreau ca şi cum ar fi fost atinse de o baghetă magică. După ce multe au fost văzute plecând, Masota se auzi din nou. Cred că am trimis suficiente scântei de Cilică!

– Eu credeam că Cilicile sunt ceva mare şi nu doar niste scântei micuţe!

– Să crezi tu că sunt aşa, aici nu ai văzut decât o fracţiune din energia lor, ca şi cum ai privi capătul unui fir de aţă sau o scânteie dintr-un foc de lemne. În realitatea noastră ele au o forţă imensă iar ca mărime nici nu ar fi încăput în acest spaţiu.

– Dar cum arată de fapt, poţi să le compari cu ceva din lumea de afară?.

– Cea mai bună comparaţie este cu aceea cascadă, pe care am citit-o în mintea ta, care cade cu o putere uriaşă de la mare înălţime şi ceea ce ai vazut tu aici ar fi cel mai mic strop de apă sărit din această cascadă!

– Chiar că e greu şi de imaginat aşa ceva dar să mai şi existe în acest spaţiu, dar acum cine a plecat după Marşala ? Cascada sau stropii de apă.

– Acum au plecat numai câţiva stropi pentru că toate Cilicile de bază sunt fixe dar sunt la dispoziţia proprietarului lor şi aşa cum o cascadă are milioane de stropi de apă în ele, tot atâtea misiuni pot să execute.

– Hai să vedem ce vor face ?

– Vor face exact ce le-am spus eu, dar tu ai grije, dacă tot te-ai oprit, că vine un Tamurel şi nu trebuie să te mişti în clipa asta că o să i se pară curios să dispară ditamai coloana din faţa lui.

Tamurelul s-a apropiat de ei, fără să vadă pe nimeni. Lamisa intrase în perete iar Gorona era aer şi Masota doar un gând. S-a oprit lângă coloana roboţel şi s-a uitat lung la ea că probabil nu o mai văzuse până atunci. Ceea ce era cel mai ciudat era că pentru corectarea şi îndreptarea uriaşilor Tamuri spre umilinţă, ei au fost introduşi în corpul micuţilor Tamurei, dar le-a fost lăsată mintea lor din totdeauna aproape întreagă dar fără drept de decizie. Să fi atât de puternic în minte şi atât de neputincios în trup era marea lecţie pe care fiecare Tamur o primea la un anumit moment.

Stând aşa protejat de coloană roboţelul se gândea că probabil şi el va primi o lecţie de umilinţă pentru că nu şi-a îndeplinit misiunea.

Lumea Puternicilor Tamuri.

Puţini erau cei care au ajuns vreodată acolo. Majoritatea fiinţelor sau a oricăror forme de inteligenţă nici nu ştiau de existenţa acestei lumi. Nu puteai să spui că este desupra sau dedesubtul a ceva. Nu era nici la stânga şi nici la dreapta cuiva. Deasemenea nu era nici mai aproape sau mai departe de orice. Această lume exista, pur şi simplu şi se afla într-o altă dimensiune spaţială din univers Asta nu însemna că este în alt loc, comparativ cu un loc cunoscut, ci doar că exista. Oricine a vazut măcar o dată cum stau nişte CD-uri pe un raft. Lumile paralele sunt ceva similar, ele există undeva până în momentul în care cineva le face să fie la vedere, adică apar numai la voinţa cuiva care le animă. Această lume există şi poate fi văzută şi înţeleasă doar de cei care o pot accede.

De această dată este rândul nostru să deschidem această lume şi să o înţelegem. Acum nu vorbim de o altă ţară sau de un alt ţinut din altă parte ci descoperim prin puterea minţii noastre o lume a imaginaţiei colective legată indisolubil de lumea basmelor. Aceasta este Lumea Puternicilor Tamuri. Acesta este locul în care se adună toate gândurile copiilor din lumea întreagă. Toată această lume este formată din gânduri care, la rândul lor trezesc imagini atât de uluitoare încât puţini sunt cei care pot rezista frumuseţii lor.

Nimeni nu ştia de ce purta această denumire sau cine le-a dat acest nume. Fiinţele obişnuite din Lumea basmelor nu aveau cunoştinţă de această lume şi numai Înţelepţii Majori ce supravegheau activitatea din Laborator aveau acces aici. Aceştia erau un fel de fiinţe de lumină pe care cu greu le putea observa cineva în mod normal. Dacă ne gândim la un foc de tabără unde toată lumea vede flăcările cum se zbuciumă în dansul lor elegant prin aer atunci un Înţelept Major se poate asemăna cu căldura pe care o degaje acest foc, pe care nimeni nu o vede dar pe care toată lumea o simte şi atunci ea există cu siguranţă. Ceva asemănător se putea spune şi despre aceşti Înţelepţi, care în final nu erau decât o formă invizibilă de energie dar cu o foarte mare putere.

Cu atât mai mult, în această lume nici Puternicii Tamuri nu puteau fi văzuţi de nimeni aşa cum nimeni nu vede undele radio dar toată lumea se bucură de muzica pe care acestea o pot transmite sau aşa cum nimeni nu vede gândurile bune pe care le trimite cineva către el dar le simte cu toată fiinţa lui. Lumea Puternicilor Tamuri se putea numi şi lumea celor mai diverse gânduri.

Numai ordinele lor puteau fi percepute şi erau lege pentru toţi cei din subordine. Nimeni nu a putut număra vreodată câţi Tamuri conduc această lume şi care din ei este şeful. Înţelepţii Majori nici măcar nu puteau să-şi dea seama dacă au intrat în legătură cu unul sau cu altul dintre ei pentru că ei nu puteau fi deosebiţi de cei de rang mai mic. Ei, de fapt, intrau în legătură cu inteligenţa comună a acestei lumi şi nu cu vreun individ anume.

În momentul în care ne găsim acum, putem afla că unul din Înţelepţii Majori din Laborator a intrat în Lumea Puternicilor Tamuri pentru a-şi prezenta raportul periodic asupra situaţiei generale din lumea pe care o supraveghea.

Fiind o fiinţă din energie pură care cunoştea foarte bine regulile locului în care se afla a căutat să-şi găsească o poziţie cât mai centrală din care să poată fi văzut şi înţeles de oricine ar fi dorit să-l asculte. O bună perioadă de timp Înţeleptul Major şi-a dat seama că în jurul lui nu era nimeni care să îl asculte şi a aşteptat cu foarte multă linişte să fie băgat în seamă. Aici nu era un loc în care ai fi putut să-ţi faci o programare ca la doctor şi să soseşti la ora fixată. Totul era diferit de orice regulă cunoscută. Dacă doreai să intri şi aveai acces era foarte simplu să ajungi aici şi să te prezinţi dar nimeni nu-ţi garanta că vei fi primit imediat şi acesta era riscul pe care orice Înţelept Major şi-l asuma.

În timp ce stătea în aşteptare acesta îşi recapitula problemele pe care le avea de prezentat în faţa Puternicilor Tamuri. Aceştia cunoşteau foarte bine situaţia din Pădurea basmelor şi ştiau că trebuie luate măsuri imediate pentru a salva Lumea basmelor de la pieire. Au fost total surprinşi de faptul că cei din Laborator au executat un robot şi în graba lor au fost nevoiţi să-i dea chipul şi mintea acelui Făt-Frumos care locuia în pădure. Ei nu au fost niciodată de acord cu lucrurile făcute pe jumătate şi de aceea imediat ce au avut posibilitatea au creeat toate condiţiile ca acest robot să fie prins şi apoi să ia calea de întoarcere în Laborator.

S-au distrat teribil când au văzut că Zmeul ce bun l-a trimis pe robot să ia lecţii de comportament mai ales când se ştia că cipul lui de memorie conţine tot ce este legat de bună purtare, toate datele despre etichetă, comportare, dicţie, ţinută şi nu în ultimul rând o tehnică de spadasin de cel mai înalt nivel.

Este drept că ei nu s-au aşteptat ca Zmeul cel bun să scoată sistemul video al robotului în care acesta avea înregistrate date absolut secrete şi care erau numai pentru folosinţa lui. În mâna altei fiinţe acest sistem extrem de complex putea provoca adevărate dezastre. Aceasta a fost cu adevărat o surpriză. Probabil că tehnica de fabricaţie, mai precară a permis ca acest instrument să poată fi decuplat cu atâta uşurinţă de corpul robotului mai ales că sistemul video era complet autonom şi funcţiona absolut independent. Puterile robotului erau mult mai mari decât ar fi putut cineva din Pădurea basmelor să-şi imagineze. Singura problemă era că robotul nu a fost antrenat de loc înainte de a fi trimis în misiune şi din acest motiv el habar nu avea de ceea ce era în stare să facă.

Înţeleptul Major dorea acum să mai informeze că robotul a ajuns cu bine la Laborator şi că momentan se afla, cu probarea lor tacită şi sub supravegherea lor discretă, în grija Măreţelor Varfale, surorile cele mai puternice din Laborator şi unele din primele creaţii ale acestuia. Modul în care acestea se ocupau de adaptarea micuţului robot la lumea mai ciudată din Laborator era complet satisfăcător şi chiar se dorea continuarea acestei colaborări. Doi Tamurei, specializaţi ca detectivi pasivi, au fost însărcinaţi cu supravegherea permanentă a robotului şi cu evidenţa tuturor mişcărilor lui. Ei nu aveau nicio putere de decizie dar transmiteau permanent imagini cu absolut tot ce se petrecea în legătură cu el. Nici cel mai puternic sistem de WathsApp nu ar fi lucrat mai bine.Toate imaginile

erau selectate şi înregistrate în memoria Tamurabilă şi puteau fi utilizate de orice Tamur care dorea acest lucru. Nefiind ceva de importanţă majora până în prezent numai cei însărcinaţi cu această acţiune se ocupau de aceste înregistrări iar ceilalţi erau prinşi în cu totul altfel de probleme, mult mai importante.

Înţelepţii Majori ştiau foarte bine că în evidenţele Marii Marşale nu se găseau decât datele legate de producţia robotului, părţi din regulament şi mai puţin elemente concrete despre misiunea sa pe termen lung.

În acest moment Înţeleptul, care era într-o deplină aşteptare a simţit apropierea de locul în care statea el a unui Puternic Tamur. Era evident că acesta se apropiase destul de mult şi la un moment dat a ajuns la distanţa optimă pentru a primii raportul care apoi era transmis instantaneu în Marile arhive. Modul în care se petrecea acest lucru era unic în lume.

Cei doi erau faţă în faţă şi comunicarea nu dura mai mult de câteva clipe. În următoarea secundă, aproape instantaneu, Înţeleptul Major şi-a transmis absolut toate problemele pe care le avea de prezentat. SEND. Pentru un om normal durata acestei transmisii nici nu ar fi putut fi sesizată fiind mai scurtă decât o sclipire de cremene. Totul s-a petrecut fulgerător iar în clipa următoare Înţeleptul Major a fost complet dizolvat în atmosfera existentă. Niciun Înţelept Major nu supravieţuia propriului său raport şi niciunul nu ar fi putut să se întoarcă în lumea lui şi să divulge locul unde se găsea Lumea Puternicilor Tamuri. Ei ajungeau aici conduşi de o putere de ghidare telepatică fiind practic transferaţi de aceasta direct la destinaţie.

Aceasta era legea de bază a puterii care avea un singur sens şi un singur scop: păstrarea intactă a forţei de conducere. Lumea Înţelepţilor Majori era ca un fel de bandă de transmitere a datelor după care, pe măsură ce îşi termina misiunea fiecare era distrus pentru totdeauna. Nu era niciun pericol ca ei să nu mai fie sau să se termine deoarece producţia de Înţelepţi era foarte perfecţionată şi continuă. Poate că în zilele noastre unii i-ar fi putut caracteriza ca fiind nişte memorii de buzunar pe care le arunci după ce le descarci şi nu mai ai ce face cu ele. Un fel de stikuri de memorie de unică folosinţă. Cineva zicea că astfel de lucruri se petrec şi în lumea oamenilor doar că acolo aceste dispariţii erau caracteristice doar extratereştrilor care locuiesc temporar pe pământ şi care după îndeplinirea misiunii dispăreau prin fenomenul numit de specialişti Combustie spontană.

După ce primeau toate datele şi le analizau Puternicii Tamuri dădeau anumite ordine direct în Laborator şi acestea se introduceau automat în mintea celor care trebuiau să le execute. Nu exista niciun mesager pentru aducerea sau transmiterea acesor ordine.

În acest caz ordinele au fost date celor doi Tamurei care au fost însărcinaţi cu supravegherea continuă şi permanentă a tuturor activităţilor pe care le făcea robotul împreună cu Surorile Varfale. În acest fel nimeni nu simţea în vreun fel că cei care conduc lumea din Laborator utilizează forţa sau alte mijloace de convingere şi nici măcar nu realizau că există cineva care îi conduce. Cei doi Tamurei au fost chiar surprinşi de ideea care le-a venit să supravegheze în continuare robotul în toate mişcările lui. Nu le-a trecut nicio clipă prin capul lor

de Tamurei că, de fapt, execută un ordin precis. Oricum ei nu aveau voie să gândească fiind, în această fază, numai personal de execuţie. Imediat au organizat şi mai conştiincios modul de supraveghere.

Pădurea în stare de lehamite.

În timp ce Iepuraşul Drăgălaşul şi Bufniţa mergeau împreună în căutarea roboţelului de Făt-Frumos, în pădure se lăsase apatia. Toată suflarea pădurii obosise. Exerciţiul de alarmă pe care îl făcuse Zmeul cel Bun încercând să-şi arate forţele de organizator zăpăcise pe toată lumea. Nimeni nu mai era în firea lui. Toată povestea cu roboţelul îi surprinsese şi îi şocase pe toţi. Toţi ştiau că Făt-Frumos nu mai era nici frumos şi nici harnic dar, cum toată lumea se puturoşise, adică era înroşită de lene, nimeni nu avea cum să-i reproşeze ceva.

Cât timp se puteau lăfăii la soare fără nicio obligaţie nu vedeau de ce şi Făt-Frumos nu putea să facă acelaşi lucru. Dar ca acum să vină un roboţel, care să se pună pe studiu şi să vrea să fie harnic era prea de tot!. Ei nu puteau tolera aşa ceva! Şi aşa Bufniţa ţinea cursuri la seral şi le băga tot felul de prostii în cap, că nu mai aveau nevoie de încă un exemplu pozitiv.

Toate fiinţele pădurii se considerau chiar modele de cuminţenie şi n-ar fi schimbat viaţa asta pentru nimic în lume. Sigur că le era cam foame şi cam ghiorţăiau de nemâncare dar merita efortul! Statul cu burta la soare, chiar goală, nu putea fi egalat decât de statul cu burta la umbră, aşa că toată suflarea se pregătea de ritualul somnului de prânz. Pentru o mai bună acomodare obiceiul casei era să se numere frunzele care mai cădeau din copaci şi totul se auzea ca o şoaptă generală, treizeci şi doi,.... treizeci şi trei, ...treizeci şi patru .....şi corul se subţia pe măsură ce unul câte unul închidea ochii şi intra în lumea viselor.

Când totul părea adormit dintr-o dată se auzi un ţipăt puternic de se înfioră toată suflarea pădurii.

– Nu te rupe! Hai , nu te strica !Nu te desface!

Toate fiinţele au sărit speriate şi şi-au îndreptat privirea spre locul de unde venea ţipătul, dar nu se vedea nimic! S-au apropiat mai mult şi şi-au dat seama că sunetul venea de undeva din pământ, dintr-o gaură.

– Dar aici stă cârtiţa, a zis un şoricel de pădure, eu nu cred că ea poate striga atât de tare! Dar iarăşi se auzi cu mare putere, de data aceasta chiar din gaura cârtiţei:

– Pleacă imediat că o să te prindă Zmeul!

– Hei! Surat-o, începură să strige cu toţii, ce ai păţit? Tu nu auzi?

– Da ce ţipaţi aşa, ce credeţi ca sunt şi surdă? Se auzi de dedesubt. Eu stau prost doar cu văzul. Ce staţi grămadă pe intrarea mea şi-mi luaţi tot aerul, că doar nu v-am invitat la masă nemâncaţilor !

Cârtiţa putea să vorbească despre cei nemâncaţi pentru că ea tot timpul găsea câte o delicateţă prin pământ, un viermişor, o larvă sau în zilele norocoase chiar o râmă grăsuţă, aşa că ea nu ştia ce-i foamea.

– Ce ţipaţi aşa ?

– Te-am auzit strigând şi am venit să vedem ce ai păţit !

– Eu să strig? Vedeţi-vă de treaba voastră că dormeam ca toată lumea şi visam ceva de groază.

– Şi cam ce visai mătăluţă?

– Că venise roboţelul care se dădea drept Făt-Frumos şi începuse să se desfacă în bucăţi şi eu m-am speriat că se prăpădeşte şi se împrăştie şi nu mai poate să fugă de Zmeul cel Bun.

– Da ce treabă ai tu cu el, dacă se desface? Sau v-aţi împrietenit?- Nu cred că ne-am împrietenit dar mi-ar fi plăcut să fie prieten cu mine că era foarte răcoros dacă stăteai lângă el şi puteam să-l folosesc în loc de frigider ca să-mi pastrez mai bine râmele şi viermişori.

– Da de unde şti tu ce-i aia frigider? De unde ai auzit tu cuvântul ăsta?

– Habar n-am, de fapt cred că am vrut să zic Fragider, adică un fel de loc pentru fragi, dar cum sunt mai mult obişnuită cu frigul de sub pământ am zis frigider.

– Acum înţelegem că de aia strigai tu să nu se rupă că rămâneai fară – frigider!

– Probabil că m-am speriat foarte tare de zici că am şi strigat, da voi de ce nu dormiţi ? Ce s-au schimbat regulile în pădure?

– Nu s-a schimbat nimic, dar de foame stăm mai mult cu urechile ciulite că poate trece vreo firmă de ketering şi nu vrem s-o scăpăm !

– Că multe firme din astea aţi văzut voi prin pădure ? Alea sunt pentru boieri! Aţi stat să-i ascultaţi pe ăia care ziceau că fac pik-nik. V-aţi stricat de tot, până la ora asta trebuia să fi mers la vânătoare şi să vă fi făcut rost de mâncare!

– Păi nu şti că s-a interzis vânatul de când cu Drepturile animalelor şi nimeni nu mai poate să vâneze pe nimeni. Singura excepţie, conform noilor legi, este atunci când cineva vrea să se ofere voluntar şi să se facă singur friptură pentru toată lumea, dar până acum nu s-a gasit nimeni atât de disperat. Aşa că, aici sus, am devenit cu toţii vegetarieni. Mai aveam o speranţă să-l prindem pe Iepuraşul drăgălaşul cu toate că nu prea aveam ce alege din el dar am auzit că a fugit în lume şi nu se ştie dacă o să-l mai vedem vreodată. A spus o vulpe cu experienţă.

– Era băiat bun şi cred că şi gustos zise şi o vulpiţă mică.

– În loc să staţi degeaba şi să vorbiţi prostii ar trebui să vă pregătiţi pentru iarnă că nu mai e mult şi o să fie vai de capul vostru, că voi nu sunteţi ca mine să aveţi şi casă şi masă sub pământ.

– Ne-am gândit şi noi că ar fi bine să facem cum zici dar o lăsăm pe mai încolo pentru că din toate informaţiile noastre anul ăsta iarna vine mai târziu sau poate nici nu mai vine!

– Parcă văd că o să faceţi ca anul trecut când stăteaţi la coadă la mine să vă dau râme calde şi o să mă fac că nu vă aud.

– N-ai tu sufletul ăsta că doar nu o să te lipseşti de profit peste iarna. Ai văzut anul trecut ce afacere ai făcut cu râmele că ţi-ai mai căptuşit, după aia, vreo trei galerii noi. Am văzut şi noi că ai umplut pădurea de muşuroaie de pământ. Da unde crezi tu că a plecat roboţelul?

– Nu ştiu unde, că nici măcar nu l-am simţit când a plecat dar am auzit cum Bufniţa şi Iepuraşul drăgălaşul vorbeau ceva deasupra mea pe pământ şi am înţeles că au plecat împreună să-l caute.

– Să vedem atunci dacă ştiu furnicile ceva! Dar unde sunt?

– Nu vă faceţi că nu ne vedeţi că suntem peste tot şi chiar în blana voastră cam nespălată! S-a auzit o vocişoară din blana unui sconcs.

– Dacă sunteţi aici aţi auzit discuţia noastră şi ştiţi că îl căutăm pe robotul care s-a prefăcut că e Făt-Frumos. Voi ştiţi ceva de Iepuraş? Se pare că a plecat după el.

– Păi a plecat de dimineaţă şi era aşa grăbit că a călcat-o pe varămea săraca şi nici acum nu şi-a reparat o antenă. A plecat cu Bufniţa cea ochioasă.

– Da nu ştiţi în ce parte au luat-o? Sau dormeaţi la ora aia? A întrebat şoricelul .

– Ascultă măi codiţă, tu ai văzut vreodată vreo furnică să doarmă? Tu nu şti că noi nu închidem niciodată un ochi şi nu dormim niciodată. Dacă ne vedeţi că ne întindem de dimineaţă asta o facem ca să vă derutăm şi să credeţi că atunci ne-am trezit din somn, dar altfel noi muncim mereu şi suntem atente la tot ce se întâmplă, că altfel oricine poate călca pe noi.

– Bine, bine, nu vă mai lăudaţi atâta, mai bine ne spuneţi dacă ştiţi sau nu în ce parte au luat-o?

– Ba bine că nu, cum să nu ştim. Noi suntem mici dar multe si practic suntem peste tot şi nimic nu mişcă în pădure fără să ştim noi. Suntem în permanentă legătură unele cu altele şi oricine trece pe lângă noi e înregistrat în memoria grupului.

– Ştiţi sau nu ştiţi unde s-au dus?

– Da ce noi suntem naive să vă spunem tot ce ştim!

– De ce nu ne spuneţi? Se bagă în vorbă şi hârciogul.

– Mă, zambilă, îi zise furnicuţa hârciogului, cunoscut pentru pasiunea lui pentru flori, tu ai auzit ceva de marketing ?

– De unde să aud eu aşa o grozăvie că numai ca să zic ca tine şi mă doare gâtul!

– Măi neinformatule, află că marketingul este atunci când eu după ce trimit furnicuţe în toată pădurea şi mă informez asupra tuturor produselor îmi iau numai ceea ce este mai bun pentru mine. Pe o piaţă corectă câştigă toată lumea !

– Oricum nu înţeleg ce vrei să zici şi ce legătură are asta cu noi ?

– Are, că tu vrei informaţii gratuite de la noi dar nu-mi spui ce avem noi de câştigat dacă ţi le dăm!.

– Păi, respectul nostru!

– Să mănânci tu respect la iarnă! că noi nu avem nevoie de el. Noi ne respectăm destul una pe alta şi toată ziua ne bălăcim în respect aşa că fă şi tu o ofertă mai ca lumea!

– Da nici nu ştiu ce-i aia, ofertă ! O fi vreun fel de melodie!

– Mai umblă şi tu prin lume, prin copaci, mai pe la înălţime şi mai umple-te de cunoştinţe că o să rămâi altfel paznic de poieniţă în timp ce alţii pleacă la şcoli în pădurea de brazi.. O să rămâi la foioase amărâtule!

– Păi, o ofertă ca lumea cred că îţi fac atunci când trec pe lângă muşuroiul vostru şi nu mă mai sui pe el! Ce părere ai? Na!

– Asta nu e ofertă, măi umflatule, ăsta-i şantaj! Mă mir că nu ţi-e ruşine să vorbeşti aşa! Noi ca orice furnici respectabile " furnicizăm " informaţii complete şi trebuie să câştigăm ceva, nu să pierdem!

– Da ce, crezi că numai furnicile pot să furnizeze ceva, să ştii că şi eu pot să fac multe chestii bune. Uite dacă ne ajutaţi vă fac un acoperiş peste un muşuroi , unde vreţi voi, la alegerea voastră.

– Da, suntem de acord şi atunci te rugăm să ne faci un acoperiş peste muşuroiul pe care l-am făcut în jurul stejarului!!!

– Păi n-am cum să fac acoperiş acolo că nu e spaţiu liber pe deasupra!

– Păi vezi că nu te gândeşti atunci când vorbeşti! Zi altceva mai deştept!

– Am să fac un şanţ pe lângă muşuroi să nu vină apa la voi!

– De acord şi cu asta, vezi că prin crăpătura aia din stâncă am scos un muşuroi întreg afară aşa că fi bun şi fă un şanţ în jurul lui!

– Cum să sap eu un şanţ în piatră ? Ce voi nu gândiţi normal? Voi ştiţi cât mi-a luat Zmeul cel Bun să-mi ascută numai dinţii din faţă?

– Ce i-ai dat mă rog ?

– Am dat, şase castane, trei pietricele roz, două bucăti de sârmă şi o cutie goală de Cola.

– Păi ce tu şti altceva decât să umbli prin gunoaie !

– Voi nu mai terminaţi cu vorbăraia asta? Se auzi deodată vocea vulpii. Tot bateţi câmpii şi nu rezolvaţi nimic. Ascultaţi furnicilor! Dacă ne spuneţi unde a plecat Iepuraşul vă lăsăm să vă faceţi un muşuroi deosebit pentru şedinţele din poieniţă chiar lângă prezidiu şi o să zicem că acolo e Loja specială a furnicilor inteligente.

– Asta da ofertă! Sigur că ne convine! Uite, Iepuraşul a plecat spre Nord-Est, un pic spre Sud.

– Să crezi tu că am înţeles ceva !

– Mă miram eu să înţelegi! Fetelor hai cu reprezentarea grafică.

Nu termină bine vorba furnica şefă că în iarbă începu mişcarea şi vânzoleala. În câteva clipe pe jos, muşuroiul cârtiţei părea că se mişcă , se topeşte, se transformă şi totul se împrăştie pe drum. Drept în faţă spre un copac au început să se deseneze pe jos urmele iepuraşului înşirate una după alta. Două pe lat şi două pe lung.Toate marcau o direcţie precisă.

– Uite, acolo este Nord-Est, un pic spre Sud. Le zise furnica şefă, sper că acum e mai clar ?

– Păi direcţia asta duce exact spre stejarul ăla mare! Se auzi o voce.

– Pentru proşti duce chiar spre el dar pentru fiinţele normale asta nu-i decât o simplă direcţie. Probabil că o să trebuiască să-l ocoliţi puţin, că e mai simplu decât să-l daţi jos.

– Da, da, cred că ai dreptate, acum trebuie să ne organizăm şi să plecăm în partea aia zise şi jderul, care a vorbit pentru prima oară.

– Cum adică să ne organizăm, ce v-aţi prostit ? Vreţi să ne prindă Zmeul cel Bun că ne facem singuri managementul !. Se auzi vocea Mamei vulpi. Până acum am reuşit să nu ne dăm de gol că ştim să gândim. Ce rost are să ne organizăm de acum în colo? Nici nu ne-am făcut somnul de prânz ! V-a apucat acum hărnicia, şi pentru ce? Să fugăriţi un amărât de iepuraş care umblă ca zăpăcitul prin pădure!

Eu vă propun, şi chiar supun la vot, să trecem la culcare imediat şi după ce ne sculăm, dacă tot nu v-a trecut, vom vedea ce-i de făcut. Sau şi mai simplu, pentru că voi nu prea ştiţi ce-i aia să supui la vot, eu consider că toată lumea e de acord cu mine deci: Somn uşor!

Toată populaţia era antrenată cu culcările de orice fel, rapide, lente, uşoare aşa că în câteva minute pădurea dormea din nou. Imediat ce s-a convins că se doarme la greu, Mama vulpe a şi pornit în fugă pe direcţia indicată având grije în primul rând să ocolească copacul din mijlocul drumului.

Lecţia de iubire.

Imediat ce s-a îndepărtat Tamurelul, roboţelul gândi:

– Unde eşti Lamisa că nu te mai văd?

– În peretele din stânga ta.

– Dar de ce te-ai ascuns de Tamurel, să nu te vadă?

– Cel mai bine este să nu ne vadă nimeni sub nicio formă pentru că atunci suntem cel mai protejate.

– Eu am înţeles că voi sunteţi foarte puternice şi că nimeni nu vă poate face niciun rău.

– Exact aşa şi este, dar din păcate dacă cineva ne vede şi doreşte să ne distrugă, fără să ştie cine suntem, sau se sperie şi de frică ar dori să ne lovească atunci noi trebuie să-l dizolvăm, adică să-l facem să dispară pentru 1000 de schimbări de lumină. Noi nu putem îngădui nimănui să ne facă ceva rău fără să-l pedepsim. Aşa că mai bine să nu ne vadă nimeni.

– Adică dacă eu aş vrea să vă fac un rău aşa aţi face?

– Exact cum ţi-am spus, numai că pentru tine ar fi o dispariţie definitivă că tu nu eşti legat de schimbarea de lumină în niciun fel şi nu poţi să te mai întorci.

– Eu nu cred că aş vrea vreodată să vă fac vreun rău.

– Nici n-ai putea, pentru că înainte de a-l face ar trebui să-l gândeşti şi în prima clipă în care te-ai gândi la asta, noi am şti şi ai fi deja dizolvat.

– Dar eu nu pot să mă ascund într-un perete ca tine, Lamisa?

– Nu! Pentru că pe tine te-ar "vedea" oricine şi ai apărea ca o fotografie pe perete, findcă nu eşti protejat ca noi, singura ta protecţie este cilindrul de energie care te acoperă atunci când te opreşti şi pe care ţi l-am făcut special în acest scop. Imediat ce te opreşti imaginea ta trebuie protejată.

– Da mai înainte mi-ai zis că voi vă recunoasteţi printr-un miros şi printr-o anumită vibraţie, Tamurelul nu poate să simtă şi el la fel şi să te găsească?.

– Nu poate pentru că el este decăzut din drepturi şi acum nu are decât obligaţii, el nu poate interpreta ceea ce vede ci doar să înregistreze.

– Nu înţeleg!

– Adică dacă simte un miros special el nu mai ştie ce-i cu el, de unde vine sau cui aparţine, el doar îl simte şi gata, nu-i acordă nicio semnificaţie şi în capul lui nu mai are loc nicio continuare. Chiar atunci când a văzut coloana în care erai tu nu s-a întâmplat nimic, a văzut-o şi a ocolit-o.

– Dar dacă eu aş vrea să mă întâlnesc şi să vorbesc cu el ce ar fi?

– Putem încerca lucrul ăsta, că nu ştim exact ce s-ar întîmpla fiindcă eşti primul robot care umblă pe aici. Dar nu cred că el te-ar putea ajuta mai mult ca

noi. Dacă ajungem să vedem instrucţiunile tale de utilizare şi în ce scop ai fost creeat am putea să ne lămurim ce trebuie să faci mai departe.

– Tu vorbeşti acum de arhiva de la Marea Marşală?

– Chiar despre asta vorbesc. Acum trebuie să aşteptăm să se întoarcă scânteile de Cilică cu veşti.

– Dacă vreţi până mai aflăm ceva, pentru că m-aţi rugat, zise roboţelul am să încerc să vă explic ce reprezintă sentimentul de iubire în lumea din care vin.

– Păi ce şti tu despre asta că ai fost acolo foarte puţină vreme şi apoi te-au prins şi te-au legat, nu cred că ai avut timp să înţelegi ceva din mintea lor!

– Aici nu-i vorba de mine, voi să ţineţi cont că eu am creierul lui Făt Frunos şi el a văzut şi a înţeles ce sentiment este iubirea.

– Da la ce spui tu sentiment? Ce fel de gând e ăsta?

– E mai mult decât un gând pentru că nu există doar în cap ci locul lui este în inimă.

– Ăsta-i un alt fel de cap?

– În niciun caz, inima este centrul unui organism viu, chiar dacă ai cap, corp, mâini şi picioare le ai degeaba dacă inima nu pulsează şi nu le dă viaţa, nu le pune în funcţiune. Atunci când funcţionează se spune că "inima bate" .

– Chestia asta cu bătutul mie nu-mi sună bine, se auzi şi Gorona.

– Nu are nicio legătură cu violenţa aşa cum o ştiţi voi, asta nu este decât o pulsaţie ca o vibraţie.

– Tu vrei să spui că toate fiinţele au aşa ceva, adică o inimă?

– Exact, nu există fiinţă fără o inimă care să-i bată pe toată durata existenţei ei.

– Bine, am înţeles că toate fiinţele au o inimă dar nu văd legătura cu sentimentele? Asta e ceva mare sau mic, că eu presupun că este mic dacă încape într-o inimă care şi ea încape în corpul unei fiinţe.

– Voi priviţi totul prea simplu, le zise roboţelul, nici nu ştiu de unde să încep ca să înţelegeţi.

– Zi de unde vrei, dar fi mai clar.

– Un sentiment nu este ceva care se bagă în altceva, ca şi în lumea voastră el este invizibil. Nu-l vezi că umblă prin pădure pe potecă sau prin poieniţă sau să stea pe sub vreun copac cu ochii în soare.

– Atunci cum şti de el?

– Aici începem să vorbim despre inimă. Pentru asta trebuie să încercaţi să mă ascultaţi fără să vă gândiţi la ceva din lumea voastră că atunci nu mai pricepeţi nimic.

– Bine, transmite-ne toate gândurile tale. Hai gândeşte-ne!

– Să zicem că aveţi o inimă chiar dacă nu ştiţi cum arată pentru că forma ei nici nu are importanţă prea mare. Să mai zicem că inima voastră este ca o cupă, un fel de pahar în care se pun cele mai fine băuturi.

– Da unde ai văzut tu aşa ceva?

– Eu n-am văzut nicăieri dar Făt Frumos a văzut la Albă ca Zăpada când l-a invitat pe la ea.

– Acum ştim şi noi cine e fata asta, cea care vede de piticii ăia din colibă. Am văzut că Albă ca Zăpada îi spunea mereu lui Făt-Frunos să aibă grije să nu calce pe vreunul. Pare fată bună! Da zi mai departe, ce-i cu inima asta?

– Să zicem că inima ta e goală şi te plimbi aşa cu ea de colo până colo. Ei bine! la un moment dat, ai impresia, fără să vezi ceva, că cineva îţi umple inima cu lumină, cu căldură, cu bucurie.

– Să şti că eu tot nu mă bucur, cum zici tu, când o găsesc pe Gorona! Zise şi Masota!

– Eu v-am spus să nu vă mai gândiţi la lumea voastră şi doar să mă ascultaţi până la cap, da văd că nu aveţi stare!

– Gata suntem, gândeşte-ne mai departe!

– La început nu şti ce se întâmplă cu inima ta, dar ai să observi că ea se goleşte şi se umple atunci când pleacă sau vine o anumită persoană. Atunci ai să constaţi că acea persoană îţi umple inima odată cu sosirea ei şi că îţi place că e cu tine şi ai un sentiment bun şi îţi pare rău atunci când pleacă şi ai impresia că ţi s-a golit inima. Aceasta este iubirea şi primul sentiment de iubire, în lumea de dincolo, este legat de mama oricărei fiinţe.

– Păi ce avem noi cu mama oricărei fiinţe?

– Voi nu aveţi şi nici nu o să aveţi vreodată ceva cu vreo mamă că sunteţi produse de serie, dar în lumea de dincolo, v-am mai explicat că fiecare fiinţă are o mamă care i-a dat viaţă:

– Păi nu ziceai că inima îţi dă viaţă?

– Ba exact aşa ziceam, dar tu şi inima ta sunteţi născute de o mamă care atunci când te " fabrică" şi acum vorbesc aşa ca să înţelegeţi şi voi îţi porneşte şi inima şi atunci intri în "funcţiune"

– Dar ai termen de garanţie şi instrucţiuni de utilizare?

– Eu cred că îmi bat gura de pomană, cum se zice dincolo, că nu pricepeţi nimic!

– Ba eu am înţeles, se auzi Masota. Iubirea este ceva care creşte şi te umple atunci când fiinţa care are acest ....sentiment vine mai aproape şi are în plus din el şi îţi dă şi ţie un pic. Hai că sunt şi deşteaptă, nu numai frumoasă! Da n-am înţeles ce se întâmplă cu cel care îţi umple inima, el nu se goleşte?

– În iubire fiecare îl umple pe celălalt de dragoste, de linişte, de lumină, de bucurie şi nimeni nu pierde nimic ci toată lumea câştigă.

– Da tu poţi să iubeşti pe cineva?

– Mi-ar place asta, dar eu nu am inimă vie, ci doar un motoraş care nu poate avea sentimente. Inima mea a rămas la Făt frumos cel adevărat dar acum nu ştiu unde este. Mi-ar plăcea să-l găsesc cu toate că ar trebui să-i dau înapoi creierul şi atunci probabil că eu o să dispar .

– Poţi să stai liniştit că tu nu ai să dispari niciodată şi atunci când vă veţi întîlni poţi să-i dai fără probleme creierul înapoi că tu vei rămâne veşnic în el. Doar nu-ţi imaginezi că acum la tine gândesc mâinile sau picioarele care sunt de fier. Creierul tău eşti chiar tu şi dacă ajungi înapoi la corpul lui Făt Frumos, care e chiar al tau, el o să creadă o vreme că e robot dar, după o perioadă, o să-şi revină şi o să vadă că e din nou viu şi întreg. Acum tu eşti doar un Făt-Frumos fără inimă şi e clar că dacă vrei să te mai apropii de Albă ca Zăpada trebuie să te faci la loc. O să te ajutăm şi noi.

In aer începea să se simtă un fel de tensiune şi iată că rând pe rând încep să se întoarcă steluţele sclipitoare ale Cilicilor. Puterea lor fusese calculată pentru o anumită perioadă care acum începea să se încheie. Veneau, se apropiau de Lamisa, între ele se forma un fel de fulger micuţ şi apoi se îndepărtau şi se topeau prin pereţi. Lamisa era din ce în ce mai neliniştită şi era clar, pentru toţi cei prezenţi, că veştile steluţelor nu-i plăceau foarte mult.

Mai erau de venit doar două, Masota era cea care le ţinea socoteala. Prin aer i se transmite că una din steluţe nimerise în timpul luptei dintre doi Egoreci şi fusese distrusă de aceştia fără intenţie. Toată lumea era în aşteptarea ultimei steluţe. Timpul trecea şi nu se întrezărea niciun semn sau veste bună. Probabil, se gândi Lamisa, o fi păţit şi ea ceva ca penultima steluţă.

Dar, nu-şi termină bine gândul, şi tot aerul începuse să tremure şi părea că se încinge. Cceva deosebit începea să se petreacă.

– Cine mă caută şi îndrăzneşte să-mi tulbure liniştea? Nu se cunoaşte că eu nu sunt la dispoziţia nimănui!

Cu toate că aceste cuvinte erau transmise prin gând, totuşi toată lumea simţea forţa şi puterea lor. Toate privirile erau îndreptate spre direcţia de unde se presupunea că va apărea cineva. Toate gândurile ţinteau spre prea puternica şi Marea Marşală.

Roboţelul dispăruse în coloana lui, Lamisa era încă în perete iar Gorona şi Masota stăteau liniştite şi urmăreau tot ce se întmpla. Era evident că cine venea acum nu ştia că va avea de a face cu celebra echipa a Varfalelor.

În primul moment a apărut ultima micuţă steluţă dar, din păcate, era evident că se află în stăpânirea cuiva findcă apărea şi dispărea ca şi cum cineva o ţine în mână şi îşi desface sau strânge pumnul. Oricine ar fi ţinut-o captivă nu avea ce să-i facă atâta timp cât era întreagă. Ea putea fi distrusă numai dacă era spartă în bucăţi ca sora ei, penultima care a fost strivită, din greşală.

Nimeni nu vedea cine o ţine în stăpânire cu toate că ajunsese destul de aproape. Noua apariţie era invizibilă.

– Eu sunt Marea Marşală, se auzi în capul tuturor gândul puternic al acesteia! Cine m-a deranjat?

– Eu sunt Varfala Gorona, se auzi calm, puternic şi clar răspunsul, şi din acest moment, să mi te supui!

– Îmi cer iertare, minunată, puternică şi preţioasă Varfală Gorona nu am ştiut că mesagerii pe care i-am întîlnit îţi aparţin, te rog să primeşti omagiile mele şi să-mi comunici deîndată cu ce pot să-ţi fiu de folos? Încă o dată îmi cer iertare! Tăria vorbelor gândite de Marea Marşală a scăzut imediat în intensitate şi se văzu imediat supunerea ei.

– De data asta te iert, dar să fi cu băgare de seamă de acum înainte că nu voi mai tolera aceste excese de superioritate în preajma mea, idiferent dacă mă vezi sau nu. In acest moment să eliberezi scânteia de Cilică pe care ai luat-o în stăpânire, fără să-i produci vreun rău.

– Ţi-am îndeplinit porunca! Zise Marşala şi imediat se văzu cum aceasta se eliberează şi se duce spre Lamisa căreia îi transmite mai multe veşti şi dispare.

În tot acest timp roboţelul statea aproape nemişcat închis în coloana lui şi nu îndrăznea nici măcar să gândească vreun cuvînt de frică să nu fie găsit. El nu era foarte convins că acest cilindru de energie îi asigura o totală protecţie. Acum îşi dădea seama că el nici nu-şi imaginase despre Varfala Gorona că este atât de puternică şi de respectată în această lume.

– Bine! Acum fi atentă la ceea ce-ţi spun! Începu să zică Varfala Gorona.

În clipa următoare însă lumina se stinse şi se reaprinse imediat într-o culoare aproape de roşu. Conform Regulamentului interior toată lumea era obligată să se transforme în altceva decât a fost şi cei care au fost vizibili puteau devenii sau nu invizibili dar toti cei care erau invizibili erau obligaţi să devină vizibili. Roboţelul stătea şi privea prin cilindrul lui în exterior fără să fie văzut sau interceptat.

Ceea ce i-a apărut în faţa ochilor l-a uluit peste măsură. Gorona revenise la una din formele cu care se mai familiarizase, doar că acum era făcută din fire roşii iar sus avea un fel de cap ca un ghem împletit din multe fire groase ce păreau a fi din aur şi care aveau fiecare la capăt un fel de ochi ce pulsa sclipind în toate culorile.

Lamisa a fost nevoită să iasă din corpul de imitaţie de roboţel şi acum avea o formă de spirală ce se ridica de jos şi ajungea până sub tavan. Din loc în loc pe această spirală ce părea ca fiind făcută din vată de zahar colorată erau poziţionaţi ochii Varfalei.

Masota fusese şi ea obligată să se transforme şi să devină vizibilă şi acum apărea, culmea ideilor originale, ca o gaură în perete. Din punct de vedere al Regulamentului era perfect valabilă pentru că devenise cea mai vizibilă gaură care exista. Putea fi văzută de oricine! Pe marginile acestei găuri care avea grosimea unui perete, cam de o palmă, chiar pe interiorul ei, erau poziţionati ochii acestei Varfale ca nişte diamante mici şi strălucitoare.

Pe lângă toate acestea tot mijlocul spaţiului fusese umplut de o namilă mai ciudată ca orice imaginaţie. Toată părea făcută din mii şi mii de bile, în cele mai fantastice culori, pulsând ca nişte veritabile inimi, legate între ele prin tot atâtea furtunele totul neavând nicio logică. Imaginea generală era aceea de morman din bile şi tuburi. Parcă părea un balon în curs de umflare cu o formă încă nedefinită. Era imposibil de văzut dacă se sprijinea pe ceva sau stătea gramadă pe pardoseală. Era imposibil de ghicit unde era capul şi trupul acestei forme de viaţă. Aceasta era Marşala, şefa arhivelor acestei lumi iar fiecare biluţă conţinea milioane de date din arhivă. În orice moment Marea Marşală putea conecta orice informaţie cu oricare alta prin legăturile dintre aceste bile şi astfel deţinea puterea de a şti orice mai bine decât oricine. Din păcate pentru ea, nu avea dreptul de a utiliza niciuna din informaţiile deţinute ci doar obligaţia de a le păstra în condiţii de maximă siguranţă şi a le distribuii la cererea superiorilor.

Toate aceste schimbări se petrecuseră într-o singură clipă şi păreau atât de uzuale încît nici nu le întrerupseseră conversaţia care a continuat. Marea Marşală a efectuat un fel de rostogolire înainte şi acum s-a văzut ca nu avea nicio importanţă care era partea ei de deasupra, unde ar fi capul şi care era baza. Era mai uşor de crezut că toată această creaţie nu era decât un corp imens rostogolitor.

– Te ascult cu cea mai mare atenţie!

– Am fost informată că în prezent există preocupări pentru realizarea unor roboţi care să fie trimişi în diferite misiuni oriunde este nevoie. Tu şti că echipa Varfalelor nu poate fi indiferentă la ceva care ne preocupă pe toţi şi am dori să cunoaştem toate informaţiile despre aceste experimente pentru a vedea dacă sunt de nivelul nostru sau nu. În cazul în care sunt interesante am putea să luăm decizia de a participa şi noi cu experienţa noastră. Am dori deci să ne prezinţi o informare completă a acestei situaţii.

– Mult respectate Varfale, sunt, ca de obicei, impresionată de modul vostru de a vedea lucrurile şi de dorinţa voastră de a participa la buna lor desfăşurare, dar trebuie de la început să vă informez că acest experiment este abia la început şi nu există nicio reuşită majoră în cadrul lui.

Marea Marşală / Teodora Popescu

– Vrei să spui că nu s-a făcut nimic, adică noi avem informaţii false şi am fost induse în eroare? Se primi cu putere gândul Varfalei Gorona.

– N-aş fi în stare să gândesc aşa ceva! Aţi fost informate foarte corect, ceea ce vreau să vă transmit este faptul că până în prezent nu s-a realizat decât un singur prototip de robot şi acesta incomplet că au fost nevoiţi, din grabă, sa apeleze la un creier de fiinţă vie deoarece altfel nu reuşeau să-l termine la timp.

– Da cine îi grăbea?

– Puternicii Tamuri! Cu toate că ei au cerut un lucru temeinic făcut.

– Atunci e clar că nu aveau de ales! Si noi ştim că „atunci când nu ai de ales e cel mai simplu"! Şi unde este acum acest prototip? Întrebă Gorona, pentru a vedea ce date se cunosc despre roboţel.

– Nu ştim prea bine, se pare că s-a pierdut sau a fost deja distrus, că în arhivă nu am mai primit niciun fel de date. Oricum era un experiment şi nu făcea parte din lucrarea finală.

– E interesant ce spui, dacă am avea ceva date suplimentare am putea să ne formăm o părere şi să ne hotărâm dacă participăm şi noi sau nu !

– Singurele date le am la mine aici şi vi le dau cu plăcere că eu nu am ce face cu ele dacă studiul nu a mai continuat! Vă pot împrumuta aceste informaţii.

– Bine, zise Varfala Gorona, atunci depune toate informaţiile aici jos în faţa mea.

Din mormanul de bile şi furtunele a apărut un fel de extensie ca un şirag de mărgele negre, care s-a întins până la picioarele Varfalei Gorona. Aici prima biluţă din şirag s-a desprins şi s-a rostogolit pe jos. În câteva rostogoliri a împrăştiat în jurul ei nenumărate scântei colorate ce luminau nefiresc tot spaţiul. Un mănunchi de fire roşii s-au întins spre ea, dinspre Varfală şi au prins-o ca într-un cleşte, făcând-o invizibilă

Acolo or fi toate instrucţiunile despre mine, se gândii roboţelul, cu puţină teamă că în curînd îşi va afla soarta.

Secretul iepuraşului.

Iepuraşul Drăgălaşul şi Bufniţa cea ochioasă mergeau prin pădure. El ţopăia printre copaci iar ea, în faţa lui, din creangă în creangă îl ajuta să găsească drumul. Ajunseseră destul de departe de locul lor de pornire şi se părea că încă mai au mult de mers.

– Da tu mai şti unde trebuie să mergem? A întrebat-o la un moment dat iepuraşul pe bufniţă. Că am impresia că ne-am depărtat cam mult şi parcă nu mai ajungem nicăieri. El nu era obişnuit cu călătorii atât de lungi.

– Chiar nicăieri trebuie să şi ajungem, că acolo unde mergem nu este mai nimic, decât bolovani şi stânci.

– Da e vreo casă acolo? Ai văzut tu că robotul a intrat într-o casă?

– N-am văzut aşa ceva şi tocmai de aia şi mergem să vezi şi tu unde s-a dus, că parcă era un loc plin de ficţiune .

– Eu cred că tu eşti tare umblată de spui vorbe aşa alese, că de aceea eşti şi profesoară în pădure, dar eu nu te înţeleg prea bine când foloseşti cuvinte din alte păduri. Cum adică ....ficţiune?

– Păi este destul de simplu chiar şi pentru tine, ficţiune este atunci când tu crezi anumite lucruri, dar ceea ce se intâmplă este total diferit de ceea ce şti tu că

există. Adică mai pe înţelesul tău, ai parte de ficţiune atunci când crezi că ceea ce chiar se întâmplă nu se poate întâmpla. E clar ?

– Mie te rog să-mi exemplifici concret că nu pricep nimic!

– Hopa! Ia te uită ce cuvinte foloseşte dumnealui în prezenţa mea şi în limbajul lui! Mă faci şi tu curioasă acum. De unde şti tu să zici: exemplifici concret?

– Păi nu ne spui de fiecare dată la lecţii: acum vă exemplific concret! De la tine ştiu, că altfel de unde?

– Da ce mai codiţă, tu ai fost la lecţiile mele vreodată? Că eu nu te-am văzut pe acolo!

– Sigur că am fost dar am stat pitit!.

– Dar, de ce mă rog?

– Pentru că îţi place să te iei de elevi, le pui mereu întrebări şi îi pui să facă tot felul de lecţii de care eu nu am niciun chef. Numai de piticul minispion nu te iei că dacă are rol de invizibil te faci că nu-l vezi chiar dacă stă în ochii tăi.

– Dacă el vrea să fie spion eu nu am cum să-l contrazic, da tu cum crezi că se poate învăţa ceva, aşa cum face bursucul care vine şi doarme tot timpul sau veveriţele care trosnesc ghindă de se aude în toată pădurea, aşa crezi tu că se face performanţă?

– Da la ce-mi trebuie mie performanţă când eu nu trebuie decât să ştiu să manânc morcovi, ce tu şti cum se mănâncă un morcov, pun pariu că îl începi din partea cealaltă.

– Da ce mare chestie este, mă rog, mîncatul unui morcov ! Îl iei şi-l mănânci şi gata. Ce contează de unde îl începi!

– Să crezi tu că este atât de simplu! Un morcov se mănâncă în primul rând cu eleganţă şi prestanţă, se curăţă, se studiază pe toate părţile, se încearcă, se miroase, se ţine în echilibru pentru a vedea care parte este mai grea, adică nu e deloc simplu, e o treabă delicată ! Mi-a luat o grămadă de timp să mă obişnuiesc !

– Ce să spun! E delicată şi complicată, ia să-mi spui tu mie acum care parte este mai grea la morcov? Îl puse Bufniţa la încercare.

– Vezi că nici asta nu şti şi ai nevoie de un expert morcovist, adică de mine! Întodeauna, stimată păsăroaie, a zis iepurele cu un aer didactic, la un morcov normal, partea cea mai grea este cea cu frunzele. Hai că te-am surprins cu cunoştinţele mele vaste, recunoaşte că nici prin cap nu ţi-a trecut!

– Nu mai surprins de loc cu frunzele tale şi poate îmi mai spui acum, de ce dacă tot şti că întodeauna partea cea mai grea este cea cu frunzele, totuşi de fiecare dată trebuie să verifici şi să afli mereu şi mereu acelaşi lucru.

– Ca să fi sigur! Bineînţeles! Ai văzut că nimic nu mai e sigur în ziua de azi. Credeai tu despre Făt-Frumos că nu e decât un robot ? Nici vorbă!. Ai văzut ce-a ieşit dacă a fost verificat, a ieşit că e din fier! Credeai tu că e din fier ? Nu! Totul trebuie verificat dacă vrei să trăieşti liniştit. Acum eu nu sunt sigur de tine că mai

şti pe unde trebuie să mergem. Eu cred că mă plimbi aşa prin pădure ca să-mi dai o ocupaţie. Dar din păcate, nu am cum să te verific şi trebuie să merg pe gheara ta, adică, dacă nu ai înţeles limbajul meu intelectual ...să am încredere în tine.

Hopa! E posibil ca iepuraşul ăsta să ştie ceva mai mult decât ar trebui să ştie? se întrebă, dintr-o dată, Bufniţa cea ochioasă. Să mă fi dat eu de gol cu ceva? Stătea şi se gândea dacă greşise pe undeva cu ceva. Cei de la Laborator i-au spus clar: te duci în pădure, vei fi o bufniţă şi vei avea grije de prototip oriunde se va afla. Tot ceea ce vei face acolo va fi pentru îmbunătăţirea vieţii din pădure şi pentru apărarea robotului care ţine locul lui Făt-frumos. Dacă se întâmplă anumite nereguli sau se strică ceva ne dai semnalul stabilit.

Semnalul consta în transmiterea unui mesaj urgent, iar pentru a-l putea emite bufniţa trebuia să-şi demonteze ochiul drept, să-l ţină cu gheara stângă şi să-l lovească cu ciocul pe partea care fusese înăuntru şi care era singura cu tastatură proprie. În urma mesajului Puternicii Tamuri vor transmite măsurile pe care le consideră necesare.

Imediat ce roboţelul a fost demascat şi prins, Bufniţa a urmat întocmai instrucţiunile primite şi a transmis evenimentul. În câteva fracţiuni de secundă a pri„mit mesajul: Robotul F.F a scăpat de sub controlul nostru, creierul lui a început o activitate independentă ce nu mai poate fi supravegheată, urmăreşte-l pentru ca la momentul potrivit să putem recupera piesele din el! Ceea ce ea a şi făcut.

Sigur că în mod normal ar fi trebuit să facă toate astea singură şi să nu se mai complice cu Iepuraşul drăgălaşul dar instrucţiunile erau şi mai clare: Totodată vei aduce din pădure orice fiinţă vie, pe care o simţi apropiată cauzei, pentru a fi preluată şi transformată la Laborator în funcţie de hotărârile Puternicilor Tamuri.

Bufniţa s-a gândit că Iepuraşul este exact fiinţa de care era nevoie fără să ştie că misiunea acesteia, după transformare, era una de cea mai mare importanţă pentru dezvoltarea pădurii. Probabil ca Puternicii Tamauri nici nu au ştiut că în pădure sunt fiinţe atât de mici şi care mai dau şi din coadă. Au greşit sigur atunci când au cerut " orice fiinţă vie"

– Nu prea eşti atent la drum! I-a zis Bufniţa iepuraşului care mai mult ar fi stat de vorbă decât să tot alerge prin pădure.

– Ba sunt atent! Raspunse iepuraşul, dar am obosit puţin, că nu prea sunt obişnuit cu atâta ţopăială şi mă gândeam că cel mai bine ar fi să mai stăm un pic să ne tragem sufletul.

Atunci Bufniţa a înţeles ca fiinţele de acest fel au nevoie de somn şi de odihnă, că ele nu sunt programate să funcţioneze continuu chiar daca se alimentează corect.

– Bine, hai stai puţin şi mănâncă ceva.

Iepuraşul nu a mai aşteptat încă o invitaţie şi s-a aşezat jos şi a scos un morcovel durduliu şi după ce se uită cu atenţie la el, a stabilit cu ce parte trebuie să înceapă şi începu să-l roadă. Urechile i s-au ridicat de plăcere.

– Tu nu vrei un morcov? Întrebă el amabil.

– Încă nu mie foame. Zise bufniţa şi imediat se gândii, ce va face dacă iepuraşul va observa că ea nu mănâncă niciodată!

– Eu mănânc mai mult noaptea, după ce te culci tu, mai zise ea.

– Aşa e, a zis şi Iepuraşul Drăgălaşul, că ziua nu te-am prea văzut mâncând.

Se puse pe ronţăit şi încet, încet a reuşit să termine morcovul. Mânca foarte alene de parcă era prima dată când făcea lucrul ăsta.

– Acum eu m-aş culca puţin, zise el, să mai prind puteri.

– Foarte bine faci, că am să stau şi eu pe creanga asta puţin să mă odihnesc.

Nici nu închise bine ochii iepuraşul că a şi început să sforăie încet ca un pisoi înfăşurat.

Bufniţa se uită puţin la el, se asigură că nu mai era nicio vulpe sau altă dihanie prin preajmă, care să şi-l dorească pentru masa de seară, şi, cu bătăi lente de aripi, se ridică în aer.

Acum era deasupra copacilor şi se uita cu precizie într-o anumită direcţie. Din ochii ei au ţâşnit nişte fire de laser ca două raze de foc de culoare galben aprins şi care îi indicau cu precizie o anumită direcţie. Razele se opreau pe un perete de piatră aflat destul de aproape. " Bine că n-am oprit" se gândi ea. Cred că am de făcut o vizită până se scoală micuţul meu prieten!

Uşor şi fără niciun zgomot Bufniţa şi-a acelerat zborul şi parcă alunecând pe cele două raze s-a îndreptat cu viteză spre peretele din piatră. Cobora atât de repede încât aveai impresia că în câteva clipe se va zdrobi de el. Momentul impactului era inevitabil şi oricine ar fi văzut-o ar fi zis că trebuie neapărat să frâneze dar Bufniţa se apropie cu putere de perete şi atunci când l-a atins a trecut prin el ca prin apă şi a dispărut dincolo.

Era deja în Laborator unde îşi reglase razele de lumină încît să vadă şi cel mai mic detaliu. Zbura nestingherită trecând prin orice perete care îi ieşea în cale şi parcă ar fi căutat pe cineva. La un moment dat a întâlnit o Paruşcă care era evident că o aşteaptă şi imediat i-a transmis:

– Prea luminată şi Înţeleaptă Ceconă, eu sunt în slujba prea puternicelor Varfale şi mi-au ordonat ca atunci când îţi vei face apariţia, să-ţi spun că ele sunt acum în mijlocul Marelui Templu, în partea Corai cu vibraţie şapte şi te aşteaptă.

– Mulţumesc simpatică Paruşcă pentru primire şi chiar acum am să mă duc la ele să primesc ordinele necesare, dacă sunt disponibile.

Cu toate că, de regulă, nu avea acces într-o zonă cu vibraţie atât de ridicată totuşi Înţeleapta Ceconă, că acum aţi aflat despre cine era vorba, era obligată să execute ordinul unei Varfale indiferent de rangul sau numele acesteia, aşa că şi-a continuat zborul spre mijlocul Marelui Templu

Nimeni nu ştia de fapt, cât de mare este acest spaţiu care se numeşte Marele Templu, dar imediat ce trebuia să ajungă într-o anumită zonă îşi exprima în gând această dorinţă şi era apoi condus de intuiţie, cu precizie, exact în zona respectivă.

Asta funcţiona pentru toate fiinţele mai evoluate şi pentru orice destinaţie. În acest moment, Înţeleapta zbura direct spre mijlocul spaţiului.

Ajungând, a coborât din zbor pe pardoseală, s-a oprit cu respect, cu capul înclinat şi fără să mai scoată vreun sunet a aşteptat în tăcere. În tot aerul se simţea prezenţa puternicelor Varfale, a Marii Marşale iar lângă ele se găsea o coloană înaltă ca de piatră. Înţeleapta Ceconă stătea cu privirea în jos, extrem de politicoasă şi nu-şi permitea să distragă atenţia.

Roboţelul care era chiar în coloana ce părea de piatră a fost cât pe aci să se dea de gol crezând că Bufniţa cea ochioasă era şi ea prizonieră acum, o dată cu el. Nimeni nu schiţa nici ce mai mică mişcare sau idee.

Bufniţa nu nimerise în cel mai bun moment şi nici nu ştia că Marea Marşală nu fusese informată de existenţa, despre care ea era sigură, a roboţelului.

Salvarea a venit de la Varfala Gorona care i-a transmis gândul ei: " Du-te imediat şi aşteaptă-mă la 15 lungimi de rază de acest loc.

– Dar o poţi lăsa să stea cu noi, puternică Varfală, că îmi face plăcere să o mai văd pe Înţeleapta şi luminata Ceconă! Se auzi gândul Marei Marşale.

– Tuturor ne face plăcere să o mai întâlnim dar totuşi aici nu este un nivel prielnic pentru ea, mai ales că nu are prea mult timp şi aş dori să discutăm despre ultimele ei călătorii.

– Să facă atunci aşa cum îti este voia şi vom avea şi alte ocazii să ne vedem, zise Marşala.

– Poţi să pleci acum, aşa cum am stabilit, îi transmise Bufniţei, Varfala Gorona.

– Prea bine, răspunse aceasta şi se îndepărtă la 15 lungimi de rază, adică într-un cu totul alt spaţiu. Şi-a dat imediat seama că dacă Gorona o chemase dar nu a dorit să vorbească cu ea, aşa trebuia să se întâmple şi nu altfel.

Se gândi că acum are timp să vadă ce mai face iepuraşul în locul în care îl lăsase şi porni imediat spre el. Acesta dormea liniştit şi era clar că nu văzuse nimic din plecarea şi venirea Bufniţei. Era încă în lumea viselor. Chiar dacă se scoală, se gândi Bufniţa nu va fi nicio nenorocire dacă mai stă singur puţin şi plecă în zbor înapoi în Laborator.

Ajunse în locul de întâlnire odată cu puternicele Varfale dintre care nu văzu decât două iar în spatele lor era un perete cu o mare gaură în el prin care se vedea o coloană de piatră la fel cu cea care era şi în sala din Mijlocul Templului. Ce era cu aceste coloane, nu conta în acest moment.

– Poţi să-ţi ridici privirea Înţeleaptă Ceconă că acum suntem între noi şi doar ne cunoaştem de mult. Dacă doreşti poţi să revii la forma ta de fiinţă şi nu mai este nevoie să fi pasăre.

– Puternică Varfală îţi mulţumesc mult pentru frumoasa primire pe care mi-ai făcut-o dar încă nu pot reveni la înfăţişarea mea deoarece însoţesc o fiinţă din pădure pe care am adus-o aici, conform cu misiunea primită şi ea nu mă recunoaşte decât sub formă de pasăre.

– Bine atunci, misiunea ta se va încheia în clipa în care vei introduce fiinţa pe care ai adus-o într-una din sălile Templului.

– Aş mai dori să ştiu cum o pot introduce aici, deoarece ea în mod sigur nu poate intra în Laborator ca noi.

– Asta e simplu! În clipa în care ai ajuns la baza peretelui ne vei anunţa prin această Bobolică specială pe care acum o vei lua cu tine şi pe care în acea clipă o vei trimite înăuntru. După ce ea va trece prin perete veţi putea intra şi voi, dacă vă veţi mişca repede, altfel totul se va închide la loc. Ea se va asigura că pentru câteva clipe peretele este penetrabil şi poate fi străbătut de voi.

– Aşa voi face, acum voi pleca şi în curând ne vom întoarce aici. Înainte de a pleca i-a făcut semn Bobolicei să se urce între penele ei şi şi-a luat zborul ridicându-se încet de pe pardoseală şi îndepărtându-se repede.

Roboţelul care urmărise toată scena şi prinsese toate discuţiile era încă mut de uimire.

– Voi vreţi să ziceţi că Bufniţa cea ochioasă nu e o pasăre, ci o Înţeleaptă ca voi?

– Nu chiar ca noi, zise Masota gândind din gaura ei, ea este puţin mai jos ca putere, dar cu toate acestea ne respectăm foarte mult pentru că este întradevăr o mare înţeleaptă.

– Şi voi sunteţi la fel!

– Nu chiar, noi suntem mult mai puternice dar atunci când este vorba de tot felul de date ai văzut că mai apelăm şi la Marea Marşală, dar Cecona are în capul ei aproape tot atâta ştiinţă cât Marea Marşală, dar în plus poate şi ştie s-o folosească.

– Probabil din această cauză, ea era cea care ne ţinea lecţiile în pădure!

– Stai tu liniştit, că dacă ar fi să asculţi toată ştiinţa ei ţi-ar trebui mii de schimbări de lumină.

– Da de ce zice că a mai venit cu cineva? E tot din pădure?

– Fiinţa cu care a venit Cecona a fost cerută de Puternicii Tamuri pentru a i se schimba misiunea şi a fi utilizată în cu totul alt scop decât până acum.

– Da cu cine a venit?

– Nici noi nu ştim dar probabil că a adus cea mai puternică fiinţă din pădure sau cel puţin asta se aşteaptă de la ea.

Nici nu a apucat Varfala Gorona să-şi termine gândul şi prin perete a intrat micuţa Bobolică, târşâind după ea un morcov şi imediat şi-a făcut apariţia şi Iepuraşul drăgălaşul care de cum a intrat a reuşit, printr-un ultim salt, să apuce de morcov şi a început să-l ronţăie şi să-l flencăne cu zgomot mare. Se părea că nici măcar nu observase că era în altă parte, că era înconjurat de cele mai ciudate fiinţe şi mai ales că toată lumea prezentă rămăsese uluită la apariţia lui.

– Uită-te la zgaiba asta, cum dă din zmocul ăla de coadă! Gândi Lamisa sufocată de surpriză.

Bufniţa intrase şi ea o dată cu Iepuraşul drăgălaşul şi dintr-o dată a înţeles că nu prea nimerise bine aducând cu ea doar un simplu iepure de pădure.

– Nici n-am crezut că există în pădure fiinţe aşa de mici, mai zise şi Masota.

– Asta e tot ce am putut găsi, eu altceva nu mai pot să aduc, zise Bufniţa, oricum trebuie să ştiţi că acest iepuraş este cel care doreşte cel mai mult ca în pădure să fie bine. Nicio altă fiinţă de acolo nu este mai bine intenţionată, cu excepţia unei căprioare.

– Să sperăm că ceea ce ne spui ne va fi de folos şi cred că nu mai avem ce face, dar vom folosi toată priceperea şi puterea noastră ca totul să iasă exact aşa cum au dorit Puternicii Tamuri.

– Dar cum o să ne înţelegem cu el că noi nu scoatem niciun sunet când vorbim, întrebă roboţelul?

– Pentru început o să ne ajute Înţeleapta Ceconă care o să-i traducă ceea ce vorbim noi şi ordinele pe care trebuie să le execute. Să sperăm că nu e greu de cap!

– Liniştiţi-vă vă rog! Cu tot respectul vă comunic că eu nu am nevoie de niciun interpret! Se auzi ca de tunet gândul transmis tuturor de Iepuraş. Toţi au încremenit! Eu nu sunt deloc ceea ce vedeţi ci sunt trimisul Pădurii de brazi în zona de foioase pentru a ajuta pădurea să prindă iar viaţă. Din păcate eu nu am puterile voastre şi atunci am fost nevoit să mă prefac a fi Iepuraşul drăgălaşul, dar cred că pot scăpa în acest moment, cu permisiunea dumneavoastră, de acest nume şi de această înfăţişare. Acesta este locul cel mai potrivit unde pot să-mi reiau adevaratul chip.

Toţi cei prezenţi rămăseseră ca muţi de uimire, chiar Bufniţa era să cadă pe spate, nimeni nu se aştepta la aşa ceva şi nimeni nu mai făcea niciun gest fiind cu ochii pe cel pe care îl crezuseră a fi, până acum, Iepuraşul drăgălaşul.

– Ai totala noastră permisiune! A transmis Varfala Gorona, privindu-l cu uimire.

Acesta se îndreptă dintr-o dată, se ridică pe labele din spate îşi ridică urechile perfect în sus şi începu să se înalţe încet de pe pardoseală. De fapt doar dădea impresia că se ridică pentru că în realitate el creştea, se lungea şi pe corpul lui apărea un fel de armură asemănătoare cu zalele de pe conurile de brad, capul lui ajuns undeva pe sus avea un bot ca de lup, urechile lui se micşoraseră şi se transformaseră într-un fel de podoabe ca nişte cercuri de fier iar ochii deveniseră atat de intens coloraţi în verde încât cu greu te puteai uita spre ei. Acum se vedea clar cum acel corp avea nişte picioare musculoase şi nişte braţe la fel de puternice. Totul era acoperit în întregime ca şi conurile de brad. Picioarele se sprijineau pe labe uriaşe cu câte şapte degete fiecare iar în vârful fiecăruia stăteau gata să iasă gheare ca de oţel. Dispăruse orice urmă din codiţa ce uimise pe toată lumea.

Iepuraşul drăgălaşul devine Distinsul Acemones / Petru Gîngă

– Acum sunt gata, spuse acesta liniştit aşteptând câteva clipe să le treacă uimirea. Dacă sunteţi de acord, să vă prezint planul meu şi să vă arăt unde am nevoie de ajutorul vostru. Pentru început trebuie să ştiţi că numele meu este Acemones, reprezint puterile Pădurii de brazi şi talentul meu este că pot face orice fiinţă să credă orice despre orice. Transformările sunt marea mea abilitate. Puterile mele însă sunt limitate, comparativ cu ale voastre, Puternice Varfale şi de aceea mă supun tuturor ordinelor voastre.

– După ceea ce vedem şi citim pe tine se pare că eşti sincer cu noi şi constatăm că dorinţa ta de a salva pădurea de foioase coincide cu ceea ce ne-am propus şi noi, aşa că te ascultăm cu deosebită atenţie. Te avertizăm însă că dacă vei spune ceva ce nu este adevărat te vom distruge în clipa următoare şi nimeni nu va mai putea să te refacă la loc. Te mai rugăm ca atunci când vorbeşti să-ţi îndrepţi privirea în jos deoarece nu toate fiinţele prezente o pot suporta şi nu dorim să le facem niciun rău. Acum te ascultăm!

– Nici eu nu doresc să fac rău nimănui şi de aceea nu voi mai privi direct spre nicio fiinţă prezentă, mai ales dacă are un rang mai mic. Aş vrea în primul rând să-l salut cu mare bucurie pe roboţelul Făt-Frumos care simt că este prezent şi se află sub protecţia voastră.

– Aşa este şi de fapt lui îi datorăm prilejul de a ne cunoaşte acum. Poţi să ieşi şi să te prezinţi Distinsului Acemones, transmise Lamisa uitându-se spre coloana de piatră.

– Nu vreau încă să ies din această protecţie! Transmise roboţelul.

– Da de ce, mă rog, dacă nu îţi este cu supărare?

– Mai este cineva prezent despre care încă nu ştiu cum arată în realitate şi nu vreau să am şi alte surprize!

– Cred că ştiu despre cine vorbeşti, nu cumva despre Înţeleapta Ceconă? Pentru ea nu este nicio problemă să se arate şi din acest moment are dezlegarea noastră să o facă.

– Prea bine, Puternică Varfală!

Bufniţa cea ochioasă sau de acum, Înţeleapta şi luminata Ceconă încă nu îşi revenise din surpriza pe care i-o făcuse Iepuraşul, adică, Distinsul Acemones dar a fost imediat de acord că trebuie să-şi reia şi ea înfaţişarea normală.

Bufniţa cea ochioasă devine Înţeleapta Ceconă / Sabina Brato

Îşi desfăcu aripile şi le ridică deasupra capului . În momentul în care acestea s-au atins cu vârfurile penelor în acel loc a izbucnit o explozie de scântei care s-au împrăştiat în toate părţile şi pentru un moment toata lumea a fost orbită de puterea şi strălucirea focului. Nimeni nu a mai văzut nimic. Treptat intensitatea luminii a scăzut şi în locul ei a început să se distingă o fiinţă de o fineţe incredibilă. Corpul ei deabia se zărea atît de diafan şi transparent era. Era înaltă, cu un cap aproape uman şi cu nişte ochi de un negru tăciune pe tot globul ocular. Braţele şi picioarele ei erau acoperite de un fel de mantie albastră străvezie cu falduri mari

şi care cădeau până la pământ. Cel mai puternic te impresionau ochii care atunci când erau doar întredeschişi păreau a fi ca două dungi orizontale, perfect negre, şi care te străpungeau cu puterea lor. Chipul ei nu avea gură iar urechile ce semănau cu două aripi de fluture aveau atârnate de fiecare lob câte un şir din pietricele de turmelină neagră. Părul ei de o superbă culoare aurie era împletit în sute de codiţe care formau pe capul ei nenumărate bucle din cercuri.

– Ce minune minunată! Se gândi roboţelul. Ce frumoasă e, uite cine m-a învăţat pe mine bunele maniere!

– Acum cred că nu mai ai nicio piedică să te înfăţişezi prietenilor noştri. Zise Lamisa.

– Iată-mă, zise şi roboţelul ieşind din coloana de piatră şi făcând o frumoasă şi elegantă plecăciune. În aceiaşi clipă a dispărut şi coloana de piatră care îl protejase şi pe chipul lui se vedea că e foarte mândru de noile lui haine!

Distinsul Acemones, se apropie de el şi pentru că îi ajungea doar până la brâu se aplecă, îl luă încet în braţe şi îl ridică în aşa fel încât să fie şi la nivelul Înţeleptei Cecone. Toată greutatea lui de roboţel nu a fost nicio problemă pentru forţa Distinsului,parcă nu avea nimic în braţe.

– Mă bucur că ne-am revăzut şi îmi pare rău că misiunea ta din pădure nu a reuşit. Mereu m-am întrebat ce te-a apucat să vrei să zbori prin pădure?

– Atunci am gândit ca Făt-Frumos cel adevărat pentru că încă nu realizasem că sunt robot şi nimeni nu mi-a şters din cap chestia cu zburatul. N-am ştiut că nu mai am corp de Făt-Frumos.

– Aici te înşeli ! Tot timpul ai fost Făt Frumos şi asta eşti şi acum numai ca cineva întradevăr ţi-a schimbat corpul, dar cu ajutorul celor de aici îl vei căpăta înapoi.

– Acum am început şi eu să cred ca nu sunt chiar un robot dar pâna acum nu am reuşit să aflu pentru ce am devenit un Făt-Frumos modificat şi care este viitorul meu. Mă simt cam second -hand!

Imediat ce Marea Marşală îi transmisese conţinutul arhivei în legătură cu experimentul cu Făt-Frumos, Varfala Gorona îl luase şi fără să vadă nimeni îl înghiţise. Instantaneu toate datele din bila arhivă i se transmiseseră în propria minte. Decizia era scurtă şi clară: dacă misiunea nu reuşeşte, imediat ce se va întoarce şi va fi prins, roboţelul va fi desfăcut bucată cu bucată, piesă cu piesă şi va fi dat la retopit iar creierul care fusese al lui Făt frumos va fi depozitat într-un recipient pentru alte cercetări. Din acel moment şi corpul lui Făt Frumos cel adevărat va fi decuplat de la aparatele care îl menţineau în viaţă şi dizolvat pentru totdeauna. Aflând acestea Varfala Gorona nu se grăbise să-i spună nimic roboţelului care şi aşa era destul de plin de probleme. I-ar fi provocat o supărare inutilă, cu toate aceste veşti.

– Te rog să-l laşi acum pe Distinsul Acemones să ne gândească mai departe, zise Varfala Gorona şi îi făcu semn Înţeleaptei Cecone să se aşeze alături de ea în semn de mare preţuire.

Întemeierea Pădurii fără reguli.

Mama vulpe mergea exact pe direcţia indicată de furnici şi se gândea singură: dacă nu dau de ei în scurt timp o să mă las păgubaşe că nu sunt eu aşa de proastă să alerg după o pulpă de iepure care mai şi fuge prin pădure când sunt atâtea pulpe prin zonă care stau pe loc.

Zmeul cel bun, care şi aşa nu se scula el prea devreme, acum, după şirul de petreceri surpriză, de care tot avea parte, era făcut praf şi nici măcar nu încerca să deschidă vreun ochi. Se gândea în sinea lui, stând aşa cu ochii închişi, că dacă el nu se scoală atunci nimeni nu se scoală şi va fi mare scofală. De ani de zile se străduia el să distrugă viaţa pădurii şi se pare că acum reuşise şi era foarte aproape de final.

Nimeni nu mai muncea, ca pe vremuri, toată suflarea se lenevise şi din punctul lui de vedere totul era O.K. Răzbunarea lui era pe cale să se împlinească! Multă vreme dorise şi el să aibă o familie şi să se bucure de toate avantajele de locuitor al pădurii dar de fiecare dată venea Zmeul cel rău şi îl dădea afară iar toate animalele pădurii erau de acord cu el. Rămăsese să stea pe undeva pe la marginea pădurii şi să urmărească cu jind viaţa ce se derula sub ochii lui. Nu avea nici cu cine să stea de vorbă şi ajunsese şi de rîsul veveriţelor.

Era culmea ca el, care era cel mai bun Zmeu existent, să fie umilit de Zmeul cel rău şi atunci, în acele momente, i-a venit în minte să pună la cale un plan diabolic.

Mai întâi a aranjat, în aşa fel încât Zmeul cel rău să primească de ziua lui o chitară pe care să o privească toată ziulica şi să ofteze lângă ea. Toată pădurea ştia că acesta se lăuda mereu cu vocea lui puternică şi îi era ruşine că nu ştia să cânte la niciun instrument muzical. Încercase ceva cu naiul dar mereu se întâmpla că se încălzea prea tare, de atâta cântat şi începea să scoată foc pe nări şi ardea toate instrumentele.

La tobe nu avea nicio şansă că el nu ştia să lovească mai încet şi atunci le spărgea pe toate. Când a primit chitara s-a bucurat nespus, a mirosit-o, i-a mângâiat corzile şi a fost uimit de frumuseţea şi delicateţea sunetelor. Stătea uneori seara pe pajişte şi zdrăngănea la ea iar în mintea lui se şi vedea în marile poieniţe din toate pădurile lumii, pe scenă, la concerte cu public numeros.

Din acel moment Zmeul cel rău a început să-şi neglijeze sarcinile de Zmeu şi doar umbla cu mintea aiurea şi cu gândul la o formaţie de muzică uşoară. El lăsase, la marginea pădurii, santinele de pază care să-l anunţe imediat dacă l-ar fi văzut venind pe Zmeul cel bun.

Acesta era extrem de furios şi tropăia pe la marginea pădurii când vedea că şi cele mai amărâte animăluţe din pădure îşi băteau joc de el şi imediat ce se

apropia de marginea pădurii Zmeul cel rău afla şi venea şi-l dădea iar afară. Toată firea pădurii se distra copios pe seama lui.

Atunci a jurat să se răzbune pe toţi!

În primul rând a aflat că nimeni nu mai ştia să repare nimic în pădure şi şi-a deschis un atelier undeva pe la marginea ei şi s-a pus pe treabă. În primele luni a făcut reparaţii gratis pentru oricine dar mai târziu a început să ceară câte ceva în schimb că zicea că face import de piese .Oricum toată lumea era mulţumită şi unii chiar interveniseră pe lângă Zmeul cel rău să-l lase să-şi mute atelierul în pădure că drumul spre el devenise periculos. Ei nu ştiau că, chiar zmeul cel bun aranjase cu Lupul hain să se mai îndulcească din când în când cu câte un client animăluţ mai micuţ.

Partea ce mai grea a fost, pentru Zmeul cel bun, să găsească pe cineva care să-l facă pe Zmeul cel rău să se apuce de cântat şi să-l lase pe el să-şi facă de cap în pădure. Pentru asta a trebuit să colinde toate poieniţele şi să caute în toate locurile în care cineva dădea vreun spectacol. A fost la privighetori, la ciocârlii, la mierle dar nu găsea nicăieri ceva de calibru mai mare. A luat legătura cu nenumăraţi impresari dar nimeni nu l-a impresionat.

Într-o zi, când mergea agale cu speranţele aproape pierdute, a auzit în depărtare o muzică total nouă. Era clar că cineva cânta la o chitară exact ca cea primită de Zmeul cel rău dar ritmul era mult mai alert şi mai plăcut. S-a apropiat încet să privească şi a văzut un ursuleţ plin de foc cum cânta şi la chitară şi din bot. Acum e acum se gândi Zmeul cel bun !

– Ce faci tu aici măi ursache şi de unde şti tu să cânţi aşa de frumos? Îşi potrivise cea mai dulce voce.

– Bună, nene Zmeule, ce mai faci ? astăzi ai scăpat nebătut şi negonit din pădure?

– Asta nu prea e treaba ta! Răspunse zmeul cu un zâmbet perfect strâmb.Eu vreau să te întreb dacă nu ai chef să câştigi şi tu nişte mure coapte?

– Ba bine că nu ! zise Ursache, da ce vrei să fac pentru ele?

– Mai nimic, trebuie să te duci în pădure la Zmeul cel rău şi să-i spui că îl înveţi pe gratis să cânte că e păcat să se piardă aşa un talent şi pentru fiecare lecţie eu îţi dau un coşuleţ plin cu mure. Dar ai grije, să nu-i spui că ai vorbit cu mine ceva că atunci toată înţelegerea cade şi tu nu mai primeşti nimic. Şti ce mândru este.

– Gata frate! de când încep treaba?

– De mâine dimineaţă şi să te duci aproape de el când îl auzi că fredonează vreun cântec.

Exact aşa s-a şi întâmplat. Dis de dimineaţă ursuleţul şi-a luat chitara şi a plecat spre poieniţa în care Zmeul cel rău începuse să se lălăie la publicul format din două veveriţe, un bursuc şi un sconcs. S-a aşezat în apropierea lui şi se făcea că se tot minunează.

– Văd că mă cam admiri, zise Zmeul cel rău, privindu-l de sus, plin de importanţă.

– Cum să nu mă minunez când aud aşa o voce aici în mijlocul pădurii unde, de obicei se aud urlând tot felul de animale! Eu cred că dacă ai avea o chitară ca a mea şi te-ai acompania cu ea ai fi cel mai mare cântăreţ din pădurea de foioase şi chiar de mai departe.

– Aici m-ai nimerit că eu chiar am o chitară dar nu ştiu foarte bine să scot sunetele cu ea.

– Asta nu-i nicio problemă pentru că eu sunt profesor de chitară şi pot să te învăţ destul de repede tot ce trebuie.

– Dacă vom cădea la învoială putem să începem chiar acum, zise Zmeul cel rău, ce-mi ceri pentru lecţii?

Ursul ştia că lecţiile sunt plătite cu mure de către Zmeul cel bun dar nu strica să aibă şi mai mult de câştigat şi zise:

– Nu vreau mare lucru, o bucată de pădure, un loc pentru o scorbură de hibernat şi dreptul să prind cât peşte pot din lacul de nord.

– Gata ! S-a făcut ! Chiar acum mă duc să-mi aduc chitara şi începem lecţiile.

– Ddar nu aveai acum adunare cu populaţia pădurii?

– Las-o încolo de adunare că trebuie să mă mai ocup şi de dezvoltarea mea personală că am făcut destulă instrucţie gratuită cu cei din pădurea asta!

– Cum vrei aşa facem, du-te şi eu te aştept aici.

Zmeul cel rău a plecat imediat şi s-a şi întors cu chitara lui pe care o ţinea cu mare grije să nu cumva să o strice. Din ziua aceea lecţiile s-au ţinut cu regularitate iar Zmeul nu a mai avut timp pentru treburile pădurii. După ce a învăţat foarte bine să cânte la chitară, Zmeul cel bun, a făcut în aşa fel încât să apară în poieniţă şi un Jder impresar care la fel ca şi ursuleţul l-a lăudat cât a putut.

– Da ce frumos cânţi tu măi Zmeule şi ce voce puternică ai şi te pricepi şi la efecte de lumini, spuse Jderul cu ochii la flăcările pe care Zmeul cel rău le mai scotea, din când în când, pe nări.

– Nu şti cu cine ai de a face, nu numai că sunt un talent înăscut dar am absolvit şi Şcoala de chitară cu un mare maestru .

– Atunci nu înţeleg de ce stai aici, în această poieniţă şi-ţi consumi talentul în loc să dai concerte mari cu public numeros şi să ai cele mai mari satisfacţii?

– Nu prea ştiu cum să fac să ajung la aşa ceva. Adică eu vreau dar nu am cunoştinţe şi relaţii.

– Acum ai, zise Jderul, că m-ai cunoscut pe mine şi dacă vrei pot să-ţi organizez orice turneu de concerte numai că va trebui să pleci din pădure perioade lungi de timp.

– Sigur că vreau şi nu e nicio problemă dacă plec că toată lumea ştie ce are de făcut.

– Atunci o să trec pe aici peste câteva zile şi să fi pregătit de plecare.

– Eu şi acum sunt pregătit numai să-mi spui ce trebuie să fac.

– Trebuie doar să cânţi că de rest mă ocup eu şi pentru început o să organizez ceva uşor pentru adaptare.

Peste câteva zile jderul şi-a făcut apariţia şi Zmeul cel rău era gata de drum cu chitara învelită bine şi au părăsit partea aceea de pădure chiar din acea seară.

Toată populaţia forestieră, care nu se aştepta la aşa ceva, după ce a stat degeaba o săptămână, două a început să intre la idei. Ei erau obişnuiţi să vină cineva şi să le spună mereu ce au de făcut că le era frică să stea ca să nu fie pedepsiţi.

Atunci a intrat în scenă Zmeul cel bun care le-a spus:

– Nu ştiu de ce vă îngijoraţi că a plecat Zmeul cel rău că oricum nu făcea nimic pentru voi şi dacă vreţi vin eu în locul lui şi de azi nimeni nu mai trebuie să facă decât ceea ce îi face plăcere şi nimeni nu trebuie să mai respecte nicio regulă.

– Ura! Ura! Au strigat toţi. Hai atunci în pădure şi de azi o să fi tu şeful nostru cel bun aşa cum îţi este şi numele.

– Sunt de acord, a zis Zmeul cel bun şi din acest moment toată lumea se poate culca şi nimeni nu mai trebuie să muncească! Se desfiinţează toate regulile impuse de de fostul şef şi începem o nouă viaţă. De azi acest loc se poate numi Pădurea fără reguli şi cu multă odihnă. Nimeni nu are voie să deranjeze sub niciun motiv pe cineva care se odihneşte.

Au vrut unii să întrebe ce vor mânca dacă nimeni nu va mai muncii dar entuziasmul era atât de mare că oricum nu s-ar fi sichisit cineva. Aşa a început somnul, lenea şi foametea în Pădurea fără reguli.

Zmeul cel bun era foarte mulţumit mai ales că a auzit, după un timp că animalele au început să se mănânce între ele de foame. Nimeni nu a mai auzit ceva de Zmeul cel rău care probabil că ajunsese celebru şi nu mai dorea să se întoarcă. Odată, cineva chiar a adus o scoarţă de copac pe care Jderul îi făcea reclamă pentru un concert cu trei melodii.

Astfel că răzbunarea Zmeului cel bun era în plină desfăşurare şi doar incidentul cu roboţelul îi dăduse puţin de gândit dar i-a trecut repede şi chiar făcea haz de necaz atunci când îşi amintea ceva. Mai râdea şi de Iepuraşul Drăgălaşul care se agitase atâta degeaba şi chiar era bucuros crezând că a scăpat de el.

Între timp Mama vulpe prinsese urma de miros a Iepuraşului şi continua să meargă în căutarea lui.

Zece Ogorele

Distinsul Acemones, adică cel care a fost până acum Iepuraşul Drăgălaşul, stătea măreţ şi drept în faţa lor şi începu să emită gânduri precise şi clare.

– Stimate Varfale şi voi ceilalţi, vă rog să-mi permiteţi să vă salut pe fiecare după rangul lui şi să vă asigur că am venit numai cu gânduri de pace. Am fost trimis de Puternicii Branzi pentru a face orice este posibil ca să ajut la salvarea pădurii de foioase unde se ştie că treburile nu mai merg de loc bine. Populaţia pădurii a fost amăgită şi acum moare de foame. Nu mai există nicio disciplină şi domneşte voia bunului plac. Trebuie neapărat să gasim un lider, de al locului, care să facă ordine şi să readucă pădurea la starea ei de măreţie şi splendoare. În prezent unele animale înfometate încearcă să urce la munte dar de acolo sunt imediat gonite de Falnicii cerbi .

Pentru a afla cât mai multe detalii şi a putea pătrunde peste tot, cât mai neobservat, ştiţi acum că am fost nevoit să iau o înfăţişare de iepuraş nevinovat şi aşa am reuşit să înţeleg cât mai bine ceea ce se întâmplă. Trebuie să vă spun că cea mai mare vină o poartă Zmeul cel bun care, se pare că a pus la cale distrugerea pădurii.

Nu apucă bine să-şi termine vorba şi dintr-o dată lumina s-a schimbat şi a devenit de un verde smarald.

În acel moment Varfalele Gorona şi Masota au dispărut iar Lamisa a devenit un foc aprins în mijlocul spaţiului, roboţelul care se oprise din mişcare a fost cuprins de coloana din piatră în care a început să se întrebe unde sunt cele două Varfale pe care nu le mai vedea, Înţeleapta Ceconă a devenit şi ea un fel de bilă uriaşe alcătuită toată din ace de cristal ce porneau din centrul ei şi se vibrau scoţând nişte sunete minunate şi plutind la o palmă desupra pardoselii. Distinsul Acemones, care nu era obişnuit cu astfel de manifestări, a rămas neclintit şi imediat a fost încercuit şi el de o coloană ca de piatră pentru a fi protejat.

Tot, aproape în acelaşi moment, în mijlocul spaţiului a apărut un fel de dihanie lungă, făcută din multe bucăţi, de parcă ar fi fost vorba de un lanţ ce-şi târa verigile pe pardoseală. Capul acestei ciudăţenii părea făcut din mii de lame de metal aşezate una lângă alta şi care din profil arăta aidoma cu capul unei vipere. Toţi şi-au dat seama imediat că între ei apăruse Marea Marşală într-o nouă înfăţişare.

– Prea puternice Varfale, se transmitea gândul ei, vă rog, dacă aţi terminat de studiat toate datele pe care vi le-am dat cu privire la prototipul de robot să mi le înapoiaţi, pentru că sunt incompletă şi nu pot acţiona fără ele. Am zis eu la un moment dat că nu am ce face cu aceste date dar Puternicii Tamuri mi-au atras atenţia că nu mai pot exista dacă nu am toată arhiva completă, aşa că vă rog să-mi înapoiaţi ceea ce v-am dat

– Nu este nicio problemă transmise Varfala Gorona şi de undeva de sus, din perete, a coborât încet bila cu date. Chiar în timp ce se rostogolea spre Marea Marşală, s-a transformat într-o verigă de lanţ şi imediat ce s-a atins de celelalte verigi a pătruns în rând, ca şi cum acolo era locul ei din totdeauna. Nimeni nu mai făcea diferenţa

– Vă mulţumesc foarte mult pentru înţelegere dar m-aţi făcut curioasă să aflu ce faceţi voi aici şi ce caută această Bobolică în preajma voastră.

Roboţel apucase să tragă în coloană cele câteva frunze de morcov ce rămăseseră pe jos, dar nu s-a gândit de loc la Bobolică şi aceasta din cauza evenimentelor uitase să se transforme, odată cu schimbarea luminii, şi rămăsese tot Bobolică, ceea ce era interzis de regulament.

– Eu cred, a continuat Marea Marşală că cineva trebuie să fie pedepsit pentru că nu respectă regulamentul.

– Ai perfectă dreptate Mare Marşală, a venit imediat răspunsul Lamisei de foc, mă voi ocupa personal de pedepsirea ei, iar acum poţi pleca pentru că va avea loc Consiliul Varfalelor la care domnia ta nu ai acces.

– Desigur Prea Puternică Stăpână, raspunse aceasta şi începu să se retragă zdrăngănindu-şi verigile pe pardoseală.

Imediat după plecarea ei Varfala Gorona emise:

– Deoarece micuţa Bobolică a greşit şi nu s-a transformat la timp va trebui s-o pedepsim sau să plătim amenda de Ogorele stabilită. Acum vă întreb pe voi ce hotărâm?

– Plătim amenda pentru ea, gândi toată lumea prezentă!

– Foarte bine, atunci, aduceţi fiecare Ogorelele de care vă puteţi lipsi. Ştiţi că trebuie să plătim cu 10 bucăţi!

Lamisa zise: eu dau trei Ogorele!

Gorona: şi eu dau trei Ogorele!

Masota: şi eu la fel !

– Acum, gândi Varfala Gorona avem 9 Ogorele şi ştiu că niciuna din voi nu se mai poate lipsi de încă una fără să-şi pună existenţa în primejdie. Totuşi trebuie să mai facem rost de una şi nu prea văd de unde?

– Din păcate, gândi Înţeleapta Ceconă eu nu posed aşa ceva pentru că am stat mai mult în pădure şi nu am avut cum să-mi adun Ogorele.

– Trebuie totuşi, gândi Varfala Gorona să facem ceva pentru mica Bobolică!

– Cred că pot să vă ajut eu, gândi Distinsul Acemones, din coloana lui, după cum v-am spus eu am talentul de a face pe oricine sa creadă orice despre orice.

– Şi ce vrei să faci ? l-a întrebat Lamisa?

– Păi este destul de simplu, pentru că voi nu vreţi neapărat încă o Ogorea ci vreţi ceva despre care toată lumea doar să credă că este chiar o Ogorea şi asta ştiu eu să fac cel mai bine, trebuie doar să ştiu cum arată cea despre care vorbiţi.

– Ai dreptate că nimeni nu ţi-a arătat cum arată o Ogorea! Fetelor hai să le adunăm în mijloc, să vadă şi Distinsul cum arată!

Imediat ce termină vorba, trei limbi din focul ce ardea în mijlocul spaţiului şi care era însăşi Lamisa începură să se întindă spre Distinsul Acemones care ieşise din coloana de protecţie şi stătea neclintit privind. Limbile de foc se prelingeau pe pardoseală şi înaintau ca nişte râuri fine de lumină spre picioarele Distinsului. Ajungând în apropierea lui se transformară în nişte fire de foc care au început să ţească fiecare câte o minunată maramă. În lumina flăcărilor acestea păreau a fi ele însele făcute din foc şi pe măsură ce timpul trecea ele se ţeseau singure şi se ridicau drept în sus. Ajungând până la genunchiul Distinsului au început să se modeleze imaginând trei siluete aproape transparente despe care nu puteai spune cui aparţin. În momentul în care pe spatele acestor siluete au apărut ceva ce semănau cu nişte aripi, asemănarea lor cu nişte fluturi părea izbitoare. Imaginea acestor fluturi din maramă ţesută cu fir de foc era atât de frumoasă încât chiar şi cei care mai văzuseră aşa ceva au rămas impresionaţi.

Din cealaltă parte a spaţiului, chiar din perete au început să curgă trei fire de apă care, la fel ca limbile de foc, au început să se apropie de Distinsul Acemones. Ajungând şi acestea în apropierea lui au început să se ridice în aer, fapt extrem de ciudat pentru ceva făcut din apă şi să se transforme şi ele în aceiaşi ţesătură fina din care au apărut siluetele cu aripi de fluture. Acestea erau din partea Varfalei Gorona.

De sus, aproape din tavan, au început să coboare trei izvoare de lumină care imediat ce au atins pardoseala s-au ridicat drept în sus şi au ţesut şi ele trei siluete cu aripi. Acestea erau de la Varfala Masota.

Acum pe pardoseală se găseau nouă Ogorele care rămăseseră nemişcate aşteptând parcă noi ordine. Toată lumea se uita la Distinsul Acemones aşteptând să facă şi el ceva. Era greu de crezut că cineva din afara Laboratorului poate să aibă sau să facă rost de aşa ceva. Toţi se uitau cam neâncrezători în timp ce Distinsul părea că nu este de loc atent la ceea ce se petrecea sub ochii lui. Timpul trecea şi nu se mai întâmpla nimic!

– Distinsule Acemones, rupse momentul de linişte, gândul Varfalei Gorona, te rog să ne arăţi acum care sunt puterile tale!

– A, Da! N-am ştiut dacă aţi terminat ceea ce aveaţi de făcut, dar dacă aţi ajuns la final şi eu trebuie să fac cea de a zecea Ogorea sunt gata să o pun lângă celelalte.

Toată lumea era cu privirile fixate pe braţele lui încercând să înţeleagă cum se va produce minunea. Acesta se uită în jurul lui, apoi pe tavan şi în jos pe pardoseală. La piciorul lui era o suprafaţă mai rugoasă şi pe care chiar se găseau câteva pietricele. Prinse între degetele piciorului stâng cea mai apropiată pietricică şi o ascunse sub talpa piciorului. Toată lumea care se uita doar la braţele şi palmele lui nici nu observase mişcarea.

Distinsul Acemones creează a 10-a Ogorea! / Petru Gîngă

Dintr-o dată piciorul Distinsului a inceput să devină din ce în ce mai luminos de parcă ar fi fost din cristal de Labradorit luminat din interior. Deja era evident că pietricica pe care o culesese de pe jos începuse să urce prin picior spre genunchi şi în timp ce urca părea a se transforma într-un mic embrion cu un început de aripi de fluture. Ajungând în dreptul genunchiului a început să se vadă cum rotula acestuia prinde să se rotească din ce în ce mai repede ca într-un final să se oprească şi să se deschidă ca o flore de lotus cu şapte petale. Prin mijlocul acesteia a început să iasă o nouă Ogorea, atat de perfectă încât nimeni din cei prezenţi nu mai putea să respire de emoţie.

– Totuşi, gândi Varfala Gorona cu toate că este evident că aceasta reprezintă o Ogorea totuşi nu seamănă cu niciuna din ele.

– Dacă asta este problema atunci priviţi mai departe, transmise Distinsul Acemones şi împinse cu piciorul ultima Ogorea lângă cele ale Lamisei, cele din foc. Dintr-o dată ea se transformă într-o Ogorea de foc şi se amestecă cu celelalte fără ca cineva să o mai poată deosebi. Dacă nu vă place aşa , poate vă place mai mult asta şi luă una din Ogorelele Lamisei şi o împinse lângă cele din lumină ale Varfalei Masota. Imediat acesta devenit identică cu cele de lumină.

– Am impresia că acum ai schimbat o altă Ogorea şi nu cea pe care ai făcut-o şi care cred că a rămas între cele ale Lamisei.

– Eşti sigură Varfală Masota, întrebă Distinsul?

– Nu sunt sigură pentru că oricum nu o mai pot deosebi acum de cele din lumină.

– Atunci poate că trebuie să o pun lângă cele de apă, transmise Distinsul şi mută o Ogorea din cele de lumină lângă cele de apă.

– Acum am vazut clar că ai luat altă Ogorea şi nu pe cea pe care ai adus-o la cele de lumină!

– O poţi deosebi dintre cele de apă, minunată Masota?

– Nici vorbă că nu o pot deosebi deoarece sunt absolut identice, dar dacă vrei , acum că toată lumea este convinsă de puterile tale poţi să ne-o arăţi singur.

– Nimic mai simplu le comunică Distinsul Acemones şi le arătă una din Ogorelele de foc. Nicio clipă nu am mutat-o de acolo si mereu am pus alta în loc ca să vă arăt că eu chiar pot schimba orice în orice.

– Atunci ai putea să le faci pe toate de foc ca să nu avem nicio problemă cu schimbul şi cu predarea lor.?

– Desigur că pot , iată!

În clipa următoare la picioarele lor erau zece Ogorele de foc care aşteptau liniştite ordinele.

– Înţeleaptă Ceconă, te rog să te duci împreună cu Bobolica şi să predaţi la Tezaur cele zece Ogorele în schimbul libertăţii ei, a fost ordinul Varfalei Gorona.

– Prea bine, raspunse Înţeleapta Ceconă, vom pleca chiar acum! Şi imediat a ieşit împreună cu mica Bobolică, urmată de cele zece Ogorele, care pluteau la două palme de sol, îndepărtându-se spre Tezaur.

– Iar acum noi să trecem la treburile noastre şi să hotărâm ce avem de făcut mai departe, a stabilit Varfala Gorona.

– Eu cred, gândi Varfala Lamisa că în primul rand trebuie să găsim locul în care este corpul lui Făt Frumos şi să il dăm înapoi ca să scape de corpul de robot.

– Şi eu cred că ai dreptate dragă surioară, numai că nu am auzit ca cineva să ştie unde se află şi chiar dacă îl gasim cred că are o pază straşnică.

– Cine ar putea să ne ajute ?

– Chiar eu, primiră mesajul roboţelului, că GPS-ul pe care îl am încorporat cred că este programat să mă ducă până acolo.

– Am putea încerca, a hotărât Varfala Gorona! Cred că nu mai este cazul să stam pe loc şi e mai bine să şi pornim la drum aşa că poţi să-l porneşti ca să înceapă să ne arate calea.

– Zis şi făcut, roboţelul întoarse palma dreaptă în sus, trase de degetul mic şi în podul palmei a apărut un ecran pe care se vedea un fel de tablă de şah în pătrăţele. Aveau în faţă o parte din toată suprafaţa Laboratorului. Din fiecare pătrăţel se ridica la fel ca la şah câte o mică figurină fiecare reprezentând o direcţie de ales. Toate figurile erau holograme adică erau făcute din aer colorat şi puteai, dacă vroiai, să treci cu mâna prin ele fără să le strici.

Atunci când puneai degetul pe vreo figurină ea începea să se mişte şi îţi arăta ce se petrece în locul pentru care îţi va arăta direcţia. Roboţelul a atins la întâmplare una din ele şi aceasta a început să se mişte ca şi cum cineva repara ceva la o masă de lucru iar deasupra ei a apărut scris tot în aer" Zona de reparaţii" ,apoi a atins altă piesă şi aceasta făcea sport si chiar a apărut " Sala de sport" .La a treia a apărut o siluetă care părea că stă într-o bancă de şcoală şi chiar scria " Sală de cunoaştere" . În fine după mai multe încercări a apărut chiar silueta lui Făt Frumos dar deasupra scria" Laboratorul de analize"

Probabil că acolo este, se gândi el şi făcu cu degetul câteva cercuri mici pe deasupra şi în acel moment toate celelalte piese au dispărut şi a rămas doar silueta lui Făt Frumos care a început să se rotească din ce în ce mai repede până când a părut că se topeşte şi dispare, Pe margine toată lumea se uita să vadă cât mai bine direcţia ce va apărea dar pe ecran nu se vedea niciun fel de săgeată.

– Poate că s-a stricat că văd că nu arată decât un punct roşu care pâlpâie. E clar că asta nu e indicaţie pentru o direcţie.

– Dar până acum nu a mai arătat niciodată acest punct roşu şi e prima oară când face aşa.

Între timp, Înţeleapta Ceconă care se întorsese cu Bobolica întreagă şi nevătămată , tocmai asistase la toată această discuţie şi spuse:

Ori s-a stricat de tot ori nu ştim noi să-l înţelegem, eu cred că trebuie să aflăm ce reprezintă punctul acela roşu, poate este codul unei defecţiuni, vezi ce butoane mai ai pe acolo.

– Uite chiar aici mai sunt vreo trei butoane, am să le apăs pe rând.

Primul buton indica, la cerere şi o altă varintă de traseu pentru a ajunge tot acolo, dar acum nu mai indica nimic, al doilea te avertiza că pe parcursul drumului este posibil să ai două sau trei schimbări de lumină, în funcţie de durata acestuia, doar al treilea explica semnificaţia semnelor de pe ecran.

O săgeată roşie însemna că trebuie să te mişti mai repede, una albastră că poţi să mergi mai încet iar la cea verde poţi să şi dormi mergând, atât de încet trebuie să mergi. Pe la coadă era şi mult căutatul punct roşu. Acolo se preciza că el arată direcţia. Roboţelul era să se blocheze de uimire, că el nu vedea nicio direcţie, dar mai departe scria, că dacă în mijlocul punctului roşu există o pulsaţie albastră atunci direcţia este chiar în sus dar dacă totul e roşu direcţia este chiar în jos.

– Cum adică chiar în jos, se miră el ca să audă toată lumea? Eu cred că nu stăm în locul potrivit! Imediat a făcut câţiva paşi spre drepta dar tot imediat pe ecran a apărut o săgeată care îl timitea la loc unde a fost iar acolo apărea iar punctul roşu care pulsa tot roşu. Eu nu mai pricep nimic! Mă dau bătut!

– Nu poate fi ceva foarte complicat, gândi Înţeleapta Ceconă, dacă direcţia spre Făt Frumos este în jos atunci aşa trebuie să fie şi nu altfel, iar singura problemă este că nimeni nu şi-a exprimat dorinţa de a merge în jos. Aţi văzut cu toţii cum trecem, datorită puterilor noastre, prin orice perete doar prin simpla exprimare în gând a dorinţei de a trece, probabil că aşa este şi în jos, doar că până acum nimeni nu a avut nevoie şi nu a dorit să coboare.

– Adică, dacă eu vreau să cobor este suficient să-mi doresc să cobor şi aşa va fi, se miră roboţelul! Asta ar fi ca şi cum dacă în această clipă aş dori, cu putere, să cobor ca pe o scară, chiar în acest loc şi aş face un pas înainte aş putea deja să cobor ca pe o treaptă? Nu pot să cred aşa ceva şi ca să-ţi demonstrez uite: mă concentrez pe dorinţa de a coborî, ridic piciorul şi fac un pas înainte şi .... aoleu!!! Roboţelul îşi trase imediat piciorul înapoi deoarece acesta se înfundase în pardoseală exact ca şi cum ar fi coborît o treaptă!

– Da nu văd nicio scară, se arătă el total surprins şi cu toate acestea am simţit sub picior o treaptă foarte solidă!

– Şi de ce nu cobori? Întrebă Înţeleapta Ceconă, ai văzut că nici la trecerea prin pereţi nu apar uşi sau goluri ci treci , pur şi simplu.

– Eu o să cobor, dar să nu mă lasaţi singur şi să veniţi după mine.

– Bineînţeles că te vom urma cu toţii.

Cu ochii la punctul roşu care îi pulsa în palmă, roboţelul se concentră, îşi puse în gând dorinţa de a coborî şi făcu din nou un pas înainte şi în jos. Toată lumea se uita la el şi îl vedea cum se scufundă în pardoseală cu fiecare pas pe care îl face. Deja intrase până la gât şi se uita speriat la cei care îl priveau.

– Du-te liniştit îi spuse Înţeleapta că aşa cum cobori vei putea şi urca la loc dacă vei dori!

– Bine, mai zise el şi dispăru cu totul iar în locul lui nu se mai vedea nicio urmă.

– Acum vom merge şi noi după el, ordonă Varfala Gorona numai că nu ştiu cum să facem cu Distinsul Acemones care nu poate trece prin pereţi sau pardoseli.

– Am sa-l ajut eu, se băgă în vorbă Bobolica dornică de acţiune, dacă Distinsul mă v-a ţine într-o mână vom putea trece împreună prin orice perete sau pardoseală, iar eu voi avea parte de o plimbare cu totul deosebită.

– Este o mare plăcere să merg cu tine se exprimă Distinsul Acemones, hai în palma mea, mai zise şi coborî braţul până la nivelul unde era Bobolica. Imediat aceasta a sărit în palma lui uriaşă şi s-a instalat confortabil în vederea călătoriei ce urma.

În timp ce cobora, roboţelul se uita în sus şi vedea cum tavanul rămâne din ce în ce mai departe. În jurul lui părea destul de întuneric şi a fost nevoit să dea drumul la vederea în infraroşu. Totul părea pustiu. A văzut cum Înţeleapta Ceconă începuse şi ea să coboare, apoi Varfalele. El a văzut-o pe Lamisa care era de foc, cum coboară şi umple de lumină tot spaţiul, apoi Gorona si Masota, ca nişte râuleţe din apă şi lumină. În spatele lor, plin de forţă, cobora Distinsul Acemones împreună cu Bobolica în palma dreaptă.

Scara pe care coborau avea trepte largi şi suficient de mari pentru toată lumea. În scurt timp au văzut că au atins o pardoseală ce părea perfect transparentă şi prin care se vedea o altă lume. Acolo, dedesubt, existau adevărate străzi, pline de un fel de roboţi ce mişunau dintr-un loc în altul pe trasee precise fără să se încurce câtuşi de puţin unul cu altul. Era evident se petrecea ceva foarte bine pus la punct în cadrul unui mecanism performant.

Toată lumea se oprise şi se uita prin pardoseală admirând mişcările celor de jos.

– Stingeţi toate luminile, ordonă Gorona, pentru că putem fi văzuţi şi cred că se vede destul de bine acum. Din acest moment nimeni să nu-şi dorească să coboare mai mult. Observaţi că putem vedea de aici tot ce se întâmplă în încăperile de jos şi poate ne putem da seama unde este " Laboratorul de a

– Eu văd că unii sunt de culoare roşie alţii verde, uite şi galbeni!

– Observaţi că cei de culoare roşie merg numai pe aleile roşii iar cei de culoare verde pe aleile verzi!

– Vrei să spui că fiecare merge numai pe culoarea pe care o poarta?

– Exact, zise roboţelul! Asta disciplină!

– Se pare că aici suntem în spaţiul care separă cele două lumi, cea de sus de cea de jos şi este posibil să mai existe şi alte niveluri, îi informă Înţeleapta Ceconă.

– Vreau să mergem acum de-a lungul aleii principale şi să studiem puţin ceea ce se petrece dedesubt. Pentru că aici nu mai suntem supuşi regulilor de deasupra toată lumea va lua acea înfăţişare care o avantajează cel mai mult.

Cel mai simplu era pentru roboţel şi pentru Distinsul Acemones care nu aveau nimic de făcut, în schimb toţi ceilalţi au fost încântaţi să audă că se pot transforma în ceea ce doresc şi le este mai comod. Înţeleapta Ceconă a revenit la silueta ei diafană şi aproape transparentă cu mari ei ochi negri, Varfala Gorona s-a transformat într-o elegantă fiinţă facută din fire ca de apă, foarte asemănătoare cu una din primele ei imagini dar mult mai mică, pentru a încăpea în spaţiul în care se afla, Varfala Masota a devenit o varfală normală făcută din fire de lumină şi cu mulţimea ei de ochi aflaţi în ghemul împletit care era chiar capul ei iar Lamisa care îşi stinsese focul la ordinul Varfalei Gorona a devenit o minunată împletire ca o viţă de vie care se sprijină pe corzile ei de la bază şi având o coroniţă din frunze pe capul ei cu nenumăraţi ochi împletit tot din ramuri de vie.

Surpriza ce mai mare le-a oferit-o Bobolica ! Imediat ce a auzit ordinul de transformare ea a sărit din palma Distinsului Acemones şi a coborât lin pe pardoseală. Ajunsă jos a prins să crescă şi toată lumea a văzut cum se înalţă tot mai sus ca un vârtej de fum albastru şi a ajuns, la un moment dat să fie tot atat de sus cât Distinsul Acemones. Din fuiorul de fum au început să iasă, mai întâi, două braţe puternice, bine făcute, apoi două picioare musculoase şi fumul a început să dispară lăsând să se vadă un corp aproape uman cu pectoralii bine reliefaţi şi un abdomen de atlet. Aproape toată pielea corpului era acoperită cu un fel de pene de foarte mici dimensiuni lăsând la vedere doar zonele cu muşchi şi tendoane de pe braţe şi pulpele picioarelor. Dintr-o dată fumul a început să dispară brusc, ca şi cum ar fi fost înlăturat de o pală de vânt şi toată lumea a văzut cum pe spatele acestei splendide creaturi au apărut două aripi mari care băteau alene curăţind aerul de fum.

Toată lumea se uita cu mirare şi nu ştia ce să creadă şi încă mai rămăseseră cu privirea pe jos unde coborâse micuţa Bobolică. Ridicându-şi privirea spre locul unde ar fi trebuit să fie capul acestei fiinţe au văzut un gât destul de lung pe care pulsau nişte vine groase şi care susţinea cu deosebită maiestate un cap ca de vultur cu nişte ochi mari albaştri a căror privire părea că poate străpunge orice şi pe oricine.

– Cine eşti tu splendidă fiinţă, pentru că este evident că nu eşti ceea ce credeam noi până acum ? Întrebă Varfala Gorona.

– Ai dreptate prea puternică Varfală Gorona, eu în niciun caz nu sunt o biată bobolică. Reprezint aici lumea Prea puternicilor Tamuri ! Unul din cele mai redutabile personaje din această lume a fost aici, între voi, şi a văzut cu ce probleme vă confruntaţi şi a comunicat totul Marelui Consiliu iar acesta a hotărât ca cineva, adică eu, să vină şi să vă ajute cu tot ceea ce poate, dar numai după ce se va convinge că cele relatate sunt adevărate. Acesta a fost motivul pentru care am stat între voi în chip de Bobolică şi nu am apărut de la început sub adevărata mea înfăţişare. Atunci când s-a schimbat lumina aţi observat cu toţii că nu sunt

Splendidul Samurg / Constantin Chioibaș

obişnuit cu aşa ceva pentru că am uitat să mă transform aşa cum face orice Bobolică bine crescută. Numele meu este Samurg iar puterile mele sunt asemănătoare cu ale Prea Puternicilor Tamuri.

– Mă bucur că ai vorbit cu înţelepciune şi cu respect, Splendide Samurg dar totuşi nu înţeleg când a fost un Tamur între noi?

– Aici am cel mai simplu răspuns, respectabilă Varfală, pentru că v-aţi lovit mereu de el deoarece era acel Tamurel care umbla mereu printre voi. El a recepţionat toate mesajele voastre dar nu a avut putere de interpretare decât atunci când a revenit în dimensiunea noastră şi în corpul lui adevărat. Atunci a realizat tot ceea ce a văzut. Acolo, datele memorate de el încă se mai analizează dar ceea ce se petrece aici a părut a fi deosebit de urgent. Scopul nostru primordiar este să vă protejăm pe voi cu orice preţ pentru că numai voi puteţi salva Pădurea basmelor.

– Dar am impresia că de la plecarea Tamurelului şi până la venirea ta a trecut destul de mult timp!

– Suntem în dimensiuni diferite şi modul nostru de reacţie este diferit de al vostru ceea ce la noi se petrece într-o clipă la voi înseamnă mult mai mult.

– Atunci spune-mi de unde am ştiut eu că tu eşti chiar o Bobolică şi nu altceva şi cum ai făcut de ai trecut prin pereţi atunci când ai dorit?

– V-am spus că puterile mele le depăşesc pe ale voastre în anumite privinţe şi eu pot oricând să fac ceea ce face orice Tamur care este invincibil, iar la noi trecerea prin orice este cel mai simplu lucru! Deasemenea eu pot fi tot ceea ce-mi doresc să fiu, adică mult mai mult decât o Bobolică.

– Şi acum ce poţi să faci pentru noi fiind aici, dar în acelaşi timp din altă dimensiune?

– Eu nu pot să intervin în hotărârile voastre, chiar dacă sunt bune sau rele , misiunea mea este să vă protejez ca pe toată durata a ceea ce faceţi să nu puteţi păţi nimic rău. Cât timp sunt cu voi nimeni şi nimic nu vă poate face ceva rău.

– Îţi mulţumim foarte mult şi avem încredere că ne vei ajuta, mai ales că am văzut că puterile tale sunt nelimitate. Cred că eşti de acord cu ceea ce am făcut până acum?

– Eu nu am dreptul să fiu sau nu de acord cu ceea ce stabiliţi voi, totuşi vă spun că în momentul în care nu sunt de acord cu ceva voi dispărea pur şi simplu fără ca cineva să mă poată împiedica. Bineînţeles că voi reveni imediat ce hotărârea respectivă a fost anulată. Chiar dacă nu voi fi prezent protecţia mea va fi permanentă şi nu va fi influenţată de hotărârile voastre, dar voi dispărea pentru că eu nu pot trai decât într-un mediu de armonie şi acord şi orice dizarmonie, de orice fel, mă mută automat în dimensiunea mea.

Toţi cei prezenţi au fost puternic impresionaţi de apariţia şi cuvântul Splendidului Samurg.

Camera video

Mama vulpe mergea pe potecă şi se tot gândea la viaţa din pădure. De când nu mai exista nicio reglementare despre vânat totul parcă era întors cu capul în jos. Nu mai putea să vâneze şi puii ei mureau de foame. Cine a mai pomenit ca o vulpe să fie vegetariană? Ajunsese să stea la coadă în poiană pentru ai veni rândul la păscut iarbă. Şi ceea ce era şi mai rău era că a ajuns de râsul porumbeilor. Pe vremuri, imediat ce apărea ea, toţi zburau în toate părţile de frică să nu-i mănânce şi acum glu, glu, glu, chiar pe lângă botul ei. Asta chiar că era neobrăzare! Nici nu mai ştia ce să facă să revină totul la ceea ce a fost înainte. S-au bucurat ei că nu mai există nicio regulă în pădure, dar acum toată lumea s-a cam plictisit de viaţa, fără antren, asta şi dorea să existe măcar o regulă, cât de mică.

Pentru început se putea stabilii ca toată lumea să se scoale de dimineaţă chiar dacă nu făcea nimic util pentru pădure. Din asta s-ar câştiga faptul că nu vor mai fi nevoiţi să se mişte toţi ca într-un dormitor şi toată lumea ar putea să croncăne, să urle, să latre, să ciripească sau să gungurească, pur şi simplu, că cine a mai văzut, până acuma, pădure silenţioasă.

Altă regulă utilă ar fi, ca oricine doreşte, să se poată întâlnii şi să poată sta de vorbă, pentru că acum singurele întâlniri dintre locuitorii pădurii sunt la şedinţele din poieniţă, atunci când se adună la ordinul Zmeului cel bun. Tot el le-a spus că orice întâlnire suplimentară s-ar putea să-i obosească foarte mult şi le-a recomandat să nu se întâlnească unii cu alţii sub nicio formă. Să se doarmă cât mai mult, după trezire să se stea la soare, iar după plaje la păscut de voie. De muncit nu mai muncea nimeni şi nici veveriţelor nu li se permitea să mai adune ghindă pentru iarnă, să ne se obosească.

Desigur că ar putea fi introdusă şi regula de a munci cât de puţin, aşa ca un hoby, dar fără să se exagereze şi să se supere Zmeul cel bun. Mama vulpe se gândea acum că, de fapt, singurul care dorea să fie iar ordine şi disciplină în pădure, era chiar Iepuraşul Drăgălaşul pe care ea tocmai îl urmărea ca să-l mănânce şi a cam început chiar să-şi regrete fapta.

Ce proastă sunt! Se gândi ea. Uite pe cine urmăresc eu şi cu cine vreau să-mi umplu burta! Tocmai cu cel care vrea să facă un mare bine pădurii şi să aducă iar regulile înapoi! Să-mi fie ruşine că prea sunt pofticioasă! Mă gândesc că dacă am să mă întâlnesc cu Iepuraşul mai bine să-l ajut să schimbe ceva în pădure decât să-l manânc.

Ea oricum nu avea nicio treabă în pădure şi aşa că se hotărî să meargă mai departe pe urmele iepuraşului dar de data aceasta cu gînduri mult mai bune.

În timpul ăsta Zmeul cel bun se gândea ce să mai facă, ca să se aleagă praful de toată pădurea şi de vieţuitoarele ei. Era foarte supărat că a surprins un viezure

care muncea! El interzisese cu desăvârşire orice activitate şi amărâtul ăla muncea să-şi facă o vizuină nouă! Când la prins asupra faptului a recunoscut că îşi făcea o vizuină pentru că acum era băiat mare şi nu mai putea să stea cu mama lui şi dorea şi el să aibă casa lui. Da ce! fără casă nu putea să stea! Uite la mistreţi cum stau pe sub copaci şi nu mai au alte pretenţii!

Viezurele i-a zis că vrea şi el să-şi găsească o nevastă şi apoi să aibă nişte viezurei mititei dar nu a reuşit să se facă înţeles şi a fost ameninţat şi cu expulzarea din pădure. În concluzie s-a supărat atât de tare că până la urmă s-a gândit să se expulzeze singur. Pentru asta a plecat din Pădurea basmelor, fără reguli, a trecut apa care era la marginea acesteia şi a scăpat de Zmeu. După ce a umblat ce a umblat şi-a ales un loc minunat pentru o vizuină, pe care s-a şi apucat s-o construiască.

Cea mai plăcută surpriză a fost că la un moment dat s-a întâlnit cu Ursache, profesorul de chitară al Zmeului cel rău care nu mai era rău. De cum l-a văzut acesta l-a şi întrebat:

– Da ce cauţi tu, măi băiatule aşa departe de ai tăi ? Nu ţi-e frică de lupi sau de alte jivine că ar putea să te prindă?

– Poate că până acum să-mi fi fost, dar acuma dacă am văzut ce vecin puternic şi înţelept am, chiar că nu mi-e frică de nimeni! Zise el cu priceperea de a vorbi frumos cu cineva mai puternic.

Imediat Ursache a început să se umfle în piept şi cu ton protector i-a zis:

– Ai dreptate măi fârtate, că dacă te ţi aproape de mine nimeni nu îţi va putea face nimic, am să am eu grije de tine!

– Îşi mulţumesc foarte mult nene Ursache că sunt şi eu singurel şi dacă nu mă apără nimeni cine ştie ce necazuri pot să păţesc.

– Hai du-te şi fă-ţi acum cea mai frumoasă vizuină din pădure, dar pentru că veni vorba de pădure, ce mai este pe dincolo? Că n-am prea auzit lucruri bune.

– Jale mare, nene! Zmeul cel bun a păcălit pe toată lumea şi pentru că încă mai este vară nimeni nu-şi dă seama de asta, dar la iarnă nu vor mai avea ce să mânânce, dacă nimeni nu mai mumceşte!

– Da ce faceţi voi acolo, toată ziua?

– Avem voie să dormim, să mirosim florile din poieniţă, să ne plimbăm fără să facem zgomot, să zâmbim unii la alţii şi altele asemenea.

– Nici măcar nu cântaţi câte ceva ca să fie viaţa mai veselă?

– Nu prea cântăm, că doar Zmeul cel rău era bun la aşa ceva şi dacă a plecat au mai rămas doar păsările să cânte!

– Da pe tine nu vrei să te învăţ să cânţi la chitară?

– Acum n-aş prea vrea, că eu trebuie să muncesc să-mi fac vizuină, dar oricum îţi mulţumesc de amabilitate şi poate că în viitor o să mă mai instruiesc şi eu numai să-mi găsesc o chitară pe măsura mea.

– Asta nu-i problemă! Îmi pare rău că nu prea am cum să te ajut cu vizina, că ceea ce faci tu e mult prea mic pentru muşchii mei dar dacă vrei să-ţi trag câţiva arbori în jurul ei să nu vină apa de ploaie peste tine o fac cu plăcere.

– Ar fi chiar nemaipomenit nene Ursache, că n-am mai văzut până acum vizuină cu baraj! Aşa sigur îmi găsesesc nevastă! Că ar fi ca şi cum aş avea un fel de confort sporit.

Nici nu terminară bine vorba şi pe lângă ei a trecut târşâind şi risipind toate frunzele şarpele Lunguleţ. Pentru că era în mare viteză nici nu i-a văzut, dar după câţiva metri a frânat atât de brusc încât i-a venit coada peste cap şi gura i s-a umplut de frunze. A privit înapoi şi s-a întors, cu totul, că nu avea marşarier şi vennd lângă cei doi cu limba lui despicată i-a întrebat:

– Da ce faceţi voi aici? Nu ştiţi ordinele Zmeului cel bun că nu aveţi voie să staţi de vorbă ?

– Auzi puştiulică, tu unde te trezeşti de ne spui nouă de ordinele Zmeului, aici nu eşti în Pădurea fără reguli.

– Cum adică nu sunt, nu e tot pădurea basmelor, da unde sunt ? Ce sunt mai multe păduri?

– Nu sunt mai multe, ci una singură , dar partea în care nu mai sunt reguli este doar până la pârâu iar dincoace de el totul e normal şi domnesc regulile tradiţionale ale pădurii.

– Adică voi nu ascultaţi de Zmeul cel bun?

– Bineînţeles că nu ascultăm de el. Că aici el nu este şeful nostru.

– Şi dacă vine, uite aşa grămadă peste voi, unde fugiţi să scăpaţi?

– Da nu fugim de loc, că nu are cum să vină aici şi nu are ce să ne facă.

– Asta nu prea înţeleg, adică cum ,nu poate să vină?

– Foarte simplu, Zmeul cel bun este personaj de basm, ca şi Zmeul cel rău sau Albă ca zăpada cu cei şapte pitici iar pădurea cu basme este dincolo de râu, şi de accea ei nu pot, niciunul, să vină aici, pentru că aici nu există. Adică dacă vrea să treacă râul, în momentul în care intră în apă este întors imediat în Pădurea basmelor şi apare iar pe malul de unde a plecat şi aşa de fiecare dată. El niciodată nu-şi dă seama că a vrut să treacă dincolo ci doar ştie şi vede că stă mereu pe malul apei. Dacă în timp ce stă aşa îi vine iar cheful să treacă, după doi paşi, păţeşte la fel şi se trezeşte iar pe mal uitându-se dincolo. Seara el se va duce să se culce iar a doua zi nu va mai şti că a fost pe malul apei şi totul va reintra în normal.

– Da vizurele cum a trecut?

– El nu e personaj de basm, e doar un viezure normal şi poate să treacă.

– Şi atunci de ce nu vine toată lumea aici şi să rămână Zmeul cel bun singur?

– Din obişnuinţă! Le-a spus cineva în copilărie că: E rău cu rău dar şi mai rău fără rău! Şi au luat-o de bună. Mulţi nu ştiu că există altceva că nu le-a

deschis nimeni mintea! Mai e şi chestia aia cu „ home sweet home„ şi gata sunt legaţi.

– Cum adică să le deschidă mintea?

– Se spune că ai o minte deschisă atunci când crezi că există şi altceva pe lume în afara cunoştinţelor tale.

– Am impresia că esti un urs foarte deştept şi mă întreb unde ai învăţat atâtea?

– Eu învăţ mereu şi în fiecare zi şi în fiecare ceas şi niciodată nu consider că am învăţat totul!

– Păi de unde?

– De aici, din jurul meu, mă uit la păsări şi văd cum zboară, mă uit la cârtiţe şi aflu cum se fac galeriile ca să nu se umple de apă la ploaie, florile mă învaţă să absorb soarele, râurile îmi arată cât de bună şi folositoare e apa lor, unele plante mă învaţă că în acel loc este multă apă iar altele îmi arată că pot creşte şi pe piatră, oriunde te uiţi ai de învăţat ceva dacă vrei.

– Eşti tare ciudat nene Ursache, dar mă întreb ce faci matale cu atâtea cunoştinţe?

– Mă bucur pentru mine că nu sunt prost şi că pot să ajut pe cât mai mulţi! Cel mai frumos lucru este să te simţi bine singur adică tu cu tine, dar cel mai minunat lucru este să te simţi bine în familia ta şi cel mai extraordinar este ca toţi cei din jurul tău să se simtă foarte bine împreună cu tine!

– Tot nu înţeleg de ce trebuie să te simţi mereu bine şi nu poţi să te simţi " în niciun fel" adică nici bine şi nici rău?

– Asta, de fapt, faceţi voi în Pădurea fără reguli, staţi într-o stare care nu înseamnă nimic altceva decât lene. Starea asta vă atrofiază şi vă usucă creierul, care nu mai funcţionează că nu mai are de ce. Numai starea de bine te face să progresezi şi să te schimbi mereu din bun în şi mai bun. Orice oprire din acest drum te duce înapoi şi trebuie să o iei de la capăt.

– E clar nene, că eşti prea deştept pentru mine, dar tot nu cred că poţi să-ţi imaginezi de ce fugeam ca speriatul prin pădure?

– Nici nu vreau să-mi imaginez aşa ceva pentru că văd cât de nerăbdător eşti să ne spui chiar tu!

– Aici m-ai nimerit iarăşi şi chiar o să vă spun. De dimineaţă stăteam liniştit pe moviliţa mea la soare printre ierburi, când l-am văzut pe Zmeul cel bun cum a trecut pe lângă mine şi s-a dus în capătul celălalt al poieniţei. El nu m-a văzut pe mine că eram pitit în iarbă. Am început să mă iau încet după el şi l-am văzut cum s-a oprit şi cum se uita în jurul lui să vadă dacă este cineva.

Atunci când s-a convins că nu mai era nimeni, că pe mine nu avea cum să mă vadă, a scos din geantă un fel de ceva mititel care nu se vedea prea bine şi a început să se uite la el. Nu era o fiinţă că stătea nemişcată în laba lui şi parcă scotea scântei sau oricum se vedea că are o lumină. S-a aplecat şi a pus chestia aia

mică pe o piatră şi atunci am putut să mă apropii şi să o văd mai bine. Era ceva ce semăna cu o cutiuţă care avea pe o parte o oglindă mică, dar în ea nu se vedea Zmeul cel bun. La început am văzut o mână care scărpina un nas dar nu se vedea şi cine purta nasul acela că nu era al Zmeului. Parcă cineva îşi băgase nasul în oglindă şi o mână îl scărpina. Tare mai semăna mâna aia cu a cuiva care fusese pe la noi prin pădure! Avea toate degetele ca din metal. Apoi se vedea ceva din care nu se înţelegea nimic, un fel de creaturi cum nu există la noi în pădure, un fel de fiinţe ciudate, de toate felurile care se agitau şi gesticulau dar nu se înţelegea nimic din ce ar fi vrut să facă pentru că niciuna nu vorbea. Eu cred că vorbeau prin semne.

Mă uitam la Zmeul cel bun şi vedeam că nici el nu pricepe nimic dar era clar că vedea ceva "în direct" din altă parte că se uita tare curios. Dacă i se părea că aude vreun zgomot lua chestia aia mică şi o băga repede în geantă şi după ce se asigura că nu e nimeni o scotea iar şi o punea pe piatră. Aşa mi-am dat seama că roboţelul care fusese pe la noi în chip de Făt-Frumos şi reuşise să fugă era, bine mersi şi stătea împreună cu ciudăţeniile alea. Sincer să fiu m-am bucurat că mie mi s-a părut băiat de treabă mai ales după ce s-a şcolit cu Bufniţa.

– Adică tu vrei să spui că Zmeul cel bun are o sau un ceva în care el vede ce se întâmplă în altă parte, dar de unde să aibă el aşa ceva?

– Păi cum de unde ? Nu l-a studiat el pe robotul ăla pe toate părţile şi cred că l-a desfăcut şi pe spate. Dar nu sunt sigur, că ne-a gonit pe toţi de lângă el atunci când a zis că-l studiază. Nu putea să aibă ceva decât de la robot şi zic asta şi pentru că ceea ce se vede în oglinda aia pare că vine din ochii lui. Adică Zmeul vede ce vede şi robotul.

– Măi să fie, de paranghelie cu chelie, aşa ceva n-am mai pomenit! Da unde să fie robotul acum şi de ce vede el ce zici tu că vede.?

– Asta nu ştie nimeni şi nici Zmeul, dar am văzut că oglinda lui avea multe butoane şi poate că dacă mai umblă pe la ea mai află ceva noutăţi că de meşterit ştie să meşterească.

– Dar nu mi-ai spus ce legătură are oglinda aia cu plecarea ta?

– Aşa e că am uitat ce e mai important. La final, în timp ce îşi strângea oglinda, Zmeul mormăia de unul singur: Pe toţi o să-i distrug! Am să mă răzbun pe toată pădurea, nici şerpii nu vor scăpa ! Ei ce ziceţi, nu e ceva de groază?

– Cam aşa sună, după cum povesteşti, dar tu crezi că el este în stare să facă aşa ceva?

– Păi dacă mă uit la ce a făcut până acum, cum a distrus toată viaţa din pădure, atunci îl cred în stare şi mai ales să nu uităm de perioada când râdea toată pădurea de el că-l dădea Zmeul cel rău afară din pădure de câte ori dorea. Eu nu cred că el a uitat asta!

– Se poate să ai dreptate dar parcă să fie chiar aşa de răzbunător nu-mi vine să cred.

– Eu ce să mai zic, se băgă în vorbă şi viezurele că a trebuit să plec din pădure de gura lui de parcă locuinţa pe care o săpam îi făcea ceva rău lui.

– Acum ce să zic şi eu, a intervenit Ursache, că toată lume ştie că vizuina ta nu e doar o gaură prin care intri şi ieşi ci este un adevărat palat sub pământ. La voi copii au camera lor, stau numai în galerii căptuşite şi chiar dacă pe deasupra nu se vede nimic pe dedesubt vă întindeţi cât toată pădurea!

– Da, dar nu deranjăm pe nimeni pe deasupra şi avem viaţa noastră de familie numai dedesubt iar realitatea este că noi curăţăm pământul de tot felul de gâze, viermişori, râme, insecte, lipitori şi trebuie să ne ascundem că Lupul şi râsul ne consideră o delicateţă.

– Bine, bine, toată pădurea ştie că eşti cel mai curat animal, dar nu-mi vorbi mie de viaţă de familie că am văzut eu că voi vă părasiţi nevestele imediat ce au pui mici.

– Noi nu părăsim pe nimeni, dar ce să facem dacă juma de an mergem la vânătoare şi jumătatea cealaltă hibernăm, de aia nu ştiu cum se face că nu ne prea vedem dar noi am fost 17 copii la părinţi şi acum vreau şi eu măcar vreo cinşpe-şaişpe puişori.

– Fă-ţi tu vizuina că ai să vezi cum vin pretendentele!

– Asta şi vreau şi cred că am să fac o galerie de aici până în pădure în poieniţă să ascult şi eu ,în direct, ce se mai pune la cale.

– Aşa să faci şi să ne spui şi nouă ce mai afli!

– Poate că îmi faci şi mie o galerie frumoasă şi eu îţi rămân dator toată viaţa sau îmi dai o parte din galeriile tale.

– Cum adică să-mi rămâi dator toată viaţa?

– Adică nu o să-mi achit niciodată datoria, că aşa am văzut că se face!

– Ţi-aş face o galerie lângă mine dar te ştiu cam pofticios şi n-aş vrea să-mi mănânci musafirii. La mine mai vin şi cârtiţe şi pârşi şi n-aş vrea să-i serveşti la masă.

– Ce vorbeşti frate, eu ştiu că pârşii stau în scorburi nu pe sub pământ?

– Şti tu ceva dar nu şti chiar totul, ei doar vara stau prin scorburi dar iarna ei sunt singura rozătoare din lume care hibernează într-un fel de ou de frunze şi crenguţe pe care şi-l fac singuri şi care se cheamă cocon. Asta adăpostesc eu toată iarna şi puii mei or să doarmă lângă el şi o să-l aştepte să iasă primăvara, afară.

– Şi eu ce-o să mănânc?

– Ce mâncai şi în pădurea fără reguli! Adică mai nimic că de aia şi arăţi aşa amărât!

– Bine atunci, te las să-ţi faci vizuina şi mai vorbim, zise Şarpele Lunguleţ şi plecă foşnindu-şi coada.

– Şi eu am plecat, zise Ursache, că vreau să mai exersez nişte solfegii noi, tu ocupă-te de vizuină, dar să nu treci cu galeriile pe sub bârlogul meu că eu sunt cam greu şi s-ar putea să ai necazuri.

– Am eu grije nene Ursache, că m-a învăţat tatăl meu tot ce trebuie să ştiu!

Viezurele rămase pe loc şi începu să studieze terenul şi chiar aproape de malul apei i s-a părut cel mai potrivit loc şi a început să sape.

În timpul ăsta Zmeul cel bun se tot gândea la transmisia în direct pe care o văzuse pe micul ecran al aparatului. Acum era clar că Robotul era bine şi avea chiar un fel de companie împreună cu care punea ceva la cale. Se gândea că acesta s-ar putea întoarce şi ar putea să-i facă ceva rău. Dacă era atent, el ar fi ştiut când vine robotul înapoi că ar fi văzut pe ecran, din ochii lui, drumul spre pădure. A înţeles imediat că ceea ce vede robotul vede şi el dar era destul de dificil să stea mereu cu ochii pe ecran că nu putea face asta în mijlocul pădurii ci numai undeva ferit de privirile curioşilor. Putea să facă asta numai spre seară când majoritatea se duceau la culcare şi atunci era liber să umble peste tot. Până una alta trebuia să fie foarte atent şi să aibă grije de aparatul furat. Îşi propusese ca la un moment dat să-l studieze mai pe îndelete să vadă ce mai ştie să facă.

Cautarea din Laborator continuă.

– Să stăm aproape unii de alţii, a comandat Varfala Gorona, după ce a terminat de discutat cu Splendidul Samurg, pentru că nu ştim ce se petrece în această lume! Noi nu am fost niciodată pe aici.

Toţi se uitau în jos prin pardoseala transparentă şi admirau forfota extrem de precisă de sub picioarele lor.

– Cred că ar trebui să urmărim un culoar principal să vedem ce este mai departe, comentă Înţeleapta Ceconă, tu ce zici roboţelule, ce mai zice GPS-ul tau?

El uitase să se mai uite la GPS şi acum şi întoarse palma în sus şi toţi ochii se îndreptară spre ea. Părea că GPS-ul a înebunit, pentru că acum arăta că direcţia este în sus şi ei deabia coborâseră de acolo.

– Nu mai pricep nimic, comentă roboţelul, uitaţi-vă şi voi că acum zice să mergem în sus de unde am venit!

– Eu nu cred că – de unde am venit – că nu are niciun sens, mai degrabă cred că este vorba de altfel de "sus"

– Nu înţeleg ce vrei să spui dar ştiu precis că dacă urc la loc de unde am venit mai târziu o să-mi spună să cobor tot aici.

– Ia încearcă tu să urci înapoi şi o să vedem ce se întâmplă imediat!

– Păi acum e foarte simplu, zise el şi ridică un picior ca şi cum ar dori să-l pună pe o treptă invizibilă dar aşa, cu piciorul ridicat cu tot, se trezi că începe să plutească prin spaţiu şi se ridică încet şi ajunge la nivelul capetelor lor şi apoi pluteşte mai departe şi se ridică şi mai mult dar fără să ajungă la vreun tavan. Speriat lăsă piciorul în jos şi se trezi că se lasă lin pe pardoseala transparentă de unde a plecat.

– Eu nu zic că nu mi-a plăcut dar n-am înţeles nimic din plimbarea asta!

– Evident că te-ai dus în sus, exact cum ţi-a arătat GPS-ul, numai că nu ai continuat drumul ci te-ai întors între noi.

– Sincer să fiu mi s-a făcut frică să plec aşa de unul singur că am avut impresia că mă rătăcesc şi am înţeles că trebuie să stăm împreună.

– Are dreptate, le spuse şi Varfala Masota, eu cred că trebuie ca toată lumea să facă pasul în sus simultan şi atunci nu ne vom desparţi indiferent de locul în care vom ajunge. Credeţi că este cineva care nu poate face asta?

– Eu cred, spuse Splendidul Samurg, că în realitate nici nu este nevoie să facem aşa ceva .

– Cum adică? Se miră toată lumea!

– Cu toţii aţi văzut că în acest spaţiu cea mai puternică forţă este cea a gândurilor şi a dorinţelor exprimate prin ele şi de aceea cred că nu trebuie să mai facem nimic efectiv ci doar să ne dorim în gând ce să facem şi este suficient.

– Adică vrei să spui că dacă eu stau aşa drept în picioare ca acum şi îmi doresc să mă deplasez acolo unde îmi cere GPS-ul este suficient ?

– Aici cum ai coborât, cam tot la fel, în primul rând ţi-ai dorit şi apoi ai dat şi din picioare şi ai ajuns aici jos, dar eu cred că era suficient doar să-ţi doreşti să ajungi aici.

– Nu există decât o cale de a proba ceea ce a gândit Splendidul Samurg să ne adunăm aici, în mijloc şi la comanda mea să ne gândim că dorim să ajungem exact undeva sus, unde ne-a indicat GPS-ul. Sunteţi de acord?

– Desigur Varfală Masota!

– Atunci veniţi mai aproape împreună, chiar aici lângă mine şi în clipa în care voi da comanda " Acum" toată lumea execută ceea ce am stabilit.

Au făcut cu toţii un fel de cerc Varfalele, apoi Distinsul Acemones si Splendidul Samurg, între ei Înţeleapta Ceconă şi micul roboţel pierdut între Varfala Gorona şi Splendidul Samurg. Toţi aşteptau comanda Varfalei Masota. Liniştea era deplină.

– Acum! Comandă aceasta.

În această clipă toată lumea s-a gândit simultan că v-a pluti spre direcţia dorită, dar nu se întâmplă practic absolut nimic.

– Cred că nu funţionează aşa, se gândi roboţelul că n-am simţit nici cea mai mică mişcare şi cred că şi voi vă daţi seama de asta!

– Eu zic să te uiţi mai bine în jurul tău îi spuse Splendidul Samurg roboţelului.

– Păi ce să văd ? Zise roboţelul şi începu să se uite cu atenţie în jurul lui. Ce să văd, ce să văd? Ce văd ? uite că nu mai recunosc nimic, dar sunt sigur că nu ne-am mişcat din loc, dar nici nu mai suntem unde am fost.

– Nu recunoşti nimic pentru că deja nu mai eşti unde ai fost şi ne-am mutat cu toţii instantaneu.

– Dar cum se poate aşa ceva, că aţi văzut la mine ce încet m-am mişcat prin aer. Ce exemplu frumos am dat!

– Pentru că tu erai singur şi o singură dorinţă nu are aşa mare putere în timp ce, dacă ne-am unit forţele am trecut, pur şi simplu dintr-un spaţiu în altul fără să avem timp să clipim.

– Probabil că dacă am fi urcat ca pe trepte am fi ajuns tot aici dar mult mai greu.

– Ia vezi ce indică acum GPS-ul?

– Uite că acum zice alt semn, pe care iar nu-l pricep!

– Vezi la traducerea semnelor din al treilea buton, a zis Înţeleapta!

Roboţelul s-a uitat cu atenţie la indicator şi arăta ca suprafaţa unei ape în care ai aruncat o piatră, toată plină de cercuri. A căutat butonul al treilea şi a apăsat pe el iar semnele au început să curgă pe ecran, fiecare cu semnificaţia lui. A găsit şi semnul care îl interesa dar surpriza şi mai mare pentru că explicaţia era: acest semn reprezintă lipsa oricărei indicaţii valabile.

– Hai că m-a dat gata! După ce ne chinuim să ajungem până aici şi facem tot felul de exerciţii de gândire acum îmi spune că ....nu-mi mai spune nimic şi mă lasă aşa neterminat!

– Eu nu cred că s-a defectat ci doar că poate aceasta a fost ultima lui indicaţie şi alta nu mai este necesară!

– Ultima ar fi fost dacă am fi ajuns unde doream, adică în Laboratorul de analize unde este Făt frumos dar aici unde suntem?

– Păi, unde suntem, că văd că vorbim cu toţii pe întuneric şi nu s-a uitat nimeni să vadă unde ne aflăm. Ia să facă cineva lumină!

În clipa următoare Varfala Masota şi-a aprins toate firele de lumină din corpul ei şi în jurul lor se putea vedea totul ca în palmă. Au început cu toţii să privească în jurul lor. Se găseau într-un spaţiu uriaş care părea foarte lung şi foarte lat. Pardoseala nu mai era transparentă şi doar din loc în loc erau un fel de puţuri ce

coborau undeva în adâncuri, dar nu se vedea niciun fel de scară în ele. Probabil că erau un fel de ventilaţii.

În peretele din drepta lor se vedeau un fel de cutii iar pe acestea erau scrise diverse denumiri. Nu se vedea niciun mâner sau ceva de care să poţi apuca pentru a le trage din perete. S-au apropiat încet şi au început să citească ce scrie pe ele. În primul rând pe toate era scris cuvântul " Dublură" şi apoi scria "de" şi în continuare numele dublurii.

Prima le-a sărit în ochi " Dublura de Zmeu rău" apoi " Dublură de viezure" , " Dublură de Vulpe" şi tot aşa , întreg peretele era plin de astfel de dubluri.

– L-am găsit, l-am găsit, se auzi gândul Înţeleptei Cecone, uite-l pe Făt-Frumos!

Toată lumea s-a îngrămădit să-l vadă dar bineînţeles că nu a văzut decât o etichetă dar pe care nu mai scria " Dublură" ci doar "Făt-Frumos".

– Dar dublura lui unde o fi ? se miră roboţelul.

– Hai că mă faci să râd cu lacrimi, cu toate că nu am aşa ceva, păi dublura lui eşti tu! Aici este sertarul tău natal pentru că într-unul din ăsta te-ai născut! Uite dacă o să căutăm mai atenţi o să găsim şi locul dublurii.

– Cât de atenţi vrei să căutăm că este chiar aici mai jos, uite scrie clar " Dublură de Făt frumos" şi se vede că sertarul e tras mai în faţă şi este gol, celelalte sunt băgate bine în perete.

– Şi acum, cum o să ne uităm înăuntru să vedem dacă este sau nu Făt frumos? Că nu putem să-l tragem şi să-l deschidem cu nimic de parcă este crescut acolo.

– Eu mă întreb de ce scrie pe toate " Sertar închis" că doar se vede foarte bine că e închis? Se întrebă Înţeleapta Ceconă.

– Eu cred că trebuie să-l rugăm pe Distinsul Acemones să transforme această plăcuţă pe care scrie " Sertar închis" într-una pe care să scrie " Sertar deschis" pentru că am văzut că aici lucrurile sunt mult mai simple decât credem noi.

– Cu mare plăcere Varfală Gorona, spuse Distinsul şi se uită fix la sertar şi la plăcuţă.

Aceasta începu să se şteargă şi apoi a dispărut cu totul. Imediat a început să apară cea cu indicaţia de " deschis"

În momentul în care procedeul s-a finalizat din perete a început să se audă o muzică minunată şi tot sertarul a început să se mişte în afară, extrem de încet de parcă nu ar fi vrut să-l deranjeze pe cel care locuia înăuntru. Pe măsură ce se deschidea se puteau vedea picioarele lui Făt frumos şi apoi corpul acestuia până la brâu.

– Opreşte-te, comandă Varfala Gorona! Şi sertarul s-a oprit în poziţia comandată. Cred că acum vom avea o problemă, zise ea în continuare. Pentru a-i da viaţă lui Făt frumos va trebui să luăm creierul roboţelului şi să-l punem la

locul lui în capul lui Făt frumos dar atunci roboţelul şi-ar pierde viaţa lui de robot ceea ce noi nu dorim aşa că trebuie să vedem cum procedăm.

– Nu cred că avem ce face, spuse Varfala Lamisa, el şi-a facu datoria dar acum trebuie să înapoieze creierul şi gata!

– Probabil că aşa trebuie să facem, dacă sunteţi de acord cu toţii, zise şi Varfala Gorona.

În acea clipă Splendidul Samurg a dispărut dintre ei şi toţi l-au căutat cu privirea dar nu l-a mai zărit nimeni.

– Se pare că eu n-am niciun cuvânt de spus, se auzi acum şi roboţelul. Mi-aţi spus că eu sunt Făt frumos cu corp de robot şi acum vreţi să cred că este bine ca acest corp pe care îl am să devină un morman de fiare fără viaţă. Ei bine, atunci prefer să rămân aşa decât să-mi distrugeţi acest corp care m-a salvat din atâtea situaţii.

– Eu cred că nu este nevoie de acest sacrificiu, se auzi în gândul tuturor Distinsul Acemones, aţi văzut că Splendidul Samurg a dispărut imediat ce voi aţi luat hotărârea de a distruge roboţelul. Eu ţin minte ce a ne-a spus el mai înainte, că va apărea imediat ce o hotărâre greşită va fi anulată deci este clar că am luat o hotărîre greşită pe care trebuie să o anulăm.

– Şi ce să facem după aceea?

– O să vedem, dar acum vă rog să vă gândiţi că anulaţi cu toţii hotărârea anterioară.

– O anulăm!, s-au exprimat toţi odată.

În clipa aceea Splendidul Samurg şi-a făcu apariţia:

– Eram sigur că sunteţi cu toţii mai inteligenţi decât alte populaţii!

– Dar acum nu ştim ce să facem mai departe!

– Eu cred că Distinsul Acemones poate rezolva această problemă. În fond nu este vorba decât de a mai face o copie a creierului de Făt-Frumos şi asta e specialitatea lui.

– Ai dreptate Splendide Samurg şi cu toate că nu am mai lucrat pe Feţi-Frumoşi cred că pot încerca.

– Te rog să-mi spui dacă te putem ajuta cu ceva:

– Singurul lucru pe care îl puteţi face este să staţi mai departe ca nu cumva creierul lui Făt-frumos să ajungă în alte capete.

– Asta putem să facem, spuse Splendidul şi făcu semn ca toată lumea să se depărteze de sertarul cu Făt Frumos.

Distinsul Acemones se aşează cu faţa la sertarul care era aproape tras şi îi comandă mintal să iasă mai mult din locaşul său iar acesta începu să se tragă mai în exterior. Făt-Frumos se vedea acum în întregime, în varianta iniţială, şi părea că doarme. Distinsul se uita curios la el că nu mai văzuse aşa creastă de păr şi aşa încălţări cu sclipici până atunci. El ştia câte ceva despre Făt-Frumos dar nu-l

văzuse niciodată. Probabil că merită efortul dacă toată lumea asta zice că trebuie salvat. Varfala Masota care i-a auzit imediat gândul i-a raspuns:

– Merită Distinsule doar că trebuie puţin tuns şi frezat că nu aşa trebuie să arate un Făt-Frumos.

Distinsul Acemones ar fi dorit să facă simultan ambele operaţii, adică să-i dea creierul la loc lui Făt Frumos şi în acelaşi timp să pună şi o copie din acelaşi creier în capul roboţelului de aceea întârzia cu lucrul.

Toţi erau cu ochii pe el. Era evident că se concentra foarte mult şi foarte puternic. După câteva momente de aşteptare, timp în care Distinsul îl trase mai aproape pe roboţel care părea cam pierdut cu firea, din capul acestuia a ţâşnit o flacără care s-a îndreptat exact spre capul lui Făt frumos de aveai impresia că îl va topi, dar acest lucru nu s-a întâmplat. Apoi flacăra s-a întrerupt şi a părut că s-a stins, dar dintr-o dată s-a întors spre capul roboţelului, care a început să radieze lumină şi părea că se transformă într-un glob de foc în cele mai diferite culori. Ceva părea că se petrece dar cu toate acestea roboţelul a căzut grămadă pe pardoseală şi numai faptul că Distinsul îl ţinea cu putere a făcut să nu se lovească prea tare. A rămas întins fără niciun semn de viaţă.

Distinsul Acemones era cu privirea aţintită pe Făt Frumos şi din ochi îi ţâşneau ca nişte raze două lumini fine ce păreau că intră prin ochii închişi. Timpul trecea şi nimeni nu mai mişca. Înţeleapta Ceconă a văzut prima cum Făt-Frumos, clipeşte, deschide ochii şi încearcă să se ridice de la locul său căutând cu mâna marginea sertarului de care să se apuce. Toată lumea a respirat uşurată mai ales că au văzut că acesta încearcă să spună ceva din gură dar se umplea tot cu aer fără să reuşească să spună un cuvânt.

– Am impresia că nu mai pot să vorbesc, auziră toţi gândul acestuia!

– Aici nu trebuie să vorbeşti ci să gândeşti, veni spre el răspunsul!

– Cred că mi-am pierdut minţile, gândi el în continuare, că parcă îmi spune cineva să nu vorbesc.

– Nu ţi-ai pierdut nimic, dar chiar trebuie să taci şi doar să gândeşti!

– Voi sunteţi în capul meu ? Cine sunteţi?

– Nu, nu suntem în capul tău, dar putem să vorbim cu tine doar prin gânduri şi nu cu gura. Noi suntem salvatorii tăi.

– Hai, lăsa-ţi chestiile astea, daţi-mi pelerina care mă face invizibil şi am plecat!

– Nu ştim despre ce vorbeşti!

– Vă jucaţi cu mine? Cum să nu ştiţi că este vorba despre pelerina pe care am câştigat-o la Tombolealâ şi pe care nu a-ţi găsit-o să mi-o aduceţi acasă.

– Cred că vom avea mai multe de discutat cu tine, aşa că cel mai bine ar fi să ieşi din cutia aia şi să vi lângă noi.

Făt-Frumos se ridică în fund apoi se uită peste marginea sertarului în care se găsea şi încercă să vadă ceva în jurul lui, dar ochii lui nu erau de loc obişnuiţi cu

lumina puternică pe care o degaja Varfala Masota. Îşi scoase mai întâi piciorul drept şi îl trecu peste margine, apoi pe cel stâng, se împinse în braţe şi ajunse pe pardoseală drept în picioare. Toate furtunurile care i-au menţinut viaţa au căzut la loc în sertar. Cum a făcut primul pas a şi căzut grămadă că s-a împiedicat de un morman de fiare ce erau pe pardoseală.

– Da ce-i aici depozit de fiare vechi, se gândi el şi se uită mai bine în jos. Aoleu mama mea! Da ce-i asta, încă un eu..... ca mine! Doar că a fost modernizat! Ce caută ăsta aici? Se întrebă el uitându-se la roboţelul căzut pe pardoseală şi de care uitase toată lumea.

– Este un fel de frate geamăn de al tău, auzi în cap.

– Şi atunci de ce e din fier şi face pe mortul?

– Cred că i s-au mişcat bateriile puţin în momentul în care a căzut, zise Distinsul Acemones, care era sigur că operaţia lui reuşise în totalitate, stai să vedem şi se aplecă asupra roboţelului. Făt-Frumos fu îngrozit de imaginea Distinsului şi se dădu înapoi gata să intre la loc în sertar dar a fost blocat imediat de Splendidul Samurg.

Distinsul Acemones puse mâna pe roboţel acolo unde avea bateriile şi nici nu-l atinse bine şi acesta începu să-şi zdrăngăne fiarele de bucurie că se trezeşte la viaţă. Sări în piciare şi se uită fix la Făt-frumos.

– El a fost eu sau eu am fost el?

– Acum nu mai contează a spus Înţeleapta Ceconă, vezi că el te-a întrebat cine eşti şi e politicos să răspunzi frumos.

– Eu ţi-am ţinut locul în pădure până acum şi după cum vezi sunt aranjat şi îmbrăcat elegant ceea ce trebuie să faci şi tu. Acum suntem doi, numai că eu sunt mai simpluţ şi nu am sentimente ca tine, dar acum pot să stau pe lângă tine să te ajut şi să te apăr de oricine.

– Atunci să-mi spui imediat unde suntem acum? Se repezi cu întrebarea Făt-Frumos că dacă nu-mi spui asta pot să te distrug! În timp ce vorbea a ridicat mâna ca şi cum ar fi avut o sabie şi aşa a ramas înţepenit. Doar ochii i se mai mişcau în cap surprinşi de situaţie.

– Cred că o să avem o problemă cu tine dacă vorbeşti urât cu oricine din cei prezenţi. Pentru moment te-am făcut statuie, dar ţi-am lăsat gândirea iar în cazul în care nu te potoleşti te fac cu totul din piatră şi aşa vei rămâne pentru totdeauna, îi spuse Splendidul Samurg. Acum gândeşte-ne ceva frumos.

– Cred că m-a luat gura pe dinainte şi am vorbit urât dar îmi cer iertare şi promit că nu se va mai repeta.

– Atunci mai stai puţin aşa nemişcat, până te vindeci de limbariţă şi între timp am să-l rog pe roboţel să-ţi raspundă la întrebare.

Cu toate că avea impresia că vorbeşte la pereţi roboţelul îi spuse:

– Locul acesta se numeşte Laborator şi aici este o lume care ţie îţi este greu s-o înţelegi, dar cu timpul, după ce o să-ţi explic mai multe ai să poţi s-o

desluşeşti şi în primul rând, să-ţi iei gândul de la pelerina aia care te face invizibil că a fost doar o păcăleală.

– Niciodată nu am prea avut încredere în jocurile de noroc şi la Tombolealâ nu am câştigat nicio ghindă, dar noi când mergem înapoi în pădure? Zise în gând statuia.

– Încă nu putem merge, că trebuie mai întâi să facem un fel de instructaj cu tine şi să stabilim o strategie de salvare a pădurii şi deabia apoi ne putem întoarce.

– Păi hai să facem şi hai să stabilim de toate, că mie mi-e dor de Albă ca Zăpada, de nu mai pot. De mult n-am mai schimbat o vorbă cu ea.

– Acum cred că trebuie să mă ajute toată lumea ca să-l schimb pe băiatul ăsta la loc într-un nou Făt-Frumos şi să stabilim ce avem de făcut împreună.

– Fii liniştit că vom face cu toţii ceea ce trebuie dar acum să-l aducem la viaţa normală pe Făt-Frumos, a anunţat Varfala Gorona şi s-a uitat cu înţeles la Splendidul Samurg dând aprobator din cap.

– O să-i dau peste câteva momente, mişcarea la loc dacă spui că acum s-a cuminţit. Între timp să mai vedem ce avem pe aici.

– Eu cred că avem numai dubluri că alt original am văzut că nu lipseşte din pădure. Probabil că nu au tehnologia de a le da viaţă dacă nu au şi originalul şi de aceea ţin aici doar dublurile de roboţi. Le transmise roboţelul.

– Bine atunci, dezmorţeşte-l pe Făt-Frumos!

Splendidul Samurg se uită spre Făt Frumos care stătea aşa cu mâna ridicată şi aruncă spre el un pumn de scântei. Toată lumea se aştepta ca acesta să înceapă să meargă dar el s-a înmuiat şi s-a lungit pe podea cât era de lung.

– Ce vrea să facă? A întrebat Varfala Masota, de ce stă aşa?

– A adormit, a spus roboţelul, ei dorm. Toate fiinţele din pădure dorm.

– Cum adică dorm, s-au stricat ?

– Nu, v-am mai explicat că acum îşi încarcă bateriile la loc şi asta poate să dureze mai mult timp. L-a obosit ieşirea din sertar!

– Dar ei nu au baterii!

– Bineînţeles că nu au că la ei tot corpul se descarcă prin mişcare şi se încarcă prin dormit exact ca o baterie.

– Atunci înseamnă că fiinţele vi sunt doar nişte baterii de proastă calitate dacă nu durează veşnic!

– Din moment ce toate fiinţele vi fac acest lucru ei nu pun aşa problema, se culcă şi dorm şi gata, fără atâta filozofie. Ziua se mişcă şi noaptea dorm, e simplu.

– Şi de unde şti când e ziuă şi când e noapte, cine îţi spune, întrebă şi Splendidul Samurg.

– Nu vreu să mă repet dar toate astea le-am mai vorbit cu Varfalele şi o să-ţi spună ele cum vine treaba, acum trebuie să aşteptăm să se trezească Făt-Frumos şi să începem instruirea şi pregătirile de întoarcere.

Zestrea!

Mama vulpe stătea şi tot mirosea un perete de piatră şi se tot minuna că nu mai găsea urma iepuraşului. După ce mersese printr-o grămadă de păduri şi peste o mulţime de văi, acum ajunsese aici şi rămăsese pe loc că nu mai găsea urma. Parcă ar fi dispărut dintr-o dată tocmai la baza peretelui. A mirosit în stânga, a mirosit în dreapta şi nimic, dar absolut nimic de descoperit. Culmea este că peretele mirosea exact ca Iepuraşul Drăgălaşul într-un anumit loc dar ea nu urmărea un perete ci o fiinţă vie care mai dădea şi din boţul ăla de coadă. Era obosită frântă şi se întinse chiar lângă peretele de piatră să se odihnească.

În acest timp Zmeul cel bun deabia aştepta să se facă mai seară ca să se ascundă undeva cu cutiuţa lui de imagini şi să o mai privească. Mai ales dorea să umble şi la celelalte butoane să vadă ce se întâmplă.

Cum a văzut că lumea a trecut dintr-un somn în altul şi-a luat geanta cu cutiuţa magică şi a plecat spre marginea pădurii unde a căutat un loc mai singuratic. Când a crezut că nu-l vede nimeni s-a aşezat pe o piatră şi a scos din geanta lui de scule, cu care mai mergea şi la reparaţii, cutiuţa furată.

A apăsat pe primul buton şi s-a uitat cu atenţie pe ecranul ei. În imaginea care a apărut imediat, părea că roboţelul stă pe loc şi se uită în toate părţile fără grabă. În jurul lui se vedea ceva nedefinit ca şi cum ar sta într-un spaţiu uriaş fără margini. La un moment dat îşi privea singur mâinile şi umbla la degete.

Apoi privirea roboţelului s-a oprit pe nişte picioare foarte musculoase acoperite cu ceva asemănător solzilor, iar după aceea s-a plimbat peste un fel de perete şi a coborât în jos. Ceea ce a văzut Zmeul cel bun, acolo pe jos, l-a lasat cu gura căscată! Întins pe o parte cu capul sprijinit pe unul din braţe stătea Făt-Frumos cel adevărat care părea neschimbat de când dispăruse din pădure. Avea aceiaşi creastă de păr, îmbrăcat în haine de stradă din altă lume, cu toate lanţurile care atârnau de el şi cu un fel de tenişi în picioare. Era clar că doarme. Această imagine a apărut pe ecran foarte puţin timp, dar pentru Zmeul cel bun a fost

suficient să-şi dea seama că Făt-Frumos trăieşte, doarme şi e păzit de robotul care a fugit din pădure.

Multă vreme apoi imaginea nu s-a mai schimbat ci a rămas fixă pe un colţ din spaţiu unde nu se întâmpla absolut nimic. Zmeul se uită ce se uită la acea imagine şi apoi plictisit începu să privească în jurul lui. Nici acolo nu se întâmpla nimic interesant şi era gata să închidă aparatul şi să-l pună în geantă dar îşi aduse aminte că nu încercase şi celelalte butoane.

A luat cutia în mână şi a întors-o pe toate părţile cercetând-o cu atenţie. El văzuse multe la viaţa lui dar aşa o lucrătură frumoasă nu-i fusese dat până atunci să vadă, aşa că privea o cu deosebită admiraţie. Pe toate părţile se vedea grija cu care fusese lucrată şi toate laturile erau perfect îmbinate de parcă ar fi fost turnate odată.

Pe cea din dreapta era un buton mic pe care Zmeul se grăbi să apese şi imediat imaginea de pe ecran s-a luminat puternic şi a devenit tot mai clară. Apoi mai era un buton din care probabil că ar fi putut să dea drumul la sonor dar cum nimeni nu vorbea şi era o linişte deplină nu a putut să-şi dea seama de nimic. Vedea doar că îl poate apăsa şi apoi îl ridica la loc.

Pe celelalte laturi nu părea a mai fi nimic şi Zmeul dezamăgit trecu cu una din unghiile lui pe tot conturul aparatului. Nu mică i-a fost mirarea când chiar deasupra ecranului s-a simţit o mişcare, s-a auzit un bâzâit, şi din aparat a sărit în sus un fel de rotiţă mică fixată pe un ax care intra în aparat. Zmeul se uita la ea şi nu ştia ce să facă. A apăsat-o puţin dar nu s-a clintit. Atras de ea mai în sus dar iar nu s-a clintit, deci nu avea de a face cu un buton.

Atunci s-a gândit că poate trebuie rotită puţin şi a început s-o rotească cu putere spre stanga. Aceasta s-a rotit de multe ori şi în timp ce se rotea a văzut că imaginea de pe ecran a dispărut. Să n-o fi stricat, se gandi Zmeul că nu se mai vede nimic. " Nu trebuia să pun eu mâna şi să umblu la ea, acum nu mai am nicio informaţie" se mai gândi el.

Dar în timp ce stătea aşa şi se uita la ecran, acesta s-a luminat şi pe el a apărut chiar imaginea Zmeului cel bun. " Asta-i prea de tot ! se gândi el, asta înseamnă că acum se uită la mine de am apărut chiar eu în imagine. Imediat a băgat aparatul în geantă şi s-a uitat în jurul lui. Nici ţipenie de altă fiinţă! " Ia să văd dacă m-a văzut când m-am ridicat în picioare, se gândi el şi scoase încet aparatul din geantă şi se uită în ecran." Nici vorbă! . Nu se uită la mine acum pentru că eu sunt în picioare şi în imagine stau jos şi acum văd că în jurul meu sunt şi alte fiinţe." Uite-l şi pe Piticul cel mare şi uite că vine Broasca Ţestoasă! Da unde ţeasta ei vine ? că aici nu e şi pe ea am chemat-o numai când a fost cântar şi de atunci nu am mai văzut-o. Uite că s-a urcat pe ea, ca atunci când s-a cântărit că acum se uită mai de sus. Dar asta a fost de mult şi nu înţeleg de ce trebuie să vă eu asta acum. Asta a fost din trecut! Se gandi el şi rămase cu ochii pe rotiţa de deasupra ecranului pe care o mişcase spre stanga mai devreme.

– „Ce ar fi dacă aş mai atinge o dată rotiţa aia şi să o mişc un pic la dreapta, doar un pic„ Se gândi el şi o roti chiar un pic la dreapta. Iar sa petrecut acelaşi lucru şi un moment ecranul a rămas fără imagine dar imediat s-a văzut cum

Piticul cel Mare se învârte în jurul robotului cu o funie în mână şi îi dă roată de câteva ori. Părea că îl leagă de un copac.

– Păi chiar la legat şi atunci!

Zmeul cel bun era încântat de ce vedea dar nu prea era lămurit cum vine treaba.

– Şi asta e tot din trecut, se gândi el, adică acum eu văd tot ce a văzut roboţelul în trecut, acum e clar. Ca să văd ce face în prezent trebuie să aduc roliţa în poziţia în care a fost, e simplu! Din păcate el nu mai ştia de câte ori trebuie să o rotească pentru a ajunge în poziţia iniţială aşa că începu să tot rotească la ea, spre dreapta şi la un moment dat se opri. Acum se aştepta să-l vadă pe Făt-Frumos dormind în continuare dar ceea ce i-a apărut l-a amuţit complet.

– Aoleu! Strigă el, de unul singur, da ce gheruţa mea se întâmplă? Nu-i venea să credă ce vedea! Pe ecran chiar în mijloc, se vedea chiar el, legat fedeleş de acelaşi copac de care fusese legat şi robotul şi Piticul cel mare îi strângea nodurile de la funii.

– Aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată! Strigă el fără să mai ţină cont că nu are cu cine vorbi. Când m-a legat pe mine Piticul? Niciodată! Cum o să-şi permită el asta! Deci ceea ce văd eu acum nu există! Gata! Că doar robotul asta nu a văzut ceva în viitor! Zise el şi se uită mai atent la imagine. Ceva i se părea tare curios. In imagine se vedea, în întregime şi robotul ceea ce era imposibil pentru că el nu avea cum să se vadă pe el însuşi!

– Dar dacă aparatul ăsta vede singur în viitor şi pentru asta nu mai are nevoie de ochii robotului? Şi dacă dau şi mai departe ce-o să fie, ia să văd! Acum o să aflu eu tot viitorul lor !

Se puse şi întoarse rotiţa şi mai mult la dreapta şi aproape că a căzut în coadă când a văzut ceea ce a văzut. Acum, în imagine, pielea lui de Zmeu era întinsă, cât era de mare, între doi copaci ca şi cum ar fi fost pusă la uscat şi chiar părea că se leagănă uşor în bătaia vântului. Capul lui atârna de piele şi doi hârciogi îl luaseră la şuturi şi a înţeles şi faptul că nu vântul îi legăna lui pielea.

– Moaca lor de animale ! Să vezi ce o să le fac eu lor, că şi azi au trecut pe lângă mine dar niciunul nu mi-a zis nimic din ce au de gând să-mi facă! Ce mă fac acuma? Vai de capul meu şi de pielea mea! Probabil că asta o să păţesc dacă stau ca prostul! Poate că cel mai bine e să fug din pădure cât mai am timp, se gândi el şi după ce puse cutiuţa în geantă, o luă la fugă spre marginea pădurii. Ştia că acolo este o apă şi că dacă trece peste ea va ajunge în altă pădure, în care nu a mai fost niciodată şi unde n-o să-l găsească nimeni.

După un timp ajuse şi la malul apei şi se opri puţin să-şi tragă sufletul.

– "O să-i păcălesc pe toţi că nimeni n-o să mă mai găsească şi o să-mi fac alt atelier şi o să găsesc alţi clienti că m-am săturat de puturoşii aştia!" Mă consider răzbunat!

Se ridică drept pe picioarele de dinapoi şi se apropie de apă. Nu era un personaj fricos aşa că a călcat cu putere pe pietrele ce se vedeau la suprafaţă având grije să

Imagine din viitor cu pielea Zmeului pusă la uscat / Andreea Soare

nu alunece pe ele. Dar după trei paşi se opri nedumerit, de parcă cineva îl lovise cu leuca în cap, ... era tot pe mal! "Cred că sunt obosit şi nu mai ştiu exact ce fac, am crezut că am intrat în apă şi de fapt am stat pe mal, uite că de data asta chiar intru" se gândi el şi făcu iar trei paşi în apă cu grije să nu alunece pe pietrele care deabea se zăreau. Iar a făcut trei paşi şi iar s-a trezit la loc pe mal.

– -"Asta-i culmea!" . ţipă el când şi-a dat seama că este iar pe mal şi că nu făcuse încă niciun pas în apă. Nici măcar nu era ud pe picioare. Hai din nou! Se apropie de apă şi intră din nou, trei paşi, grijă la pietre şi iar ajunse pe acelaşi mal.! Se duse mai în dreapta, apoi mai în stânga dar efectul era acelaşi. Mereu şi mereu ajungea la loc pe mal.

– "Ceva nu e în regulă!" se gândi el şi după aceea multă vreme, ca un automat, a tot intrat în apă şi s-a trezit de fiecare dată pe acelaşi mal. Spre ziuă a căzut de oboseală s-a întins pe mal, a închis ochii şi s-a pus pe un sforăit care ar fi trezit orice fiinţă dacă ar fi fost pe aproape.

În scurt timp toată suflarea din Pădurea fără reguli a aflat că Zmeul cel bun doarme pe malul apei şi că e atât de terminat şi obosit că poţi juca hora pe el. Unii, mai curioşi s-au apropiat şi au rămas muţi de uimire să se uite cum doarme Zmeul. De fiecare dată când trăgea o sforăitură mai tare se speria singur şi sărea în somn iar toată lumea fugea chicotind de lângă el şi apoi iar se întorcea la concertul din vis.

Chiar Albă ca Zăpada a trecut pe lângă ei şi a întrebat ce se întâmplă acolo iar un şoricel i-a răspuns că se distrează pe seama zmeului care dormea de se zguduia pământul.

– Probabil că a încercat să iasă din Lumea basmelor a zis Albă ca Zăpada. El nu ştie că această lume ţine până la mal, dar apa nu face parte din lumea noastră.

– Dar tu poţi să treci dincolo prin apă, a întrebat o zână mică?

– Nu, şi nici tu nu poţi pentru că la fel ca mine faci parte din Lumea basmelor şi noi nu putem părăsi această lume niciodată.

– Dar nu prea înţeleg cum vine asta ? Adică orice şobolan poate să treacă dincolo şi şarpele şi viezurele am văzut că au trecut dar noi nu putem?

– Eu nu pot pentru ca eu nu exist decât în această lume şi nicăieri în altă parte, Alba ca Zăpada este una singură în Lumea basmelor la fel ca şi Zânele. O singură Zână este dincolo, Zâna Măseluţă, dar ea este într-o misiune umanitară.!

– Dar Făt-Frumos cum a plecat de aici? Că nu mai e niciun Făt Frumos nicăieri?

– După câte ştiu eu, el nu a plecat de bună voie ci a fost păcălit de cineva să plece, eu cred că a fost răpit, dar sperăm că o să-l mai vedem, că şi mie mi-e dor de el şi fără el lumea noastră e mult mai tristă. Îmi amintesc cu plăcere cum venea dimineţa zburând la o palmă pe desupra florilor şi cânta de ţi se rupea sufletul de frumuseţea vocii lui.

– Am impresia că voi sunteţi prieteni buni, i-a zis zâna mică în continuare!

– Am fost odată şi sper să mai fim iar, dar momentan el s-a schimbat foarte mult şi am fost nevoită să-l gonesc .

– Ce făcea aşa de rău?

– Începuse să fie un exemplu urât pentru piticii mei şi am prins doi dintre ei că şi-au făcut creste de păr în cap şi şi-au tras căciulile pe ochi să nu le văd eu iar altul ascundea lănţişoare prin buzunare. Nici nu mai vroiau să se spele. Mai era puţin şi aveam o formaţie de rock. Să-i vezi cum zdrăngăneau din lopeţi şi târnăcoape imediat ce apărea Făt-Frumos şi băteau care mai de care darabana pe fundul găleţilor, aşa că l-am rugat să plece şi să se întoarcă după ce i-a trecut fiorul ăsta de modernism artistic. Mi-a părut tare rău, dar misiunea mea este să-mi apăr piticii că ei nu prea au ureche muzicală.

– Ai şi tu dreptate, dar eu cred că toate aste ni se trag de la modul în care Zmeul cel bun conduce pădurea!

– Şi eu cred că ai dreptate mai ales că el nu mai conduce nimic de foarte multă vreme şi o să vină iarna şi va fi foarte greu. Uite şi acum cum doarme şi nu face nimic!

Era aproape de mijlocul zilei şi Zmeul dormea dus. Mai era puţin şi trecea în somnul de după masă. Toate fiinţele pădurii se uitau şi aşteptau o minune. Ele ştiau că Zmeul chiar dacă se trezeşte tot nu va face nimic pentru ei şi se tot întrebau cât o să mai dureze treaba asta.

La un moment dat Zmeul se întoarse pe partea cealaltă şi din această mişcare geanta lui de scule s-a deschis lăsând să se vadă o cutie de metal foarte frumoasă.

– Da ce-o fi asta? se întrebă o Viezurică, că până acum nu am mai văzut aşa ceva pe aici. Toată lumea se uita curioasă dar nimeni nu încerca să pună lăbuţa pe cutia magică.

– Eu cred că o să mă uit să văd ce este cu cutia asta, poate are în ea vreo cheie de la vreo comoară? Zise Viezurica şi încet, cu gije, scoase cutia din geanta Zmeului şi o arătă la toată lumea.

– Ce minunăţie ! exclamară cu toţii, Ce frumuseţe de cutie! Ia vezi pe unde se deschide!

Viezurica ţinea cutia cu amândouă lăbuţele ei mici şi o admira pe toate părţile căutînd un loc de unde s-o deschidă. În acel moment Zmeul se trezi, se întinse din toate mădularele şi căscă în acelaşi timp şi gura şi ochii.

– Hei, ce faci tu aici! Strigă el la Viezurică văzând-o cu cutia în lăbuţe şi în timp ce striga se şi întinse să o prindă, dar ea, mult mai iute, sări pe mal până lângă apă.

– Stai pe loc, strigă Zmeul să nu te mişti niciun pas că te distrug! Şi se ridică, cât era de mare şi de înfiorător pentru mica Viezurică şi se repezi spre ea cu un pas mare.

Aceasta fără să stea mult pe gânduri, a luat cutia în braţe şi a sărit în apă ajungând imediat la câţiva metri distanţă de mal. Apa era foarte scăzută şi ea

mergea normal prin ea. Zmeul cel bun, care uitase complet ce a păţit cu o seară înainte a şi păşit în apă după ea, dar când mai avea doar un pas s-o ajungă şi era cu labele întinse s-a trezit, din nou, pe mal. Iar a sărit şi mai făcut doi paşi înainte şi iar s-a trezit pe acelaşi mal. Viezurica nu-şi imaginase că Zmeul poate păţi aşa o treabă de tot râsul şi o cam băgase prin mâneca de blană de frică, dar a rămas absolut surprinsă atunci când a văzut ce figură frumoasă ştia Zmeul să facă el cu el. Ca să sari în apă, cu atâta elan şi să ajungi tot înapoi pe mal asta era chiar de neînchipuit. Zmeul şi-a dat totuşi seama că totul este în zadar şi schimbând tactica, i-a zis cu gura plină de miere, de părea ca i se scurge printre colţi:

– Viezurică frumoasă şi minunată, tu trebuie să fi acum cuminte şi să nu treci în niciun caz, pe malul celălalt şi să te întorci înapoi cu cutia aceea întreagă că acolo am eu medicamentele pentru răceală şi dacă mă îmbolnăvesc nu mai am cu ce să mă fac sănătos.

– Măi, Babanule, zise Viezurica, acum stăpână pe situaţie văzând că Zmeul nu o poate atinge, tu ai auzit ce-i aia zestre sau n-ai auzit?

– Ce-i aia?, mâncaţi-aş blăniţa ta!

– Ca să înveţi şi tu ceva, află că o Viezurică aşa ca mine care este la vârsta de a-şi căuta un soţ pereche, trebuie să vină şi ea cu ceva în mariajul ăla să nu zică neamurile lui că el are vizuină şi ea e fată săracă. Aşa că acum am zestre şi pot să-mi caut un Viezurel frumuşel şi la fel de bun ca mine cu care să " modelez " vreo cinşpe-şaişpe pui.

– Atunci întoarce-te la mal aici şi te ajut eu imediat să-ţi găseşti perechea!

– Iar esti neinformat ca şi bolovanul pe care stai, pentru că încă nu ai aflat că cel mai frumos viezure din pădure e pe partea asta, unde mă duc eu, nu pe partea unde stai tu aşa că te salut şi într-o zi poate am să vin pe mal cu puii mei să ţi prezint.

– Stai puţin, ce te grăbeşti aşa! Poate că mai discutăm puţin! Mai zise Zmeul fără vlagă, disperat de ce se întâmpla, hai să negociem!

– Nu mai avem ce negocia Bălăbănitule, strigă Viezurica şi se urcă pe malul celălalt la adăpost de toate răutăţile Zmeului. Auzi tu, negociere! Ce-o mai fi şi aia?

Zmeul încă mai striga, dar Viezurica se îndepărtă şi se afundă în pădure dând cu mare satisfacţie din coada sa şi mişcându-şi deja şoldurile că poate o vede Viezurel cel frumuşel şi apreciază ce stil de mers are.

– Atenţie la mine toată lumea! a strigat Zmeul întorcându-se spre cei care se hlizeau pe mal în spatele lui, cine va trece apa şi o va prinde pe Viezurică sau îmi va aduce înapoi cutia va primi o locuinţă gratis.

– Gata şefu! strigă Ariciul Pipiriciul, la datorie, am zburat după ea şi o să-i arat eu cine e şeful!

– Bravo băiatule aşa te vreau, fugi ca vîntul şi ca gândul şi prinde-o şi i-ai cutia şi adu-o înapoi!

Ariciul Pipiriciul l-a ocolit pe Zmeu, luând curba cu viteză doar pe două lăbuţe şi s-a îndreptat voiniceşte spre apă. În acel moment tot codrul a răsunat de zgomotul pe care îl făcea talanga bătută de Piticul cel Mare.

– Ce-i asta, strigă Zmeul, Ce vrea şi ăsta? Urlă el de se cutremurară toţi pomii.

– Sory, şefule, zise ariciul şi se opri brusc cu o frână puternică chiar la marginea apei, se strânse ghem şi imediat se puse pe sforăit după micile lui puteri.

– E ora de somn ordonată de tine preaputernicule, strigară ceilalţi şi şti că nimeni nu are voie să mai mişte nicio lăbuţă şi nicio gheruţă din această clipă ci doar să doarmă.

– Eu am făcut legea şi tot eu o schimb, urlă Zmeul! Aşa că toată lumea să fie trează şi să facă ce i se spune acum.!

– Ne pare rău şefule dar ne-am cam deprins cu lenea şi e atât de bine că nu mai poate nimeni să ne schimbe ceva şi chiar tu ai zis că dacă cineva schimbă ceva o să fie trăznit, aşa că fă bine şi mai plimbă-ţi carcasa că poate te nimereşte vreun fulger.

– Ce fulger păcălicilor, voi nu vedeţi că e senin! Zise zmeul şi se uită în sus. Ba, parcă se înorează puţin. Ia să mă dau eu mai bine din locul ăsta!

Se mişcă puţin din loc şi văzu că peste tot se dormea pe rupte, pe jos, pe frunze, prin copaci şi atunci plecă supărat să se răzbune pe Piticul cel Mare că a fost prea zelos. Bineânţeles că şi acesta dormea şi chiar dacă Zmeul îi trase un şut de necaz nu făcu altceva decât să-l întoarcă pe partea cealaltă.

– Şi acum ce să mă fac, îşi zise Zmeul cel bun, că e clar că ăia vin înapoi şi o să-mi pună pielea la întins exact între copacii ăştia doi de lângă atelier. Trebuie să iau măsuri imediate, să schimb ceva. În primul rând o să-i gonesc pe hârciogii aia care vor să-mi ia blana la şuturi . Apoi o să fac o adunare şi o să predau şefia pădurii şi cine vine o să vadă că eu nu am nicio vină şi că sunt doar un simplu meşter în atelierul lui. Să mă gândesc pe cine să pun în locul meu. Poate o să-l aduc înapoi pe Zmeul cel rău şi n-o să se prindă nimeni că noi semănăm ca două picături de apă, doar la suflet suntem diferiţi, adică nu ne potrivim în sentimente! O să convoc imediat adunarea după ce se trezeşte lumea.

Frumosul Adeneus.

– Cine ne spune ce avem de făcut atunci când se va merge în pădure, că unii dintre noi au mai fost pe acolo dar alţii merg pentru prima oară? Întrebă Varfala Masota.

– Noi trebuie să salvăm pădurea, începu Splendidul Samurg, toate fiinţele trebuie salvate şi ajutate să treacă peste iarnă cu bine. Trebuie să numim un conducător care să poată să rezolve toate aceste probleme şi pe care să-l sprijinim cu tot ce putem.

– Dar noi nu putem să apărem, sub nicio formă în faţa celor de acolo, spuse Varfala Lamisa, aşa că eu vă propun ca toţi cei care nu sunt din pădure să lucreze de la distanţă iar cei care sunt de acolo să-şi recapete înfăţişarea lor d eacolo, păstrându-şi bineînţeles puterile lor de acum.

– Şi eu cred că este cel mai bine aşa, spuse Înţeleapta Ceconă, eu voi fi iar Bufniţa cea ochioasă, Splendidul Samurg va deveni invizibil sau cum va considera el în funcţie de situaţie, iar Distinsul Acemones va fi iar Iepuraşul drăgălaşul, cred că aşa v-aţi gândit şi voi. Făt Frumos va fi chiar el iar despre roboţel vom spune că este fratele lui care tocmai a sosit din America, am văzut că asta prinde în toate serialele lor.

– De unde şti tu astea ? întrebă roboţelul care era vizat direct.

– De la turişti dragule, că eu sunt mai umblată ca tine nu sunt de fabricaţie aşa recentă.

– Am văzut de la lecţiile din pădure că şti mult mai multe, dar tu eşti chiar exagerată cu atâtea cunoştinţe.

– Ce să fac frumosule la vârsta mea e normal să ştiu atâtea lucruri.

– Adică ce vrei să spui cu " La vârsta mea" ? Uite eu am doi ani , tu câţi ai

– Îmi pare rău că o să te dezamăgesc atât de mult dar eu am peste două sute de ani pământeni sau pădureni şi pot să-ţi spun şi ce era acum o sută de ani în locul în care este pădurea.

– Păi n-a fost întotdeauna pădure?

– Da de unde ! Niciun copac din pădure nu are o sută de ani iar pe vremea aceea acolo erau doar nişte fire de iarbă şi câteva tufişuri pentru că toată pădurea stă pe un pământ nou care s-a adunat în ultimii 70-80 de ani. Dedesubtul lui este mai mult piatră.

– Da, cum îţi explici că acum avem şi animale şi personaje din basme şi multe altele?

– Toate sunt creeate de natură şi de mintea omului!

– Cum adică, ce mintea are scule de grădină sau sape şi lopeţi să poată să facă toate amenajerile de acolo sau să dea viaţă cuiva?

– Mintea oamenilor este mult mai puternică. Vezi tu, cineva a creat-o pe Albă ca zăpada şi pe cei şapte pitici şi acum toată omenirea se bucură de povestea lor. Altcineva l-a creat pe Făt-Frumos şi iar a fost mare bucurie!

– Da, dar ei nu există cu adevărat!

– Ba bine că nu ! Dacă nu ar exista, noi nici n-am şti să vorbim despre ei. Vreau să-ţi spun că noi vorbim acuma despre ei tocmai pentru că ei există deadevăratelea, în mintea noastră, în cărţi, în desene, în jocurile copiilor, ei sunt peste tot, deci nu poţi să spui că nu există!

– Eu credeam că sunt doar în basme!

– Şi ce basmele nu există, nu sunt o mulţime, nu le ascultă toţi copiii seara înainte de culcare şi adorm cu gândul la personajele din ele? Tot ceea ce creează mintea omului există undeva.

– Atunci şi eu exist foarte bine!

– Bineînţeles că şi tu exişti, toată lumea te poate vedea şi poate afla ce ai făcut şi ce ai spus!

– Şi dacă eu nu o să mai fiu ce va fi ?

– Va fi o mare tristeţe, dar acest lucru este imposibil pentru că atâta timp cât ai apărut într-o carte vei rămâne veşnic în mintea copiilor şi chiar dacă ei vor creşte le vor povesti de tine copiilor lor şi aşa mai departe. După ce ai fost creat nimeni nu te mai poate uita sau distruge!

– Ce frumos şti matale să le zici, cred că dacă aş fi fiinţă mi-ar da lacrimile de emoţie!

– Se pare că nu mă prea iei în serios şi cam glumeşti cu mine!

– Nici vorbă, dar am văzut şi eu cum fac fiinţele vi, ca să nu zici că nu sunt şi eu umblat prin lume.

– Hai mai bine să ne vedem de treburile noastre că nu suntem aici la şcoala din pădure să fac instrucţie cu tine! Uite că se scoală şi Făt-Frumos!

– Ce faci frumosule? Zise Înţeleapta Ceconă uitându-se cum acesta se întinde cât era de lung şi începe să se uite mirat în jurul lui.

– Hai, hopa sus! Spuse roboţelul.

Făt-Frumos se ridică încet în picioare şi începu să se uite la cei din faţa lui, după aceea la ceilalţi şi spuse:

– Cred că am adormit, dar eram tare obosit de atâtea noutăţi. Acum deabea am senzaţia că mi-a venit mintea la cap. Când plecăm la pădure că vreau să mă văd cu Albă ca zăpada?

– Nici să nu te gândeşti că poţi să te întâlneşti acum cu ea în halul în care arăţi!

– Da ce-am? că văd că nu-mi lipseşte nimic, am şi cap şi mâini şi picioare? Aveam şi o sab

– Ai tu, dar le ai degeaba că în cap ai o creastă, în mâini nu ai nicio sabie iar în picioare, ce să mai vorbim, că ai un fel de ceva cu sclipici la fiecare călcătură.

– Să nu vă legaţi de adidaşii mei că i-am luat de la nişte puşti care au trecut râul şi au venit la noi în poieniţă, i-am luat când făceau plaje, dar le-am lasat în loc cizmuliţele mele.

– Mă, da tu eşti chiar caraghios cu ce spui! Cum crezi tu că puştii ăia din lumea reală pot vedea nişte cizmuliţe din lumea basmelor pe care le-ai lăsat lângă ei. Nu te-ai uitat să vezi dacă s-au încălţat cu ele?.

– Ba m-am uitat şi nu s-au încălţat cu ele, dar am crezut că nu le place culoarea, nu că nu le văd! Da eu cred că mai de grabă, aveau probleme cu vederea, că m-am pus în faţa lor şi le-am strigat că au uitat cizmuliţele şi unul din ei a trecut pe lângă mine de parcă nici nu eram acolo.

– Păi nici nu erai acolo pentru ei, că eşti personaj de basm !

– Acum înţeleg, dar nu aşa bine. Adică ei nu pot purta cismele mele dar eu pot purta adidaşii lor.

– Exact! Ei nu pot purta nimic de la tine pentru că nu au văzut despre ce este vorba dar tu poţi purta de la ei pentru că le-ai văzut adidaşii. Adică în lumea basmelor unde eşti tu, la tine acasă, tu vezi orice dar ei nu văd pentru că sunt într-o lume diferită de a lor.

– Atunci o să mă duc eu la ei şi o să le arăt ce cismuliţe frumose au lăsat.

– Tu nu poţi să treci din lumea basmelor în lumea reală pentru că nu ai cum.

– Atunci ce o să-mi spui de Varfalele aici de faţă, există sau nu ? Ele sunt din lumea basmelor sau din lumea reală?

– Din moment ce vorbeşti de ele sigur că există, doar că ele nu sunt nici din lumea basmelor şi nici din lumea reală!

– Tu vrei să mă ia durerea de cap! Cum e posibil aşa ceva , atunci nu sunt şi gata!

– Ba sunt, stai liniştit, doar că până acum nu a auzit nimeni de ele şi nu au intrat încă în lumea basmelor acolo unde le este locul dar de acum în colo vor devenii şi ele personaje de basm.

– Dar am văzut că aici unde suntem, sau am fost, că nu mai ştiu unde suntem acum, există tot felul de personaje, care mai de care, dar care nu sunt încă în basme.

– Aici eşti încă în Laborator unde se creează totul. Aici umblă tot felul de personaje, cum zici tu, create în mintea copiilor dar care încă nu au fost trimise în lume pentru că nu au avut cu cine să plece. Din Laborator pleci numai dacă faci parte dintr-o poveste prin care să şti şi să înţelegi şi ce cale ai de urmat. Adică poţi să existi, dar dacă nimeni nu te vede şi nu te povesteşte nu devi personaj de basm

şi nu pleci. Nici nu şti tu câte Cedule, Mirambe sau Torole sunt pe aici sau câţi Cotorei, Zogoniţi şi Boroşi sunt de care nu ştie nimeni!

– Păi văd că tu şti de ele !

– Eu ştiu întradevăr, dar eu nu pot să le pun în poveşti pentru că asta stă numai în puterea copiilor, ei pot face tot ce vor cu mintea lor, ei pot salva toată această lume de uitare.

– E cam complicat ce-mi spui aşa că nu-mi mai bat capul cu toate cele şi o să mă ocup doar de mine.

– Aşa să faci şi fi sigur că toţi copiii vor avea grije de tine să ai cea mai frumoasă viaţă din toate poveştile!

– Aş mai vrea să te întreb ceva ce nu înţeleg, pot?

– Desigur că poţi întreba orice şi eu am să caut să-ţi raspund pe înţelesul tău care este destul de limitat.

– Atunci să-mi spui şi mie cum o să facă Varfalele să treacă în pădurea reală şi să ne ajute pe cei care am venit de acolo dacă devin personaje de basm, că ai zis că personajele de basm nu pot trece dincolo?

– Credeam că mă întrebi ceva mai complicat dar asta este simplu pentru că ele nu vor trece dincolo niciodată! Ele sunt personaje de basm de laborator şi aşa cum personajele din basme nu pot părăsii Pădurea basmelor tot aşa si personajele de laborator nu pot părasii Laboratorul.

– Nu ziceau că merg cu noi şi ne ajută?

– Chiar aşa vor şi face dar pentru asta nu trebuie să trecă cu totul dincolo ci este suficient ca doar gândul lor să ajungă la tine şi să-ţi transmită tot ce trebuie.

– Adică eu nu o să le mai văd ?

– De dincolo nu poţi să le vezi dar poţi să vorbeşti cu ele în gând cum faci şi acum şi ele îţi vor răspunde întodeauna. Gândul lor te va însoţii mereu oriunde ai fi.

– Asta e bine că eu cred că fără ele nu aş mai fi acum aici să vorbesc cu tine, vii şi tu dincolo?

– Eu îmi voi lua înfăţişarea pe care o cunoşti şi voi deveni Bufniţa cea ochioasă şi astfel voi trece dincolo fără probleme dar în acelaşi timp pot fi şi Înţeleapta Ceconă şi pot sta în Laborator unde să-mi îndeplinesc îndatoririle. Acesta este corpul meu adevărat iar cel de bufniţă nu este decât o imagine de energie. O hologramă. Poate că nu ai observat dar pe mine nu m-a atins nimeni niciodată în pădurea reală, pentru că dacă ar fi făcut-o ar fi trecut prin mine fără probleme şi atunci şi-ar fi dat seama că nu sunt reală ci sunt doar o imagine. Acesta este şi motivul pentru care eu stau tocmai sus pe crengi. Singurii care ar fi putut să mă dea de gol sunt liliecii care zboară uneori atât de aproape sau chiar trec prin mine dar ei nu mă văd şi nu ştiu că au zburat printr-o bufniţă mai specială.

În tot acest timp Varfalele, Distinsul Acemones şi Splendidul Samurg au urmărit amuzându-se dialogul dintre Făt-Frumos şi Înţeleapta Ceconă şi se gândeau cât mai are acesta de învăţat ca să poată să fie şi el de folos pădurii.

– Trebuie să vedem cum veţi ieşi de aici din Laborator că noi nu ştim drumul spre locul de ieşire fiindcă nu am ieşit niciodată, gândi Varfala Gorona.

– Dacă mai ştiţi unde ne-am întâlnit prima dată, le spuse în gând roboţelul, atunci este simplu că eu am marcat drumul cu picături de lumină şi cred că încă se mai văd.

– Noi te-am văzut prima dată în sala de aer verde când tu umblai ca buimacul şi nu ştiai încotro s-o iei.

– Şi cum putem ajunge de aici acolo ?

– La fel cum am ajuns de acolo aici doar că acum o facem din prima încercare, cu puterea gândului!

– Să mergem atunci acolo, în sala de aer verde şi să-i facem instrucţia lui Făt Frumos şi să-l aranjăm că acum arată ca un golan.

– Adunaţi-vă în cerc! Se auzi comanda Varfalei Masota.

Toată lumea se strânse în cerc în jurul lui Făt-Frumos!

– La comanda mea de: Acum! Toată lume se gândeşte cu putere că deja ne-am mutat în sala cu aer verde, aţi înţeles?

– Da ! transmise tot cercul.

– Acum!

Şi aşa cum era de aşteptat toţi cei din cerc se treziră dintr-o dată chiar în sala în care doreau să fie.

– Cred că avem o problemă de transport, se auzi gândul Varfalei Lamisa:

– Ce vrei să zici? Întrebă Varfala Masota.

– Am impresia că nu-l văd pe Făt Frumos printre noi.

– A rămas acolo, zise roboţelul, că era chiar lângă mine şi acum văd că a dispărut.

– Cine se duce după el ?

– Mă duc eu, se oferi Splendidul Samurg şi îl voi aduce imediat!

– Prea bine, du-te şi vino cu el!

Splendidul Samurg se concentră câteva clipe şi dispăru brusc, ca şi cum nu ar fi fost niciodată în locul acela, chiar din faţa lor.Totul trebuia să dureze doar câteva clipe aşa că nimeni nu s-a mai mişcat din loc, mai ales că cel pe care trebuiau să-l instruiască şi să-l transforme nu era de faţă.

Mai întâi l-au văzut pe Splendidul Samurg şi imediat au observat că acesta îl ducea în braţe pe Făt-Frumos pe care l-a lăsat încet pe pardoseală.

– Ce făcea acolo de nu avenit cu noi? A întrebat Varfala Masota.

– El zice că a pierdut momentul şi că noi am plecat prea repede dar am impresia după cum l-am găsit că iar dormea pe el.

– Ia nu mai mă judecaţi atâta că sunt foarte obosit de câte am pătimit!

– Atunci stai frumos aici, între noi că daia îţi zice Frumos şi să ne ocupăm puţin de tine. Înţeleaptă Ceconă, te rugăm să-i dai acestei fiinţe toate cunoştinţele pământului, toată eleganţa şi prestanţa unui flăcău unic şi toată bunătatea şi puterea de a înţelege toate misterele acestei lumi şi a celei în care se va duce! Aşa să şi arate!

– Desigur minunată Varfală! Spuse Înţeleapta şi se uită fix spre Făt Frumos.

Acesta nu se lăsă nici el mai prejos şi se uită şi el fix spre Înţeleapta Ceconă, dar după un timp privirea lui a obosit şi a încercat să-şi întoarcă ochii în altă parte dar i-a fost imposibil deoarece ochii lui păreau legaţi de ochii mari şi negri ai Înţeleptei şi nu mai putea să-şi mişte nici măcar un deget. Toţi au văzut cum corpul lui parcă devenea mai drept, privirea îi devenea cutezătoare, pe faţă îi apăruse un zâmbet larg plin de bunătate şi toţi şi-au dat seama că au în faţă o altă persoană. Corpul lui era cuprins de o ceaţă sticloasă ce părea că îl îmbracă în alte veşminte şi parcă pe dedesubt se vedeau haine noi cusute numai cu fir de aur şi argint. Părul lui i se lăsase larg pe umeri şi pletele negre străluceau sub ochii Ceconei. Aceasta s-a dat un pas înapoi şi parcă a luat cu ea toată ceaţa care îl înconjura şi ceea ce au văzut i-a uimit peste măsură.

În faţa lor stătea un tânăr mândru şi drept ca un brad, cu o privire pătrunzătoare ce ţâşnea din ochii lui negri şi care era îmbrăcat atât de elegant încît cu toţii au rămas tăcuţi, puternic impresionaţi şi plini de admiraţie.

Trezit parcă dintr-un lung somn ce nu se mai sfârşea, Făt-Frumos se uită în jurul lui calm şi sprijinindu-se cu mâna pe sabie, zise:

– Cred că trebuie să vă mulţumesc tuturor celor prezenţi pentru că m-aţi readus din nou la viaţă. Zmeul cel bun îmi băgase în cap toate prostiile. El mi-a spus să stau în poienița în care vin turişti şi să fac ce fac şi ei şi uite unde am ajuns. acum am curajul să mă duc şi să mă întâlnesc cu Albă ca Zăpada că am mintea clară şi limpede şi prietenia mea pentru ea este şi mai mare. Vă mulţumesc şi pentru frumoasele haine pe care mi le-aţi dăruit şi le-aţi pus pe mine şi sper să vă pot şi eu răsplătii la rândul meu la fel.

Vocea lui era clară şi limpede şi toţi erau deosebit de impresionaţi de ţinuta lui şi modul de prezentare.

– Se pare că ai făcut o treabă foarte bună, Înţeleaptă Ceconă! Se auzi în mintea lor Varfala Masota!

– M-am străduit să fiu la înălţime misiunii primite!

– Cred că nu mai este cazul să ne gândim acum cine va fi adevăratul conducător al pădurii, acesta este în faţa noastră! Transmise şi Varfala Lamisa.

– Aşa este, confirmară cu toţii, el va fi şeful pădurii şi noi vom fi alături de el cu toate puterile noastre, gândi Varfala Gorona, dar cred că mai avem ceva de făcut înainte de a ieşii de aici şi a pătrunde în pădurea adevărată!

– Ce anume, se întrebară ei?

– Voi aţi uitat că Făt-Frumos a fost răpit din pădurea în care se află Lumea Basmelor şi a fost adus direct aici fără să treacă prin Pădurea reală, dar el nu se poate întoarce pe aceiaşi cale şi nici prin Pădurea reală, că este personaj de basm şi atunci eu zic să-i dăm şi lui toate puterile noastre, puterea gândului, puterea de a trece prin orice, de a se muta singur instantaneu dintr-un loc în altul şi mai ales de a ghicii intenţiile duşmanilor şi de a se putea apăra astfel ca nimeni să nu-l poată doborî vreodată. Îl rog acum pe Splendidul Samurg să-i confere toate aceste puteri şi încă toate acelea pe care poate că nu le-am denumit

De data aceasta Făt-Frumos îl privii plin de curaj pe Splendidul Samurg şi aceptă tot ceea ce acesta îi transmitea cu puterea minţii fără să-l atingă. Totul a durat câteva clipe, timp în care cei doi s-au privit fix şi parcă se şi vedea cum între ei erau două legături ca două fire de foc. Splendidul Samurg şi-a desfăcut larg aripile şi l-a cuprins pe Făt-Frumos cu ele şi corpurile lor s-au unit ca într-unul singur iar apoi şi-le-a desfăcut şi l-a eliberat dându-se înapoi cu doi paşi. În faţa lui rămăsese un adevărat bărbat, plin de forţă, a cărui privire parcă te pătrundea până în adâncul sufletului. Făt-Frumos era acum cu adevărat Frumos şi arăta minunat. Dar drumul până la Albă ca Zăpada era încă lung.

– Eu cred, se auzi Varfala Gorona că acest tânăr nu mai poate purta numele de Făt-Frumos, care este al celui din Lumea basmelor şi trebuie să-i găsim un nume mai potrivit cu noua lui înfăţişare şi cu noile puteri. El aparţine acum întregului univers.

– Ai dreptate şi pentru că acum este cu adevărat frumos şi este născut în pădure şi va conduce viaţa acesteia eu i-aş spune ca fiu al pădurii Frumosul Adeneus pentru că este un băiat sensibil şi reprezintă acum esenţa a tot ce este mai bun în pădure, spuse şi Înţeleapta Ceconă.

– Minunat nume, chiar neobişnuit, ce părere ai Frumosule? Îl întrebă Varfala Lamisa.

– Îmi place, sună ca şi cum ar fi adevăratul meu nume.

– Atunci dacă toată lumea este de acord, de azi înainte acest tânăr voinic şi nespus de frumos va fi botezat cu numele şi renumele de: Frumosul Adeneus!

– Trăiască Adeneus cel faimos şi cel drept ! strigară cu toţii.

– Dar cum o să fim deosebiţi că acum cu diferenţa hainelor arătăm aproape identic?. A zis şi roboţelul.

– În primul rând că Frumosul Adeneus este un băiat tânăr şi va mai creşte în continuare iar tu eşti un roboţel şi vei rămâne veşnic la aceiaşi înălţime, dar ca semn distinctiv eu zic ca tu să porţi părul legat la spate iar el să-l poarte ca acum revărsat pe umeri. A spus Înţeleapta Ceconă.

– Nu am nimic împotrivă să fim un pic diferiţi . A gândit şi roboţelul.

Frumosul Adeneus / Ioana Vălimărescu

– Am să te rugăm atunci să ne arăţi drumul spre locul prin care ai intrat în lumea noastră.

– Eu chiar nu mai ştiu pe unde am intrat, explică Distinsul Acemones că trebuia să alerg după un morcov ca să fiu cât mai credibil, atunci când am pătruns aici şi nu am reţinut locul.

– Staţi puţin să mă uit eu prin prejmă şi să mă dumiresc. Uite aici văd câteva picături luminoase şi cred că sunt chiar dintre cele lăsate de mine. Le spuse roboţelul.

– Atunci nu ne rămâne decât să te urmăm! Le transmise Varfala Gorona tuturor.

– Dar nu putem să ne adunăm iar în cerc şi să ajungem într-o clipă?

– Este foarte riscant pentru noi, spuse Varfala Gorona, deoarece ne putem trezi în exteriorul Laboratorului şi nu ştim ce se va întâmpla, că noi nu am ieşit niciodată afară şi atmosfera de acolo ne-ar putea distruge!

– Aveţi dreptate, aşa că voi merge pe urmele pe care le-am lăsat şi vom ajunge la ieşirea aflată în peretele de stâncă.

Cu roboţelul în faţă, urmat de Înţeleapta Ceconă, Frumosul Adeneus, de Distinsul Acemones, de Splendidul Samurg şi cele trei Varfale aproape încolonaţi au început să meargă pe urmele făcute din picăturile de lumină.

– Eu cred că trebuie să-i dăm un nume şi roboţelului, spuse Varfala Lamisa, în timp ce se deplasau.

– Dacă e var primar cu fostul Făt-Frumos poate să-l cheme Robofos !

– Ce nume mai este şi ăsta ? se miră chiar roboţelul.

– Este foarte bun pentru cineva care nu doreşte să ajungă la topit şi transformat în târnăcoape pentru pitici !

– În fond nu prea mă interesează cum o să mă cheme, dar eu aş fi preferat ca numele de acum să se transforme în renume şi să mă cheme chiar Roboţel frumuşel, bineînţeles!

– Nu-i rău nici aşa. Atunci putem să stabilim că se " Nituieşte pentru vecie acest nume pentru această fiinţă, sau semifiinţă, sau ce-o fi şi cum s-o chema tabla lui, care este oricum bunul nostru prieten" Roboţel frumuşel să fie! Aşa că, acum condu-ne mai departe!

Toată lumea începu să se deplaseze în linişte, înşiraţi unul după altul, cu gândul la noile încercări ce urmau să apară. Din acest moment totul era simplu, trebuie să meargă spre peretele din piatră, ieşeau prin el şi apoi o luau înapoi spre Pădurea fără reguli unde puneau ordine, iar Frumosul Adeneus prelua conducerea pădurii şi apoi se putea duce liniştit la prietena lui Albă ca Zăpada.

– Ca să nu se sperie Albă ca Zăpada că ai alt nume să-i spui că acesta este numele tău de luptător în slujba dreptăţii şi dacă ea vrea să se gândească la tine ca la Făt-Frumos nu e nicio problemă. Adică e "user name"

– Prea bine , Înţeleaptă Ceconă, aprobă Frumosul Adeneus.

Mergeau unul după altul în linişte şi fără prea multe gânduri de transmis de la unul la altul. Din când în când, Distinsul Acemones îi asigura că totul este în regulă şi că pot merge mai departe. Părea că nimic nu se mai putea întâmpla.

Dar, deodată, în timp ce mergeau cu privirea aţintită înainte au văzut cum din faţă, chiar din faţa lor, se vedeau nişte fiinţe venind, dar fiind foarte departe nu se putea distinge cine sunt. Pe măsură ce se apropiau de ceilalţi au început să apară şi surprizele şi încet, încet şi-au dat seama că se apropiau chiar de ei, pentru că în faţa lor devenea din ce în ce mai clară o coloană de fiinţe identică cu a lor, adică ei mergeau tot spre ei! Mai aveau puţin şi erau chiar faţă în faţă!

– Să ne oprim puţin, gândi Înţeleapta Ceconă pentru că încă nu înţeleg ce se petrece, voi înţelegeţi ceva?. Este ca şi cum ne-am reflecta într-o imensă oglindă şi, dacă este aşa, nu-mi dau seama cum vom putea trece mai departe.

– Eu cred că este chiar o oglindă, gândi Roboţel frumuşel, pentru că eu care sunt cel mai în faţă mă văd perfect în ea. Evident că este o oglindă!

– Nu fi atât de sigur până nu cercetăm cu atenţie ce se petrece, gândi Înţeleapta Ceconă şi îşi smulse un fir din mantie pe care printr-o singură mişcare îl transformă într-o baghetă .

– Da ce vrei să faci cu băţul ăla? Gândi Roboţel.

Uite ce fac, zise Înţeleapta şi il aruncă cu putere spre roboţelul din oglindă.

Culmea culmilor a fost că acesta s-a ferit din calea lui şi toată lumea a văzut cum bagheta care se îndrepta direct spre el, a căzut puţin în spatele lui pe pardoseală.

– Nu se poate aşa ceva, nimic nu poate trece printr-o oglindă, eu cred că de fapt s-a lovit de ea şi s-a întors şi a căzut undeva lângă mine şi de aceea se vede şi în oglindă.

– Dacă bagheta mea este undeva lângă tine te rog s-o iei şi să mi-o dai, îi comandă Înţeleapta Ceconă!

– Imediat, spuse Roboţel frumuşel şi se aplecă să ia bagheta din spatele lui de unde credea el că se află, stai puţin că o găsesc imediat.....mai stai puţin că e pe aici pe undeva.

Înţeleapta Ceconă nu-i dădea nicio atenţie pentru că privirea ei rămăsese aţinţită pe imaginea celui din aglindă care rămăsese nemişcată cu toate că Roboţel era pe jos în patru labe căutând. Bagheta de dincolo se vedea clar acum, pe jos, puţin în spatele lui.

– Hai, ai găsit-o? îl întrebă ea.

– N-am găsit-o, dar probabil că din cauza luminii prea slabe că alt motiv nu văd.

– Atunci dacă tot eşti aşa de isteţ şi dacă tot ai rămas în fund pe pardoseală, uită-te te rog la ceea ce numeşti tu oglindă şi vezi ce face imaginea ta de acolo.

– Ce să facă, zise el în timp ce încerca să se întoarcă cu faţa la oglindă, face ce fac şi eu! Şi în clipa următoare a şi amuţit! Roboţelul din oglindă nu numai că nu stătea, ca el în fund pe pardoseală, ci stătea drept şi se uita curios la el în jos.

– Cum ţi se pare oglinda acum? Că eu văd că nu prea te oglindeşti!

– Da eşti de acord, că eu sunt ăla din faţa mea?

– De acord că în faţa ta se află o imagine identică cu tine dar în niciun caz nu eşti tu, că nu vă potriviţi de loc la gesturi.

– Stai că o lămurim imediat, zise Roboţel frumuşel şi se întoarse spre cei din spatele lui care nu erau de loc speriaţi sau surprinşi ci doar doreau să înţeleagă ce se petrece. Distinse Acemones! te rog frumos să-mi faci şi mie o bilă mare şi grea să o arunc spre oglindă şi să o sparg.

Nici nu-şi termină bine vorba şi spre el se rostogolii un ditamai biloiul care nici măcar nu putea fi ridicat de la podea. Roboţel îl puse în faţa lui şi începu să-l împingă cu forţă spre oglindă. Îl împinse cu atâta forţă încât după ce îi dădu drumul căzu lungit pe podea cu ochii la rostogolirea lui. Bila se îndrepta spre jumătatea distanţei unde trebuia să se găsească oglinda. În momentul în care apreciase el că trebuia să se producă impactul acesta îşi puse mâinile în dreptul ochilor ca nu cumva cioburile să-i sară în faţă şi se uita doar printre degete.

Bila se rostogolea vioaie spre roboţelul din oglindă şi nici prin cap nu i-a trecut să spargă ceva sau să se oprească în ceva. A parcurs fără probleme toată distanţa care îi despărţea pe cei doi şi s-a oprit încet la picioarele roboţelului care o privea liniştit.

– Dar nu e posibil aşa ceva era gata să strige Roboţel frumuşel, spre amuzamentul celor din spatele lui, nu e posibil să treacă!

– Dar de ce nu ţi se pare posibil, poţi să-mi spui şi mie,întrebă Varfala Lamisa?

– Nicio oglindă nu se comportă aşa, asta cred că e stricată!

– Eu cred că numai tu eşti de vină că tot zici oglindă, vrei să fie oglindă, crezi că este o oglindă, dar ea nu e!

– Păi atunci ce e ?

– Este exact ceea ce este şi nimic mai mult şi nimic mai puţin : este ceea ce este!

– Atunci o să mă duc acolo şi o să văd ce se întâmplă dar dacă mă lovesc cu capul de ceva o să vă convingeţi că am în faţă o oglindă, nu-i aşa!

– Mai întâi loveşte-te şi apoi mai vorbim !

Roboţel s-a ridicat de pe jos şi a început să înainteze către roboţelul din oglindă încet, de parcă vroia să nu-l sperie ! A făcut un pas şi încă unul şi apoi

încă unul şi a întins mâinile în faţă de parcă vroia să nu se lovească de oglindă şi aşa cu ele întinse a trecut mai departe şi a strigat:

– Am intrat la ei, acum sunt la ei! Mă duc să pun mâna pe ei şi să-i ating , mai am puţin!

Deja era lângă roboţelul care continua să-l privească .

– L-am prins, zise el şi îşi puse mâinile pe umerii roboţelului dar acestea trecură prin el ca prin nimic şi Roboţel se trezi că a ajuns în spatele lui fără să întâmpine cea mai mică rezistenţă.

– Asta-i bună, ăsta nu există, e zero, e nimeni, e nimic, am trecut prin el ca prin aburi. Îl văd, dar nu există! Adică există dar nu e! Ba cred că e dar în felul lui şi nu în felul în care credeam eu că e! Eu mă dau bătut că deja nu mai înţeleg nimic.

– Vezi tu, începu să-i spună Splendidul Samurg, cunoştinţele tale sunt tare limitate şi tu încerci ca pe baza lor să înţelegi întreaga lume fără să iei în considerare faptul că sunt lucruri, fapte, sau fenomene pe care nu le cunoşti. Tu crezi că toată lumea se învârte în jurul tău, când de fapt există multe lucruri diferite de ceea ce şti tu. Învaţă să accepţi totul aşa cum este şi nu aşa cum crezi tu că ar trebui să fie.

– Adică ce să fac acum?

– Să nu te mai agiţi atâta că ne şi îngijorezi cu câtă energie ai consumat ca să ne demonstrezi că ai dreptate. Ceea ce vezi în faţa ta nu sunt decât nişte holograme, nişte imagini fără substanţă sau alt conţinut şi dacă nu ai mai văzut aşa ceva până acum a sosit momentul să înveţi şi această taină. Se pare că în acest grup s-au adunat toate hologramele pe care noi le lasăm în urma noastră după ce stăm puţin pe loc.

– Cum de ţi-a venit ideea asta?

– Dacă te uiţi mai atent ai să vezi ca Varfalele au mai multe imagini că ele se transformă mereu, odată cu schimbare aluminii doar tu ai o singură imagine.

– Dar voi de ce nu mi-aţi spus de asta şi aţi stat pe loc fără să mă avertizaţi.

– Cel mai bine este să te convingi tu pe pielea ta, eu sunt convins că dacă îţi spuneam că în faţa ta nu este o oglindă nu ne credeai pe niciunul.

– Dar ce rost au toate aceste jocuri, cine se joacă cu noi şi de ce?

– Încă nu ştim răspunsul la această întrebare dar probabil că îl vom afla în curând, le spuse Varfala Masota, aşa că eu zic să mergem mai departe. Această coloană a fostelor noastre imagini este o dovadă în plus că în univers nimic nu se pierde. Tot ce facem şi gândim există undeva!

Fără să mai stea pe gânduri Roboţel frumuşel se uită pe jos să vadă dacă picăturile lui de lumină mai există şi observă că acestea îi indicau cum drumul trece pe lângă cei din faţa lui şi se duc mai departe. Acum nu mai avea nicio frică şi se îndreptă direct spre cei din coloana din faţă şi fără nicio oprire trecu prin ei

şi ajunse în spatele lor. La fel au făcut şi toţi ceilalţi şi au văzut cum coloana lor a trecut prin cea a hologramelor fără oprire şi au început să se îndepărteze.

Drumul lor trecea prin tot felul de spaţii şi culoare şi nu de puţine ori au fost nevoiţi să treacă prin pereţi ce păreau a fi ca de piatră.

La un moment dat, într-o singură clipă lumina s-a schimbat şi Frumosul Adeneus a observat cum toată lumea dispare şi parcă nimeni nu mai revenea la loc. Puterile lui erau la fel ca şi a celorlalţi dar obiceiurile lui erau mult în urmă aşa că el a rămas tot Frumos ca şi Roboţel. Dar nu au trecut nici două clipe şi lumina şi-a schimbat culoarea iar şi apoi iar, într-un ritm total nou, fără să se înţeleagă ceva. Părea că nu mai este nimeni lângă ei. Dacă ar fi ştiut să se uite cu atenţie ar fi văzut că lângă el apăruse un izvor nou şi un fel de lampă cu picior iar pe perete erau mai multe imagini cu fiinţe necunoscute. Iar, totul a durat câteva secunde şi lumina s-a schimbat şi a devenit albă strălucitoare.

Roboţel ştia că lumina se schimbă în funcţie de starea gândurilor celor din Laborator şi acum părea că cineva este supărat rău de tot şi provoca învălmăşala asta de schimbări. Era puţin îngijorat de ceea ce s-ar putea întâmpla tocmai acum la plecare. Cine pe cine supărase atât de tare? Bineînţeles că se opriseră pe loc şi aşteptau urmarea.

Deodată s-a auzit foarte clar în mintea fiecăruia:

– Atenţiune! Atenţiune! Acesta a fost un exerciţiu de antrenament!! Toate fiinţele sunt rugate să revină la starea de dinainte. Cei care nu execută la timp revenirea vor fi aspru pedepsiti!

Pentru că nimeni nu dorea aşa ceva toată lumea a revenit imediat la ceea ce a fost.

– Atenţiune! Acest exerciţiu nu a dat rezultatele aşteptate şi va fi reluat. Au fost fiinţe care nu au executat destul de rapid transformarea şi dacă am fi avut o situaţie reală am fi avut o grămadă de rebuturi.

– Bine că noi am scăpat gândi Roboţel şi acum putem merge mai departe.

– Cei care nu s-au transformat la timp, se auzi cu putere în mintea tuturor şi care se găsesc acum foarte aproape de zona interzisă vor fi puşi imediat sub urmărire. Se pare că cei doi sunt fraţi şi sunt foarte asemănători cu un personaj din Lumea basmelor.

Roboţel frumuşel se uită fix la Frumosul Adeneus şi acesta la el şi imediat pricepură că este vorba chiar despre ei şi grăbiră pasul tot înainte pe urmele picăturilor de lumină. Pentru ei era clar că dacă cineva îi urmărea atunci era cel mai bine să plece de acolo.

În momentul în care au pornit iar la drum, doua Cilici s-au întors şi s-au aşezat pe capul Varfalei Gorona scoţând o mulţime de scântei.

– Se pare că mai aveţi destul de puţin timp aşa că trebuie să ne grăbim le spuse ea.

– Dar de ce zici numai de noi, pe voi nu vă ameninţă nicio primejdie?

– Noi suntem invincibile, dar voi sunteţi acum fugari şi trebuie să intraţi cât mai repede în pădure. Rolul nostru este să vă apărăm şi asta vom face, dar nu vrem să riscăm o luptă în care este posibil să vă scăpăm din vedere câteva clipe şi să fiţi loviţi de Străjerii negrii ai Laboratorului.

– Acum am înţeles şi vom face tot ce putem să nu vă facem necazuri, hai Frumosule să grăbim pasul !

Pentru mai multă siguranţă Roboţel frumuşel a început să meargă mult mai repede. Frumosul Adeneus l-a lăsat să ia avans şi şi-a adus aminte de drumul pe care l-a făcut singur prin pădure atunci când era un tufiş în primejdie. A început şi el să plutească rapid pe deasupra pardoseli şi aşa au reuşit să înainteze rapid.

Întâlnirea viezurească.

Zmeul cel bun a stat ca pe ghimpi aşteptând să se trezească toţi locuitorii pădurii. Avea o mulţime de idei în cap şi nu ştia pe care să le-o spună mai întâi. Dacă le spunea că se retrage pur şi simplu, aşa dintr-o dată, putea să dea de bănuit, mai ales că toate vieţuitoarele îl văzuseră cum s-a făcut de râs pe malul apei şi ce figură i-a făcut Viezurica. Trebuia să facă în aşa fel încât plecarea lui de la comanda pădurii să pară ceva normal. Nicio clipă nu i-a ieşit din cap imaginea în care pielea lui de zmeu atârna la soare între cei doi copaci din faţa atelierului.

Îi trecuse prin minte şi să-i taie, dar când s-a uitat în jurul lui şi a văzut mulţimea copacilor şi-a dat seama că ar fi trebuit să taie toată pădurea şi tot n-ar fi fost sigur că nu se mai găsea un loc potrivit pentru pielicica lui dragă. Cel mai bine era ca Zmeul cel rău să se întoarcă şi el să îl lase să preia conducerea şi atunci nimeni nu ar mai putea zice că este vinovat de ceva. Bănuia el că viitoarea lui execuţie are mare legătură cu faptul că a vrut să distrugă pădurea şi locuitorii ei.

Primul care s-a trezit a fost totuşi Piticul cel mare şi Zmeul cel bun i-a strigat:

– Te rog să aduni imediat toată populaţia pădurii în poiană pentru a ne sfătui cu privire la unele probleme urgente.

Piticul a rămas perplex, pentru că niciodată Zmeul nu folosise expresia " te rog" şi la fel nu se "sfătuia" niciodată cu nimeni. El zbiera ce avea de spus şi toată lumea trebuia să execute. Se uită lung la el şi parcă a avut impresia că Zmeul nu era în apele lui şi chiar părea un pic bolnav. El ştia că personajele din poveşti nu se pot îmbolnăvii dar credea că acum avea de-a face cu o excepţie. Din locul în care stătea tolănit trase de o funie legată de piciorul ciocănitoarei şi îi strigă:

– Tu ai auzit că cineva "ne roagă" să "ne sfătuim" sau eşti surdă?

– Ce zici?

– E clar că eşti surdă, că ţi-am spus de atatea ori să nu te mai dai cu capul de toţi copacii, dar parcă vorbesc cu frunzele. Adună lumea !!!! strigă el la ciocănitoare şi pentru o mai bună înţelegere îi făcu un semn care arăta cum adună el crenguţele de pe jos.

– Acu te-ai găsit să faci focul!, pe căldura asta, ţipă la el piţigăiat pasărea. Nu vezi ce soare e!

– Cred că o să renunţ la servicicile tale zise Piticul şi se scula în picioare şi trase de talanga agăţată pe o creangă chiar la nasul lui şi transmise semnalul " Adunarea imediat"

"Imediat" era un fel de glumă în Pădurea fără reguli pentru că nimeni nu mai înţelegea acum sensul cuvântului şi bineînţeles că nimeni nu s-a mişcat din loc.

– S-a adunat toată lumea?, strigă, după un timp, Zmeul din atelierul lui unde se odihnea în vederea adunării.

– Încă nu, Preaputernice, mai sunt câţiva de venit, a răspuns Piticul fără să se mişte din loc. Era şi el sigur că nu a venit nimeni.

După o lungă periadă de timp a mai bătut încă o dată în talangă semnalul „Adunare urgentă"

– Ăla nu bate ceva pentru noi? , întrebă un castor.

– Ba bate, dar nu cred că pentru noi, cred că vrea doar să-l distreze pe Zmeul cel bun, îi răspunse un pui de mistreţ.

– Mai bine l-ar lăsa să doarmă că aşa ne-ar fi mai de folos!

– Mie îmi place atunci când sună talanga că poate ne cheamă în poieniţă şi ne mai vedem şi noi, mai ieşim din viezuini, zise puiul de mistreţ.

– La ce să ne cheme acum ? că nu are ce să ne spună decât să mergem la loc la culcare.

– Tot e bine că ne mai spune şi nouă cineva ceva că altfel nu vezi ce plictiseală e.

– Eu cred că totuşi bate pentru adunare!

– Şi de unde vrei să ştiu eu cum bate că n-am mai auzit niciodată sunetul ăsta, eu m-am născut de curand.

– Ai şi tu dreptate, mai bine să mai aşteptăm puţin să vedem ce se întâmplă.

– N-o să se întâmple nimic aşa cum e în fiecare zi, doar ieri a fost mai frumos când am râs de m-am prăpădit de Zmeul cel bun care tot vroia să plece peste apă.

– Uite că vine Piticul cel mare!

– Ce-i frate ? unde te grăbeşti aşa?

– Voi nu aţi auzit că am bătut de adunare ?

– Poţi să baţi pe cine vrei că noi nu ne adunăm cu nimeni, că nu avem de ce.

– Adică voi sunteţi mai deştepţi şi nu aveţi nevoie de nimeni, asta vrei să spui?

– De deştepţi, oricum suntem mai deştepţi decât tine, că dacă eram proşti lucram şi noi pentru Zmeu, iar cu nevoia ai dreptate că noi nu prea avem nevoie de nimeni şi ne cam descurcăm.

– Atunci eu vă rog să veniţi în poieniţă pentru că Zmeul vrea să vă spună ceva urgent!

– Cu rugatul ăsta chiar ne-ai terminat şi pe mine efectiv m-ai înduioşat aşa că mergem chiar acum să vedem ce vrea Zmeul de la noi.

– Eu o să mă duc să-i anunţ şi pe ceilalţi să vină după voi.

– Foarte bine faci că în curând se face ora de masă şi nu vreau s-o ratez a spus puiul de mistreţ că sunt prea mic să fiu înţărcat şi dacă nu ajung la timp fraţii mei or să mănânce tot.

Piticul cel mare a plecat prin pădure să mai caute participanţi la adunare şi a rugat şi şopârlele să vină dacă pot, ca să fie totuşi cineva să-l asculte pe Zmeu.

După multă vreme a reuşit să adune vreo câţiva şi l-a chemat pe Zmeul cel bun să înceapă cuvântarea.

Zmeul a venit, s-a uitat în jurul lui şi era să-l certe pe Pitic că nu vedea pe nimeni dar până la urmă şi-a dat seama că prin iarbă era totuşi ceva mişcare şi a început să vorbească.

– Dragii mei, vremurile sunt destul de grele şi cu toate că eu m-am străduit foarte mult să vă fac viaţa cât mai bună nu am reuşit aşa cum mi-aş fi dorit. În aceste zile mi-am dat seama că sunt foarte, foarte grav bolnav şi m-am gândit să mă dau deoparte şi să las pe altcineva să conducă pădurea. Cred că cel mai bun ar fi Zmeul cel Rău, care am aflat că este pe undeva cam la şapte poieniţe de aici şi cred că ar fi foarte fericit să vină înapoi mai ales că, dacă nu a mai compus nimic nou, i-a scăzut mult audienţa la concerte. Voi ce părere aveţi, nu-i aşa că e frumos să ne sfătuim, să ne consultăm şi să ne dăm cu părerea împreună, îşi incheie Zemul discursul pe un ton foarte împăciuitor.

– În primul rând noi credem că tu ai înebunit de-a binelea. Cine a mai văzut Zmeu să zică " dragii mei" sau " să ne sfătuim" zise castorul. Probabil că ai dreptate şi eşti aşa cum zici grav bolnav, dar, spune şi tu, cine să se ducă la Zmeul cel rău să-l invite înapoi.

– Eu mă voi duce! Se auzi din iarbă Ariciul Pipiriciul, eu sunt cel mai bun pentru această misiune.

– Măi scaiete! Strigă Zmeul cel bun, tu ai uitat ce mi-ai făcut cu Viezurica şi că n-ai putut să-mi aduci înapoi cutia de medicamente.

– Păi atunci a bătut talanga de culcare şefu! şi apoi, până m-am trezit, am uitat de ce eram pe malul apei şi când am întrebat-o pe veveriţă ce caut eu acolo, ea mi-a zis că m-am dus să beau apă şi mie nici măcar nu îmi era sete!

– Faci pe deştepul cu mine, asta faci tu acuma! Cum vrei tu să-l convingi pe Zmeul cel rău să se întorcă şi să lase cariera muzicală?

– Foarte uşor, o să-l rog pe prietenul meu castorul să vină cu mine şi după ce ajungem acolo, aşteptăm să adoarmă Zmeul şi atunci eu îi fur chitara şi i-o dau ca masă de seară castorului şi nu cred că vor trece prea multe clipe şi o va roade toală.

– Mă tu nu eşti chiar aşa de prost cum credeam eu văd că ai şi idei bune. Are cineva altă idee mai bună?

Liniştea deplină l-a convins pe Zmeu că nu are altă soluţie.

– Atunci du-te împreună cu castorul şi faceţi aşa cum aţi zis şi să vedem ce urmează.

– Plecăm chiar acum, zise Ariciul Pipiriciul şi a şi pornit, cu castorul după el spre marginea poieniţei măturând aleea cu coada.

– Iar nouă nu ne mai rămâne decât să aşteptăm în liniştе să se întoarcă, zise Zmeul obosit de atâtea cuvinte pe care a fost nevoit să le spună în ultima perioadă de timp.

Toată lume s-a împrăştiat şi fiecare şi-a căutat un loc cât mai bun de somn.

În tot acest timp Viezurica cu cutia magică în gură, mergea prin pădure şi adulmeca urmă de viezure. Era foate încântată de hotărâre ei de a trece apa şi era sigură că toată viaţa ei se va schimba de acum în colo, dar mai ales după ce îşi va găsi perechea. Cum mergea ea aşa liniştită simţi deodată în spatele ei o mişcare printre frunze. Aşteptă liniştită să se apropie foşniturile, a pus cutia la subţioară şi când i s-a părut că este momentul potrivit a dat o lovitură de coadă de a măturat totul în spatele ei. Imediat a şi simţit că a lovit în plin .

– Stai soro! Că mă omori se auzi glasul şarpelui Lunguleţ, eu mă furişam prin spatele tău cu cele mai bune intenţii!

– Hai tu ! Zău că nu mi-am dat seama! Dar ce faci tu pe aici, ai plecat din Pădurea basmelor de dincolo de apă?

– Vezi bine că am plecat că nu mai era de trăit acolo şi acum aici mă simt foarte bine şi mi-am şi făcut prieteni noi.

– Cine se împrieteneşte cu tine, mă rog?

– Am prieteni foarte importanţi, dacă vrei să şti şi chiar acum m-am desparţit de ei, şi de Ursache şi de Viezurel.

– Ai zis Viezure? Spuse Viezurica, fluturându-şi genele şi se şi văzu înconjurată de o armată de pui.

– Chiar aşa am zis.

– Şi unde mă rog, l-ai văzut tu pe Viezure?

– Da de ce te interesează, mă rog, că doar nu vrei să te întâlneşti cu el?

– Am întrebat şi eu aşa de dragul conversaţiei, dar nu sunt extrem de interesată de el. Adică avea şi ea mândria ei!

– Dacă nu eşti interesată atunci să nu mergi cu mine că eu chiar la el mă duc acum.

– Hai mai bine să merg cu tine, să nu te plictiseşti singur pe drum, mai zise Viezurica cu sufletul plin de speranţe.

– Dacă insişti, atunci vino!

Plecară amândoi împreună şi în timp ce şarpele Lunguleţ se unduia printre ierburi, Viezurica îşi lingea lăbuţele şi se aranja pe faţă pentru a arăta cât mai bine la întâlnirea cu vizurele visurilor ei.

În scurt timp au ajuns aproape de malul apei şi l-au văzut pe viezure în plină activitate băgat aproape tot în pământ şi scobind cu ghearele .

– Hei băiatule, strigă şarpele, cred că ai musafiri!

– De musafiri îmi arde mie acum, nu vezi câtă treabă am! Se auzi glasul Viezurelui de sub pământ.

– Eu zic că mai bine să faci bine şi să-ţi scoţi matale fundul de acolo că cu el nu vezi nimic şi să te întorci cu faţa.

Viezurica se uita, încântată de puterea şi viteza cu care viezurele îşi săpa noua locuinţă şi deja se gândea, ca orice femelă, că are câteva idei minunate de împărţire, reâmpărţire, amenajare, decorare, mobilare, schimbare şi aranjare a galeriilor ce vor fi făcute. Aştepta liniştită şi era sigură ca fundul pe care îl vedea ieşind din galerie aparţine viitorului ei soţ.

Viezurele dădea înapoi şi începuse să iasă şi toată lumea putea să vadă că era unul din cele mai frumoase exemplare viezureşti din câte existau. Era cam plin de pământ şi preocupat să se scuture şi cu ochii pe propria blană nici nu mai privea în jurul lui. Fiind băiat curăţel s-a tot scuturat şi într-un final şi-a ridicat privirea în sus spre mal şi a rămas uşor holbat cu ochii fix pe cea mai minunată fiinţă ce-i apăruse vreodată în faţa ochilor. Parcă şi stelele au apărut mai de vreme pe cer.

Viezurica a rămas şi ea impresionată de privirea lui şi deja în urechi îi sunau glasurile puilor care îi cereau de mâncare. Se uita la Viezure şi nu se mai sătura prividu-l. Auzise ea din vorbe că e cel mai frumos din pădure dar ceea ce vedea era de-a dreptul tulburător. Amândoi amuţiseră şi se priveau fără ca vreunul să poată scoate vreun sunet. Uşor emoţionată Viezurica a scos de la subţioară cutia magică şi i-a întins-o Viezurelui ca semn că el este alesul inimii ei. Acesta încântat de cadoul primit, a luat cutia în braţe şi a privit-o cu multă admiraţie cum strălucea în lumina soarelui.

– Ce minune!, a zis şarpele, cum a ajuns cutia Zmeului aici la tine ?. a întrebat-o el pe Viezurică.

– Am luat-o să am şi eu o zestre .

– Păi cum ai luat-o, cine te-a lăsat?

– Chiar Zmeul cel bun, a fost amabil şi nu m-a oprit s-o iau şi eu nu puteam să-l refuz!

– Da tu şti ce e cu ea ?

– Mi-a zis că este cutia lui de medicamente.

– Da de unde ! este mult mai mult de atât! Este o cutie magică!

– Ce vrei să spui cu ...magică, eu nu văd decât o cutie frumoasă?

– De frumoasă e foarte frumoasă dar nu este o simplă cutie, uită-te şi tu pe margine să vezi câte butoane are, Zmeul cel bun ştia să umble la ele.

– Are, întradevăr, multe butoane dar nu ştiu pe care trebuie să apăs că eu nu sunt aşa meşter cum este Zmeul.

– Atunci pune-o bine şi o să ne gândim mâine la ea!

– Păi cel mai bine este s-o ţină această fiinţă minunată care mi-a ieşit în cale şi care sper că va fi de acord să ne vizuim împreună şi să o adâncim cât mai mult şi să o capitonăm cât mai moale şi apoi să ne oprim şi să ne odihnim împreună, să ne bucurăm de această întâlnire minunată a zis el şi i-a dat cutia înapoi Viezuricii care a luat-o cu mare grije.

Viezurele s-a apropiat apoi de Viezurică şi după ce şi-au atins boticurile pecetluind astfel viitorul lor s-a aruncat cu forţă în vizuină şi a început să arunce pământul de parcă avea bandă rulantă sub coadă. Viezurica a început şi ea să îl arunce mai departe şi treaba mergea strună.

Şarpele a stat el ce a stat, dar dacă a văzut că îi aruncau tot pământul în cap şi-a zis că este mai prudent să plece pentru o perioadă de timp, la treburile lui.

Misiunea chitara.

Ariciul Pipiriciul şi castorul au mers ce au mers şi din vorbă în vorbă cu toţi cei pe care îi întâlneau, au aflat unde este Zmeul ce rău şi s-au apropiat pe furiş de casa lui. Se auzea de la o poştă că Zmeul este acasă şi probabil că făcea chiar repetiţii. Cei doi s-au pitit după nişte tufişuri şi l-au urmărit să-i surprindă toate mişcările. Acesta stătea pe un fel de prispă a casei, făcută din buşteni mari de lemn şi zdrăngănea la chitară de mama focului. De fapt ei nu au aflat niciodată cum zdrăngănea mama focului dar au presupus că făcea ceva asemănător cu Zmeul. Pentru că el era şi solist vocal, acum anemic şi răguşit, nu se putea abţine să nu urle din toate puterile lui. Probabil că acesta era şi motivul pentru care era singur şi nu mai avea pe nimeni în preajmă pe o distanţă de câteva poieniţe.

Nu mai era mult şi urma să se întunece aşa că Ariciul Pipiriciul şi castorul au căutat un loc în care să stea şi să aştepte ca Zmeul să adoarmă.

– Ai grije să nu sforăi că ne aude Zmeul, a zis castorul.

– Stai liniştit că eu dorm ca un prunc şi nu fac niciun zgomot!

Imediat ce s-au culcat, ariciul a şi început să-i tragă un sforăit pe diferite tonalităţi spre spaima castorului. Acesta a vrut să-l zgâlţie puţin dar nu a avut cum să-l atingă că Ariciul dormea cu toţi ţepii pe dinafară că nu avea alt loc unde să-i ţină, şi atunci castorul a ros imediat o crenguţă şi a început să-l ciomăgească cu ea.

– Ce eşti nebun, ce dai în mine, a strigat acesta?

– Tu auzi ce zgomot faci?

Bineînţeles că toată tevatura a fost auzită de Zmeu care şi-a spus în sinea lui: Uite fanii mei săracii ce timizi sunt, nici nu au curajul să vină mai aproape, stau pitiţi prin tufişuri, ia să le cânt eu ceva ca lumea să le fac o plăcere! Aşa s-a făcut că pădurea s-a umplut instantaneu de urlete şi mai puternice şi chiar cei doi musafiri nepoftiţi au fost nevoiţi să se ducă mai departe ca să nu-şi piardă auzul de atâta zgomot.

Totuşi până la urmă noaptea a venit cu totul şi Zmeul obosit s-a întins cât era de lung pe prispa casei şi a adormit. Castorul şi-a dat seama în acel moment că a exagerat foarte mult atunci când l-a certat pe arici că sforăie. Era acum martorul unui adevărat uragan de sforăituri, şuierături şi ignituri cum nu mai auzise el niciodată. Cu greu se putea concentra cineva asupra lucrului de finețe în aceste condiţii şi cu toate acestea au reuşit să se apropie tiptil de Zmeul cel rău. Ca orice zmeu neglijent care nici măcar nu se spăla pe dinţi înainte de culcare şi rămânea îmbrăcat cu hainele de pădure, acesta se culcase cu chitara pe burtă legată de gât. Cei doi erau gata să facă "scurtă" la gâturi uitându-se în sus şi în jos după cum chitara lor urca şi cobora la fiecare răsuflare a Zmeului.

– Cred că am încurcat-o, zise Arciul Piripiciul că nu avem cum să-l ridicăm pe Zmeu şi să-i scoatem chitara de după gât.

– Mă da naiv eşti, zise castorul, priveşte acum la maestrul care îşi va învăţa elevul cât de simplu se rezolvă problemele dacă îţi pui mintea la contribuţie.

Castorul s-a apropiat tacticos de Zemeu, s-a urcat lângă el pe prispă şi a început să roadă cureaua cu care era legată chitara. În câteva clipe treaba era terminată pe o parte şi atunci castorul s-a dus pe partea cealaltă şi a făcut acelaşi lucru. Nemaifiind legată cu nimic chitara a început să alunece de pe burta Zmeului, chiar în ritmul în care acesta sforăia şi tocmai când era să se lovească de lemnul prispei Ariciul Pipiriciul a prins-o şi a tras-o încet pe iarbă.

Zmeul a simţit ceva ca o gâdilitură pe burtă, s-a scărpinat tacticos şi s-a culcat la loc. Castorul a venit şi el şi au împins chitara mai în pădure unde a început să se delecteze cu lemnul ei de cea mai bună calitate. A lăsat la final partea cu corzile să nu le sară peste ochi dacă scăpau prea brusc şi a ros cu mare atenţie restul de lemn. La final s-au distrat amândoi când au ajuns la corzi şi castorul le rodea legăturile una câte una şi ele săreau vibrând câte o notă muzicală. Le-a părut totuşi rău că nu aveau de ros mai mult la corzi că faza le-a plăcut foarte mult. După ce şi-au terminat treaba s-au întins în primul tufiş din calea lor şi au adormit buştean. Mai aveau doar să vadă ce va face Zmeul cel rău dimineaţă atunci când va vedea că i-a dispărut chitara, cât de disperat va fi şi cum va căuta el să se întoarcă în Pădurea fără reguli şi se va ruga de Zmeul cel bun să-l lase şi pe el să locuiască acolo. Planul zicea că în urma insistenţelor nesfârşite şi a lacrimilor vărsate, Zmeul cel bun îl va lăsa să preia iar conducerea pădurii. Cei doi aşteptau evenimentele pentru a prezenta un raport cât mai complet al misiunii lor.

Dimineaţa a venit parcă mai repede ca altă dată şi Ariciul Pipiriciul şi castorul s-au apropiat de casa Zemului să-l urmărească. Acesta fiind mai mare a dormit

mai mult şi s-a sculat mult mai târziu decât se aşteptau cei doi. Ei erau nerăbdători să se întoarcă cu veşti bune la Zmeul cel bun aşa că erau cu ochii fix pe Zeul cel rău .

Mai întâi a deschis un ochi şi a căscat, apoi a mai deschis un ochi şi iar a căscat, probabil că dacă ar fi avut mai mulţi ochi ar fi făcut aşa cu fiecare. S-a întins şi iar a căscat. Tot căscând aşa i-a venit ideea că dacă la fiecare căscătură îi cădea mâncare în gură, la sculare ar fi fost deja sătul. Ce idee frumoasă!! Chiar minunată!! Chiar excepţională!!

Acum era momentul ca spiritul lui de geniu să se afirme. A sosit clipa ca el, Zmeul cel rău să producă o revoluţie în tehnica hrănirii viţuitoarelor din pădure. În timpul căscatului unele puteau primii fructe, altele, mai mici sucuri de fructe, iar cele mai bătrâne gemuri de fructe. Ne aflăm în faţa unei adevărate revoluţii mâncătoare. " De azi înainte nu ne vom mai ocupa de fleacuri, cum este cântatul şi ne vom dedica muncii de cercetare şi execuţie a noilor sisteme de hrănire"

Gândind aceste lucruri, Zemul se ridică în picioare şi cu o bucată de cărbune începu să facă tot felul de desene pe pereţii casei lui. Desenele erau completate de indicaţii ca: depozitul de alimente, locul de preparare, sistemul de transport, gura cascată 1, gură căscată 2, gură cască 3.. etc..

Ariciul şi castorul au rămas şi ei cu gura căscată văzând că Zmeul cel rău nu era de loc afectat de lipsa chitarei ba din contră se lansase într-o nouă şi mare pasiune.

– Cred că i-am mâncat degeaba chitara, zise castorul? Că ori cu ea ori fără ea, el tot nu mai dorea s-o folosească!

– Eu nu cred că nu ţi-a plăcut că a fost ca un fel de delicatesă, dar se pare că ai dreptate şi nu văd nicio posibilitate să-l facem să se întoarcă în pădure.

– Asta cam aşa e, să vezi acum ce ne face Zmeul cel bun, să vezi ce bunătate de bătaie ne dă el nouă!

– Ne dă dacă ne prinde! Eu cred că nici nu ar mai trebui să ne întoarcem la el şi mai bine trecem apa şi plecăm din lumea basmelor.

– Să şti că ai dreptate, dar e bine să ne gândim foarte temeinic inainte de a lua o astfel de hotărâre. Tu ai ceva neamuri pe aici? Te leagă ceva de locurile astea? Întrebă castorul.

– N-am pe nimeni aşa că nu-mi duce nimeni dorul, am cunoscut eu o aricioaică acum ceva vreme dar nu s-a omorât cu firea după mine şi şi-a gasit unul cu patru ţepi în plus, aşa că nu ne-am făcut prea multe jurăminte.

– Nici eu n-am pe nimeni şi cred că o castoriţă oi găsi eu dincolo cu care să mă împrietenesc mai ca lumea!

– Atunci hai s-o ştergem! E evident că ne-am gândit foarte temeinic!

Şi aşa cum au zis aşa au şi făcut, au pornit spre apă, unde era marginea tărâmului basmelor. Soarele era sus pe cer, vremea era minunată şi totul părea de partea lor.

Zmeul cel bun deja căzuse pe gânduri pentru că nu mai avea nicio veste. Se tot uita de-a lungul potecii să-l vadă venind pe Zmeul cel rău, urmat de castor şi de arici, dar nu se vedea nimic. De-a latul nu a încercat să se uite că i s-a părut o distanţă prea mică. Începuse să regrete că a trimis în misiune aşa fiinţe mici gândindu-se că zmeul cel rău îi descoperise şi îi mâncase de supărare. Habar nu avea el că toată lumea era fericită şi mulţumită şi nimeni nu se mai gândea la el.

– Cred că mai stăm să-i aşteptăm azi şi dacă nu vin vom lua hotărârile care se cuvin, îi spuse Zmeul cel bun Piticului cel mare, care oricum nu mai asculta de mult ce-i i se spunea.

– Da da, sigur, desigur, a zis şi el ca să se afle în treabă şi să-şi mai exerseze vocea.

– Mă gândesc, mai spuse Zmeul că dacă nu reuşesc să-l aduc pe Zmeul cel rău înapoi şi nu pot să scap de sarcina asta cu conducerea pădurii să-mi schimb atitudinea şi să devin un conducător de tip nou.

– Cum adică? Întrebă piticul din prea multă politeţe.

– Adică să apar aşa dintr-o dată în mijlocul pădurii şi să încep să dau ordine înţelepte şi utile care să lase pe toată lumea cu gura căscată şi care să aducă prosperitate pădurii.

– Şi cam la ce anume te-ai gândit matale?

– În primul rând să-i las pe toţi să muncească aşa cum făceau înainte, apoi să-i las să-şi facă vizuini noi, să facem un concurs cu cea mai frumoasă vizuină, să facem depozite de iarnă pentru hrană, că acum vine frigul, să facem în aşa fel încât în pădure să domească hărnicia şi veselia.

– Hai că mă faci să râd, acum după ce i-ai învăţat pe toţi să doarmă toată ziua şi să miroase florile vrei să-i pui la muncă, cred că o să mor de râs dacă o să văd aşa ceva!

– Ai să vezi că se poate! Dacă ai un conducător înţelept totul e posibil!

– Şi unde vrei matale să găseşti un conducător înţelept?

– Cum unde ? Iată-l este chiar în faţa ta!

– Acolo nu este în niciun caz pentru că eu sunt cu faţa la perete, sau tu nici nu vezi cu cine vorbeşti?

– Atunci este chiar în spatele tău!

– Acolo o fi dar eu nu pot să-l văd, poate că-mi spui şi mie despre cine vorbeşti.

– Am ştiut eu dintotdeauna că eşti greu de cap dar chiar aşa ca un bolovan nu te credeam, evident că despre mine vorbesc! Strigă zmeul, după ce a luat o poziţie pe care el o considera de înţelept şi s-a aplecat spre urechea lui.

– Şi ce ţipi aşa că eu nu sunt surd sunt doar mai încet de minte că mi-e greu să urmăresc o minte atât de ageră ca a matale.

– Hai c-ai dres-o, asta cam aşa este, că eu sunt foarte deştept şi tu eşti cum eşti, dar zi-mi acum ce părere ai de ideile mele?

– Păi ştiu şi eu ce să zic, ar fi bune dar nu văd cine te mai ascultă acuma.

– Toţi mă ascultă dacă ştiu cum să le vorbesc. Acum o să mă retrag într-o profundă meditaţie şi o să mă gândesc la discursul de mâine din poieniţă.

Ieşirea din Laborator

Tot grupul se apropia de peretele de ieşire mergând pe urma lui Roboţel frumuşel care se deplasa foarte repede. Cilicile zburau înainte şi înapoi şi anunţau mereu distanţa faţă de Srăjerii negri care îi urmăreau.

Deodată au ajuns într-un spaţiu imens prin care Roboţel nu-şi amintea să fi trecut la venire şi unde nu se mai vedeau nici picăturile de lumină. S-au tot învârtit prin el dar nu s-au lămurit de loc în ce parte trebuie s-o ia.

– Frumosul Adeneus să treacă în faţă şi să vă conducă! Se auzi o în capul tuturor o voce puternică ce nu permitea să fie contrazisă.

– Comanda e dată din Lumea Puternicilor Tamuri, le spuse Înţeleapta Ceconă şi nu poate fi nesocotită. Hai treci în frunte să fi primul.

Frumosul Adeneus a trecut cu curaj în faţa tuturor şi s-a oprit puţin să se gândească cum este mai bine să facă.

– Acesta este un spaţiu foarte mare căruia nu i se văd limitele. Se gândea el în aşa fel încât să primească toată lumea gândurile lui. Noi trebuie să străbatem acest spaţiu fără să avem niciun singur reper fizic. Nu există nimic ce ar putea să ne indice drumul. Deci dacă în exteriorul nostru nu avem niciun reper este clar că acesta trebuie să fie în interiorul nostru. Fiecare om este înzestrat cu ceea ce se numeşte intuiţie adică primul gând care ne vine în minte atunci când vrem să rezolvăm ceva. Acela este cel mai bun! Acum mă voi concentra pentru a afla calea.

Toţi stăteau fără să se mişte şi se uitau la el cum se oprise pe loc şi închisese ochii. Acum el era cu adevărat conducătorul.

– Aceasta este calea, spuse el şi arătă drumul ce părea că duce înapoi şi nu înainte.

– Eşti sigur de ceea ce spui?

– Absolut sigur şi vă rog să mă urmaţi!

– Chiar aceasta este direcţia cea bună. Frumosul Adeneus s-a descurcat foarte bine şi poate trece prin peretele de graniţă. El are permisiunea acum să circule nu numai prin Lumea Basmelor ci şi prin orice altă pădure. Cei care nu au fost niciodată în afara Laboratorului nu pot trece dincolo, dar pot rămâne în legătură permanentă cu ceilalţi. Se transmitea gândul Puternicilor Tamuri.

În scurt timp se aflau chiar în faţa peretelui de hotar.

– Acum voi trebuie să plecaţi pentru că Străjerii Negrii sunt foarte aproape. Ordon ca cei care trebuie să devină fiinţe ale pădurii să se transforme în această clipă! Se auzi vocea Varfalei Gorona, noi vă vom veghea permanent şi din acest momen vom ţine legătura prin forţa gândurilor.

Imediat Distinsul Acemones a început să se micşoreze şi în faţa tuturor a apărut cu coadiţa în aer Iepuraşul Drăgălaşul. Înţeleapta Ceconă s-a aplecat iar atunci când s-a ridicat a dat din aripi şi era Bufniţa cea ochioasă. Deja se auzeau paşii Srăjerilor negrii şi parcă se şi zăreau la marginea opusă a spaţiului. Primul a ieşit din Laborator Frumosul Adeneus, apoi Roboţel frumuşel şi după el Iepuraşul Drăgălaşul şi Bufniţa cea ochioasă. Toţi au trecut dincolo cu bine.

În imensitatea spaţiului şi-ai făcut apariţia Străjerii negrii cu armurile lor zdrăngănitoare şi armele lor ca de foc. Fără să se uite cu cine au de a face s-au repezit asupra ceea ce credeau ei că sunt cei pe care îi urmăreau. Varfalele se uitau la ei împreună cu Splendidul Samurg fără să clipească şi fără să se mişte din loc.

În clipa în care Străjerii au ajuns la un singur pas Varfala Gorona a comandat:

– Transparenţă! Şi Străjerii au trecut ca prin fum prin toţi ce-i aflaţi în faţa lor fără să se împiedice în nimic.

– Lumină! Se auzi iar comanda Varfalei. Şi o lumină orbitoare a umplut spaţiul şi nimic nu se mai putea distinge. Se auzea foarte bine cum Srăjerii au început să se lovească unii de altii încercând să se întoarcă, pocnindu-se în armurile de metal

– Vibraţie! Se auzi ultima comandă, la care Străjerii au început să tremure din toate încheeturile şi părţi din armurile lor au început să sară în toate felurile şi să cadă pe pardoseală ca o ploaie de nituri şi table. Goi şi fără protecţia obşnuită au început să fuga înapoi îngroziţi de forţa care îi stăpânea şi pe care nici nu o puteau vedea darmite să o învingă.

În scurt timp s-a lăsat o linişte cum nu mai fusese de mult.

În exterior, la baza peretelui s-a auzit un ţipăt puternic. -" Care calcă pe mine şi nu mă vede!" Era Mama Vulpe care adormise lângă perete şi acum era călcată în picioare de toată lumea care ieşise cu excepţia Bufniţei care doar zbura.

Puternicele Varfale ordonă: Transparență! / Maria Ilinca Țoța

– Dar ce minune, zise ea dezmeticindu-se, uite-l pe Iepuraşul Drăgălaşul şi pe Bufniţa ce ochioasă! dar ce mai văd acum avem doi Feţi Frumoşi. Să şti Iepuraşule că eu nu am venit să te mănânc ci doream doar să mă sfătuiesc cu tine cum să facem lucrurile mai bune în pădure.

– Dacă ai şti ce mă bucur că nu vrei să mă mănânci îi spuse Iepuraşul Drăgălaşul, având grije să nu se dea de gol, dacă vrei stau oricând cu tine de vorbă, dar nu acum că trebuie să mergem spre pădure.

– Iar eu, Zise Roboţel, sunt vărul acestui Frumos şi am venit din America!

– Atunci tu înseamnă că eşti chiar Făt-Frumos, spuse Mama vulpe cu ochii plini de admiraţie la flăcăul chipeş care stătea în faţa ei.

– S-au schimbat multe Mamă vulpe de când nu ne-am mai văzut şi nici eu nu mai sunt ce am fost de aceea te rog ca pe viitor să-mi spui Frumosul Adeneus, iar acum am să te rog să o iei înainte mai repede şi să o anunţi pe Albă ca Zăpada că voi trece s-o văd!

– Hai că eşti obraznic, adică tu crezi că eu o să fac ce-mi spui, tu ce crezi că eu sunt sluga ta!

– Ai să faci exact ceea ce spun eu de acum în colo, pentru că te-am rugat foarte frumos şi atunci nu-ţi vei permite să faci altfel, decât ceea ce te-am rugat!

– Ce vorbeşti, adică nu pot să plec dacă am chef şi să te las baltă?

– Eu mă îndoiesc, dar tu încearcă!

Mama vulpe se întoarse rânjind din toţi colţii şi ridică o labă să facă un salt mare spre pădure şi aşa a şi rămas. Parcă era de piatră. Privirea Frumosului Adeneus o ţintuise pe loc şi doar ochii i se mai mişcau în orbite de parcă stăteau să-i sară afară.

– Acum ai înţeles, Mamă vulpe cum stă treaba!

– Îhî, Da, da, se auzi o voce gâjâită de parcă venea din fundul pământului.

– Şi nu-i aşa că de acum încolo ai să faci exact ceea ce-ţi spun eu?

– Da, da, îhî...!

– Atunci repetă exact ce ai de făcut! Îi spuse Frumosul Adeneus şi o lăsă liberă.

– Mama vulpe a stat o clipă să-şi revină cu respiraţia şi apoi a zis: trebuie să fug repede la Albă ca Zăpada şi să o anunţ că vine în vizită un Frumos care acum se cheamă altfel.

– Eu am spus că trec s-o văd, nu că vin în vizită, iar noul meu nume i-l voi spune personal!

– Chiar aşa, am să-i zic că un alt fel de Făt-Frumos trece s-o vadă.

– Poţi să pleci chiar acum, dar să nu spui la nimeni altcineva că ne-ai văzut.

– Aşa o să fac, zise vulpea şi ridică cu frică piciorul şi făcu un pas cu prudenţă şi încă unul şi apoi a zbughit-o spre pădure cu o viteză aşa mare că toate frunzele s-au răsculat în urma ei.

– Să mergem mai departe, zise Frumosul Adeneus, că după cum o cunosc eu pe Mama vulpe, în scurt timp va afla toată pădurea că ne întoarcem. Hai să verificăm unde sunt Varfalele şi Splendidul Samurg.

– Suntem lângă tine, se auzi în mintea lui, unde putem fi decât lângă voi şi cu voi.

– Voi vedeţi ceea ce vedem şi noi? A întrebat el tot în gând ?

– Bineînţeles că noi vedem şi auzim tot ce faceţi, ce spuneţi şi ce gândiţi oriunde aţi fi.

– Dar cum puteţi să ştiţi voi ce vorbim pentru că noi vorbim cu vocile şi nu cu gândurile?

– Asta este foarte simplu de explicat pentru că nimeni nu vorbeşte fără să se gândească mai întâi la ceea ce va spune, deci noi ştim ce se va spune înainte de a fi rostit, ci doar gândit.

– Şi dacă una gândim şi alta spunem ce faceţi atunci?

– Noi nu facem nimic dar nici voi nu puteţi face nimic dacă procedaţi aşa.

– De ce?

– Pentru că toţi cei care vorbesc fără să se gândească nu-şi pot rezolva nicio problemă, dacă faptele lor nu sunt în concordanţă cu gândurile lor ei sunt ca o persoană alcătuită din două jumătăţi diferite care nu vor face niciodată un întreg.

– Eu vă mulţumesc că sunteţi alături de noi că aşa vom avea şi mai mult spor în tot ceea ce facem.

– Ai grije, îi spuse Varfala Gorona, cum îţi foloseşti puterile că ai speriat biata vulpe şi nu era nevoie de aşa o demonstraţie.

– Dar cum trebuia să fac?

– Era suficient să-i transmiţi prin gând că trebuie să se ducă la Alba ca Zăpada, chiar fără să-i vorbeşti şi ai fi văzut atunci că ţi-ar fi spus singură ea că are de gând să se ducă şi s-o anunţe.

– Dar n-am ştiut că pot să vorbesc prin gând cu o vulpe!

– Nu e vorba de vorbit, că ea nu-ţi va răspunde niciodată, aici e vorba de a transmite doar nişte comenzi pentru a fi executate. Trebuie să te obişnuieşti cu faptul că acum ai puterea de a transmite mintal orice comandă, unei fiinţe aflate sub nivelul tău.

– Şi de unde ştiu eu care sunt sub nivelul meu?

– Este simplu, cu excepţia noastră toate fiinţele sunt acum sub nivelul tău de inteligenţă.

– Adică vrei să spui că eu pot să-i comand zmeului să facă ce vreau eu?

– Bineînţeles că mai ales zmeului poţi să-i comanzi orice.

– Atunci o să-i comand şi Albei ca Zăpada să mă îndrăgească din nou!

– Nu fi naiv că niciun sentiment şi nu poate fi comandat! Trebuie să faci în aşa fel încât ea să te vadă la adevărata ta valoare.

– Am glumit şi eu, sigur că nu îi voi transmite nicio comandă Albei ca Zăpada, ci voi face în aşa fel încât să mă accepte şi să mă respecte pentru ceea ce sunt.

– Aşa să faci, căci chiar dacă ai reuşii să-i comanzi ceva ar fi de durată foarte mică şi nu ţi-ar fi cu nimic de folos .

– Iar ai dreptate şi sfaturile tale îmi sunt de mare folos.

– Vă dorim călătorie plăcută şi vom fi tot timpul împreună. Dacă va fi nevoie Splendidul Samurg poate venii oricând lângă voi.

Mama vulpe încă nu-şi revenise după întâlnirea cu Frumosul Adeneus şi fugea din pădure în pădure şi din poieniţă în poieniţă de rupea pământul. Deabia aştepta să se întâlnească cu prima fiinţă din pădure şi să-i povestească prin ce grozăvii a trecut şi cu cine s-a întâlnit. Aşteptarea nu i-a fost în zadar pentru că în cale i-a apărut o veveriţă.

– Ce faci surată, unde fugi aşa ?, I s-a auzit glasul de pe o creangă pe sub care tocmai trecea. Veveriţa îşi permitea să-i spună " surată" pentru că aveau amândouă cozile la fel de stufoase.

– Stai să-mi trag sufletul şi să-ţi povestesc că vine un fel de Făt-Frumos înapoi în pădure cu vărul lui din America şi cu Iepuraşul Drăgălaşul şi Bufniţa cea ochioasă şi nu mai au mult şi mă ajung din urmă şi eu nu am ajuns la Albă ca Zăpada şi mă înţepeneşte iar, de nu mai pot mişca o lăbuţă.

– N-am priceput nimic, decât că te doare o lăbuţă!

– Mă da nepricepută mai eşti, tu n-auzi că mă înţepeneşte?

– Dacă ţi se înţepeneşte o lăbuţă atunci cel mai bine este să te dai cu miere de albine!

– Fată!Tu n-auzi că vine?

– Cine vine?

– Făt-Frumos care e altfel!

– Şi ce dacă vine, că el mereu vine şi pleacă, ce dacă acum vine?

– Vine dar nu e el!

– Păi ori vine el ori nu vine el, aici trebuie să te hotărăşti că altfel o să le spun tuturor că a înebunit vulpea şi or să te alerge cu pietre prin toată pădurea!

– Uite cum stă treaba. În urma mea vine alt fel de Făt-Frumos, care acum este chiar frumos şi puternic şi nu mai poate nimeni să-i stea în cale. El va veni şi va face ordine în pădure.

– Deci vine Făt Frumos?

– Nu măi!

– Cum adică nu vine?

– Vine cineva care seamănă cu Făt-Frumos doar că este şi mai frumos şi care se numeşte Adeneus!

– Şi ce dacă este şi mai frumos, ce treabă ai tu cu el? De ce fugeai ca zăpăcita?

– Să o anunţ pe Albă ca Zăpada că vine.

– Acum am înţeles, vine Făt-Frumos şi mai frumos şi Albă ca Zăpada trebuie să ştie ca să-l ia în evidenţă. Da de când ţine ea Cartea de imobil?

– Ai priceput tu ceva, dar nu complet aşa că hai să le spunem vestea tuturor că nu suport să te mai aud cum baţi câmpii.

– Dacă m-ai lăsa să stau şi eu pe spatele tău aş ajunge şi eu mai repede şi nu ai fi singură când le vei spune vestea.

– Hai sus şi să pornim!

Veveriţa n-a mai aşteptat să fie învitată încă odată şi a sărit pe spatele vulpii şi au pornit împreună spre pădurea lor. În primul rând trebuia ca Mama vulpe să ajungă la Albă ca Zăpada că altfel avea sentimentul că se vor întâmpla mari necazuri.

Simularea.

Cu Frumosul Adeneus în frunte urmat de Roboţel frumuşel şi apoi de Iepuraşul Drăgălaşul şi Bufniţa cea ochioasă, cea mai ciudată echipă din existenţa acestei păduri străbătea liniştită potecile. Mama vulpe fugea la înaintare şi urma să-i anunţe pe toţi ceilalţi de venirea lor.

– În primul rând, spuse Frumosul Adeneus trebuie să-l găsim pe Zmeul ce bun şi să-l lămurim că nu mai are ce căuta în pădure, apoi să ne apucăm să schimbăm tot ceea ce a stricat el.

– Şi ce te faci dacă el nu vrea să înţeleagă şi vrea să înceapă vreun război cu noi?

– Atunci o să-mi pară foarte rău de el dar va trebui să ne folosim forţele pe care le avem şi nu cred că v-a putea face altfel.

– Va fi destul de lucru în pădure, zise Bufniţa cea ochioasă că lumea s-a cam învăţat cu lenea şi nu prea mai ştie să muncească!

– Vor înţelege toţi că dacă vine iarna şi nu au ce mânca le va fi foarte greu aşa că trebuie să se apuce de treabă!

Din senin, deodată, a început să picure şi apoi ploaia s-a revărsat ca un potop peste ei.

– Eu zic să ne adăpostim, zise Roboţel că mie nu-mi prea place să mă umezesc.

– Uite! Văd o intrare, probabil că este de la o peşteră, să mergem acolo mai repede!

– Bună idee! Hai să intrăm, dar este cam întuneric.

– Asta nu-i nicio problemă, zise Roboţel şi îşi aprinse toate luminile de se vedea ca ziua. Peştera era destul de adâncă şi intrarea destul de largă aşa că toată lumea a încăput înăuntrul ei.

– Aici e şi mai cald, zise Iepuraşul Drăgălaşul şi parcă te ia şi somnul.

– Poţi să te întinzi puţin şi să te mai odihneşti până ce va sta ploaia asta, îi spuse Frumosul Adeneus.

Toată lumea se relaxase şi se aşezase fiecare pe unde a apucat aşteptând să vadă ce se va întâmpla cu vremea. Nimeni nu a observat că pereţii peşterii încep să se strângă şi să vină tot mai aproape. Era din ce în ce mai cald, golul de la intrare parcă se micşorase şi spaţiul devenea din ce în ce mai mic. Aţipiseră cu toţii, cu excepţia lui Robo care doar statea cu ochii închişi, fără să-şi dea seama că peştera se închisese peste tot şi nu se mai vedea niciun fel de intrare. Dacă ai fi fost atent

ai fi putut remarca cum pereţii peşterii pacă se umflă şi se dezumflă ritmic exact ca o inimă uriaşe. A trecut aşa o bună perioadă de timp.

Primul care şi-a dat seama de noua situaţie a fost Frumosul Adeneus care le-a strigat:

– Hei, ia treziţi-vă să vedeţi ce se întâmplă !

– Ce să vedem?, zise Roboţel care îşi micşorase foarte mult luminile să nu-i deranjeze pe celalţi.

– Aceasta nu-i o peşteră ci este ca ceva viu, dacă sunteţi atenţi o să vedeţi că pulsează şi respiră!

– Da, unde-i intrarea că nu se mai vede?, zise Roboţel şi îşi roti odată luminile de jur împrejur.

– Seamănă cu un fel de capcană, zise Bufniţa dar nu cred că este o problemă să o distrugem imediat!

– Nu-mi vine să cred că cineva ne poate dori răul, mie mi se pare că mai mult ne ocroteşte. Cine eşti ? Întrebă el cu vocea ca un tunet? Cu ce scop ne-ai închis aici, trebuie să ai mare curaj să faci acest lucru sau nu şti cine suntem noi?

Brusc, spaţiul părea că a început să se lărgească şi de undeva au început să apară nişte fire de lumină suficiente să se vadă unii pe alţii. De undeva de jos , din pardoseală parcă, se auzii o voce gravă dar caldă:

– Eu sunt Sufletul pământului, ştiu foarte bine cine sunteţi şi nici dacă aş vrea nu aş putea să vă fac vreun rău pentru că puterile voastre sunt mult peste ale mele. Am primit misiunea să vă ocrotesc şi am văzut cât sunteţi de obosiţi şi că nu vă înduraţi să vă opriţi pentru puţină odihnă şi am fost nevoit să chem ploaia să mă ajute şi să vă facă să intraţi aici.

– Păi dacă mai mergeam câţiva paşi treceam de intrarea asta în peşteră şi nu mai aveai ce face!

– Nu aţi înţeles că eu sunt peste tot, oriunde este nevoie de mine, iar ceea ce voi aţi crezut că este intrarea într-o peşteră eu o pot face să apară peste tot şi în orice loc din această pădure.

– Aici cred că ai dreptate, spuse Iepuraşul Drăgălaşul că eu nu am văzut niciun perete sau peşteră atunci când veneam şi a apărut exact odată cu ploaia.

– Acum, noi îţi mulţumim că ne-ai ocrotit şi ne-am putut odihni şi dacă vrei să ne deschizi gura peşterii vom pleca mai departe.

– Mi-ar place să fie atât de simplu dar eu cred că după ce am să vă arăt ceva o să mă rugaţi chiar voi să mai staţi ca să lămuriţi toate treburile.

– Nu prea înţeleg ce vrei să spui!

– Nici nu este simplu de înţeles dar o să vă fac o mică demonstraţie şi voi veţi hotărî ce veţi face, sunteţi de acord?

– Am văzut că vrei să ne ajuţi şi de aceea suntem de acord să te ascultăm .

– Nu cred că vă voi spune prea multe, dar în schimb am să vă las să vedeţi ceva!

– E cam întuneric ca să putem vedea ceva ca lumea!

– Aveţi puţină răbdare, că acum am să vă rog să staţi pe jos cu faţa în sensul opus locului pe unde ati intrat şi aşteptaţi liniştiţi.

Toată lumea a ascultat ce a spus Sufletul pământului şi s-a întors cu faţa spre locul pe care ei îl considerau ca fiind în partea opusă intrării. Lumina a scăzut din ce în ce mai mult până când bezna a cuprins tot spaţiul. Era o linişte plăcută.

Dintr-o dată au început să se audă câteva zgomote şi puteai să juri că veneau de afară din pădure cu toate că nu se vedea nimic oricât te străduiai să priveşti în întuneric.

– "Mie nu mi-e frică de ei şi o să le pregătesc o primire de o să le sară fulgii!"

– Asta-i vocea Zmeului cel bun, strigă surprins Iepuraşul, da de unde se aude că suntem foarte departe de Pădurea fără reguli ?

– „Prea mărite Zmeu, eu mă duc până la malul apei să văd dacă nu s-a întors Viezurica cu cutia de medicamente!„

– Ăsta-i Piticul cel mare, e vocea lui, zise iar Iepuraşul.

– "Ce mă tot plictiseşte ăsta cu vorbele lui, de parcă eu nu ştiu că se duce în vizită pe la zânele mici, oricum trebuie să-i vorbesc frumos că o să mai am nevoie de el"

– „Desigur dragul meu, du-te şi vezi ce se mai întâmplă şi dacă tot te duci spre apă treci şi pe la zânele mici şi salută-le din partea mea„

În timpul acestor ultime vorbe peretele din faţa celor aflaţi în peşteră a început să se lumineze şi a apărut un fel de deschidere care se mărea, din ce în ce mai mult, până când, practic, peştera a dispărut şi ei, cu toţii, s-au trezit în mijlocul Pădurii fără reguli, chiar lângă atelierul Zmeului cel bun şi chiar l-au văzut cum stătea tolănit pe prispa casei şi pe Piticul cel mare cum se îndepărta spre pomii de la marginea poieniţei. Cu toţii au avut un moment de tresărire văzând că Zmeul cel bun şi-a întors capul chiar spre ei. În acea clipă au auzit cu toţii în minte:

– Nimeni nu vă poate vedea şi nici nu vă poate auzii, dar voi puteţi vedea şi auzii mai mult decât speraţi.

– "Să mă gândesc ce surprize să le pregătesc celor care îmi vor pielea întinsă pe copaci"

– Dar nici nu a deschis gura şi am auzit tot ce a spus, strigă Iepuraşul.

– Despre asta vroiam să vă vorbesc, se auzi Sufletul Pământului, dar nu am mai apucat, puterea voastră vă face să auziţi şi gândurile celor din pădure.

– Acesta este un lucru extraordinar! Pentru că atunci vom şti tot ce vor să facă, chiar înainte de a se exprima!

– Ceea ce nu ştiţi încă, se auzi glasul Sufletului pământului, este că tot ceea ce vedeţi nu există aici în realitate şi din acest moment începe rolul meu de îndrumător.

– Adică ce vrei să spui?

– Voi credeţi că acum vă aflaţi în mijlocul Pădurii fără reguli , lângă atelierul Zmeului cel bun dar în realitate vă aflaţi într-un spaţiu virtual care există doar în mintea voastră .

– Mi-e frică că nu prea înţeleg! Şi te rog să-mi explici mai bine.

– E foarte simplu, cine vrea, de exemplu, să se ducă şi să intre in atelierul Zmeului ştiind că nu poate fi văzut?

– O să mă duc eu, că dacă zici că nu mă vede atunci nu există niciun pericol.

– Du-te!

Toată lumea a ascultat cu atenţie dialogul dintre Iepuraşul Drăgălaşul şi Sufetul pământului şi acum erau foarte curioşi să vadă ce urmează. Bufniţa cea ochioasă făcuse ochii mari şi privea exact spre atelierul Zmeului, Roboţel stătea pe jos şi nu prea înţelegea ce se întâmpla iar Frumosul Adeneus părea mai mult amuzat de tot ce vedea dar era şi el curios să vadă ce se petrece şi îl privea pe iepuraş cum se îndreaptă spre atelier. La început acesta a făcut un pas mic şi apoi încă unul şi alt pas şi încă unul şi deja era foarte intrigat de ceea ce se petrecea. Atelierul era atât de aproape încât ar fi trebuit ca din doi paşi să fie lângă el dar el nu se apropia de loc. Şi-a încordat toate puterile şi a început să facă salturi uriaşe dar pe măsură ce sărea atelierul părea că se îndepărtează de el. Pentru cei care priveau, scena era chiar comică. Ei vedeau un iepuraş care face salt după salt dar rămâne absolut pe loc iar atelierul Zmeului nici nu se clinteşte din loc şi rămâne la aceiaşi distanţă.

– Cine mai vrea să se ducă la atelier, întrebă Sufletul pământului?

– Mă duc eu spuse Roboţel şi a început să facă paşi mari înainte.

Efectul de bandă rulantă era uluitor, pe măsură ce mergea nimic nu se schimba şi el stătea fix pe loc fără să înainteze un singur pas.

– Acum aţi început să înţelegeţi cum stă treaba?

– Am înţeles că orice am face nu putem să ne apropiem de ei şi nu avem cum să intrăm printre ei! Totuşi eu sunt curios să ştiu cum ar reacţiona la vederea noastră, dar tu zici că ei nu ne pot vedea ?

– Acum nu vă pot vedea, pentru că sunteţi sub protecţia mea dar dacă vreţi vă puteţi face oricând apariţia şi puteţi urmării reacţia lor. Dar trebuie să înţelegeţi că ceea ce vedeţi şi tot ce veţi vedea nu este decât o simulare a realităţii!

– Adică cum simulare?

– Să presupunem că Roboţel se duce, după ce devine vizibil, şi îl calcă pe picior pe Zemeu!

– Hai că-mi place treaba asta că şi el a făcut destule prostii până acum, chiar mă duc să-l calc pe picior.

– Stai puţin şi nu te mai repezii atât. Am zis că te duci şi-l calci pe picior ca să vezi ce face, asta vrei ?

– Da !

– Atunci numai pentru tine dau, în această clipă, dezlegarea de a fi văzut şi de a putea intra în lumea pădurii. Văzând că nu a simţit nimic Roboţel a întrebat?

– Gata, m-ai dezlegat?

– Da, din acest moment eşti vizibil şi poţi să te mişti, du-te!

Roboţel a apreciat că distanţa până la atelier este de cam zece paşi şi a început să meargă cu paşi mari spre atelier şi spre Zmeul care stătea pe prispă.

– Hei, hei , dar ce-i asta, strigă Roboţel, privind în urma lui, văd că am rămas pe loc dar în acelaşi timp tot eu mă duc şi spre atelier ! E la fel ca în Laborator!

– Ai văzut exact, tu care eşti originalul ai rămas pe loc iar cel pe care îl vezi că merge spre atelier este o copie de lucru. Eu nu pot să-mi permit să stric originalul. Cel care a plecat este o simulare a originalului sau mai bine zis este chiar o copie, o hologramă, aşa cum este şi Zmeul. Scopul nostru este de a vedea ce se întâmplă în anumite situaţii fără să folosim sau să stricăm exemplarele originale, adică pe cele vi.

– Dar eu pot avea mai multe copii?

– Nu pentru că în nicio situaţie reală tu nu eşti în mai multe exemplare ci doar unul singur. Dacă vrei o nouă copie o retragi pe cea care ai trimis-o acum şi apoi lansezi alta. Demonstraţia se face cu un singur Roboţel la fel ca în viaţa reală.

– Uite că a ajuns la Zmeu dar încă nu-l vede sau nu mă vede! Dar nu mi-ai spus dacă această copie are puterile mele sau nu?

– Ea poate avea ce puteri doreşti tu să aibă dar aceasta de acum nu are nicio putere şi este doar vizibilă, să urmărim ce se întâmplă!

Stăteau toţi ca la spectacol şi se uitau cum Roboţel copie a ajuns lângă Zmeu şi acesta părea că doarme. Atunci s-a dus chiar în faţa lui şi a început să-l privească cu insistenţă. Nu se întâmpla nimic. Atunci s-a îndreptat spre clopotul pe care Piticul cel mare îl folosea ca să adune lumea şi a tras de el făcând un zgomot brusc de talangă. Zmeul a deschis ochii, s-a uita în faţa lui, l-a văzut şi fără să stea prea mult pe gânduri a întins laba sa uriaşe şi a luat un baros cu care, cu toată forţa i-a aplicat o lovitură chiar în cap, de l-a băgat în pământ până la brâu iar capul i l-a băgat în corp. Din el rămăsese dor un corp fără cap înfipt în pământ.

– Se pare că nu e prea încântat de întâlnire şi nici prea bucuros că mă vede! A zis originalul de Roboţel.

– În timp ce vorbea, Zmeul tocmai terminase de făcut zob corpul metalic al lui Roboţel din care nu se mai vedeau decât câteva table risipite.

– "Ăsta credea că vine la mine şi eu îl primesc cu flori, aşa o să păţească toţi cei care vor îndrăzni să se mai apropie " A venit gândul Zmeului.

– Acum ce trebuie să fac eu ? Întrebă Roboţel că ai văzut cum m-a făcut praf! Nu prea pare politicos.Ai înţeles ce este o simulare, este ca şi cum ai vedea ceva real dar care nu s-a întâmplat niciodată!

– Seamănă cu un film, cum am văzut că mai au unii turişti care vin peste apă la noi!

– Exact numai că în această situaţie tu eşti cel care face spectacolul.

– Mie mi se pare că cel mai mult spectacol a făcut Zmeul că eu doar am luat bătaie!

– Asta s-a putut întâmpla pentru că Roboţel copie care a plecat de la tine nu a fost înzestrat cu nicio putere.

– Şi cum pot să fac altfel ? Că nu mă pricep.

– Dacă vrei să ne amuzăm puţin atunci gândeştete că vrei ca Roboţel să vină înapoi şi vei trimite acolo, din nou, alta copie, dar care va avea o calitate în plus, ce vrei să-i dai?

– Cel mai rău m-a supărat că m-a făcut praf cu barosul şi că m-am împrăştiat prin toată poiana şi m-am gândit că să fiu dur ca cel mai tare oţel din lume şi să nu mă poată strica!

– Adună-te la loc şi încearcă să faci exact cum ai spus!

Roboţel sa concentrat şi s-a gândit că toată copia lui se regrupează şi revine la el. În acea clipă nu a mai văzut nicio urmă de a sa pe jos pe lângă zmeu. Apoi s-a gândit că din acel moment corpul lui de robot este făcut din cel mai tare oţel din lume şi că o nouă copie se duce către Zmeu.

Scena s-a repetat aproape le fel. Roboţel s-a apropiat, Zmeul nu s-a uitat la el, atunci a tras de clopot şi Zmeul l-a văzut. A întins laba lui uriaşe către baros l-a luat şi i-a dat una în cap lui Roboţel dar acesta nu a păţit nimic. Atunci zmeul s-a ridicat, a apucat barosul cu ambele labe şi i-a mai dat una în cap şi a constat cu uimire că nu l-a sfărâmat dar l-a băgat în pământ până la genunchi. Iar a ridicat barosul şi la pocnit şi l-a băgat în pământ până la brâu şi dacă a văzut cum merge treaba l-a tot pocnit până nu s-a mai văzut nimic din Robo care a intrat cu totul în pământ dar fără ca măcar să aiba vreo zgârietură.

– Iar mi-a făcut-o, a zis Robo cel original.

– Asta ne învaţă că nu este suficent să fi tare ca oţelul dacă nu ai şi alte puteri, ai văzut că te-a băgat în pământ ca pe un stâlp de gard de cea mai bună calitate.

– Atunci am să mă rechem şi am să mă înzestrez cu cele mai abile calităţi pentru evitarea loviturilor pentru că Zmeul nu vrea de loc dialog şi e foarte direct în exprimarea fizică.

– Fă cum crezi, chiar acesta este rostul meu să te las să încerci toate variantele posibile şi să şti cum ai să te porţi în lumea reală.

– Am să fac cum am zis şi acum voi fi cel mai iute Roboţel din lume.

A treia copie a plecat liniştită spre Zmeu şi s-a dus direct la clopot şi a tras de el. Zmeul a luat barosul, l-a ridicat şi a ţintit cu el spre moalele capului, care în cazul lui Roboţel era chiar tarele capului şi a izbit cu sete. Robo a făcut fulgerător un pas lateral şi barosul s-a izbit de pământ aruncându-l pe Zmeu în nas. Mare i-a fost uimirea lui când a văzut ce a păţit şi a ridicat iar barosul a ţintit spre capul robotului, care s-a ferit, şi a pălit şi s-a înfipt iar în pământ.

– Cred că putem să facem lucrurile mai interesante, a zis Roboţel frumuşel, cel original.

– Hai să vedem! A răspuns Sufletul pământului.

După ce s-a ferit de ultima lovitură a Zmeului, Roboţel s-a urcat pe prispa atelierului şi de acolo a continuat să-l privească. Fără să stea nicio clipă pe gânduri zmeul s-a îndreptat spre el şi de jos, de pe pământ a ridicat cu ambele labe barosul şi l-a repezit către el. Bineînţeles că acesta s-a ferit şi Zmeul cel bun a nimerit unul din stâlpii ce susţineau acoperişul prispei şi l-a făcu ţăndări iar tot acoperişul s-a înclinat într-o rână, dar nu a căzut că mai stătea în doi stâlpi. După ce Roboţel s-a dus lângă cel de al doilea stâlp nu a fost nicio problemă pentru zmeu să-l culce la pământ şi pe acesta. Iar la cel de–al treilea deja era ceva obişnuit şi acoperişul prispei a căzut făcând un nor de praf pe jos, desfăcându-se în bucăţi.

A urmat apoi partea din spate a atelierului. Roboţel se aşeza lângă un perete şi zmeul îl culca la pământ dintr-o singură lovitură. În scurt timp tot atelierul era la pământ şi Roboţel se mai aşeza doar pe lângă bucăţile rămase pe jos, care i se păreau mai mari, iar zmeul le zobea cu multă conştiinciozitate. În locul atelierului a rămas un morman de lemne printre care se vedeau, ici colo unele din sculele zmeului care au fost agăţate pe pereţii atelierului.

– Se pare că am făcut treabă bună! Zise Roboţel destul de mulţumit de felul în care arăta locul.

– Nu uita că totul nu este decât o simulare şi nimic din ceea ce ai făcut aici nu s-a petrecut în realitate. Tot ce facem acum este un simplu antrenament pentru momentul întâlnirii reale cu Zmeul cel bun. De altfel, nimic din ce ai făcut nu l-a slăbit pe Zmeu ci doar i-a stricat atelierul dar el este viu şi nevătămat aşa că trebuie să te mai gândeşti la ce mai ai de făcut.

– Şti că ai dreptate, Zmeul este întreg şi poate face la fel de mult rău, am să mă gândesc la o nouă variantă.

– Acum trebuie să şti că din momentul în care ai retras ultima copie din scenă totul revine la loc aşa cum a fost de la început.

– Adică i-am dărâmat degeaba atelierul?

– Exact, oricum e o simulare şi nu ai dărâmat nimic din real aşa că nu este nicio problemă să o iei de la capăt.

– Gata, am altă variantă, acum îl retrag.

– Lasă-mă şi pe mine să încerc ceva, spuse Frumosul Adeneus.

– Te rog chiar, că eu parcă simt şi acum loviturile Zmeului, răspunse în glumă Roboţel frumuşel.

În acel moment Zmeul stătea pe prispă şi moţăia, acoperişul prispei era la locul lui iar atelierul intact aşa cum era de multă vreme şi cum îl ştiau toate vieţuitoarele pădurii.

Frumosul Adeneus, în copie, înzestrat cu toate puterile lui se apropie de Zmeul de pe prispă.

– Ce mai faci bătrâne?

– Da tu de unde ai mai apărut şi de ce mă faci pe mine bătrân? Zise zmeul şi întinse laba către barosul aflat la îndemână.

– Lasă scula aia acolo că nu te sfătuiesc să o foloseşti !

– Da de unde şti tu ce vreu eu să fac, poate că am nişte cuie de bătut şi care nu mai suportă amânare!

– Dacă nu vrei să le baţi în capul meu nu am nimic împotrivă, dar gândeşte-te că acum este amiază şi este timpul de odihnă şi nu are niciun rost să faci eforturi prea mari, care să te epuizeze, că eşti înfometat şi puterile tale sunt slăbite, mai bine îţi continui odihna şi te realaxezi că Piticul cel mare oricum nu ţi-a făcut nimic de mâncare. Te mai anunţ că din acest moment îţi poruncesc să spui numai adevărul.

– Doar nu crezi că eu o să fac ce-mi spui tu! Eu fac numai ce cred eu că-mi face bine şi nu-mi pasă de nimeni!

– Aşa m-am gândit şi eu că o să faci si mă bucur că eşti cinstit şi recunoşti ce gândeşti, cel mai frumos lucru este să spui adevărul indiferent de consecinţe.

– Eu nu spun decât adevărul şi numai adevărul!

– Te asigur că este prima dată când o faci! Acum am să te rog să-mi spui ce ai de gând să faci cu pădurea asta de azi înainte?

– În primul rând trebuie să-i pun pe toţi la punct şi să-i fac să mă asculte orbeşte. După aceea am să-i las să moară de foame şi am să-i fac să fugă din pădure pentru că eu cred că este prea populată. După ce vor rămâne vreo doi trei, numai cei de încredere, am să-i fac slugile mele şi eu am să trăiesc ca un mare boier.

– Da ce te faci, că am auzit că dacă se întoarce Făt-Frumos s-ar putea să ai probleme cu el, dacă vrei să faci ce ai spus.?

– Mie nu mi-e frică de nimeni şi mai ales de un puşti ca el şi îl voi distruge imediat ce am să-l întâlnesc.

– Şi dacă nu-l vei putea distruge, aşa cum zici, ce vei face?

– Nu m-am gândit la lucruri care nu se pot petrece. Este imposibil să nu-l pot distruge pe frumosul ăla.

– Deci după mintea ta, după ce distrugi pădurea îl mai distrugi şi pe Făt-Frumos şi ţi-ai terminat treaba.

– Nu mi-am terminat-o ci de atunci deabea o încep. Din acel moment începe viaţa mea de boier cu servitori la dispoziţie.

– Şi cât crezi tu că poate să dureze viaţa ta aşa, că vine iarna şi nu prea ai ce mânca?

– M-am gândit la toate şi până vine iarna toate slugile mele vor merge după hrană şi voi umple toate depozitele şi nu voi avea nicio problemă.

– Îmi pare rău, pentru tine că trebuie să te anunţ, dar lucrurile nu se vor petrece aşa cum le-ai planificat şi vei avea mult de suferit dacă nu te schimbi imediat!

– Tu să nu mă ameninţi pe mine că te fac zob pe loc!

– Asta nu-i ameninţare ci doar o avertizare !

– Ia să-ţi dau şi eu o avertizare, urlă Zmeul cel bun şi ridică barosul cu amblele mâini. Rămase însă cu mâinile ridicate şi cu privirea fixată pe braţe pe care vedea cum se scurge ceva şi a înţeles imediat că barosul lui de fier se topise şi acum i se scurgea ca un fel de gem moale pe braţe şi pe coate. Rămas cu coada barosului în mâini a vrut să lovească cu ea dar şi aceasta s-a fărâmiţat în mii de bucăţi ca de zahăr.

– Eu văd, i-a zis Frumosul Adeneus că ai numai idei proaste şi nu vrei să te potoleşti de loc!

– Atunci, a urlat Zmeul am să te calc în picioare şi am să te zdrobesc în ţărână ca pe un vierme şi zicând acestea a făcut un pas mare spre el dar chiar în timp ce păşea corpul lui a început să se micşoreze şi s-a făcut din ce în ce mai mic şi atunci când a pus piciorul jos era, cu totul, cam cât o şopârlă micuţă. Nici măcar nu a sesizat ce s-a întâmplat că tot mai striga, ca un fel de piţigăială:

– Am să te distrug, am să te zdrobesc, am să te fac bucăţi... dar unde eşti, ai şi fugit de frică, unde te-ai ascuns, mai zise el şi se lovi cu capul de cizma lui Adeneus. Ce-i asta? De unde a mai apărut şi copacul ăsta, da ce mare a crescut iarba dintr-o dată!, unde-i obraznicul ăla să-l fac chisăliţă?

Zmeuşorul acela mic a început să se învârtă prin iarba şi să se agite ca şi cum făcea o treabă foarte importantă.

Frumosul Adeneus s-a aplecat, l-a luat de crestă şi la ridicat în timp ce acesta dădea din picioare şi din coadă fără să înţeleagă nimic din ceea ce se întâmpla. L-a ridicat la nivelul ochilor şi uitându-se direct la el i-a spus râzând din toată inima:

– Ai văzut ce mare şi puternic am crescut, nici nu-ţi vine să crezi ce minuni face mierea de albine! Da de ce eşti acum aşa micuţ?

– I-aţi imediat mâinile după mine şi pune-mă imediat jos! Ce crezi că dacă eşti aşa mare nu pot să te bat, lasă-mă jos să-ţi arăt ce pot!

– Frumosul Adeneus se aplecă şi îl puse pe Zmeuşorul cel bun pe prispa atelierului dar pentru că nu a fost atent acesta a căzut printre scândurile care formau podeaua şi a ajuns în iarba de dedesubt.

– Imediat am să-ţi dau o lecţie de ai să mă ţi minte toată viaţa, striga el de jos şi încerca să se elibereze din ierburile mai mari, care nu fuseseră călcate de alte picioare.

Cu greu s-a străduit să se descurce şi a ieşit de sub prispă. Tot căuta prin iarbă vreo sculă sau ceva cu care să se înarmeze. Ajuns în afară a găsit o scobitoare, aruncată probabil tot de el în lungile ore de siestă şi pe care a strâns-o cu putere în laba lui mică şi aşa înarmat cu ea şi s-a repezit la Adeneus. Pentru că înălţimea lui era cam până la glezna cizmei lui Adeneus nu prea ştia cum să înceapă un atac viguros şi nici nu prea cunoştea multă strategie în lupta cu fiinţe aşa mari. El nu fusese niciodată mic. Chiar şi atunci când era copil era la fel de uriaş comparativ cu celelalte fiinţe, aşa că habar nu avea cum este să fi mic. Totuşi o scobitoare este o scobitoare şi era imposibil, în mintea lui, ca cineva să nu se teamă de înţepătura ei. Se repezi la cizma Frumosului Adeneus şi o lovi cu scobitoarea în plin dar aceasta a alunecat pe lângă fără să-i producă nicio pagubă.

– "Cred că trebuie să mă urc mai sus şi să-l lovesc decisiv" se gândi Zmeuşorul cu mintea lui de şopârliţă. S-a apropiat de cizmă şi a încercat să se urce pe ea în amuzamentul total al tuturor privitorilor.

– Acum ai înţeles Frumosule Adeneus ce puteri miraculoase ai ? Trebuie să le foloseşti cu discernământ şi cu înţelepciune, i-a zis Bufniţa cea ochioasă. Gata acum cu joaca, nu e bine să schimbi starea lucrurilor decât dacă este neapărată nevoie. Nu poţi să umileşti pe nimeni din această pădure dacă nu este necesar.

– Dar în cazul Zmeului eu zic că viaţa mea a fost în primejdie şi am fost nevoit să îmi folosesc forţele.

– Da, aici ai dreptate că atunci când a vrut să te lovească a trebuit să faci în aşa fel încât să-l eviţi dar la fel de bine puteai să-l împietreşti dar să-i laşi mintea întreagă fără să râzi de el şi să-l faci mic. Un Zmeu mic nu are niciun sens. E nefiresc în lumea basmelor!

– Am înţeles, uite că mai fac odată!

Frumosul Adeneus, în copie se retrase, în original şi Zmeul cel bun se instală la loc pe prispă. Replay!

– O nouă copie a plecat spre Zmeu.

– Ce mai faci bătrâne?

– Îţi dau eu ţie să mă faci pe mine bătrân, zise Zmeul cel bun şi puse laba pe baros şi îl ridică deasupra capului. Şi aşa a rămas. Doar ochii i se mai mişcau şi puţin din limbă.

– Ce vroiai să faci cu barosul prietene? Întrebă Frumosul Adeneus, te rog să-mi spui, din acest moment, numai adevărul.

– Eu cu barosul doream să te lovesc şi să te fac praf şi să te bag în pământ până nu te mai vedeai de loc.

– Nimic din ceea ce mi-ai zis, nu cred că mi-ar fi făcut bine, aşa că vei sta în poziţia asta până ce îţi vei schimba gândurile.

– Gata, gata, m-am gândit mai bine, mai profund şi cred că eu cu acest baros doream să-ţi fac o casă în care să stai confortabil, că la mine în colibă nu prea e loc, adică doream să-ţi fac o bucurie!

– Atunci aşa să fie, spuse Frumosul Adeneus, te dezleg de nemişcare!

Nici nu a apucat să-şi termine vorba şi Zmeul cel bun a devenit foarte vioi şi şi-a repezit cu toată forţa barosul spre capul Frumosului Adeneus. Acesta s-a dat iute la o parte şi Zmeul a dat în gol şi a căzut în bot.

– Probabil că tu înţelegi mai greu ce se petrece, i-a spus Frumosul Adeneus şi nici nu a apucat să-şi termine fraza că Zmeul s-a şi ridicat şi i-a aruncat barosul direct spre faţă. Pornit ca din puşcă barosul se apropia de faţa lui dar pe măsură ce înainta mişcarea lui devenea mai lentă şi mai lentă şi, în ultimul moment, s-a oprit în aer cam la un braţ distanţă. A stat o clipă nemişcat iar în momentul următor a început să se rotească invers şi să se întoarcă retur spre Zmeu. Acesta chiar a vrut să se ferească dar barosul s-a dus exact spre laba lui şi s-a aşezat în ea aşa cum a fost de la început.

– "Cam ciudată mişcare, nu-mi place" s-a gândit Zemul şi cu toată forţa a aruncat din nou barosul spre Frumosul Adeneus. Totul s-a petrecut la fel ca prima dată, barosul s-a dus rostogolindu-se cu putere, apoi s-a oprit şi a luat-o înapoi ajungând iar în laba Zmeului.

– Vezi că a treia oară nu se mai întoarce în laba ta!

– Ce vorbeşti ! da unde se întoarce, a strigat Zmeul şi a aruncat iar barosul. Acesta a plecat şi la fel s-a întors dar l-a pocnit pe Zmeu exact în umăr de l-a culcat în iarbă. Era clar că laba lui dreaptă nu va fi folosită multă vreme de acum încolo.

– Cred că acum am început să înţeleg mai bine, că ai fost mai clar! Zise Zmeul cu necaz. Am glumit şi eu ce n-am voie, uite dacă mă laşi în pace am să-ţi spun unde este cutia cu minuni pe care am scos-o din Făt-Frumos atunci când era robot .

– Nu ştiu despre ce cutie vorbeşti!

În acel moment toată scena cu pădurea a dispărut, imaginea s-a întunecat şi peştera s-a refăcut la loc.

– Roboţel, aprinde luminile, ce-a fost asta? A întrebat Frumosul Adeneus.

– S-a epuizat timpul de simulare, dar eu cred că a fost suficient ca să vă daţi seama cu cine aveţi de a face, s-a auzit Sufletul Pământului.

– Păcat că s-a terminat tocmai când discuţia era mai interesantă şi zmeul îmi spunea ceva despre o cutie magică pe care ar fi găsit-o.

– O să ai tot timpul să afli şi restul poveştii atunci când veţi ajunge în pădure. Acum părerea mea este că trebuie să vă odihniţi şi apoi, când se va face ziuă să plecaţi iar la drum.

– Cred că este cel mai înţelept lucru pe care putem să-l facem acum, a zis şi Bufniţa cea ochioasă, care oricum era responsabilă cu înţelepciunea în grupul lor. Toţi s-au aşezat la odihnă cu excepţia lui Roboţel care nu a înţeles cum vine treaba cu odihna că el avea bateriile pline şi atunci a rămas ca un fel de planton, în picioare, în mijlocul lor.

Gandul!

În pădure Zmeul cel bun stătea pe prispa atelierului lihnit de foame şi se uita de-a lungul drumului să vadă dacă vine Piticul cel mare. Îşi propusese el să facă o lungă meditaţie dar nu i-au reuşit decât vreo trei sforăituri şi alea anemice. Nu mai mâncase de multă vreme şi nici nu spera să mănânce ceva aşa curând. Pe jos pe lângă prispă erau câteva coji de castane rămase de la vreun ospăţ mai vechi dar care păreau destul de consistente.

– "Cred că o să încerc vreo două din astea " se gândi Zmeul şi s-a aplecat şi a luat două coji din praful de pe jos. Le-a şters cu grije şi le-a băgat în gură să le mestece. Trosneau de nisip şi aveau şi gust de praf. " Probabil că trebuie puţin înmuiate" s-a gândit el şi a fost fericit că a avut aşa o idee. S-a sculat şi a luat găleata de apă de lângă stâlpul prispei dar era goală. S-a uitat cu atenţie în fundul ei şi a văzut un păianjen care fugea speriat că fusese deranjat din somn

Zmeul a întors găleata cu fundul în sus şi a scuturat-o să-l facă pe păianjen să cadă şi după ce l-a văzut jos, nu i-a pus o labă în cap şi a avut pentru prima oară, sentimentul că a făcut o faptă bună.

– Vezi ce băiat de treabă sunt eu ? i-a strigat el păianjenului care se pregătea să intre sub prispă. "Ce prosti vorbesc şi eu , de parcă aş avea nevoie să fiu vreodată bun cu cineva. Mie cel mai mult mi-a folosit să fiu rău şi aşa am ajuns acum stăpânul Pădurii". A avut impresia că ultimele vorbe le-a spus cu glas tare pentru că cineva i-a răspuns:

– Şi ce mare ispravă ai făcut dacă ai fost rău că nu se pare că o duci prea bine?

– Da tu cine eşti de-ţi permiţi să vorbeşti aşa cu mine?

– Ia-o mai domol că eu sunt Gândirea ta şi să nu te străduieşti să mă vezi că nu ai cum.

– Cum adică nu am cum, că doar nu eşti invizibilă?

– Ba chiar aşa şi sunt.

– Şi cine eşti mă rog, şi de unde vi? Zise Zemul uitându-se în stânga şi în dreapta, că doar, doar o vedea pe cineva.

– Deja vrei să şti prea multe şi nu e cazul, acum putem doar să stăm de vorbă fără să ne vedem.

– Să vorbesc eu cu o fantomă ?

– Aici te înşeli că eu nu sunt o fantomă şi sunt foarte reală.

– Cum poţi să fi reală dacă nu te văd?

– Da ce tu vezi tot ce există pe lumea asta, indiferent unde ar fi?

– Nici chiar aşa, eu văd doar ce este în jurul meu şi pe lângă mine , nu am cum să văd altceva.

– Nici măcar asta nu vezi ca lumea?

– Adică vrei să spui că nu văd, ce văd?

– Nu, vreau să spun că nu vezi tot, chiar dacă este aproape de tine !

– Aşa ceva nu se poate!

– Atunci spune-mi ce este în spatele tău acum? Sau vrei să zici că ce e acolo nu e lângă tine?

– E lângă mine dar e în spate, cum vrei să văd eu ce e în spatele meu !

– Atunci e mai simplu să înţelegi că nu poţi să vezi totul chiar dacă e lângă tine!

– Hai că mă cam plictiseşti cu chestiile astea, dacă vrei ceva spune sau lasă-mă în pace.!

– Eu nu vreau nimic, tu vrei!

– Ce să vreau eu de la tine dacă nu ştiu cine eşti, dacă nu te văd şi dacă nu te cunosc!

– Nu ştiu ce vrei dar aştept să-mi spui!

– Cum să-ţi spun, ce să-ţi spun şi de ce să-ţi spun?

– Pentru că nimeni nu este singur pe lumea asta !

– Nu vezi că eu sunt singur!

– Nu vezi că vorbeşti cu mine, deci nu eşti singur!

– Cred că sunt bolnav şi Piticul ăla nu mai vine să-mi dea nişte pastile !

– De ce crezi că eşti bolnav?

– Că vorbesc singur!

– Nimeni nu poate vorbi singur şi doar are impresia asta dar de fapt el vorbeşte cu gândurile lui!

– Adică vrei să spui că tu eşti gândurile mele!

– Exact! Şi este prima dată când vorbeşti cu mine! Până acum ai gândit , pur şi simplu, dar niciodată nu ţi-a venit în minte să schimbi câteva idei cu mine.

– Păi tu nu eşti eu, ce rost are să vorbesc eu cu mine?

– Tu eşti ceea ce vezi în oglindă dar eu sunt în afara imaginii tale, eu sunt spiritul tău!

– Ce chestie, adică eu sunt inteligent, dacă am şi spirit, da cam le ce eşti bun ?

– Nici chiar aşa, iar în cazul tău nici nu se pune problema, pentru că tu ai minte degeaba că nu o foloseşti la nimic, spiritul tău, adică eu, nu a fost niciodată băgat în seamă, de aceea şi faci numai fapte rele!

– Şi ce astea sunt nimic! Mă simt chiar suprasolicitat!

– Pe lumea asta, pentru oricine, contează numai ceea ce faci bun nu ceea ce faci rău!

– Da de unde ai mai scos-o şi pe asta, eu toată viaţa am făcut rău şi n-am păţit nimic!

– N-ai păţit până acuma, dar ai uitat că tu eşti personaj de basm şi că te cheamă Zmeul cel bun şi ai făcut numai rele! Tu eşti veşnic şi dacă te cheamă cel bun nu poţi fi cel rău! Aici totul este pe dos, din cauza ta, Zmeul cel rău e bun iar cel bun e rău, lucrurile aste trebuie corectate şi fiecare să-şi îndeplinească rolul lui că altfel Lumea Basmelor se poate distruge.

– Şi ce crezi tu că ar trebui să fac eu?

– Să te schimbi total şi să faci numai lucruri bune!

– Aşa cum am făcut atunci când am ajutat păianjemul să iasă din găleată?

– Cam aşa ceva dar pentru toate fiinţele pădurii nu doar pentru o insectă!

– Hai că eşti de râsul lumii, cum adică să le fac eu bine după cei ei au râs de mine ani de zile? Cea mai mare dorinţă a mea este să-i distug pe toţi nu să-i ajut, cred că vorbeşti numai prostii!

– Ai văzut chiar de curând, cum atârna pielea ta la uscat între copaci, numai dacă te vei schimba, vei fi salvat dacă nu, nu !

– Mai bine mă culc şi scap de tine că mi-ai umplut capul de prostii!

– Culcă-te cât vrei dar de mine nu ai cum să scapi pentru că nicio fiinţă care gândeşte nu poate scăpa de propriile ei gânduri. Somn uşor!

Obosit de atâta discuţie Zmeul a adormit imediat şi s-a pus pe un sforăit viguros. Pacea domnea asupra pădurii şi doar el o tulbura cu vocalizele nazale.

Mama Vulpe şi cu Veveriţa Riţa se îndreptau spre coliba celor şapte pitici pentru a se vedea cu Albă ca Zăpada.

– Da cum o să-i spunem soro, că vine cine vine? Se întreba Mama vulpe.

– Pe ocolite, dragă că şti că e fată sensibilă şi leşină uşor.

– Adică cum, pe ocolite?

– Nu ştiu precis, dar am auzit că aşa se face dacă vrei să nu sperii pe cineva, cred că o să ocolim o dată sau de două ori colîba piticilor şi apoi intrăm şi îi spunem direct, în faţă ce avem de spus!

– Eu nu prea mă pricep la farafaslâcuri din astea dar cred că tu ai dreptate, aşa o să facem.

– Da unde aţi plecat fetelor? Se auzi din spatele lor chiar vocea Albei ca Zăpada.

– Mai ocoleşte tu acum dacă poţi, îi zise Mama Vulpe veveriţei! Şi noi ca fetele am ieşit la o plimbărică prin pădure că ne cam plictiseam.

În timp ce vorbea Mama Vulpe s-a întors şi a văzut-o pe Albă ca Zăpada cum venea pe alee cu un buchet mare de flori în braţe, frumoasă ca niciodată şi veselă nevoie mare.

– Da lungă plimbare aţi mai făcut de v-aţi umplut aşa de scaieţi în blană, şi ce-aţi mai văzut pe unde aţi umblat.

– Păi ca să-ţi spunem, aşa, mai pe ocolite, zise vulpea..... şi începu să alerge în jurul Albei ca Zăpada, să şti că vine Făt Frumos mâine la tine! Na, că ţi-am zis-o!

– Mă bucur că nu mi-ai trântit-o direct şi mi-ai spus-o pe ocolite, dar ce caută vagabondul ăla la mine că eu credeam că a plecat de tot din pădure? Spuse ea înroşindu-se puţin în obraji.

– Nici vorbă! Nu numai că nu a plecat dar tot timpul se gândeşte numai la tine!

– Şi înainte se gândea la mine dar eu nu puteam să las aşa un golan să se apropie de piticii mei, chiar dacă odinioară am fost prieteni buni. Şi nici acum nu-l pot lăsa să vină aici, cu cresta lui şi lanţurile alea agăţate de el.

– Atunci o să ai o mare surpriză pentru că el nu mai e el ci cu totul alt băiat. Cred că a urmat şcoli de echitaţie..

– De etichetă fată dragă... a strigat Veveriţa Riţa!

– Fie cum zici tu şi şi-a modificat şi chipul şi comportamentul şi are acum chiar un alt nume dar pe care nu avem voie să ţi-l spunem.

– Adică are un nume nou pe care voi îl ştiţi dar nu puteţi să-l spuneţi?

– Exact!

– Voi ştiţi cum sună numele lui dar probabil că nu puteţi să-l pronunţaţi că e mai dificil pentru voi şi atunci ziceţi că nu aveţi voie?

– Acum chiar că ne jigneşti dragă, "Frumosul Adeneus" e simplu de pronunţat, dar noi nu avem voie să ţi-l spunem ţie!!

– Bine atunci dacă nu aveţi voie să mi-l spuneţi, să nu cumva să mi-l spuneţi!

– Nici nu ne trece prin cap aşa ceva! Spuse veveriţa şi se uită plină de înţelesuri tainice la Vulpe.

– Da de ce ziceţi voi că s-a schimbat, nu e la fel de zăpăcit ca înainte?

– Nici vorbă, este o cu totul altă persoană, este mult mai frumos şi are nişte puteri pe care nu le poate întrece nimeni.

– Voi mă faceţi curioasă şi cred că dacă este aşa cum ziceţi o să-l mai primesc în vizită.

– Aşa a zis şi el că vine în vizită la tine. Mâine. Acum este pe drum împreună cu Iepuraşul drăgălaşul şi Bufniţa cea ochioasă.

– Atunci să mă duc să mă pregătesc şi să fac puţină curăţenie prin curte. Sper să nu-mi sperie piticii că ne supărăm rău de tot.

– Stai liniştită că nu am văzut în viaţa noastră un băiat atât de frumos şi puternic.

– Vă mulţumesc pentru toate veştile pe care mi-le-aţi adus şi sunteţi orcând invitatele mele, dacă vă face plăcere!

– Şi noi îţi mulţumim şi trebuie să recunoaştem că ne face mare plăcere să trecem pe la tine.

Mama Vulpe şi Veveriţa Riţa au plecat înapoi spre drumurile lor iar Albă ca Zăpada s-a grăbit spre colîba piticilor ca să facă puţină curăţenie şi să se mai dichisească în oglindă.

Viezurica şi cutia magică

Între timp viezurica s-a apucat serios de treabă şi şi-a luat în primire rolul de viitoare soţie a celui mai isteţ şi frumos viezure din pădure. Tot timpul era cu ochii pe cutiuţa magică pe care o luase de la Zmeul cel bun. O pusese într-una din galeriile deja săpate de viezure şi urma ca într-o zi, după ce lucrurile se vor mai linişti să se ocupe şi de ea. Între timp, fără să ştie ea viezurele s-a tot dat pe lângă cutie şi s-a tot uitat la ea şi parcă, parcă i-ar fi venit să apese ceva butoane. Se gândea el ca viezurica s-ar putea supăra dar oricum nu o credea în stare să-i spună ceva ce ar fi stricat relaţia lor.

Într-o dimineaţă, fără să mai stea mult pe gânduri, de cum s-a sculat s-a dus direct la cutie şi a început s-o studieze, pe o parte şi pe alta. Era foarte frumoasă şi

bine lucrată şi în mod evident era ceva de calitate foarte bună, o cutie de zestre deosebită. În timp ce o ţinea între lăbuţe şi se uita la ea a atins din greşală unul din butoane şi imediat faţa cutiei s-a luminat şi el a văzut cum cineva mergea prin pădure pe un fel de potecă dar nu se vedea cine. Apoi a văzut cum imaginea se schimba şi se vedea o mare parte din pădure şi chiar avea senzaţia că a fost şi el pe acolo. Peste puţin timp s-a vazut chiar poieniţa în care fusese în vara trecută cu mama lui şi chiar a recunoscut câţiva dintre cei mai falnici copaci. Era evident că cineva îi arăta un drum prin pădure, prin locuri pe care el le cunoştea.

Un moment s-a întrebat de ce persoana cu filmul îi arăta lui aşa ceva dar imediat şi-a dat seama că nu era cutia lui şi nu pentru el erau imaginile. Viezurica îi spusese că aceea cutie era pentru medicamentele Zmeului dar acum vedea şi el că minunea dintre palmele lui nu era de loc ambalajul unor medicamente. Era o cutie magică prin care se vedeau tot felul de lucruri.

La un moment dat a vrut să se aseze mai comod şi fără să vrea, din mişcare, a atins o rotiţă care era pe partea superioara a cutiei. Ce minune!! Acum nu se mai vedea pădurea şi poteca ci în imagine era chiar el, dar parcă puţin mai împlinit, iar lângă el era chiar Viezurica lui şi culmea culmilor în jurul lor alergau o mulţime de viezurei mititei care săreau în toate părţile şi se urmăreau printre picioarele lor.

De emoţie era chiar s-o scape din mână şi doar cu un ultim reflex a prins-o şi s-a uitat în continuare. În urma acestui gest iar a atins rotiţa de sus şi imaginea s-a schimbat din nou. Acum era tot el cu viezurica lui dar lângă ei mai erau doar cinci şase viezurei dar care nu mai erau mici ci aproape maturi şi era evident că veniseră lângă părinţii lor pentru o aniversare de familie iar doi dintre ei aveau şi ei acum printre picioare alţi pui mici. Ce imagine frumoasă! Se gândii Viezurele şi o strigă pe soţia lui să se minuneze şi ea de ceea ce se vedea.

– Ce este aşa important de mă chemi acum când am atâta treabă, ia uite la el cum stă degeaba şi nu face nimic! Ce-i cu faţa asta plină de emoţii? Zise Viezurica în timp ce se îndrepta spre el.

El nu i-a zis nimic, aşa era de emoţionat ci doar i-a arătat ce se vede în cutie.

– Doamne, dar ce-i asta? Asta-i o poză cu tine şi cu mine? Dar eu nu am fost niciodată aranjată şi coafată aşa frumos! Şi cine sunt cei care stau pe lângă noi, nişte prieteni?

– Nu draga mea, nu sunt nişte prieteni ci sunt copiii noştri atunci când vor fi mari!

– Hai tu că vorbeşti prostii! Care copii, că noi nici nu am avut timp de aşa ceva cu şantierul ăsta! De unde copii?

– Nu am timp acum să-ţi explic de unde, dar poţi să fi sigură că ei sunt şi chiar aşa vor arăta!

– Tu vorbeşti serios, acum înţeleg eu de ce vroia Zmeul cel bun să pună mâna pe cutia asta, e un fel de cutie fermecată care ştie ce va urma pentru fiecare!

– Chiar asta şi este şi eu cred că ştie chiar mai multe dar nu ştim noi cum să umblăm cu ea.

– Aici cred că ai dreptate şi chiar te rog să-ţi faci timp şi să înţelegi care-i treaba cu cutia asta că sigur tu te pricepi mai bine decat mine.

– Aşa o să fac dar acum să ne vedem de treburile noastre că ai văzut ce ne aşteaptă în viitor, e clar că trebuie să mai fac două galerii în plus că se pare că viaţa în partea asta de pădure îţi prieşte mai mult decât ne aşteptam noi.

– Chiar aşa să şi faci că eu mă duc să culeg frunze şi crenguţe proaspete să putem căptuşii galeriile.

Imediat ce au terminat de vorbit Viezurica s-a şi îndreptat spre culoarul de ieşire din vizuină şi chiar în timp ce mergea a auzit pe pământul de deasupra ei un zgomot de paşi de parcă cineva călca mai apăsat. A ajuns la gaura de ieşire şi a scos capul cu grijă să vadă dacă observă pe cineva şi mare i-a fost mirarea când a l-a văzut chiar pe cel despre care ea credea că este Făt-Frumos dar mai târziu s-a dovedit a fi doar un robot.

Acesta a observat-o imediat pe Viezurică şi a văzut şi faptul că a speriat-o fără să vrea aşa că a strigat-o: Surată Viezurică poţi să ieşi şi să stai de vorbă cu mine că am nevoie de sfatul tău, nu am de gând să-ţi fac niciun rău!

– Nu ies până nu-mi spui ce cauţi tu pe aici şi de ce nu eşti în Pădurea Basmelor? Nu mai eşti Făt-Frumos?

– Dacă vrei să şti, eu chiar acolo mă duc şi nu am fost niciodată Făt-Frumos ci doar l-am înlocuit pentru o bucată de timp. Ca dovadă a ceea ce spun este faptul că pot exista în afara Pădurii Basmelor pentru că eu sunt doar un robot cu chipul lui Făt-Frumos .

– Aici cred că ai dreptate, că dacă erai Făt-Frumos nu puteai să ieşi din Padurea Basmelor aşa cum nici Zmeul cel bun nu a putut să iasă după mine atunci când i-am luat cutia fermecată.

– Evident că Zmeul nu putea să iasă dar cel care a fost Făt-Frumos şi care se întoarce acum în Pădurea Basmelor poate merge pe oriunde pentru că el este acum foarte puternic. Da tu despre ce cutie fermecată vorbeşti?

– Am o cutie prin care se vede viitorul şi Viezurelul meu mi-a arătat cum vom avea noi copilaşi şi cum vor creşte ei mari şi vom avea o familie frumoasă şi numeroasă.

– Şi unde e mă rog această cutie, că nu pot să te cred dacă nu o văd?

– Cum să nu mă crezi dar ce eu vorbesc prostii, uite că am să mă duc şi am să ţi-o aduc să o vezi şi ai sa-ţi ceri iertare că ai vorbit aşa de mine!

– Aici te aştept şi nu mă mişc măcar un pas!

Viezurica a dispărut sub pământ în timp ce Căprioara Mora, căci ea era cea care se transformase în robotul Făt-Frumos ca să obţină cutia fermecată o aştepta liniştită.

Încă de la început ea dorise să participe la salvarea pădurii fără sa-şi dezvăluie adevărata identitate şi de aceea era mereu lângă iepuraş şi îl susţinea în toate acţiunile cu toate că el credea că o face aşa doar din amabilitate. Acum putem să aflăm că ea nu era o căprioară obişnuită ci era Magiciana pădurii trimisă aici de Puternicele forţe ale munţilor pentru a face ceva ca să salveze pădurea. Ea a stat multă vreme pe lângă Iepuraşul drăgălaşul şi era cât pe aci sa-l facă să colaboreze cu ea dar el a dispărut şi ea a rămas să primească alte ordine de la cei mari.

Printre altele mai marii ei i-au spus că Zmeul cel bun a furat cutia cu inregistrari, trecute, prezente şi viitoare de la robotul de Făt-Frumos şi cea mai importantă misiune a ei era să recupereze această cutie şi să o facă să dispară sau să o modifice, în aşa fel încât pentru moment să nu mai arate decât trecutul.

Acum Căprioara Mora sau Magiciana pădurii aştepta liniştită cu gândul că, prin noua ei înfăţişare nu va avea nicio problema să recupereze cutia. Ea se transformase în robot pentru că s-a gândit că dacă apare pe post de căprioară viezurica se va gândii imediat că a fost timisă de Zmeul cel bun dar ca robot acest lucru era imposibil pentru ca Zmeul nu era prieten de loc cu el.

Viezurica, după ce a intrat la loc s-a dus imediat la viezure şi i-a spus tot ce a păţit şi că trebuie s-i dea cutia ca să-i demonstreze robotului că are dreptate.

– Şi dacă stai tu cuminte în banca ta, ca să folosesc o expresie din poiană şi nu mai ieşi ce se va întâmpla, crezi că va fi aşa o jale mare? Nu-ţi dau nicio cutie după ce am văzut că acolo sunt toţi copiii noştri că nu vreu să mă despart de ei.

– Aici cam ai dreptate dar el nu mi-a zis că o să-mi ia cutia, a spus că doar vrea să o vadă.

– Dacă vrea doar să o vadă ia mătăluţă, cutia asta de tablă, pe care am gasit-o pe malul apei şi care probabil că era folosită pentru momeală de pescari şi dui-o .

– Cum să-i duc tinicheaua asta când eu i-am spus ca mi-ai arătat copii în ea.

– Foarte bine , îi spui că a înţeles greşit, nu în ea ţi-am arătat copiii ci prin ea!

– Cum adică prin ea?

– Uite foarte bine ca dacă o pui la ochi vezi că are o gaură în fund şi dacă te uiţi prin ea poţi să vezi orice.

– Acum am înţeles dar atunci ce copii mi-ai arătat că noi nu avem niciunul?

– Nu avem dar o să avem şi eu ţi-am arătat atunci locul pentru copii şi ne-am uitat amândoi "prin cutie" şi tare ne-a plăcut.

– Şi tu crezi că o să mă credă?

– Nu are de ales şi atunci când nu ai de ales este cel mai simplu, singura lui posibilitate este să te credă.

– Hai viezurico! Se auzi vocea robotului. Că mi s-au lungit antenele!

– Uite că am venit, zise Viezurica mândră şi şi-a făcut apariţia în gura vizuinei, iată cutia!

Robotul se uită la cutia de tablă ruginită pe care Viezurica i-o băgase sub nas, o luă în mână, o răsucii pe toate părţile şi nu ştia ce să mai credă.

– În asta ţi-ai văzut tu puii împreună cu cine zici că eşti prin vizuină?

– Nu, în asta , ci "prin asta", probabil că nu m-am exprimat eu bine sau nu am fost foarte clară. În timp ce vorbea Viezurica îşi recuperase cutia şi îi arăta cum se poate privii prin gaura pe care aceasta o avea în fund.

– Ba, tocmai că atunci ai fost foarte explicită şi acum mă faci praf cu chestia asta de tablă.

– Dacă tu vrei eu ţi-o pot da ţie ca să vezi că nu am nimic de ascuns faţă de tine şi poţi să te uiţi şi tu prin ea cât vrei.

– Nu mulţumesc, poţi să o păstrezi, probabil că am înţeles eu greşit sau mă aşteptam la altceva, poţi să o duci la loc şi să ai grije de ea în continuare.

– Aşa am să fac, zise Viezurica şi dispăru cu cutia în vizuină.

Magiciana pădurii o urmării cu privirea cum intră la locul ei. Imediat ce aceasta a dispărut ea se ridică de pe pământ, încă mai avea formă de robot, şi se înfăşură într-un nor de abur . Acesta începu să se rotească din ce în ce mai repede şi la un moment dat s-a risipit. În locul acela a apărut ca din pământ Căprioara Mora. Imediat ea a început să meargă pe pământ pe desupra galeriilor viezureşti şi să urmărească cu privirea ceea ce făcea Viezurica pe dedesubt. Privirea ei străbătea fără probleme prin stratul gros de pământ şi putea vedea chiar frunzele pe care Viezurica le adunase pentru aşternuturi.

După ce a mers cu grije să nu facă vreun zgomot, chiar pe desupra galeriei în care era Viezurica, a văzut cum acesta s-a oprit şi a arucat cutia de tablă pe care i-a arătat-o şi a luat în lăbuţe o altă cutie, cu totul şi cu totul specială, care strălucea pe toate laturile şi a pus-o cu grije pe unul din culcuşurile pregătite pentru pui de parcă ar fi fost primul ei copil.

– "Deci de asta eşti în stare" Se gândii Mora fără nicio răutate, pentru că înţelegea şi ea că dacă ei şi-au văzut acolo viitorul şi le-a plăcut asta nu era ceva de condamnat. Oricum ea trebuia sa-şi îndeplinească misiunea indiferent de ceea ce va urma. Pentru moment s-a retras ceva mai departe să se gândească ce să facă în continuare şi cum să ajungă la cutia originală aflată în vizuină. Din tufişurile în care se aşezase vedea perfect gaura de ieşire de la vizuină.

Nici nu se punea problema ca s-ar fi putut întoarce fără cutia robotului dar cât era ea de Magiciană nu putea săpa prin pământ şi ajunge la cutiuţă. Faptul că putea să se transforme în robot sau în orice altceva nu o ajuta prea mult deoarece ea nu se transforma chiar de tot ci realiza doar nişte imagini cu alte personaje dar acestea nu aveau existenţă fizică şi forţa celor pe care îi imitau.

Planul era ca în clipa în care viezurica ar fi adus cutia ea să se schimbe instantaneu în Căprioara Mora să apuce cutia în bot şi să fugă cu ea si sigur viezurica nu ar fi putut s-o mai prindă niciodată. Dar se pare că socoteala de acasă nu se potriveste cu cea de la vizuină. Aşa că acum nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte să se întâmple ceva deosebit sau sa-i vină vreo idee salvatoare.

Drumul cu rascruce.

De cum s-a luminat de ziuă, Iepuraşul drăgălaşul, Bufniţa cea ochioasă, Roboţel şi Frumosul Adeneus au plecat iar la drum. Iepuraşul ţopăia în stilul lui în faţa tuturor în timp ce Bufniţa zbura pe deasupra lor şi se ducea mereu mai în faţă să vadă dacă drumul este liber. Roboţel mergea pe lângă Frumosul Adeneus şi nu înceta să se mire continuu de prestanţa şi frumuseţea lui. Era un tânăr înalt, bine făcut cu părul negru lung pe umeri şi păşea cu o mână pe sabia ce-i strălucea la brâu.Avea şi el o sabie dar a lui parcă era mai mică şi mai amărâtă faţă de cea a Frumosului.

La un momet dat bufniţa s-a oprit şi i-a aşteptat să vină din urmă.

– Cred că avem o problemă cu drumul aici, zise ea şi le arătă că acesta se împărţea în două şi niciuna din părţi nu părea a fi mai bună de urmat decât cealaltă. Ambele căi păreau perfect identice şi nici măcar nu puteai să vezi dacă pe una s-a circulat mai mult sau mai puţin.

– Deoarece era evident că din acel moment drumurile se despart în mod categoric trebuia aleasă una dintre căi. Una din ele, cea din dreapta parcă urca puţin în timp ce aceea din stânga îţi dădea senzaţia mai mult de coborâre.

– Eu zic să coborâm, zise Roboţel, pentru că îmi aduc aminte că atunci când am venit în partea aceasta am fost nevoit să urc şi să mă agăţ cu antenele de copaci.

– Este posibil să ai dreptate şi să trebuiască să coborâm pentru a ajunge în pădurea noastră dar, pe de altă parte , eu mă gândesc că este posibil ca cineva să ne propună şi altă variantă, ori ca să ne încerce, ori ca să vedem noi că pe lumea asta unele lucruri se pot rezolva şi altfel şi că poţi ajunge jos urcând, zise Frumosul Adeneus.

– Şi eu cred că ai dreptate, zise şi Iepuraşul drăgălaşul, cu toate că şi eu ţin minte că mai mult am urcat şi poate ar fi trebuit să coborâm acum totuşi, la fel de bine ţin minte că nu am întâlnit niciodată această intersecţie şi cred că ea a fost creeată special pentru noi şi cred că dacă o vom lua la drepta, adică la deal, vom avea mult mai multe de învăţat.

– Atunci aşa să şi facem, zise şi Bufniţa şi se ridică de la pământ şi porni în zbor spre dreapta.

Toţi ceilalţi o urmară pe jos fără să-şi mai facă niciun fel de probleme. Nimic nu părea că diferă pe partea din dreapta de drumul pe care l-au făcut până acum. Acelaşi pietriş pe jos, aceeaşi culoare de frunze şi acelaşi feluri de copaci. Totul părea că nici măcar nu au schimbat drumul ci sunt pe aceiaşi cale. După ce au mers aşa multă vreme Bufniţa s-a oprit din nou şi i-a aşteptat. De data aceasta nu a mai fost nevoie să le spună nimic pentru că era evident că au ajuns în chiar

aceiaşi intersecţie prin care au trecut mai devreme, cu un drum în drepta şi în sus şi altul în stanga şi în jos.

– Cred că ne-am învârtit în cerc că am ajuns tot acolo! Zise Roboţel că am mai fost pe aici şi dacă o luăm iar la dreapta o să ajungem iar în locul ăsta!

– Ia fă bine şi uită-te puţin în spatele tău îi spuse Frumosul Adeneus şi spune ce vezi.

– Păi ce să văd, nimic, numai urmele pe care le-am lasat eu cu cismele mele că n-am cum face altfel la greutatea mea!

– Aici ai perfectă drepate că doar nu vrei să lase Bufniţa urme pe potecă! Iar eu ai vazut că plutesc si nu ating decât vreun fir de iarbă.

– Şi acum, uită-te dragă Roboţel pe poteca din faţa noastră şi spune-mi ce vezi, e cumva vreo urmă?

– Chiar că nu e, dar de când am trecut noi se poate să fi batut vântul şi să le şteargă sau să fi dat vreo ploaie.

– Se pare că tu ai un mod de gândire mult mai concret decât alte fiinţe. Te rog, zise Frumosul Adeneus să sufli cu putere peste urmele din spate si apoi să dai drumul şi la o ploaie strajnică să vedem dacă se şterge ceva.

Zis şi făcut, Roboţel se întoarse şi se apropie de propriile lui urme şi începu să sufle cu toată forţa lui dar acestea nici măcar nu s-au şters un pic dar să dispară. Atunci a dat drumul, dintr-unul din degetele sale la o stropitoare ca de ploaie şi cu un pic de furtună şi puţin a lipsit să nu facă şi ceva trăznete aşa era de absorbit de treabă. Urmele lui doar s-au umplut de apa şi apoi ploaia a clipocit prin ea. Nici vorbă de dispărut.

– Cred că demonstraţia pe care ne-ai făcut-o este suficientă pentru a ne da seama că aceasta este o alta intersecţie de drumuri prin care noi nu am trecut niciodată şi mai ales Roboţel, deci problema este aceiaşi, pe unde trebuie să o luăm? Cine are vreo idee?

Bufniţa ce ochioasă, alias, Înţeleapta Ceconă zise:

– Eu cred că după ce am ales una din poteci şi am ajuns iar într-o intersecţie similară, adică la fel, e clar că dacă facem şi acum o alegere, există cele mai mari şanse să ajungem din nou într-o intersecţie la fel deci învăţătura noastră, în urma acestei situaţii este că nu trebuie să mai alegem niciuna din poteci ci să urmăm o cale proprie.

– Şi care crezi că ar fi aceasta ? O întrebă Iepuraşul drăgălaşul că pe mine nu prea mă interesează pe unde ţopăi ci doar să ajung în Pădurea basmelor cât mai repede!

Înţeleapta Ceconă a redevenit Bufniţa cea ochioasă/ Sabina Bratu

– Eu cred continuă să vorbească Bufniţa că dacă drumul pe poteci nu ne duce nicăieri trebuie să o luăm pe altă parte şi să nu mai mergem pe căile care ni se oferă, să ne facem drumul nostru. Învăţătura este că orice fiinţă care apare pe acestă lume nu trebuie să păşească mereu pe caile bătute de alţii ci să demonstreze că nu s-a născut degeaba şi că poate să aibă un drum personal dacă doreşte să facă ceva nou.

– Bine spus şi chiar cred că ai dreptate. Noi suntem o formaţie unică şi misiunea nostră este la fel de nouă. Nimeni nu se aseamănă cu noi şi de aceea şi noi trebuie să fim cu totul deosebiţi, zise Frumosul Adeneus. Eu vă propun să facem în felul următor: toţi cei care nu lasă urme, adică Bufniţa care zboară, eu care plutesc şi iepuraşul care deabea atinge pământul când ţopăie să meargă pe un drum nou direct prin pădure iar Roboţel să o ia pe ce potecă vrea el că oricum, se pare, că nu contează şi să vedem unde ne întâlnim şi ce se întâmplă cu fiecare. Tot timpul vom ţine legatura între noi şi vom fi gata să sărim în ajutorul celui aflat în situaţii mai grele.

– Eu aş prefera să merg cu Roboţel, dacă nu vă este cu supărare că nu-mi place să-l ştiu singurel şi să nu aibă cu cine schimba o vorbă zise Iepuraşul drăgălaşul.

– Cred că nu are nimeni nimic împotrivă, zise Frumosul Adeneus, deci noi o luam direct prin pădure şi voi doi mergeţi pe potecă. Ne auzim şi vorbim aşa cum vorbeam în Laborator adică numai în gând.

Frumosul Adeneus a plecat pe direcţia pe care credea el că ajunge la pădure, plutind uşor peste firele de iarbă, iar Bufniţa cea ochioasă zbura lin desupra lui. El îşi alesese această direcţie aşa cum i-a venit în gând că este cea mai potrivită şi a început să meargă fără să se mai gândească la altceva. În acest timp Roboţel şi cu Iepuraşul drăgălaşul s-au pus pe mers pe una din potecile alese.

După un timp Frumosul Adeneus s-a oprit şi s-a uitat spre partea în care plecaseră cei doi cu intenţia de a vedea dacă se mai zăresc pe undeva. S-a uitat şi a rămas uluit de ceea ce vedea. La doi paşi de el, de parcă ai fi putut să-i atingi cu mâna Roboţel frumuşel şi Iepuraşul drăgălaşul mărşăluiau în paralel cu ei, de parcă nimic nu s-ar fi întmplat. Se vedea că habar nu au că merg atât de aproape de ei.

– Hei, voi de colo, pe unde aţi luat-o strigă cu voce tare Frumosul Adeneus considerând că de la distanţa asta nu avea rost să îi cheme în gând.

Cei doi nu au făcut niciun gest prin care să arate că ar fi auzit ceva.

– Voi nu auziţi nimic, uitaţi-vă spre mine!

Din partea cealaltă nu se dădea niciun semn. Atunci Frumosul Adeneus i-a chemat în gând dar cu puţine speranţe:

– Roboţel, ce faceţi voi pe acolo, eu credeam că sunteţi departe?

– Păi chiar suntem, ce credeai că noi stăm degeaba, am ajuns foarte departe!

– Dacă sunteţi aşa de departe de ce vă văd de parcă aţi fi lângă mine?

– Cum să ne vezi că eu nu vă văd de loc şi nici nu am cum că între noi sunt cel puţin două dealuri destul de înalte!

– Ia fă tu un gest aşa ca să verificăm ceva !

– Roboţel s-a oprit pe loc şi a ridicat o mână sus şi a arătat spre cer.

– Acum ai ridicat o mână spre cer.

– Stai puţin că nu e aşa simplu asta poate fi o coincidenţă, puteai să te gândeşti că o să ridic o mână, uite fac altceva acum! Zise Roboţel şi se întinse pe jos peste frunze şi începu să-şi facă vânt cu o frunză mare de brusture.

– Da ce te-ai încălzit de îţi faci vânt cu frunze, vezi că pământul e rece şi dacă stai mult pe el poţi să-ţi răceşti tabla!

– Hai că eşti de groază, unde eşti, că e clar că mă vezi, tu te-ai ţinut după mine!

– Nici vorbă, noi am luat-o direct prin pădure şi voi aţi mers pe potecă.

– Atunci cum se face că tu mă vezi iar eu nu te văd pe tine?

– Încă nu sunt lămurit, dar e posibil ca eu să fiu mai înzestrat de cât tine şi să pot să te văd oriunde ai fi.

– Da pe Iepuraş îl vezi ?

– Bineînţeles, că e chiar lângă tine. Cred că a început să tragă un pui de somn că-l văd cam tuflit! Ia scoală-l!

– Măi Iepurilă i-a trezeşte-te şi spune-mi unde e crezi tu că este Frumosul Adeneus în acest moment?

– Cum adică unde este? Uite-l colo lângă pomul ăla! Da de ce mă întrebi pe mine, tu nu-l vezi şi singur?

– Eu nu-l prea văd şi mă mir că tu îl vezi şi mai ales atât de aproape.

– Păi cum să-l văd altfel dacă e chiar lângă noi, probabil că nu au mai plecat direct prin pădure, cum am văzut că au făcut la început şi au pornit şi ei după noi.

– Auzi tu iepurilă, dacă ei sunt aşa aproape atunci du-te până la ei şi pune mâna pe sabia Frumosului să văd şi eu unde este.

– Nicio problemă, uite că mă duc.

Şi Iepuraşul drăgălaşul a pornit în salturi mari spre locul în care îl vedea pe Frumosul Adeneus, şi a fugit, a fugit, de i-a ieşit limba de un cot, după care s-a oprit nedumerit. Frumosul Adeneus era tot foarte aproape dar nu putea ajunge la el cu niciun chip. După un timp se întoarse şi îi explică lui Roboţel ce a păţit.

– Îmi vorbeşti degeaba că eu te-am vazut tot timpul cum alergi şi apoi cum te opreşti şi te întorci şi atunci nu mai înţeleg cum zici tu că ei sunt aproape.

– Şi acum sunt la fel de aproape dar nu pot ajunge la ei de parcă ar fi într-o lume paralelă cu a noastră. Adică ne vedem dar nu ne putem atinge.

– Prostia asta chiar că nu am mai auzit-o până acum, auzi tu, lumi paralele, cine a mai pomenit aşa ceva! Frumosule să şti că noi am plecat mai departe că am pierdut destul timp şi aşa!

– Foarte bine că şi noi pornim la drum şi om vedea ce se mai întâmplă, cred că cineva se bagă în minţile noastre, îi răspunse Frumosul Adeneus în gând şi toată lumea a plecat mai departe.

Pe măsură ce înaintau pe potecă se părea că aceasta se lărgeşte şi se face tot mai bună de mers, te plimbai pe ea ca pe bulevard cu toate că erai într-o pădure.

Drumul devenise din ce în ce mai uşor şi ei mergeau de voie şi se mai conversau:

– Tu ce zici că o să spună Albă ca Zăpada atunci când o să-l vadă pe Frumosul Adeneus? Îl întrebă Roboţel pe Iepuraşul drăgălaşul.

– Să vedem în primul rând dacă îl primeşte, că i-a făcut tot felul de figuri înainte de a se duce după pelerina invizibilă. Tu nu şti foarte multe că ai venit, ai dat chix şi ai plecat dar eu ştiu cât de mult a încercat biata fată să-l aducă pe calea cea bună dar el nu s-a lăsat. Se tot ducea în poieniţă unde veneau tot felul de străini şi căsca gura la ce spuneau ei şi la cum se îmbrăcau şi a ajuns de tot râsul încercând să-i imite pe toţi.

– Aşa o fi că tu şti mai bine dar acum e un adevărat bărbat şi oricui i-ar face plăcere să stea pe lângă el.

– Vezi tu că Albă ca Zăpada nu e ca toată lumea şi dacă s-a supărat odată pe tine greu te mai bagă în seamă sau te mai consideră prieten.

– Om trăi şi om vedea . Acum sunt curios să ştiu ce crezi că va face Zmeul cel bun când va vedea că s-a întors Făt-Frumos şi nu mai este aşa cum îl ştia el ci o cu totul altă persoană.

– Eu cred că va face exact ce i se va spune iar după câte am înţeles nu cred că Frumosul Adeneus o să-l ierte prea uşor mai ales că el l-a demascat pe Roboţel. Dar poate ca aşa a fost să fie mai bine, că altfel nu se întorcea la Laborator şi nu-l mai căuta nimeni pe Făt-Frumos prin sertarul pe unde era băgat.

– Aici ai dreptate cred că Făt-Frumos îi este chiar dator şi poate că se va ajunge la o înţelegere.

– Mai vedem!

Piticul vrăjitor începător.

– Ce mai fac prietenii noştri, întrebă Varfala Gorona?

– După câte văd eu se plimbă. S-au împărţit în două şi acum merg prin pădure.

– Dar de ce s-or fi împărţit şi nu au mai mers împreună?

– Aşa s-au gândit ei că e mai bine să experimenteze mai multe trasee şi să vadă care e mai bun!

– Eu cred că cineva a vrut ca ei să nu mai meargă împreună şi a făcut cea făcut şi i-a despărţit!

– Nici eu nu-mi dau seama cine a putut să facă aşa ceva şi de ce sa-i despartă ? Zise Varfala Lamisa.

– Eu cred, zise Varfala Masota, că cineva îi urmăreşte şi vrea să-i facă să se încurce, dar nu-mi dau seama cine ar fi în stare de aşa ceva.

– Păi dacă mă gândesc singurul care ar dori ca ei să nu reuşească este Zmeul cel bun. El este singurul care vrea să-i împiedice să ajungă în pădure, dar forţele lui sunt foarte limitate şi nu are nicio şansă de reuşită. Asta este foarte adevarat şi atunci cine poate face aşa ceva. Trebuie să fim cu ochii pe ei şi să avem grije ca totul să se petreacă aşa cum am plănuit.

– Ai mare dreptate, trebuie să fim foarte vigilente chiar dacă noi nu putem intervenii asupra lor decât cu sfatul nostru în gând, pentru că direct noi nu avem nicio putere în afara laboratorului.

– Atunci să încercăm să fim în continuare foarte atente la ceea ce se întâmplă.

– Aşa vom face! , au răspuns deodată Varfalele Masota şi Lamisa.

Piticul cel mare nu mai contenea să se minuneze de schimbările pe care şeful lui Zmeul le dezvăluia din ce în ce mai des. Pentru el era clar că dacă Zmeul se face băiat de treabă atunci adio muncă la atelier, că va fi mereu ocupat cu fiinţele din pădure şi în acest caz el rămânea fără loc de muncă. Dacă acest lucru se va întâmpla atunci el va fi primul şi singurul şomer din pădure pentru că singurul loc de muncă unde era cineva angajat era al lui, la atelier. Şomajul va ajunge astfel la 100% . Ideea ca toţi muncitorii din pădure să rămână şomeri l-a indispus total.

Acest lucru nu trebuia să se petrecă sub nicio formă, totul trebuia să rămână aşa cum era în prezent şi dacă toate schimbările Zmeului se datorau celor despre care Mama vulpe spunea ca vin spre pădure, atunci nu trebuia ca ei să ajungă niciodată aici. El considera că este singurul care putea să-i oprească şi chiar intenţiona să facă acest lucru.

Acum şi-a dat şi el seama că numai soarta l-a îndemnat să stea pe lângă micile zâne şi vrăjitoare şi să traga cu urechea la lecţiile lor de făcut farmece. Odată, atunci când acestea erau la lecţia cu bagheta magică şi-au lăsat pe iarbă sferele din cristal, cu care făceau tot felul de vrăji şi în care vedeau tot felul de întâmplări si el a furat o bilă din aceea şi a început să exerseze acasă.

Prima dată nici nu ştia ce să facă cu ea dar după un timp a văzut exact cum se procedează şi a făcut primele exerciţii pe Baba Cloanţa. Se uita la bila de cristal, se gândea la ea şi imaginea ei îi apărea chiar în mijlocul cristalului. Apoi spunea cateva cuvinte extraordinar de magice, cum ar fi: Toate babele să se culce! Şi pentru că Baba Cloanţa era singura babă din pădure adormea imediat şi nu se mai trezea decât a doua zi plină de remuşcături că a adormit în post.

Apoi, altădată, când ea se aşezase la masă să mănânce ceva, cu cei doi dinţi pe care îi mai avea în proprietate, Piticul cel Mare, de rău ce era, a vrăjit-o astfel: Sunt cea mai sătulă babă din pădure şi mâncare să nu mai văd!

În urma acestei puternice vrăji baba a aruncat cât colo cojile de măr cu care vroia să facă mare ospăţ şi a rămas flămândă dar nici nu a mai ştiut dacă îi mai era foame sau nu.

În altă dimineaţă, Piticul cel mare i-a încurcat drumurile babei de nu şi-a mai nimerit copacul de după care speria ea pe oricine trecea şi până seara a umblat de nebună prin pădure. Pentru ea a fost foarte bine că nu prea făcuse mişcare în ultima vreme, dar din cauza Piticului a fost tăiată de la plată cu o zi pentru că nu s-a prezentat la serviciu. Ea nu a fost prea afectată pentru că nu muncea pentru vreo plată specială, câteva mere, acolo, ci mai mult din pasiune şi plictiseală dar din punct de vedere moral a fost puţin zdrobită şi atunci chiar a doua zi a legat o fundă mare şi verde de pomul ei preferat. Problema era ca atunci când toată pădurea înverzea ea nu mai distingea funda verde pe verde şi umbla o mulţime de timp să-şi găsească iar copacul.

După un timp Piticul cel mare a lăsat-o în pace pe Baba Cloanţa pentru că a gasit ceva şi mai interesant de făcut. Toată ziua, atunci când Zmeul cel bun era plecat la treburile lui urgente prin pădure, el lustruia bila de cristal şi căuta în ea să vadă pe unde umblă Zmeul şi ce face el de se tot ascunde. Aşa a văzut cum se ascundea în poieniţa de lângă locul în care se făceau adunările şi după ce se asigura că nu-l vede nimeni şi era clar că nu bănuia nimic din ceea ce făcea angajatul lui, adică Piticul cel mare, el scotea un fel de cutie la care, după ce îi umbla pe la butoane, se uita ore întregi. Piticul nu a reuşit să vadă exact la ce se uita Zmeul şi atunci a apelat la piticul spion cu care el era prieten din perioada când şi el era pitic mic. Atunci când a început să crească şi nimeni nu-i mai stătea în cale Piticul cel mare l-a apărat de multe ori pe Piticul spion şi acesta i-a rămas profund recunoscător. Recunoştinţa la pitici este un lucru aproape sfânt.

Având în vedere trecutul lor, Piticul cel mare l-a rugat pe acesta să se apropie cât mai mult de Zmeu, atunci când acesta se uita la cutia lui şi să încerce să afle ce vedea el acolo. Pentru piticul spion nu a fost nicio problemă să se apropie de locul în care stătea Zmeul cu cutia în braţe. După ce şi-a dat jos căciuliţa lui roşie şi

ţuguiată, practic nu mai putea fi văzut de nimeni cu toate că pe piept mai avea ecusonul pe care scria clar " Pitic spion"

S-a instalat în tufişuri cât mai aproape de el şi a aşteptat liniştit să vadă ce face. Acesta în primul rând căuta să-şi deruteze urmăritorii şi în fiecare zi venea pe alt drum. Odată venea printre copaci, altă dată tăia de-a latul poieniţa sau venea lăsându-se cât mai jos prin tufişuri. Piticul spion nu stătea să piardă timpul cu prostiile zmeului pentru că a văzut că de fiecare dată, indiferent pe unde venea, el ajungea în acelaşi loc şi atunci mai bine îl aştepta confortabil direct acolo fără să se mai ude prin iarbă sau să se zgârie prin scaieţi. El venea şi se instala şi Zmeul venea şi el după un timp, încântat că şi-a derutat toţi urmăritorii.

Cel mai mult i-a plăcut Piticului spion atunci când a văzut, în cutia magică, cum pielea Zmeului era atârnată între cei doi copaci de la intrarea în atelier şi se bălăbănea de parcă capul lui care atârna aproape de pământ ar fi vrut să zică ceva, cum ar fi să mai dea vreo adunare. Când i-a spus Piticului cel mare ce a văzut acesta a declarat foarte ţanţoş: aşa ceva nu se va întâmpla niciodată, eu trebuie să-mi apăr funcţia şi slujba indiferent de ce sacrificii voi fi nevoit să fac. În scurt timp el şi-a dat seama că nu trebuie să facă niciun sacrificiu ci doar să aplice ce a învăţat de la micuţele vrăjitoare.

Pentru început el a mers pe ideea să le încurce drumurile celor care se apropiau de pădure. El a imaginat o potecă cu o mie de intersecţii dar nu s-a lămurit de loc ce efect a avut, pentru că cei care veneau s-au împarţit în două grupuri şi numai unul a luat-o pe unde dorea el, celălalt plecând direct prin pădure. Acum stătea şi se uita la ei prin bila de cristal cum merg liniştiţi fiecare pe drumul lui şi se gândea că ar trebui să mai facă ceva vrăji că nu a reuşit să-i oprească de loc să se apropie de pădure. Cel mai mult s-a minunat când şi-a dat seama că toţi patru vorbeau unii cu alţii ca şi când ar fi fost împreună. El nu le auzea gândurile dar din gesturile lor, care la un moment dat s-au sincronizat perfect şi-a dat seama că ei comunică unii cu alţii şi a căzut într-o profundă mirare.

– "Cel mai bine ar fi să-i zăpăcesc şi să nu mai ştie pe unde sunt şi ce fac" îşi zise în sinea lui Piticul cel mare, care reuşise figura asta cu Baba Cloanţa în faza experimentală. Zis şi făcut, a scos bila de cristal, a văzut unde este Roboţel şi cu Iepuraşul drăgălaşul şi a început vraja numărul 18 pentru zăpăcit lumea. După ce a terminat de vrăjit s-a aşezat liniştit pe iarbă şi a aşteptat cu ochii pe bila de cristal să vadă efectul. Nici nu a aşteptat prea mult că Roboţel i-a zis iepuraşului:

– Eu cred că am greşit drumul şi trebuie să mergem, de fapt înapoi, nu aşa cum mergem noi!

– Şi eu cred că tu ai dreptate şi că trebuie să ne întoarcem imediat! A răspuns Iepuraşul drăgălaşul şi s-a şi întors pe lăbuţele din spate gata s-o ia înapoi.

În timpul ăsta Varfala Gorona, care stătea tot timpul cu ochii minţii pe cei doi a auzit ceea ce vorbeau şi şi-a dat seama imediat că au fost cuprinşi de o vraje nepotrivită care îi împiedicau să facă ce doreau şi instantaneu i-a oprit pe

amândoi exact pe locul unde erau, până ce apuca ea să se sfătuiască cu surorile ei şi să găsească cea mai bună soluţie.

Piticul cel mare a rămas complet bulversat de ceea ce vedea în bila lui de cristal. Ce comandase el şi ce vedea acum că se întâmplă erau lucruri complet diferite. În primul rând s-a gândit că a greşit reţeta cu vraja şi că le-a dat somn în loc să-i zăpăcească de cap, dar după ce şi-a rememorat toate cunoştinţele a înţeles că procedura a fost cea corectă numai că efectul a fost cu totul altul. Cei doi păreau că dorm pe rupte, fiecare în felul lui, Roboţel, stătea de pază în capul oaselor şi îşi relaxa bateriile iar Iepuraşul se făcuse ghem lângă el şi sforăia încet dar fără prea multă convingere.

Piticul cel mare nu avea o soluţie de ieşire decât din vrăjile pe care le făcuse el dar în alte situaţii nu ştia ce să facă. Singura treabă pe care putea să o facă acum era să aştepte să se întâmple altceva şi să prindă un moment în care să poată să intervină.

Între timp Varfalele s-au întâlnit cu toatele şi Gorona le-a expus situaţia şi le-a spus şi faptul că, pentru moment, îi blocase pe amândoi ca să aibă timp să le ceară şi lor părerea.

– Tu zici, că ai impresia că cineva le-a făcut ceva şi i-a zăpăcit pe amândoi dar de ce crezi asta?

– Pentru că dacă intri în capul lor vezi că mai este cineva care le-a băgat tot felul de gânduri şi ei nu-şi mai controlează mintea. Iepuraş fără creieraş!

– Dar cine ar fi putut să facă aşa ceva şi de ce?

– Încă nu ştiu cine dar o să aflu imediat, iar dacă mă întrebi de ce atunci eu cred că acel cineva îi consideră periculoşi şi a vrut să-i abată de la drum.

– Şi ce crezi că trebuie făcut?

– Eu zic că o să rezolvăm această treabă împreună pentru că ei nu pot sta tot timpul într-un loc şi trebuie să-şi continue drumul fără probleme.

– Hai să facem cum zici atunci şi să începem chiar din acest moment! Spune cum crezi că trebuie să procedăm?

– În primul rând Masota să vadă urmele gândului care le-a fost transmis şi să vadă de unde vine.

– Am înţeles a spus imediat Varfala Masota!

– Apoi Lamisa să vadă ce puteri are cel care a făcut acest lucru şi apoi să vedem cât de mult trebuie să ne ridicăm starea de vibraţie pentru a-l învinge.

– Imediat mă ocup a spus Varfala Lamisa.

– După ce voi îmi daţi raspunsurile eu o să fac în aşa fel încât să le curăţ creierele ca atunci când se vor debloca să nu mai ştie nimic din ceea ce au păţit şi să pornească la drum mai departe.

Între timp Piticul cel mare văzând că a dat greş cu Roboţel şi cu Iepuraşul drăgălaşul, s-a gândit că ar fi mai bine să se ocupe de Făt-Frumos, aşa ştia el că îl cheamă că nu auzise încă de Frumosul Adeneus, şi de Bufniţa cea ochioasă şi să-i

zăpăcească pe ei. Numai că în acest caz toate încercările lui au dat greş şi toate vrăjile lui s-au oprit pe undeva prin pădure şi nu şi-au atins ţinta. Se părea că cei doi au parte de o protecţie cu totul deosebită sau puterile lor sunt mult peste ceea ce putea să scoată din el Piticul cel mare. A mai încercat de câteva ori dar şi-a dat seama că lovea din greşală în pasări care îşi schimbau ruta de zbor sau furnici care nu mai nimereau muşuroiul şi s-a oprit. La un moment dat chiar a avut impresia că vrăjile lui se întorc şi îl lovesc chiar pe el, că parcă prea se zăpăcise de cap şi chiar îl lua somnul.

– L-am găsit, a spus Varfala Masota, e o fiinţă din Pădurea basmelor care este cam ciudată adică are nume de pitic dar în realitate este foarte mare. Din mintea lui şi cu ajutorul unei bile de cristal a făcut în aşa fel încât era cât pe aci să-i dezorienteze pe prietenii noştri.

– Tu Lamisa ce ai aflat, această fiinţă are puteri excepţionale sau îl putem învinge?

– Dragă surioară, cel despre care vorbiţi este unul din elevii Albei ca Zăpada şi de felul lui s-a născut pitic dar a crescut peste măsură şi atunci a trebuit să părăsească colība de pitici şi s-a angajat ucenic la Zmeul cel bun. În mintea lui el crede că prietenii noştri îl vor lăsa fără slujbă şi de aceea vrea să-i oprească. Tehnica pe care o utilizează el este rudimentară şi face parte din lecţiile de iniţiere a micilor vrăjitoare, el nu are nicio putere specială şi poate fi dizolvat în orice clipă de cineva care este aproape de el şi are această putere.

– Cred că tu vorbeşti acum de Frumosul Adeneus care se îndreaptă spre pădure.

– Exact, despre el vorbesc!

– Atunci modul de rezolvare va fi ales de el atunci când va ajunge acolo şi va analiza întreaga situaţie. Eu cred că acest Pitic uriaş, nu este rău intenţionat şi nici nu a avut de la cine să înveţe ce este corect. E posibil să poată fi recuperat şi folosit pentru binele general din pădure.

– Se poate să ai tu dreptate, dar problema este ce facem cu el acum după ce am vazut că este rău intenţionat?

– Nu-i facem mare lucru, că vrăjile lui nu au avut niciun efect. Masota te rog să-i schimbi toate gândurile rele în gânduri bune, chiar în această clipă şi să-i ştergi absolut toate puterile de ucenic vrăjitor, nici să nu mai ştie ce a făcut!

– Cu multă plăcere Gorona!

Piticul cel mare stătea pe jos şi încă nu-i trecuse mirarea văzând că nu a reuşit să-i facă nimic celui pe care el îl ştia de Făt Frumos.

– "Ce treabă ciudată, gândea el, de ce oare nu reuşesc să mai fac nimic şi nici nu ştiu ce aş fi dorit să fac, dar în fond de ce trebuie să mă ocup eu de toate problemele din pădurea asta, cred că m-am zăpăcit de cap de am ajuns aici în poieniţă cu bila asta de sticlă în mână. Ce fac eu aici şi ce-i cu bila asta? Tare ciudat ce mi se întâmplă! Cred că mai bine m-aş duce să mă pregătesc că am auzit că vor veni oaspeţi de vază, dar ce zic eu oaspeţi când ei sunt de ai noştri, de aici

din pădure şi se întorc acasă. Să vină sănătoşi! Trebuie să organizez un comitet de primire, dar să văd cu cine că Ariciul Piripiciul nu a mai venit şi dacă fac ceva cu furnicile nu vede nimeni nimic! Trebuie să mă gândesc imediat la ceva spectaculos care să-i impresioneze pe toţi, doar se întorc cei mai buni prieteni ai pădurii". Se gândi Piticul cel mare şi după ce s-a ridicat în picioare a plecat grăbit spre atelier lăsând bila de cristal în iarbă.

Bineînţeles că Broasca Ţestoasă, care după cum ştim îndeplinea funcţia de cântar oficial, tot stând cu botul prin iarbă a văzut bila de cristal şi a băgat-o imediat sub carapace. Nu prea ştia ea la ce se foloseşte dar îi plăcea că străluceşte şi e foarte frumoasă. Ea nici nu prea avea ce face că în afară de cântărit nu avea voie să facă altceva. Era şi supărată că ultimii ani a fost nevoită să-i petreacă într-o pădure fără reguli unde nu puteai să faci decât câteva lucruri şi nimic din ceea ce ar fi dorit. Acum o sută de ani ea avea o mare familie de ţestoase şi se bucura de o mare notorietate în pădure pentru că ea ştia foarte bine istoria acesteia, în primul rând pentru că participase la majoritatea evenimentelor din pădure şi chiar la formarea acesteia de pe cand pe aceste meleaguri erau doar câteva tufişuri.

Ea a văzut cum au început să vina animalele, din ce în ce mai multe. În primul rând au sosit cele mai mici, iepuraşi , păsărele, fluturi, tot felul de insecte de padure, şopârlele, şi pe măsură ce pomii creşteau au apărut şi veveriţele, jderii, viezurii, şi chiar urşii , vulpile sau lupii.

Totul părea în regulă până când a venit Zmeul cel rău care a luat în primire pădurea. Atunci s-a aflat şi de faptul că Albă ca Zăpada lucuieşte cu cei şapte pitici chiar în acestă pădure şi tot cam atunci a apărut şi Făt-Frumos. Era de la sine înţeles că dacă au venit ei multe personaje din lumea basmelor au dorit să vină şi ele.

Zmeul cel bun ar fi vrut şi el să vină în pădurea lor dar a fost ţinut mereu pe margine de celălalt zmeu şi nu i s-a permis multă vreme intrarea.

Broasca Ţestoasă îşi aduce acum aminte că după ce Zmeul cel Bun a preluat prin tot felul de manipulări diabolice conducerea pădurii şi s-a ales praful de toată organizarea ei şi de tot modul liniştit de trai, atunci au apărut, ca de nicăieri, Iepuraşul Drăgălaşul, Bufniţa cea Ochioasă si Căprioara Mora.

Zmeul cel rău le permitea tuturor să asiste la petrecerile şi chiar scandalurile pe care le făceau vizitatorii din poieniţa de lângă apă. Aşa a ajuns Făt-Frumos să se ia după băieţii din poiană şi să-şi schimbe complet imaginea lui pe care o ştia toată lumea din basme.

După ce viaţa din pădure s-a deteriorat complet şi a apărut Iepuraşul drăgălaşul şi Bufniţa cea ochioasă s-a petrecut ceva foarte ciudat. Parcă pentru a proteja pădurea şi pe toţi vieţuitorii ei cineva, nimeni nu a aflat cine, a creeat un fel de limită – baraj a pădurii fără reguli şi a declarat-o ca fiind adăpostul celor din lumea basmelor. Astfel toate personajele de basm pot să locuiască aici, protejate, dar cu o singură condiţie, cei care au intrat în pădure nu mai pot pleca niciodată de aici decât dacă vreun copil îi povesteşte sau vorbeşte despre ei.

Mistreţul fioros.

Roboţel stătea cu ochii deschişi şi privea mirat la o dihanie care se apropia printre copaci de ei. Iepuraşul drăgălaşul dormea cu capul pe lăbuţe şi cu urechile pe deasupa capului de parcă avea o căciuliţă. Roboţel l-a recunoscut imediat pe porcul mistreţ care mereu fura ghinda din poiană şi strica cu copitele lui muşuroaiele furnicilor. Era evident că nu venea cu intenţii bune şi probabil că dorea să se răzbune pe iepuraş pentru că de fiecare dată când apărea în pădure el îi anunţa pe celalţi să fuga din calea lui. Acum era momentul să se răzbune şi să termine odată cu acest personaj mic şi cu un boţ de coadă. Roboţel l-a văzut cum s-a oprit şi a început să dea cu copita în pământ de parcă dorea să-şi facă vânt şi să atace. Între ei nu erau decât câţiva metri şi porcul părea tare nerăbdător de asalt. Ochii lui scăpărau scântei iar colţii fuseseră scoşi la vedere.

Iepuraşul dormea şi Robo nu prea ştia ce trebuie făcut în astfel de situaţii că el nu mai avusese o luptă sau o confruntare cu nimeni şi memoria lui nu înregistra aşa ceva.

Era evident că porcul va porni la asalt şi era şi mai evident că ochii lui roşii de furie erau aţintiţi exact asupra iepuraşului. Aşa s-a şi întâmplat, după ce a mai dat de câteva ori din copite, de parcă dorea să-şi ia viteză, făcând să sară bucăţi de pământ şi pietre, porcul a pornit cu toată puterea şi viteza, rânjind colţii mari şi albi, spre iepuraşul care părea că doarme şi chiar visează ceva.

Animalul alerga din ce în ce mai tare şi Roboţel era din ce în ce mai speriat de toată situaţia şi rămăsese înlemnit cu privirea spre el.

Dar ce-i asta? Roboţel nu văzuse niciodată o sanie, în viaţa lui, pentru că el fusese creeat vara şi trimis în misiune, dar ceea ce vedea l-a uluit peste măsură. Porcul înţepenise în poziţia fugind şi acum doar aluneca, exact ca o sanie, aruncând frunzele în toate parţile şi lăsând urme adânci, de frână, în pământ. Într-un nor de praf şi troznet de crengi el s-a oprit la foarte mică distanţă de capul iepuraşului şi deabea atunci s-a văzut că acesta îşi ridicase o ureche de pe ochiul drept şi privea fix spre capul porcului mistreţ.

– Tu nu dormi, l-a întrebat el, credeam că am încurcat-o când am văzut nămiloiul cum venea spre tine!

– Aş mai fi dormit puţin dar nu prea am condiţiile necesare, mistreţul mă urmăreşte de mult şi cred că vrea să-şi facă un guler din blana mea. Am fost nevoit să-l opresc cam brusc că, uite, a arat jumătate de poieniţă.

– Eu numai înţeleg nimic, acum tu eşti Iepuraşul drăgălaşul sau Distinsul Acemones?

– După cum mă vezi eu sunt iepuraşul dar am toate puterile Distinsului şi lucrul acesta va fi foarte greu de înţeles de acest porc mistreţ pe care l-am lăsat în viaţă dar momentan este puţin înţepenit, uite-l cum se uită la noi.

– Ce-i băiete, e ceva ce nu-ţi convine, de ce nu mai fugi, uite îţi las limba moale să poţi să răspunzi? Din acest moment eşti supusul meu şi vei spune numai adevărul!

– Cum adică supusul tău, păi nu vezi cu tu nu-mi ajungi nici până la genunchi! Se auzi vocea guturală şi plină de ifose a porcului mistreţ, care, de altfel, nu mai putea să-şi mişte decât ochii.

– Adică, exact cum ţi-am spus, de acum în colo îmi vei asculta toate ordinele şi vei face numai ceea ce îţi spun eu!

– Nu cred că va fi aşa, pentru că în momentul în care voi putea să mă mişc am să te fac una cu pământul şi nici furnicile nu te vor mai găsi! Numai mirosul tău va mai pluti în aer, dar şi pe acela îl va împrăştia vântul!

– Eu am vrut să fiu amabil cu tine şi să te fac să înţelegi noua ta calitate de slujitor dar dacă nu o poţi înţelege din prima atunci voi fi nevoit să-ţi şterg memoria de porc mistreţ şi eventual s-o înlocuiesc cu una de pui de iepuraş mic şi drăgălaş şi chiar asta o să fac în această clipă! Zise Iepuraşul şi îşi aţinti privirea fix pe capul porcului mistreţ.

Acesta părea că stă liniştit şi doar privirea îl trăda. Era la început mirată, apoi surprinsă şi la final a devenit extrem de docilă şi cuminte.

– Da mămico, desigur mămico! Se auzi glăsciorul subţirel al porcului!

– Eu nu sunt mămica ta ci cel mult tăticul tău că nu sunt iepuroaică!

– Da tăticule, bine tăticule!

– Ai să spui numai adevărul şi ai să asculţi toate poruncile mele!

– Da tăticule, aşa voi face!

– Ia să-mi spui tu mie de ce veneai aşa în fugă spre mine ?

– Ca să te fac praf şi pulbere şi nimeni să nu te mai găsească!

– Păi este frumos să faci aşa ceva, vezi ce ai păţit, acum o să stai aşa mult şi bine şi o să vină iarna peste tine!

– Ce să fac dacă mie îmi place să fiu rău, sunt înebunit să fiu rău! Colţii mei nu ştiu să mângâie ci doar să împungă!

– Uite că acuma nu mai poţi să fi rău şi nici să împungi!Acum e altceva tăticule, acum eu sunt mic şi neajutorat dar o să cresc mare şi o să fiu şi eu la fel de isteţ ca matale!

– Cred că e cazul să te opreşti ! Se auzi, în gândul iepuraşului, vocea ca de tunet a Varfalei Gorona. Te-ai jucat destul Distinse Acemones şi şti foarte bine că noi nu umilim niciun animal din pădure ci doar îl facem să ne asculte şi să ni se supună.

– Dar dacă mi se supune nu înseamnă că se umileşte şi că nu mai este ceea ce a fost?

– Aici intervine înţelepciunea noastră Distinse Acemones, puterea noastră constă în a convinge pe oricine că avem dreptate dar fără să ne batem joc de el.

– Ai perfectă dreptate puternică Varfală, am vrut să mă relaxez puţin după atâtea peripeţii, uite că îl fac la loc porc mistreţ. Zise Iepuraşul drăgălaşul şi îşi aţinti din nou privire pe capul porcului. În timp ce îl făcea din nou porc mistreţ îi transmitea în creier şi toată povestea lui pentru ca acesta să înţeleagă că acum are în faţă o cu totul altă vieţuitoare a pădurii şi nu un biet iepuraş. Cand a fost convins că i-a spus tot ceea ce dorea a oprit şi fluxul de putere care îl înţepenea şi l-a lăsat pe porc să fie liber în vorbă şi în mişcare.

– Cred că trebuie să-mi cer iertare Distinse... Iepuraş, dar niciun moment nu mi-am dat seama cu cine am de a face şi am crezut că pot să te pedepsesc pentru că mereu ai făcut să fuga tot vânatul din calea mea. Acum înţeleg că tu de fapt vrei binele pădurii şi ai şi puterea de a o face. Te rog ca din acest moment să mă consideri prietenul tău şi să te bazezi pe mine în toate.

– Îţi mulţumesc foarte mult şi te rog să mă ierţi că mi-am folosit puterile pentru a te face să înţelegi despre ce este vorba, am crezut doar că aşa este cel mai bine şi putem evita orice conflict direct între noi.

– Ai perfectă dreptate şi te rog să-mi spui cât mai curând cu ce te pot ajuta?

– Momentan, dacă doreşti, poţi merge împreună cu noi spre pădure şi acolo vom vedea ce este de făcut!

– Desigur, cu multă plăcere, vom merge împreună!

– Nu crezi că este mai bine aşa cum ai rezolvat problema acum? Se auzi gândul Puternicei Varfale, aşa ai un prieten puternic şi nu o slugă amărâtă!

– Evident că ai deptate şi am să ţin cont şi pe viitor de sfatul tău!

Şi aşa au pornit toţi trei la drum, porcul mistreţ mergea în faţă şi curăţa drumul de resturi de crengi, Iepuraşul drăgălaşul era al doilea şi aştepta mereu să se departeze porcul ca el să poată sa-şi faca salturile cât mai lungi iar ultimul era Roboţel care se tot uita la GPS-ul din palmă pe care îl programase spre atelierul Zmeului cel bun că acolo credea el că vor merge.

– Eu cred, zise Roboţel că vom merge în primul rand la Zmeul cel bun să lămurim lucrurile cu el şi apoi la Albă ca zăpada, tu ce zici?

– Eu nu zic nimic, spuse Iepuraşul pentru că în pădure fiecare va avea treaba lui de făcut şi nici nu cred că o să mergem aşa cu alaiul peste tot. Eu cred că fiecare se va ocupa de treaba lui.

– Şi care e treaba ta, mă rog de nu poţi să mergi cu noi?

– Încă nu ştiu dar după ce o să mă văd cu cea pe care o consider mama mea o să aflu mai multe, ea o să-mi spună şi tot ce s-a mai întâmplat de când am plecat din pădure.

– Păi ce crezi că putea să se întâmple în lipsa noastră, mai nimic, după cum ştiu eu viaţa acolo şi ce am văzut în puţinul timp pe care l-am petrecut cu voi nu cred că vei afla ceva spectaculos.

– Asta rămâne de văzut, oricum este foarte multă treabă de făcut acolo!

– În primul rând, se auzi gândul puternic al Varfalei Lamisa, Roboţel trebuie să-şi recupereze cutia cu memoria viitorului, care acum este la viezure dincolo de râu. Totul trebuie reorganizat foarte repede findcă vine iarna în scurt timp şi nimeni nu trebuie să sufere.

– Cred că ai perfectă dreptate, Puternică Varfală, i-a răspuns tot în gând Distinsul Acemones, trebuie să mă întâlnesc ţi cu Mora pentru că ea a fost întotdeauna alături de mine şi m-a sprijinit.

– Te informez că ea a fost deja dinccolo de râu şi a încercat să recupereze cutia cu memoria viitorului dar Viezurica nu a vrut să i-o dea şi atunci a încercat tot felul de şmecherii. Trebuie să gasiţi ceva care să-i fie foarte drag şi de nepreţuit ca să faceţi schimb cu cutia minunată. Nu puteţi să i-o luaţi cu forţa pentru că voi veniţi numai cu ganduri de pace şi trebuie să fiţi un foarte bun exemplu.

– O să mă gândesc la tot ce mi-ai spus şi multumesc foarte mult pentru ajutor şi îndrumare. Încep, chiar de acum să mă gândesc la obiectul pe care să il facem cadou în locul cutiuţei.

– Poate că nu trebuie să te gândeşti la un obicet ci la altceva !

– Încă nu-mi dau seama la ce m-aş putea gândi!

– Există şi altceva mai de preţ decât un obiect care se poate strica, poate un sentiment, un gând bun, ceva care este în puterea ta şi din care poţi să dăruieşti!

– Încep să înţeleg, dar să văd dacă şi Viezurica va înţelege..

– Ea este mult mai inteligentă decât crede lumea pădurii şi ai să fi surprins de modul în care va înţelege şi va accepta imediat schimbul. Totul depinde de modul în care va fi prezentată cererea.

– Ai dreptate, de noi depinde să ne înţelegem şi să fim prieteni!

– Asta este ! Ai găsit raspunsul! Să te văd mai departe!.

– Nu înţeleg ce am gasit dar dacă zici că aşa e bine atunci aşa este! Dar eu tot nu înţeleg cum o să ajung la Viezurică dacă ea se află dincolo de râu ?

– Aici ai doar puţină dreptate că te crezi personaj de basm şi şti foarte bine că acesta nu poate trece dincolo de râu, dar tu trebuie să şti că în primul rând eşti un iepuraş, din cei care se găsesc pe toate drumurile sau mai bine zis în toate pădurile şi asta îţi dă dreptul să treci dicolo iar pe lângă aceasta eşti Distinsul Acemones şi puterile tale sunt mult peste ceea ce se poate imagina între vieţuitoarele pădurii.

– Atunci pot să merg peste tot exact unde vreau.

– Bineînțeles Distinse că poți merge oriunde dorești!

– Dar pe sub pământ , pot să merg?

– Desigur, dar s-ar putea să nu-ți placă prea mult ceea ce vei vedea!

– Și cum pot să încerc, că mă gândesc că poate îmi va fi de folos să știu să fac acest lucru?

– Poți să încerci imediat dar trebuie să știi că mersul tău pe sub pământ nu se face ca și cum ai merge printr-un tunel ci mai degrabă seamănă cu înotul printr-o apa neagră, foarte consistentă și evident foarte murdară. Această murdărie nu trebuie să te sperie pentru că ea nu se va lipii de tine dar sunt alte probleme care vor apărea. Trebuie să ai grije să nu te încurci între rădăcinile copacilor sau să nu strici galeriile cârtițelor și ai să vezi că furnicile au casele mult sub pământ și trebuie să ai grije să nu le distrugi.

– Pare destul de complicat dar totuși aș dori să încerc să merg pe sub pământ!

– Cred că te-ai gândit foarte bine și la puterile tale este suficient să-ți exprimi intenția și apoi să sari în pământ așa cum ai sări în apă și vei pătrunde în el fără probleme, ai grijă însă să nu te duci la adâncime prea mare că mai jos este mult mai cald și o să-ți ardă toată blănița.

– Asta chiar că nu aș vrea să se întâmple și vreau să-mi spui cum să mă protejez mai bine.

– Fiecare ființă are în jurul corpului ei un fel de înveliș care se mai numește și aură de protecție iar pentru acest caz, aceasta se face mai tare și mai densă nimeni și nimic nu te mai poate atinge.

– Și cum să fac eu ca aura mea să fie mai tare?

– Asta nu poți să faci decât cu mintea ta, dacă în orice situație tu ai numai gânduri bune atunci aura ta este foarte puternică dar dacă te gândești la ceva cu ură, sau invidie ori dispreț atunci aura ta va fi fără vlagă și nu te mai poate proteja de loc.

– Eu cred că acum vrei să-mi aduc aminte de felul urât în care m-am comportat cu porcul mistreț atunci când am râs de el și l-am făcut ca de piatră?

– Exact, astfel de comportări se datoreaza unor gânduri rele și ele îți sunt în primul rând ție dăunătoare, trebuie să scapi de astfel de idei, pentru totdeuna.

– Bine, îți promit că din acest moment, indiferent de situție, toate gândurile mele vor fi curate și bune.

– Foarte bine, numai să nu uiți această promisiune!

– Dar, mai vreau să te întreb cum am să vad eu pe sub pământ că acolo este întuneric și nu cred că voi gasi vreo alee plină de lumină.

– Cu asta chiar că nu trebuie să-ți faci probleme deoarece ca ființă superioară ești dotat cu o privire cu totul specială care are și ultrasunete acestea

fiind un fel de raze sonore care pleacă din ochi şi se ating de tot ceea ce întâlnesc iar cand sunt respinse înapoi îţi " vorbesc" în felul lor despre tot ce au văzut şi au întâlnit. Aşa ceva utilizează liliecii atunci când zboară pe timp de noapte. În acest fel vederea ta de sub pământ este la fel ca cea de afară, fără nicio diferntă.

– Am înţeles, pentru mine e clar, sar cu capul în jos spre pământ şi intru în el şi merg pe dedesubt ca şi pe deasupra!

– Cred că nu ai înţeles esenţialul. Dacă sari cu capul în jos spre pământ nu numai că nu intrii în el dar poţi să-ţi zdreleşti şi boticul. În primul şi în primul rând trebuie să-ţi pui în gând să intri în pământ şi să-ţi doreşti chiar să se întâmple acest lucru şi apoi poţi să sari cu capul în jos. Dacă nu-ţi doreşti ceva, cu putere, atunci acel ceva nu ţi se va întâmpla niciodată. Fără intenţie şi dorinţă nu se întâmplă nimic. Ai văzut şi în Laborator cum se petrec lucrurile, permenent trebuie să ai intenţie şi dorinţă şi toate lucrurile se vor petrece aşa cum doreşti. Totul ţi se va împlini!

– Bine atunci, acum cred că sunt pregatit să intru pe sub pământ!

– Asta numai tu şti!

– Eu ştiu şi eu sar, uite!

Iepuraşul drăgălaşul şi-a luat vânt , a sărit în sus şi apoi s-a întors cu capul în jos gata să intre în pământ ca într-un bazin cu apă. Dar culmea, în bazin nu era apă şi el mai mult era să se lovească în bot dar norocul a fost ca s-a ţinut pe labele dinainte.

– Nu merge ! A strigat el cu voce tare şi bineînţeles ca gândul lui a fost auzit şi de Puternica Varfală Lamisa.

– Eu cred că ai greşit undeva, a transmis ea. Care a fost ultimul tău gând înainte de a atinge pământul cu botul?

– Păi care să fie, m-am gândit " să vezi că acum îmi rup botul în pământul asta"

– Deci, exact când erai gata să întri în pământ tu ai anulat orice intenţie şi orice gând de a face acest lucru printr-un gând nou " de anulare" cu care ai stricat totul.

– A fost un gând foarte scurt şi foarte secret!

– A fost arhisuficient să anuleze totul. Atunci când îţi doreşti cu adevărat ceva nu trebuie să mai încurci gândurile corecte cu cele de teamă sau de îndoială, trebuie să-ţi doreşti cu putere şi atât şi totul se va realiza şi mai trebuie să afli că niciun gând nu este secret deoarece odată creeat el este viu şi se duce în Lumea gândurilor.

– Pot să mai încerc o dată?

– Poţi să încerci de câte ori vrei dar dacă o să amesteci îndoiala mereu în orice acţiune s-ar putea să rămâi fără bot de atâta dat de pământ cu el.

– Bine, uite acum o să mă concentrez şi când sunt gata o să sar şi o să intru exact sub pământ, să vezi!

– Nu mă mişc şi sunt cu privirea pe tine, te informez că noi putem vorbi şi de dedesubt la fel ca şi acum.

– Asta este şi mai minunat. Acum lasă-mă să mă concentrez!

(Nu experimentaţi aşa ceva acasă fără asistenţa de specialitate !)

Din partea Varfalei Lamisa nu s-a mai transmis niciun gând. Parcă nici frunzele nu mai foşneau. Iepuraşul stătea nemişcat pe labele din spate şi era evident într-o puternică stare de concentrare. Urechile lui erau ridicate la verticală şi picioarele din spate pregăteau saltul ca de la o trambulină imaginară. Roboţel care asistase la toată povestea se uita cu mare curiozitate şi nu înţelegea totuşi ce l-a apucat pe iepuraş să facă astfel de experimente. Avand în vedere că el însuşi era un experiment era şi mai curios. Chiar se gândea ce va face el singur dacă iepuraşul rămâne cumva blocat prin rădăcini pe undeva pe sub pământ şi nu mai poate să iasă. Nicio clipă nu i-a trecut prin cap că nu poate să intre pe sub pământ şi să se plimbe pe acolo. Privirea lui era pe iepuraş şi momentan îi respecta minutul de meditaţie şi concentrare.

Totul s-a petrecut fulgerător, aproape nimeni nu a văzut mişcarea. Iepuraşul a sărit în sus şi a coborât cu botul în jos, exact pe verticală şi a dispărut în pământ la fel ca un săritor profesionist la trambulină numai că de această dată nu au sărit şi stropi de apă.

– Te duci prea jos, a auzit Roboţel gândul Varfalei Lamisa, acum te opreşti şi te urci înapoi până aproape de nivelul solului. Ai avut noroc că nu ai întâlnit prea mulţi bolovani!

– Am intrat, am intrat, striga de acolo de jos Iepuraşul drăgălaşul, uite că urc acuma spre Roboţel.

Mai era puţin şi iepuraşul îl lovea direct pe Roboţel în talpă şi doar în ultima clipă a cotit-o şi a ieşit alături şi s-a trezit iar pe pământ printre frunze.

– Cred că am urcat prea repede că nu doream să ies afară, a zis iepuraşul şi s-a uitat la blăniţa lui să vadă dacă a păţit ceva. Era la fel de imaculată ca de obicei pentru că el era o fiinţă foarte curăţică. Am să plec din nou, dar o s-o fac puţin mai la dreapta că acolo erau cam multe rădăcini, mai zise el şi se puse iar pe concentare.

Totul s-a repetat ca şi prima dată, salt, întoarcere şi dispariţie, într-o sigură clipă. Roboţel nici n-a apucat să-şi dea seama că acesta dispăruse. Noroc că şi el putea să-i intercepteze toate gândurile.

"Ce frumos este pe aici"se transmitea de jos, Nici nu ştiam că galeriile cârtiţelor au şi un fel de găuri ca nişte ferestre, Stai soro că eu sunt ce te sperii aşa"

– L-au îngropat, l-au îngropat de viu! Săriţi că moare! Cârtiţa a ieşit speriată tare din galeria ei şi s-a lovit cu capul de talpa lui Roboţel.

– Fă ceva, că moare! E acolo jos!

– Măi dihanie mică şi simpatică, zise el şi o luă în palmă, stai liniştită că nu a îngropat nimeni pe nimeni, tu nu stai sub pământ de atâta vreme şi tot nu se agita cineva să te salveze?

– Pe mine? Cum adică să mă salveze? De ce să mă salveze? Eu acolo locuiesc dar am avantajul că sunt aproape oarbă şi nu mă chinui să văd ceva dar el sărăcuţul parcă mă privea şi mă ruga să-l ajut.

– De privit chiar te privea dar nu cred că te ruga ceva că momentan este la primele exerciţii şi nu mai poate să şi socializeze! Deabia îşi dă seama ce este cu el.

– Adică tu vrei să spui că el e tot aşa inteligent şi puternic ca mine şi poate să meargă pe sub pământ?

– Distinsul...iepuraş, Roboţel şi-a dat seama că era să se dea de gol, are toate calităţile să facă ce faci şi tu şi nu este cazul să-i plângi de milă.

– Eu l-am ştiut întotdeauna de iepuraş obişnuit şi nu am crezut niciodată că poate să face aşa ceva!

– Aici e problema, că el nu este chiar aşa obişnuit cum îl ştii tu, dar ai să vezi asta cu timpul.

– Dar, dacă nu-ţi este cu supărare aş vrea să ştiu ce face el acolo şi unde se duce că dacă mai merge mult înainte intră chiar în apă sau iese în mal, că aici în apropiere este o apă.

– Am să-l întreb ce mai face. Zise Roboţel şi gândi " unde eşti iepuraşule, cartiţa zice că mai înainte e o apă!

– Mi-am dat şi eu seama şi acum cred că merg prin malul ei dar unde merg nu ştiu că nu caut nimic deosebit doar fac exerciţii de scufundare în pământ.

– Acum înţeleg şi cum ţi se pare ?

– E foarte plăcut, nici nu credeam că e aşa simplu, sunt aici tot felul de pietre, de vizuini, unele au pui mici de tot în ele sau provizii pentru iarna, dar sunt cam puţine după părerea mea pentru o iarnă întreagă.

– Să umbli cu atenţie ca noi nu ştim ce efect are mersul pe sub pământ asupra iepuraşilor.

– Dar uite ceva minunat, n-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea, cred că este o grotă cu foarte multe tuneluri şi nu văd pe nimeni să fie pe aici.

– Ai putea să-mi faci un semn ca eu să aflu pe unde eşti şi să vin spre tine că poate există desupra o intrare?

– Aş putea să trimit prin pământ o rază de lumină care să iasă deasupra şi dacă o vezi însemnă că eşti prin apropiere.

– Dă-i drumul!

– Gata, se vede ceva?

– Nu prea ! Că dacă afară e ziuă şi lumină e greu să vezi o raza de lumină, n-ai altă idee?

– Ba cum să nu, atunci să trimit o rază de foc!

– Nu foc, în niciun caz că suntem în pădure şi sunt atâtea frunze uscate şi lemne aici că poţi să dai foc la toată pădurea!

– Atunci să trimit o lumină albastră şi sunt sigur că o să o vezi!

– Încearcă!

Deoarece în timp ce vorbeau Roboţel mergea cam în direcţia în care credea că merge şi iepuraşul nu s-a mirat de loc atunci când a văzut la câţiva pomi distanţă o lumină albastră puternică ce ţâşnea din pământ ca dintr-un reflector imens.

– Gata te-am văzut ! A strigat şi cu voce şi în gând Roboţel!

– Ce-ai văzut: Ce-ai văzut? Spune-mi şi mie ce vezi!A strigat cârtiţa mică!

– Da curioasă mai eşti?

– Păi dacă tot m-ai luat de la gura galeriilor mele şi mă plimbi acum pe unde vrei tu, măcar spune-mi şi mie ce se întâmplă?

– Nimic deosebit, iepuraşul a găsit o grotă şi mi-a semnalizat unde este.

– Ia întreabă-l este mare şi cu pereţi ca de piatră cu multe cristale la vedere?

– Iepuraşule, cârtiţa m-a rugat să te întreb dacă grota este mare şi cu cristale în pereţi.

– Chiar aşa este dar de unde ştie ea de asta?

– Auzi ce întreabă, că de unde şti tu de asta?

– Din legendele strămoşilor mei, în poveştile lor spuneau ceva despre această grotă şi de faptul că are puteri deosebite.

– Cum adică puteri deosebite, ce face ea?

– Dă putere oricărei fiinţe care intră în ea, cristalele din pereţi sunt din cuarţ şi prehnit şi au puteri aproape magice. Au şi rol vindecător!

– Atunci e bine că iepuraşul a intrat în grotă şi se bucură de toată energia pe care o pot emite aceste pietre speciale.

– Da, e bine dar dacă stă prea mult acolo şi primeşte prea multă energie se poate să nu mai adoarmă niciodată şi să alerge sau să muncească până cade lat.

– Asta cred că este pentru fiinţele normale dar pentru el nu poate fi valabil pentru că el are cu totul alte puteri.

– Aşa să fie cum zici tu. Acum te rog să mă laşi jos că sunt sigură că dacă mă mai plimbi mult nu-mi mai găsesc drumul spre casă.

– Şi unde vrei să te las?

– Chiar aici că mă descurc eu!

– La revedere atunci, zise Roboţel şi se plecă până la pământ şi o lăsă pe micuţa cârtiţă pe frunzele de jos. Imediat acesta parcă a şi dispărut pe sub frunze şi el a avut senzaţia ca a intrat chiar în pământ. În urma ei au rămas un fel de granule de pământ.

– Ce mai faci Iepurașule pe acolo?

– Acum mă plimb prin aceste galerii foarte frumoase și încerc să văd unde duc, dar încă nu reușesc să-mi dau seama. Totul este foarte luminos datorita cristalelor din pereți care strălucesc dar nu îmi dau seama de unde își iau lumina că, la prima vedere ar părea că au fiecare lumina lui.

– Bine atunci, mai plimbă-te puțin și ține legătura cu mine să știm de tine!

Frumosul Adeneus și Bufnița cea ochioasă mergeau liniștiți pe drumul lor, adică de-a dreptul prin pădure și se credeau din ce în ce mai aproape de scopul final al călătoriei lor. Bufnița zbura încet planând printre vârfurile copacilor iar Frumosul Adeneus plutea încet pe deasupra firelor de iarbă.

Mintea lui era la frumoasa Albă ca zăpada care nu-i mai ieșea din cap.

Era puțin temător de faptul că nu-și dădea seama cum îl va primi și dacă îl va recunoaște de la început. Atunci când plecase era un băiețel plin de ifose și care căuta să-i imite pe vizitatorii întâlniți prin poiană iar acum este un tânăr frumos, inteligent, sigur pe el și care ar fi putut impresiona orice fată întâlnită.

– Tu crezi că o să mă mai recunoască, întrebă el pe Bufnița cea ochioasă care plana deasupra lui?

– Cine să te recunoască?

– Cum cine? Se miră Frumosul Adeneus, Albă ca Zăpada!

– De ce să nu te mai recunoască, că nu te-ai schimbat prea mult, ești doar mai înalt, mai frumos, mai bine îmbrăcat, vorbești mai corect și dacă e după mine mai bine să nu te recunoască și să-i amintești de vagabondul ăla care ai fost. Mai bine să credă că ești alt om deși după cum o cunosc eu acest lucru nu este posibil, ea gândește și cu inima și inima este mai puternică decât creierul atunci când vine vorba de relația dintre o fată și un băiat.

– Tu ce zici, să-i duc ceva cadou?

– Poți să-i culegi un buchet frumos de flori din poiană atunci când o să ne apropiem și va fi suficient pentru prima vizită.

– Așa o să fac că în materie de întâlniri cu fete nu prea am expeiență și mai bine să te ascult.

– Tu trebuie să te gândești bine ce vorbești cu ea, că dacă vreți să fiți prieteni foarte buni trebuie să ai mare grije cum îți drămuiești vorbele că altă șansă nu mai ai. Eu sunt sigură că ea nu va sta toată viața să te aștepte și să se convingă că acum ești un adevarat flăcău.

– Ai dreptate, trebuie să fiu foarte atent la tot ce fac, mai ales în pădure unde trebuie să pun ordine și să organizez o nouă viață, mult mai bună.

– Trebuie să rezolvi mai întâi cu Zmeul cel bun și apoi să pui ordine în toată pădurea cu ajutorul Distinsului Acemones și a lui Robo și mai ales trebuie să ți seamă de sfaturile Puternicelor Varfale care sunt mereu alături de noi.

– Ai dreptate, Varfală Masota ați auzit ce vorbim noi?

– Bineînţeles că am auzit dar nu am intervenit pentru că ceea ce spunea Înţeleapta Ceconă este foarte corect şi adevărat. Ai foarte multă treabă imediat ce ajungi în pădure şi foarte puţin timp pentru întâlniri cu Albă ca Zăpada.

– O să am grije să le rezolv pe toate că şi eu vreau să fie ordine în pădure dar la fel de mult doresc să mă întâlnesc şi cu Albă ca Zăpada.

– După câte mă gândesc eu vei face faţă foarte bine tuturor încercărilor pentru că în pădure nu mai este nimeni mai puternic decât tine iar pentru Albă ca Zăpada nu este nimeni mai frumos şi mai inteligent, Mai gândi Varfala Masota.

– Da nu mai ştiu ce este cu Iepuraşul drăgălaşul şi Roboţel frumuşel că nu am mai vorbit de mult cu ei.

– Nu-ţi face nicio grije că sunt bine sănătoşi şi se distrează cu noua ocupaţie a iepuraşului, aceea de a se plimba pe sub pământ.

– Cum adică, ce el este cârtiţă sau viezure?

– Nu este nici una nici alta dar îi place să încerce diferite moduri de deplasare şi acum s-a gândit să încerce mersul pe sub pământ.

– Şi i-a reuşit?

– Mai mult decât spera chiar el, uite acum este într-o peşteră minunată, plină cu cristale şi se plimbă ca un boier pe moşia lui.

– Da de unde ştiţi voi de boier şi de moşie?

– Din creierul lui Roboţel pe care l-am înregistrat la venire şi se pare că el a auzit poveştile celor care veneau la petrecere în poiană.

– Acum vă înţeleg, eu cred că poiana asta plină de vizitatori care vorbesc vrute şi nevrute nu e de loc un spaţiu foarte educativ pentru micile fiinţe din pădure.

– Poate o să te gândeşti să faci ceva şi în privinţa asta, pentru că sunt destule poiene unde se pot aduna şi nu e nevoie să umble prin toată pădurea noastră, ai văzut ce murdar rămâne de fiecare dată, după ce pleacă.

– Da am văzut şi să şti că nici mie nu-mi place mai ales că după ce pleacă toate fiinţele mai mici din pădure se adună să răscolească prin gunoaiele lor. Ai vazut cum s-a tăiat broasca ţestoasă la o labă atunci când a călcat pe cioburile lăsate în urma sticlelor sparte.

– Am văzut şi deabea ieşise din hibernare şi era slabită şi înfometată.

– Sunt multe de făcut zise Frumosul Adeneus şi trebuie însă să le rezolv pe toate până începe frigul şi vine iarna că apoi este foarte greu să mai faci ceva.

– Ce te-ai gândit să faci cu Zmeul cel bun că probabil nu va dori să se supună voinţei tale.

– Eu cred că va face tot ceea ce doresc eu, că nu vreau să-i fac niciun rău dar dacă se va împotrivii voi fi nevoit să iau cele mai aspre măsuri. În mod normal el trebuie să stea la atelier şi să reapare sculele piticilor sau tot ce mai este de făcut, să ajute la construcţia caselor, la executarea digurilor, sunt multe de făcut şi el

trebuie să participe din plin la toate, că nu o să vrea nimeni să-i care de mâncare cu roabele şi el să nu facă nimic. Până acuma toată lume îl slujea şi el era primul la aprovizionare dar de acum s-a terminat cu acest obicei, trebuie să mănânce numai ce îşi culege şi îşi adună singur, nimeni nu va mai fi la dispoziţia lui.

– Ce faci cu Piticul cel mare că el este singurul lui angajat şi nici nu poate lucra în altă parte dacă este aşa de mare, nu încape pe nicăieri?

– Ai dreptate dar nici nu se pune problema să-şi piardă slujba pentru că oricum Zmeul cel bun are nevoie de un ajutor la atelier, care să fie mâna lui dreptă şi să-i ţină locul atunci când acesta pleacă după materiale prin pădure.

– E bine dacă te gândeşti aşa că fiinţele din pădure sunt puţine şi toate trebuie să facă câte ceva şi să se ajute una pe alta nu ca acum când nu au voie nici să stea de vorbă mai multe la un loc şi apoi trebuie să ai grije şi de tine, să fi mereu curat şi îngijit şi să-ţi cauţi de mancare să nu umblii înfometat că dacă află lumea aşa ceva nu mai are încredere în tine.

– Nu trebuie să-ţi faci nicio problemă pentru că voi avea grije de toate şi mai ales de mine că altfel nici nu se va uita la mine Albă ca Zăpada.

– Uite că am ajuns la marginea apei şi acum trebuie să mergem de-a lungul ei pentru a ajunge în pădure la noi. Să vedem ce mai fac prietenii şi colegii noştri de drum. Unde sunteţi? Iepuraşule, Roboţel, unde aţi ajuns?

– Eu pe deasupra şi el pe sub pământ se auzi gândul lui Roboţel, am ajuns şi noi la marginea apei şi mergem de-a lungul ei.

– Ia scoate un ţipăt să ne dăm seama dacă vă auzim sau nu!

– Imediat spuse Roboţel şi trase un strigat de i s-a zbuciumat toate pletele Frumosului Adeneus.

– Cred că sunteţi foarte aproape de noi că te-am auzit cu multă putere.

– Se poate să fim foarte aproape dar încă nu ne vedem iar pe Iepuraşul drăgălaşul nici atât că este pe sub pământ.

– N-a mai ieşit de acolo, ce face?

– Numai el ştie ce face că eu nu l-am mai văzut de mult!

– Fac foarte bine şi mă simt minunat, şi nu vreau să mai ies afară că aici este cald şi luminile din această galerie parcă mă vrăjesc şi mă îndeamnă la somn şi chiar cred că o să mă culc imediat numai să mai tăceţi voi din gură odată şi să faceţi puţină linişte.

– Trebuie să-l scoateţi imediat de acolo că a intrat sub vraja cristalelor ! Se auzi vocea Puternicei Varfale Gorona.

– Şi cum să facem că niciunul din noi nu se poate duce după el, ştim că suntem chiar deasupra lui dar nu putem să intrăm sub pământ.

– Dar ce e aşa o mare problemă să intram după el, că doar nu trebuie să ne băgăm sub pământ ci doar să dăm pământul care îl acoperă la o parte se auzi vocea clară a porcului mistreţ. Voi de ce credeţi că am eu colţii ăştia?

– Chiar că mă întrebam şi eu de ce o avea mistreţul aşa colţi se auzii spunând Roboţel. Dacă vreţi eu pot rezolva problema şi mai simplu că pot să fac o pantă până la iepuraş şi să-l scot afară de urechi imediat.

– Cel mai bine este să colaboraţi amândoi şi să faceţi cum credeţi mai bine dar să-l scoateţi cât mai repede că cine ştie ce mai face pe acolo. Vad că nici nu se mai aude şi parcă s-a pus pe sforăit.

– Gata zise Roboţel, eu încep din parte asta şi tu porcule din partea cealaltă, vrei aşa?

– Am şi început!

Amândoi s-au apucat de săpat simultan şi se şi vedea cum coboară încet, încet spre iepuraş. Mai greu a fost până au ajuns în peşteră că după aceea i-au luat urma imediat. Iepuraşul drăgălaşul se întinsese cât era de scurt pe pardoseala rece din peşteră, închisese ochii şi dormea pe rupte, adică nu avea somnul întreg ci din bucaţi. În jurul lor totul parcă era fermecat şi luminile cristalelor păreau din altă lume. Roboţel a aprins lanternele lui cu infraroşu şi parcă totul a izbucnit în flăcari, aşa de tare se refelectau luminile în feţele cristalelor.

– Mai scade puţin lumina aia că îmi iei ochii şi nici nu mai văd unde este iepurele ăsta!

– Nu trebuie să-l mai cauţi că este deja la mine în braţe şi am pornit spre ieşire.

– Hai să ne întoarcem atunci, a zis şi porcul mistreţ şi a pornit după Roboţel.

– Acesta, cu iepuraşul în braţe şi-a făcut apariţia la nivelul terenului şi cum a ajuns sus l-a pus cu grije pe un morman de frunze aşteptând să se trezească.

– Va trebui să mai aşteptaţi se auzi Varfala Gorona că a intrat în beţia de cristal şi nu mai ştie ce este cu el.

– Păi cârtiţa ne-a spus că se încarcă cu putere şi nu se mai opreşte din treabă!

– Ea are perfectă dreptate că se încarcă dar până atunci doarme iar după aia o să vezi ce energie are.

– Da, dar acum l-am scos de la încărcat şi nu cred că s-a umplut de prea multă energie.

– Din fericire pentru el nu s-a încărcat prea mult că dacă mai stătea acolo, se umplea peste măsură şi nu se mai oprea din treabă până nu cădea pe jos. Aşa o să dormă puţin şi apoi puteţi să plecaţi.

– Nu cred că o să stăm până îşi face el siesta că nu avem atâta timp la dispoziţie, o să-l iau pur şi simplu în braţe şi o să-l car până se trezeşte şi va putea să meargă singur.

– Şi aşa se poate dacă vrei să faci efortul acesta.

– Pentru mine nu este niciun efort că eu sunt robot şi nu obosesc.

– Cu asta m-ai convins, drum bun atunci!

Roboţel nu a mai stat pe gânduri şi l-a luat pe Iepuraşul drăgălaşul în braţe şi au pornit spre Pădurea fără reguli.

– Ai grije cum îl duci în braţe să nu te împiedici în vreo creangă că dacă o să cazi peste el, cu greutatea ta, îl faci ca o clătită! Se auzi vocea Frumosului Adeneus care a apărut lângă el de parcă ar fi mers tot timpul împreună.

– Acum mă întreb şi eu, zise Roboţel, ce ne-a apucat să ne despărţim şi să o luăm pe drumuri diferite în loc să mergem împreună?

– Probabil că nu ai fost atent la ceea ce gândeau Varfalele sau la tine nu au ajuns gândurile lor, totul a fost un fel de vraje ameţită a Piticului cel mare care vroia să ne împiedice să ajungem în pădure.

– Da ce i-a venit, că mie mi-a trecut supărarea după ce m-a legat de copac atunci când am fost demascat. Nu pot să-i port ranchiună, că am înţeles că tot ce a făcut a fost la porunca Zmeului cel bun. E şi el angajat ca orice angajat, mai ales că altul nici nu mai există, asta dacă nu o luăm în calcul pe Baba Cloanţa care are doar juma de normă de speriat lumea.

– Probabil că s-a gândit că noi o să-l pedepsim pe Zmeul cel bun şi o să-i desfiinţăm atelierul şi el nu mai are unde să se ducă şi rămâne şomer, adică fără slujbă şi ce zână mică se mai uită la el, niciuna!

– Tu vrei să zici că el stea mai mult cu zânele ca să-şi facă şi el o prietenă şi să aibe cu cine schimba o vorbă?

– Cam aşa ceva, zise Frumosul Adeneus, dar eu am discutat şi cu Înţeleapta şi am ajuns la concluzia că nu o să-i facem nimic piticului şi chiar o să-l lăsăm să lucreze în continuare cu Zmeul cel bun.

– Nici zmeului nu o să-i facem nimic, nu trebuie pedepsit pentru tot ce a făcut rău în pădurea asta?

– Prima dată am fost tentat să-l pedepsesc foarte dur pentru ceea ce a făcut şi chiar îi pregătisem un loc frumos pentru pus pielea la uscat, dar mai târziu ne-am gândit că şi aşa suntem puţini în pădure şi treabă este destulă aşa că mai bine să-l punem la treabă şi să ne fie de folos, mai ales că toată lumea ştie ce priceput este la meşteritul din atelier.

– Se pare că te-ai cam înţelepţit între timp că nu gândeai de loc aşa atunci când erai pe funcţie de Făt Frumos.

– Şansa mea şi sper că şi a acestei păduri a fost că le-am întâlnit pe Puternicele Varfale şi ele mi-au schimbat toate concepţiile. Ai vazut şi tu că la simularea pe care ne-a prezentat-o Sufletul pământului nu am avut nicio satisfacţie să-l umilesc pe Zmeul cel bun şi eu cred că voi ajunge în mod sigur la o înţelegere cu el.

– Să sperăm că totul va fi bine.

– Nu are cum să fie altfel deoarece în lumea basmelor totul se termină cu bine!

– Hai să căutăm un loc să trecem această apă că numai aşa ne putem apropia de pădurea noastră.

În timp ce vorbea, Frumosul Adeneus se uita de-a lungul apei să vadă unde este mai scăzută pentru a putea trece toată lumea fără probleme. După ceva vreme a avut senzaţia că a găsit un loc foarte potrivit pentru traversare şi a şi început să treacă prin apa destul de mică urmat de Roboţel şi de Iepuraş. Bufniţa ce ochioasă nu era interesată de adâncimea apei pentru că ea zbura, în continuare pe desupra tuturor, indiferent în ce parte se duceau.

Zona nu li se părea deloc cunoscută şi parcă nici nu făcea parte din pădurea lor. Aerul era mai curat, mirosul de frunză mai puternic şi ceea ce părea tare curios era faptul că nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Orice pădure mai foşneşte, mai ciripeşte, mai ţipă, dar aici, unde au intrat ei nu se auzea nici măcar zgomotul propriilor paşi. Tare ciudat era!

Frumosul Adeneus înainta printre copaci şi căuta cu privirea cel mai comod traseu pe care, mai ales Iepuraşul drăgălaşul ar fi putut să meargă, după ce se trezea, fără probleme pentru că el si Roboţel se descurcau uşor în orice situaţie.

Pădurea gândurilor.

– "Deabia aştept să-l văd pe Făt Frumos sau cum îl mai cheamă acum, că vulpea şi veveriţa nu m-au prea lămurit"

Frumosul Adeneus a auzit clar în minte aceste cuvinte. S-a oprit puţin şi s-a uitat în jurul lui şi a observat, cu uimire că şi Roboţel frumuşel şi Iepuraşul drăgălaşul, care chiar se coborâse din braţele lui, au rămas pironiţi pe loc la auzul acestor vorbe.

– Tu ai auzit ce zicea Albă ca Zăpada, că era cu siguranţă vocea ei? Se întoarse el spre Roboţel şi îl întrebă.

– Am auzit, dar am crezut că mi se pare, că de văzut nu se vede nimeni.

– Dar cu cine o fi vorbit că nu i-a răspuns nimeni?

– Eu cred că vorbea singură, ea cu ea, că nu am auzit nici eu niciun răspuns.

– "Păi să vină mucosul ăla la mine că îl învăţ eu minte!"

– Asta-i prea de tot, nu ţi se pare că l-am auzit pe Zmeul cel bun?

– Ba exact vocea lui era, dar după cum vezi nu e nicio urmă de Zmeu pe aici şi se pare că şi el vorbeşte singur.

– Tare ciudate sunt vorbele astea care se aud !

– "Nu se mai culcă şi Zmeul ăsta odată să mă duc şi eu pe la zânişoare să văd ce au mai facut că pe cei care vin spre noi, se pare, că nu am reuşit de loc să-i încurc!"

– Hai că sunt de neimaginat, acum sunt sigur că l-am auzit vorbind pe Piticul cel mare, zise şi Iepuraşul drăgălaşul dar eu nu cred că sunt aşa aproape de noi şi mai ales că stau toţi trei la taclale. Nu-mi pot imagina că mi s-a ascuţit aşa de tare auzul că pot asculta ce se vorbeşte tocmai din pădurea noastră.

– Nu vă mai bateţi capul cu toate prostiile că mai aveţi mult de mers până în Pădurea basmelor, am vorbit şi eu cu Lamisa şi cu Masota şi am ajuns la concluzia că sunteţi în Pădurea gândurilor. Voi nu auziţi vorbe ci gânduri. Cei pe care îi auziţi intră direct în mintea voastră. Le auziţi, de fapt, gândurile.

Dacă aţi fost în Laborator voi aţi căpătat proprietatea de a auzi gândurile tuturor fiinţelor şi singura voastră grije acum este să nu se facă o varză în capul vostru findcă pe măsură ce vă apropiaţi de Pădurea basmelor şi se trezesc toate animalele, insectele şi păsările voi puteţi auzi toate gândurile lor şi atunci o să vă umpleţi capul şi n-o să mai înţelegeţi nimic.

– Şi ce ar trebui să facem acum, să o luăm prin altă parte? Întrebă Frumosul Adeneus.

– Nu există altă cale de urmat, dar voi aveţi posibilitatea să opriţi toate aceste gânduri şi să vă ocupaţi mintea cu propriile voastre gânduri şi atunci restul nu vor mai putea intra pentru că locul este ocupat.

– De unde să scoatem noi atâtea gânduri personale ca să ne ocupăm mintea cu ele că eu nu am acum decât câteva şi le termin repede?, în calitatea mea de iepuraş?

– Voi încă nu aţi înţeles că aveţi o putere cu totul deosebită şi că mintea voastră este acum o forţă pe care trebuie să începeţi să o folosiţi. Mintea ştie să facă două lucruri principale, primul este să fie utilizată cu folos de fiecare şi să fie pusă la treabă, adică să gândească ceea ce trebuie şi al doilea este să " toace" tot ce vrea ea, cum vrea ea şi face acest lucru continuu şi fără obosire dacă nu este stăpânită şi pusă la treabă.

– Adică vrei să spui că eu trebuie să-i dau mereu de lucru că altfel face ea ce vrea, păi ce ea nu e în capul meu este în capul altcuiva? Întrebă iar Iepuraşul drăgălaşul.

– Cam aşa ceva, adică dacă cineva nu-şi foloseşte mintea în interesul propriu, ori ea începe să umble singură brambura, ori, mai devreme sau mai târziu, altcineva v-a încerca să o folosească în folosul propriu.

– N-am mai auzit aşa ceva până acum!

– Nici nu trebuie să mai auzi ci să înţelegi de prima dată atunci când ţi se spune. Acum voi trebuie să fiţi foarte atenţi la ce faceţi cu toate gândurile pe care le primiţi de la altcineva.

– Cam ce ar trebui să facem?

– În primul rând trebuie să vă obişnuiţi să le blocaţi pe cele care nu vă interesează şi să le ascultaţi numai pe cele care sunt în avantajul vostru.

– Dar e frumos să facem aşa ceva, adică să aflăm ce gândesc alte fiinţe? E bine?

– Fiecare fiinţă trebuie să aibă permanent grije de ceea ce gândeşte şi putem spune că e riscul ei dacă vrea să ne facă ceva rău şi noi putem să aflăm acest lucru. Nu e niciun păcat să afli că cineva îţi doreşte răul şi să poţi să iei din timp toate măsurile de apărare.

– Da, dar asta nu înseamnă că noi ar trebui să fim atenţi la toate gândurile care apar din pădure şi apoi să luam ce masuri dorim.

– Nici vorbă, că dacă vrei să te aperi trebuie să fi atent doar la două, trei fiinţe şi nu la toate. La puterea cu care sunteţi înzestraţi voi acum practic nimeni nu vă poate face nimic dăunător şi atunci vă puteţi alege direcţiile în care să fiţi mai atenţi cum ar fi spre Zmeul cel bun, ca să vă deranjeze cât mai puţin.

– Vrei să spui că noi putem să ne alegem pe cine să ascultăm şi pe cine nu?

– Bineînţeles că exact asta vreau să spun, prin simpla voastră intenţie puteţi selecta orice doriţi, dar sfatul nostru este să alegeţi să ascultaţi gândurile cuiva

numai atunci când sunteţi siguri că în ele ar putea fi ceva periculos că altfel o să vă ocupaţi tot timpul cu asta şi nu merită efortul.

– Şi cum să facem să ne blocăm şirul ăsta de gânduri care că au început să vină acum şi de la furnici şi de la pitici.

– E foarte simplu, aşa cum v-am spus ocupaţi-vă mintea cu gândurile personale şi atunci nu mai aveţi nicio problemă.

– Hai să facem un exerciţiu, zise Iepuraşul drăgălaşul, putem?

– Desigur, la ce te-ai gândit?

– Stai puţin că dacă comunic cu tine nu pot să primesc alte gânduri!

– Stau!

– Uite acum chiar mama mea din pădure se gândeşte la mine şi e îngrijorată că nu mai ştie nimic despre soarta mea.

– Asta nu e ceva rău, e bine atunci când cineva se gândeşte la tine şi are grije de tine!

– Aşa este, dar uite vulpea cea roşcată tot se mai gândeşte cu regret la mine că nu a reuşit să mă facă friptură!

– Asta e mai interesant!

– Eu pot să o fac să-şi schimbe gândurile?

– În primul rând că vulpea de orice culoare ar fi ea nu mai poate să-ţi mai facă nimic la puterile pe care le ai acum iar în al doilea rând nici nu merită să te ocupi de ea pentru că o să ai sarcini mult mai importante decât asta.

– Atunci o să fac aşa cum ai să-mi spui şi o să ascult numai gândurile mamei mele că ele mi se par cele mai importante pentru mine.

– Aşa să faci, iar de rest să te gândeşti la ce e mai bine de făcut pentru ca viaţa din Pădurea basmelor să devină mai bună şi toate fiinţele să facă ceea ce trebuie şi să nu mai piardă timpul degeaba. Atunci când vrei să mai afli ce gândeşte mama ta în legatură cu tine îţi opreşti, pur şi simplu, mintea puţin şi îţi îndereptţi gândurile către mama ta şi cu siguranţă că vei afla ce face.

– Aoleu! Uite că s-a speriat că a venit vulpea şi e chiar lângă adăpostul nostru !

– Atunci intră în mintea vulpii şi vezi ce vrea!

– Vulpea se gândeşte chiar acum, că poate am venit înapoi şi ea încă nu a aflat dar şi mai rău se gândeşte că dacă nu mă prinde pe mine atunci poate o prinde pe mama mea şi tot are ceva proaspăt de mancare !

– În situaţiile astea e foarte simplu pentru că tu poţi, cu mintea ta şi cu puterile pe care le ai, să o faci pe vulpe să-şi schimbe gândurile fără să-i faci niciun rău şi fără să o umileşti.

– Şi cum să fac Varfală Gorona, că eu sunt aici şi ea este tocmai în pădure.

– Pentru gânduri distanţele nu contează şi începe să-i spui vulpii cu mintea ta ce doreşti să facă.

– Păi vreau să plece de acolo!

– Nu e suficient că dacă vrei doar să plece, ea pleacă şi apoi când îşi mai aduce aminte se întoarce iar şi tot aşa. Tu trebuie să o convingi, o dată pentru totdeauna, că nu e bine ce gândeşte şi că trebuie să facă ceva ca să-ţi demonstreze acest lucru. Concentrează-te şi dă-i drumul la gânduri!

Iepuraşul se opri din mers şi îşi încordă toate puterile minţii către vulpea ce roşcată. Pentru că nu putea să o vadă el era foarte atent să primească toate gândurile pe care aceasta le-ar fi emis.

Nu a trecut mult timp şi a şi auzit-o pe cumătra cum se gândea:

– "Ce chestie ciudată, parcă nu mai am chef de nicio friptură şi nici dacă aş fi vrut nu aş fi avut de unde că aici sunt chiar lângă adăpostul iepuraşilor şi doar nu o să îi fac vreun rău mamei iepuroaice". " Ea este atât de bună şi de simpatică încât nici nu s-ar putea pune problema că aş pofti la vreun copănel de iepuraş". " Cel mai bine este să plec şi poate că mai găsesc prin poiană o lobodă sau vreo codiţă de brusture că am auzit că asta este cea mai sănătoasă mâncare". " Ia să plec eu de aici"

– Uite că a plecat, ce bine că am convins-o aşa uşor!

– Eu zic să nu te grăbeşti cu concluziile că vulpea e vulpe şi nu degeaba i se spune cea şireată. Mai stai puţin concentrat pe ea.

– Bine, mai stau , dar eu cred că a plecat şi acum e departe! Da, ce-i asta! Auzi la ce se gândeşte dumneaei: ;, Ce mi-o fi venit să plec aşa dintr-o dată tocmai acum când sunt aşa aproape de o masă ca lumea, ia să stat eu după tufişul ăsta şi să aştept să iasă mama iepuroaică că sunt lihnită de foame!"

– Acum vrea iar să-mi mănânce mama! Ce pot să fac să o salvez!

– Asta e puţin mai complicat dar se poate face imediat. Trebuie să te transformi în ceea ce eşti de fapt, Distinsul Acemones şi cu puterile pe care le ai să o încremeneşti pe vulpe exact acolo unde este dar să-i laşi viaţa doar să o faci să nu se mai mişte şi să devină moale ca o cârpă.

– Asta e simplu! Zise Iepuraşul drăgălaşul care a şi început să crească şi să se transforme în Distinsul Acemones. În câteva clipe măreţul şi Distinsul Acemones domina cu silueta lui spaţiul. Pielea lui acoperită cu solzi ca pe conurile de brad strălucea reflectând fiecare rază de lumină.

Se întoarse cu faţa spre direcţia în care credea că este vulpea şi întinse braţul său plin de forţă înainte. Din degete a pornit, mai întâi ca o umbră, apoi ca un fum şi la final ca o flacără o rază de energie care a şi ajuns în câteva clipe la vulpe. Aceasta a încremenit exact în poziţia în care era cu ochii ţintă spre adăpostul iepuroaicei şi cu labele din faţă încordate, gata să sară şi să-şi apuce prada. După câteva clipe a început să se înmoaie ca o minge care se dezumflă şi s-a lăsat pe jos şi mai era puţin şi aveai impresia că începe să curga prin iarba. Ochii ei, speriaţi,

se mişcau în toate părţile dar datorită faptului că era foarte moale aveai impresia ca fiecare se orienteaza în cu totul altă parte.

– Asta a fost tot, i-a spus Varfala Gorona. Acum te faci la loc iepuraş şi îţi vezi de drum că nu trebuie să sperii cumva pe cineva cu înfăţişarea Distinsului.

– Dar eu nu puteam să fac acelaşi lucru şi dacă rămâneam ca iepure?

– Nu prea cred pentru că forţa şi flacăra pe care le-ai produs puteau să-ţi ardă blăniţa ta fina şi mama ta s-ar fi supărat să te vadă ca un "pârlit" de iepuraş. Oricum totul nu a durat decât câteva clipe şi o astfel de intervenţie nu se face decât în situaţii de extremă urgenţă. Să nu uiţi să o faci mai târziu, la loc, vulpe aşa cum a fost !

Atât Frumosul Adeneus cât şi Roboţel au asistat cu mare curiozitate la tot dialogul dintre Varfala Gorona şi Iepuraşul drăgălaşul şi acum erau gata să meargă mai departe. După cum au înţeles ei această năvală de gânduri se petrecea în special numai în această pădure iar în restul drumului, după ce vor depăşi această zonă vor putea avea controlul tuturor gândurilor celorlalţi şi ale lor aşa cum îi învăţase Varfala.

Înainte de a se depărta au mai auzit cum Albă ca Zăpada spunea " Tare mai mi-e dor de Făt-Frumos dar nu am cui să spun acest lucru şi sper că va sosi curând aşa cum a spus vulpea, dacă nu cumva a fost o păcăleală" Cârtiţa gândea aşa: "Dacă ăştia care se tot plimbă peste capul meu şi-mi strică toate muşuroaiele nu se apucă de muncă o să-i prindă iarna fără nicio mâncare pusă deoparte şi or să se mânânce între ei" Piticul spion gândea şi el ceva " Degeaba am fost la cursurile alea că nu am primit nicio diplomă şi am fost cel mai în faţă, deabia aştept o nouă misiune" Cel mai frumos gând era de la Viezurică şi suna aşa: "Ce nebunie de băiat frumos am găsit şi ce harnic este, aproape că a terminat dormitorul pentru copii şi avem şi salon de primire. Acum sunt chiar fericită că am pe cine să iubesc şi cu cine să mă uit împreună la cutia fermecată, bine că am scăpat de tirania Zmeului cel bun"

– Cred că toată lumea a înţeles cum este cu puterea de a afla gândurile altei fiinţe şi mai ales că nu e frumos să ne folosim de ea decât atunci când suntem în primejdie.

– Păi după câte îmi dau eu seama cred că se apropie un astfel de moment. Se auzi de sus chiar vocea Înţeleptei Cecone. Îndreptaţi-vă cu toţii mintea spre adâncul pădurii şi încercaţi să prindeţi gândurile Zmeului cel bun, ce aflaţi?

– "Cel mai bine ar fi să fac eu acum nişte capcane şi să-l prind pe Făt-Frumos că nu e cazul să vină el aici şi să-mi dea lecţii de conducere a pădurii. Dacă tot nu pot să ies din pădurea asta atunci să mă pun pe treabă şi să-mi distrug toţi duşmanii" " Cu târnăcopul şi cu lopata asta o să fac un şanţ în care să cadă oricine se mai apropie de atelier şi o să-l şi acopăr cu crengi şi frunze să nu se cunoască nimic" Ce deştept sunt!

– Dar nu mi se pare periculos de loc, cea ce vrea el să facă, zise şi porcul mistreţ care până atunci a stat liniştit şi a ascultat ce vorbeau ceilalţi, eu cu fraţii mei putem astupa orice şanţ în câteva clipe.

– Nu pentru noi e această primejdie ci pentru celelalte fiinţe din pădure care se pot accidenta fără să vrea în capcana Zmeului cel bun, a spus Înţeleapta Ceconă. Cine poate să-l oprească?

– Dacă nimeni nu este împotrivă am să-i pregătesc eu o surpriză, spuse imediat Frumosul Adeneus.

– Din partea noastră te rugăm să faci tot ce trebuie! Tu vei fi conducătorul

– Se pare că doreşte să se apuce de treabă chiar acum!

Întradevăr Zmeul cel bun s-a ridicat de pe prispă şi cu foarte mult elan s-a dus să ia târnăcopul pe care îl lăsase rezemat de peretele atelierului. Tot acolo era şi lopata. Cum a ajuns lângă unealtă s-a aplecat, a apucat târnăcopul de coadă şi a vrut să-l ridice de jos cu labele lui uriaşe, dar imediat şi-a dat seama că ceva nu este în regulă. Târnăcopul făcuse un fel de rădăcini care intrau din lemnul cozii până în pământ şi care păreau atât de solide încât ziceai că sunt din oţel. Atunci Zmeul a încercat să apuce de fierul târnăcopului dar acesta era atât de fierbinte încât a trebuit să ia imediat laba după el după ce toată palma i s-a înroşit de arsură.

– "Da ce înseamnă asta, cine îşi bate joc de mine? Piticule unde eşti ?, Toarnă nişte apă rece pe ăsta !"

Frumosul Adeneus şi-a dat imediat seama, din gândurile primite, că tot ce i-a pregătit Zmeului funcţiona perfect.

Văzând că Piticul cel mare nu apare Zmeul s-a îndreptat atunci spre lopată şi a întins laba lui spre ea. În clipa în care era gata să o atingă lopata a dispărut, pur şi simplu şi a apărut alături, un pic mai încolo. A mai făcut un pas şi iar a vrut să apuce coada lopeţii dar ea iar a dispărut şi iar a apărut mai încolo. Atunci Zmeul s-a aruncat cu toată greutatea lui spre lopată şi după ce s-a lovit zdravăn de peretele atelierului şi şi-a râşcâit botul de soclul de lemn a căzut grămadă cu ochii pe lopata care se găsea chiar lângă nasul lui de zmeu.

– Piticuleeeeee! A urlat el din toate puterile, unde căciuliţa ta te-ai băgat?

Piticul stătea liniştit după colţul atelierului şi icnea de răs pe ascuns că nu înţelegea de loc ce face Zmeul de se tot aruncă prin iarbă şi se tot loveşte. Nici vorbă, că nu avea nici cea mai mică intenţie să-i răspundă.

Zmeul a mai făcut vreo două salturi în gol dar lopata era tot timpul cu un pas înaintea lui şi se muta exact cu o clipă înainte de a o atinge.

Pentru că nu mai pricepea nimic, după ce a înconjurat cu salturi înainte atelierul de vreo două ori, s-a întors pe prispă obosit, epuizat psihic, fără să înţelagă nimic din ceea ce i se întâmplă. Tristeţea lui era şi mai mare căci ştia sigur că în pădure nu există cabinet de psihiatrie la care să te prezinţi dacă ai impresia ca ai luat-o razna!

După ce a stat şi privirea lui a început să mai capete puţină strălucire , cât un bec de lanternă, dovedind un minim de inteligenţă el s-a gândit:

– "Cred că de fapt ar trebui să fac puţină curăţenie prin curtea asta că uite cum arată şi dacă vin ceva musafiri nu vreau să mă fac de râs"

– Asta era ideea Zmeule, a zis şi Frumosul Adeneus încântat de treaba pe care a făcut-o.

Toată lumea a fost mulţumită de rezolvarea pe care a gasit-o, chiar dacă pentru Zmeu nu a fost prea distractivă ci doar instructivă.

Seara se lăsa încet şi după un timp echipa trebuia să se pregătească de odihnă până a doua zi de dimineaţă. Porcul mistreţ găsise un loc minunat pentru relaxare şi le-a propus tuturor să fie de acord şi să înopteze acolo. Deşi nu erau foarte obosiţi de drum totuşi au acceptat să se oprească şi să se odihnească. Bufniţa ce ochioasă s-a înţeles cu câţiva licurici să le lumineze locul iar porcul mistreţ a adunat cu colţii lui o grămadă de crengi şi frunze pentru odihnă. Nu se pune aproblema schimburilor de gardă pentru că Roboţel era veşnic treaz şi neavând nevoie de somn putea să-i păzească toată noaptea fără nicio grije. El a şi rămas în picioare în mijlocul poienei ca să fie clar pentru toată lumea cine va fi de strajă.

Bufniţa s-a instalat cel mai sus, deasupra tuturor, Iepuraşul drăgălaşul s-a făcut covrig pe grămada de frunze iar Frumosul Adeneus s-a rezemat de un copac şi a rămas să se gândească la cea care îi domina gândurile din ce în ce mai puternic. Porcul mistreţ era în elementul lui întins cît era de namilă între ei gata în orice moment să sară şi să-i apere dacă va fi nevoie. El era foarte grijuliu pentru că nu ştia că puterile lor erau de multe ori mai mari decât tot ce avea el.

Ploaia cu surprize!

În câteva momente întunericul s-a lăsat pe deplin. Se mai auzeau doar câteva insecte zumzăind şi mai trosnea câte o crenguţă călcată de un animăluţ mai mic. Roboţel pornise vederea de noapte şi infraroşiile lui parcă îi luminau pădurea. Se vedeau şi licuricii care se instalaseră peste tot în jurul lor şi cu micile lor luminiţe făceau în aer un fel de brambureală luminoasă.

Întunericul domnea peste poiană. Noaptea a fost foarte liniştită. Timpul a trecut şi nu mai era mult şi începea să se lumineze de ziuă.

La un moment dat au început să se audă nişte zgomote fine ca nişte pişcături şi picături de ploaie au inceput să cadă peste frunzele copacilor. În scurt timp un puternic ropot de ploaie a început să se reverse peste toţi. Toată lumea s-a trezit şi a început să se uite de jur împrejur prin întunericul care începuse să se destrame. Chiar şi Roboţel a fost nevoit să se dea mai aproape de coroana unui copac pentru că nu-i plăcea de loc să i se ude prea mult încheeturile şi îmbinările. El ştia că şurubelele lui se tem cel mai mult de udeală.

Ploaia devenea din ce în ce mai rece şi toţi priveau cu surprindere cum, în momentul în care atingea pământul se transforma într-un fel de gheaţă şi care risca să îi înţepenească pe fiecare acolo unde era. Frumosul Adeneus se uita, aproape încremenit şi vedea cum Iepuraşul drăgălaşul devine un fel de iepure de sticlă şi aproape că nu se mai distingea şi părea că doarme sub stratul de gheaţă ce nu se mai oprea să se aştearnă peste el şi devenea din ce în ce mai gros. Porcul mistreţ parcă dispăruse şi el tot sub stratul gros de gheaţă.

– Răspundeţi cu forţă, începeţi transformarea! Se auzi, în mintea lor, vocea de tunet a Varfalei Masota.

Bufniţa cea ochioasă era singura prin care ploaia de gheaţă trecea fără s-o atingă şi a înţeles prima mesajul primit. Ea s-a transformat imediat într-un glob de foc şi gheaţa a început să se topească în jurul ei şi apoi să curgă. Înţeleapta Ceconă a început să-şi facă apariţia în toată măreţia ei. Nicio picătură de apă nu mai părea că o poate atinge. Toate cădeau cu putere şi părea că o ocolesc fără ca vreuna s-o mai atingă. În momentul următor, de la înălţimea poziţiei ei a privit spre Iepuraşul drăgălaşul care părea în cea mai mare primejdie de a fi complet îngheţat şi i-a ordonat lui Roboţel:

– Priveşte-l pe Iepuraş şi topeşte toată gheaţa care îl acoperă!

Acesta şi-a îndreptat privirea spre Iepuraşul Drăgălaşul şi a început să-i transmită raze de căldură şi se părea că acestea chiar îl învelesc şi îl desfac din carapacea de gheaţă. Nu după mult timp toată gheaţa era topită şi Iepuraşul a deschis ochii cu mare mirare că el dormea atât de bine încât a fost total surprins de ploaia de gheaţă.

Roboţel a strigat la el :

– Transformă-te Distinsule Acemones!

Nici nu a terminat bine de strigat comanda ca Distinsul stătea falnic şi drept în mijlocul lor dominându-i cu statura sa uriaşă.

– Porcul! Unde e porcul? Şi Frumosul Adeneus de ce nu mişcă? A întrebat imediat Distinsul privind în jurul lui.

Frumosul Adeneus nu avea în ce să se transforme dar spre hazul tuturor îngheţase rezemat cu spatele de scoarţa copacului şi apa care se scurgea pe el reuşise să-i facă pe amandoi să pară un singur copac de gheaţă. E drept că părea un copac foarte gros la bază de unde se vedea ieşind şi un vârf de sabie dar puţine fiinţe şi-ar fi dat seama că acolo jos e un Frumos din gheaţă.

Înţeleapta Ceconă s-a apropiat de baza copacului care îl cuprinde şi pe Frumosul Adeneus şi şi din inima ei au ţâşnit mii de fire fierbinţi cu care a făcut un fel de mantie caldă şi a înfăşurat tot copacul. După puţin timp de sub această îmbrăţişare fierbinte s-a auzit vocea Frumosului Adeneus :

– Dar ce se întâmplă de mi-e aşa de cald şi nu văd nimic ?

– Tocmai ai fost salvat de la îngheţ fratele meu! Se auzi vocea lui Roboţel uimit şi el de tehnica de salvare pe care a folosit-o Înţeleapta Ceconă.

– Care îngheţ, că dormeam aşa de bine şi visam aşa de frumos!

– Mai bine să nu ştii nimic atunci, i-a spus şi Distinsul Acemones care tocmai terminase de topit gheaţa de pe porcul mistreţ. Cel mai greu a fost să-l găsească că acesta semăna cu un fel de gâlmă uriaşe şi cu greu cineva şi-ar fi putut da seama că acolo nu e un derdeluş ci se ascundea un ditamai porcul. Norocul a fost că un colţ îi ieşise prin crusta de gheaţă şi aşa a putut fi localizat mai uşor.

Acum toată lumea era trează, dezgheţată şi gata de drum.

După ce au făcut exact trei paşi şi au ieşit din poiană au rămas cu gurile căscate de uimire. Acolo unde erau în clipa asta nu era nicio urmă de ploaie sau de umezeală iar de gheaţă nici vorbă. Cerul era senin, iarba verde şi doar cu picături de rouă iar poteca pe care mergeau era perfect uscată.

– Voi înţelegeţi ceva din tot ce s-a întâmplat cu noi puţin mai înainte ? A întrebat Frumosul Adeneus. Mi se pare mie sau aici este perfect uscat şi nu e nicio urmă de ploaie.

– Ai perfectă dreptate, s-a petrecut ceva foarte ciudat, a spus Roboţel care încă strălucea după baia făcută. E drept că nu s-a putut stăpânii să nu se dea cu puţină unsoare parfumată scursă dintr-unul din degete.

– Eu zic să întrebăm Varfalele să vedem dacă au vreo explicaţie.

– Pentru noi este clar că ceea ce s-a petrecut nu este un fenomen natural ci a fost o provocare, se auzi gândul Varfalei Masota. În acest moment Gorona şi-a trimis câteva Cilici să studieze toate variantele şi o să va ţinem la curent cu tot ce aflăm. Oricum trebuie să staţi liniştiţi că nu vom permite nimănui să vă facă ceva rău. Din acest moment puteţi revenii la forma voastră din pădure ! Reveniţi!

Acum pe potecă mergeau înşiraţi unul după altul, Frumosul Adeneus, Iepuraşul drăgălaşul, Roboţel frumuşel, Porcul mistreţ şi pe desupra tuturor zbura privind cu prudenţă în depărtare Bufniţa ce ochioasă.

Soarele aproape că răsărise, era o zi caldă şi plăcută iar drumul părea a fi fără nicio primejdie.

– Ne-am lămurit! S-a auzit gândul Varfalei Gorona. Ştim ce s-a petrecut! Viezurele este de vină! Ştim cu toţii că el este singurul care deţine Temporatorul de evenimente pe care Zmeul cel bun l-a scos din Roboţel atunci când el era Făt-Frumos. Acest obiect extraordinar se găseşte acum în scorbura viezurelui care sălăşuieşte peste râu, dincolo de Pădurea basmelor. El habar nu are la ce foloseşte şi a început să-l tot butoneze până ce a ajuns la frcvenţa care stabileşte fenomene meteo, vânt , ploaie, viscol, etc...pe zone restrânse de pădure. Aşa a ajuns la ploaie de gheaţă iar cu localizarea a fost simplu pentru că Temporatorul este legat din construcţie de Roboţel şi atunci tot ceea ce se reglează îl are ca beneficiar. Dacă el ar fi stat singur în altă parte atunci toată ploaia de gheaţă ar fi căzut doar pe el dar aşa, fiind împreună, aţi beneficiat cu toţii de o baie rece.

Acum megeţi mai departe că aveţi drum lung de străbătut. Drum bun !

– Mulţumim Varfală Gorona!

Piticul cel mare şi mugurele luptei sindicale.

Caprioara Mora, a stat ce a stat pe lângă vizina Viezurilor dar până la urmă, după ce s-a convins că ştie locul cutiei magice, despre care tocmai am aflat că se numeşte Temporatorul de evenimente, a plecat agale spre pădure să vadă care mai este viaţa pe acolo. Era linişte şi pace şi nimeni nu mişca o frunză, chiar dacă îi cădea pe ochi. Toată lumea se învăţase cu lenea, aşa de bine încât totul părea ca după un chef cu ciuperci care cad greu la stomac şi care mai dau şi somnolenţă.

Zmeul cel bun stătea pe prispa atelierului şi părea foarte îngândurat în urma dialogului pe care îl avusese cu propria lui minte şi mai ales după ce a renunţat cu atâta uşurinţă la săparea şanţului de apărare.

Încă nu se dezmeticise după discuţia avută şi nici măcar nu-i venea să credă că el are aşa o minte deşteaptă şi care poate să gândescă aşa lucruri deosebite. Ce chestie, se gândea el să ai la dispoziţie posibilitatea să gândeşti singur şi totuşi să faci numai ce spun alţii sau ce cred alţii că trebuie să faci!

– „Dar cum să-mi dau eu seama dacă o idee este a mea sau altcuiva dacă ea vine singură numai în capul meu ? Că eu nu am decât un cap şi acolo vin toate gândurile, numai că unele sunt de la mine şi altele de prin vecini, de la prieteni. Dar de unde prieteni că eu nu mai am niciun prieten! Asta însemnă că toate gândurile sunt ale mele şi că eu sunt acela foarte deştept. Dar dacă sunt foarte deştept, aşa cum imbatabil am demonstrat, atunci de ce îmi merg lucrurile aşa de prost şi e vai de capul meu? Uite ce de întrebări m-a făcut chestia asta să-mi pun singur? Foarte complicat! A mai intervenit şi chestia cu şanţul de protecţie. Dar destul cu filozofia! Unde o fi piticul ăla că mor de foame aici!„

– Hei, Piticule, unde ai dispărut?

– N-am dispărut nicăieri, preaînţeleptule, dar m-am săturat să te văd cum stai şi nu faci nimic!

– Da ce vrei tu, mă rog, să fac, că eu sunt şeful şi şefii de regulă, stau degeaba şi coordonează! Tu faci aia tu faci ailaltă...!

– "Colorează" tu cât vrei dar eu să şti că tot m-am săturat de atâta lene şi nemişcare!

– Şi cine, mă rog, te împiedică să faci mişcare şi să alergi prin poiană sau în jurul atelierului? Tu n-ai auzit de joking?

– De joacă îmi ard emie? Aici nu-i vorba de mine ci de toată pădurea asta de parcă tu nu vezi că se alege praful de ea!

– Asta este pentru că nu a prea plouat şi de aceea e praf că altfel puteai să spui că se alege noroiul de ea, hi, hi, hi, ce glumă bună, e de apreciat!

– Spune-mi şi mie care a fost ultima faptă bună pe care ai făcut-o în această pădure?

– Este foarte simplu, ultima faptă bună am facut-o ieri atunci când am coborât de pe prispă şi nu am călcat pe şopârliţa care era chiar sub talpa mea!

– Hai că te-am dat gata!

– E şi asta o faptă bună şi chiar mă mir că nu ai călcat pe ea dar probabil că erai atât de adormit că până să pui piciorul jos ea a şi fugit, problema este ce ai făcut pentru pădure?

– Ce să fac pentru pădure, ce-i pădurea mea? Să se descurce singură că eu nu sunt nici ploaie să o ud şi nici zăpadă să o acopăr.

– Eu vorbesc aici de fiinţele din pădure, pentru care nu faci nimic!

– Asta este cea mai mare minciună pe care am auzit-o, cum adică nu fac nimic, păi nu le las în pace, le deranjez eu cu ceva, le cer eu ceva, singurul de care mă rog să mai facă ceva eşti doar tu dar în general nici tu nu prea te mişti!

– Eu m-am angajat pe post de ucenic la atelier şi până acum deabia am ajuns la lecţia cu scosul cuielor şi cred că nici asta nu am terminat-o.

– Adică ce, vrei să spui că tu ai vrea să le şti pe toate din prima zi şi pe urmă să-ţi deschizi atelier în coasta mea şi să-mi faci concurenţă. Ce crezi că nu te-am ghicit, am văzut eu cum te uitai după ciocanul meu şi după foarfecele mele, că doar, doar vei afla ce se face cu ele. Hoţule, derbedeule, să termini cu filozofiile astea tembele că te dau afară fără preaviz. Mai bine pleacă şi caută ceva de mâncare că deja m-ai obosit peste măsură.

– Nu mai este nimic de mâncare în toată pădurea asta, singura care mai mănâncă este cârtiţa că ea serveste viermişori proaspeţi de sub pamant şi râme.

– Da tu ai gustat vreodată o râmă mică să vezi dacă nu e bună, am auzit că are proteine!

– N-am gustat şi nici n-o s-o fac pentru că pe mine Albă ca zăpada m-a învăţat să mănânc numai hrană de calitate şi nu orice prostie! Dacă vrei să şti legumele şi fructele sunt cele mai sănătoase!

– Atunci pleacă şi adu legume şi fructe!

– Ai uitat probabil că ai interzis să se cultive aşa ceva în pădure şi singurele fructe sunt merele pădureţe!

– Atunci pleacă şi adu mere pădureţe!

– Iar ai memoria scurtă şi ai uitat că ai interzis culesul merelor şi toate au căzut şi au putrezit!

– Atunci pleacă şi adu mere pădureţe putrezite şi să vedem dacă mai au vreo parte bună, poate facem gem din ele!

– Pentru asta nu trebuie să mă duc eu ci poţi să te deplasezi singur că genul asta de mere nu poate fi cules de pe jos şi trebuie lins la faţa locului!

– Şi unde e faţa locului?

– Nicăieri că le-a trecut timpul de foarte multe luni şi acum vine iarna şi nu mai există nici pe jos că le-au mâncat furnicile.

– Eu când ţi-am spus că furnicile astea sunt cea mai mare primejdie pentru pădure nu m-ai crezut!

– "Auziţi suratelor ce spune Zmeul de noi, că suntem cea mai mare primejdie, cred că ar trebui să-i arătam noi ce este aceea o primejdie, ia să-i cariem toate scândurile de la prispă! Hai cu toatele"!

– Măi Piticule ce se zgâlţie aşa prispa asta?

– Nu ştiu şefule că eu stau direct pe iarbă!

– Parcă a început să şi scărţâie!

– Probabil, dar ce mai contează în pădurea asta că scârţie ceva în plus atunci cînd totul e făcut praf!

– Iar o zici p-aia cu praful şi iar mă pui să-ţi explic cum stă treaba cu fenomenele naturale!

– Lasă şefule, nu-mi mai explica nimic că te oboseşti prea tare, mai bine ai grije că se cam îndoaie prispa sub matale!

– Şi eu parcă simt ceva, parcă se înmoaie scândura, ce chestie!

– Eu zic că mai bine să te ridici de acolo că poate să se întâmple ceva neplăcut.

– N-are ce să se întâmple, zise Zmeul cel bun, în timp ce toată prispa se prăbuşea sub greutatea lui şi el cădea în iarbă.

– Ba uite că are, zise Piticul cel mare deabia stăpânindu-se să nu râdă în hohote.

– Bravo fetelor, aţi bătut un record personal de ronţăit lemnul de brad, felicitari, sunteţi o forţă!!

– Ura! Ura ! Se auzi din iarbă glasul regimentului de furnici.

– Eu ţi-am spus că trebuie să renovăm casa asta şi ai zis că nu e cazul şi iată că acum s-a rupt şi prispa.

– Eu ştiu că de dimineaţa nu avea nimic că am ţopăit eu pe ea când mi-am amintit o melodie pe care o cântă Zmeul cel rău.

– Apropo! Că bine zici ! Ce o mai face şi băiatul ăla, că nu mai ştim nimic de el?

– Eu cred că face foarte bine şi mi-a zis o şopârlă că acum face muncă de cercetare şi nu mai cântă de loc.

– Da ce poate să cerceteze el, că nu cred că-l duce mintea, nici nu ştiu dacă are aşa ceva, pe când eu sigur am, că am vorbit cu a mea mai înainte.

– Adică cum ai vorbit cu mintea, aşa ceva nu se poate să vorbeşti tu cu mintea ta!

– Ba se poate şi aşa am aflat şi eu că am minte şi că pot să stau de vorbă cu ea.

– Hai mă Zmeule că te-a bătut soarele prea tare în cap, tu nu vezi ce vorbeşti, spui numai prostii!

– Pe mine nu avea cum să mă bată soarele în cap pentru că eu am stat numai la umbră şi acolo nu e soare.

– Ce profund gândeşti matale Zmeule, că mă faci să mă întreb ce-ai păţit!

– N-am păţit nimic, ci doar m-am luminat şi acum mă simt mult mai inteligent doar că nu ştiu ce să fac cu atâta înţelepciune.

– Adică matale zici că ai ajuns aşa de deştept încât chiar ţi-ai dat seama de asta?

– Exact!

– Şi mai departe zici că nu şti ce să faci cu atâta minte!

– Corect!

– După mine e simplu, găseşte o soluţie să-ţi scapi pielea şi să nu ajungă să fluture în vânt între copacii din faţa atelierului.

– Ei! Stai aşa! De unde şti ce o să facă pielea mea?

– Adică matale crezi că noi suntem proşti şi nu gândim şi nu vedem ce vedem?

– Adică ce vedeţi?

– Păi cum să-ţi explic eu ca să înţelegi mai bine, că văd că mintea aia câtă o ai nu-ţi prea foloseşte, noi suntem un grup de specialişti în aflarea veştilor şi aşa am aflat, pe surse, ce e cu cutia aia „de medicamente" şi ce face ea dacă îi apeşi pe butoane.

– Ce grup, mă ce vorbeşti basme, ce butoane, de unde îţi vin ţie vorbele astea?

– De unde, de neunde, iată că am văzut şi noi, grupul de specialişti, cum ţi s-a pus pielea la vânt şi cum aia micii o cam luau la şuturi.

– Bine, bine , să zicem că ai dreptate dar acum nu mai are nimeni cutia şi nu mai ştie nimeni ce va mai fi în viitor şi atunci probabil că totul va fi altfel.

– Eu nu ştiu pe ce te bazezi dar atâta timp cât în pădure e vraişte şi lene şi pielea matale se va legăna între copaci la soare şi după câte ştiu nu-ţi place prea mult soarele.

– Eu zic, mai spuse zmeul că dacă pun laba pe cutia aia pot să şterg tot ce va fi în viitor şi să nu se mai întâmple nimic. Îi dau un Cancel de nu se vede!

– Adică matale spui ca dacă nu te mai uiţi în oglindă nu te mai vede nimeni! Hai că eşti chiar hazliu şi mă umpli de zâmbete largi!

– Păi nu crezi că este aşa? Dacă eu şterg viitorul din cutia aia el nu mai există!

– Aşa este, nu mai există în cutie dar în rest este la fel ca înainte şi chestia cu pielea la uscat rămâne valabilă.

– Auzi, eu cred că tu te-ai obrăznicit peste măsură şi mai bine te-ai duce să cauţi ceva de mâncare că se face de prânz.

– Te anunţ atunci că din acest moment intru în grevă japoneză şi trebuie să-ţi cauţi singur de mancare!

– Eu aşa ceva n-am mai auzit şi te rog să-mi spui ce faci după ce se termină greva asta japoneză, faci şi grevă chineză şi apoi olandeză şi după aia franceză?

– Nu frate! Eu nu am auzit decât de grevă japoneză şi trebuie să caut o batistă albă să mi-o leg de braţ şi să o vada toată lumea.

– Şi ce faci tu atunci când eşti în grevă din asta?

– Nu fac nimic, decât strictul necesar, probabil că dorm!

– Păi vezi ce prost eşti, de ce trebuie să faci grevă dacă tu oricum dormi toată ziua şi aşa!

– Dorm, dar nu e oficial, e că aşa vreau eu dar dacă sunt în grevă atunci dorm pe banii tăi!

– Care bani? Ce noi avem bani?

– Noi nu avem dar aşa spunea lumea în poieniţă că cine este în grevă doarme pe banii patronului!

– Vezi cum nu gândeşti de loc, asta înseamnă că dacă eşti în grevă nu te culci pe iarba ci obligatoriu stai pe o grămadă de bani care sunt ai patronului. Aşa e simplu, mai ales că noi nu avem bani şi eu nu sunt patron, deci nu poţi să intri în nicio grevă că nu ai pe ce!

– Probabil că nu am înţeles eu exact cum stă treba dar o să mă mai interesez şi o să-ţi comunic.

– Nu ai ce să-mi comunici că eu am înţeles foarte bine. Dacă atunci când esti în grevă tu doar dormi şi stai, atunci tu eşti în grevă de când te ştiu şi nu trebuie să mai intri în nimic!

– Nu cred că este aşa de simplu cum vrei s-o înfloreşti matale şi ai să vezi că dacă facem sindicat o să ai mari probleme!

– Alta acum! Asta ce mai e?

– Asta este atunci când toţi muncitorii dintr-o mare întreprindere se organizează şi se pun contra şefului.

– Şi cine face sindicat? Care muncitori?

– Adică eu ce sunt, nu sunt muncitor ucenic?

– Şi o să te aduni tu cu tine şi cu tine şi o să puneţi pădurea la cale, aşa să înţeleg?

– Înţelege ce vrei că eu nu ştiu încă ce şi cum se face dar o să mă informez şi ai să te trezeşti cu sindicatul la poarta atelierului.

– Dacă ai avea minte cât o găină ai vedea că atelierul nu are nicio poartă şi în pădure nu mai există alt muncitor angajat, că pe pitici nu-i pun la socoteală că ei muncesc din pasiune.

– Şi care e mă rog problema, ce nu pot să fac eu o poartă, uite cam pe acolo.

– Ce rost are să faci poartă dacă oricum poţi să vi pe unde vrei la atelier, din orice parte, tu nu te-ai gândit ce faci dacă eu îţi încui poarta şi nu mai ai pe unde să intri?

– Cum adică să n-am pe unde să intru, tu eşti dus cu capul!, o iau pe lângă poartă, că gard aici nu a fost niciodată şi nici nu va fi vreodată!

– Adică aşa vezi tu treaba, nici nu ai făcut bine sindicat şi îi încalci toate regulile? Eu cred că dacă nu intri pe poartă nu se cheamă că eşti în sindicat! Îţi baţi joc de orice regulă, eşti un indisciplinat, un pitic incorect, un răvăşitor de reguli şi nu meriţi să faci parte dintr-o organizaţie aşa mare şi cu un viitor aşa de luminos. Să-mi spui şi mie cum te-ai gândit să organizezi sindicatul, adică cine o să fie şef şi cine subordonat, că tu nu eşti decât unul singur.

– Să ştii că asta m-a frământat şi pe mine că m-am şi văzut şef dar fără nimeni în subordine sau pot fi un subordonat dar fără şef şi ce sens are? Cred că problema este mai complicată decât pare şi chiar m-am gândit că dacă nu vrei matale să ai o juma de normă de şef la sindicat, aşa peste program ca un hoby!

– Pe mine să nu mă faci hoby, că nu suntem aşa de prieteni, cu toate ca şi eu cred că ar fi cea mai bună soluţie, dar numai după program că dimineaţa avem de lucru, mai ales eu care sunt patron la atelier!

– Da şefu!, Numai după program, adică după ce terminam toate treburile, ieşim la poarta pe care o s-o facem şi strigăm lozinci în versuri, că aşa e modern!

– Şi cam ce vrei tu să strigam?

– Păi, m-am gândit la : Zmeule tu nu eşti bun şi te-oi lega de alun!

– Iar începi cu legatul de copaci! Eu aşa ceva nu strig!

– Atunci : Zmeule eşti o belea şi mi-e dragă pădurea!

– Partea cu pădurea îmi place dar eu nu strig chestia cu beleaua.

– Atunci zicem aşa: Zmeule ce-oi mai făcea că nu e nicio belea!

– Auzi tu, dar fără belea nu se poate?

– Ba da, să zicem: Zmeule eşti minunat, de tine ne-am săturat!

– Aşa mai merge deşi eu cred că şi mai corect este : Zmeule eşti minunat , de mâncat ne-am săturat!

– Care mâncat, zău aşa ? Râzi de noi! De unde mâncare?

– Auzi, dar nu putem să murmurăm doar o melodie, încet, de ce trebuie neapărat să strigăm, să deranjem, mai bine stăm în faţa porţii şi cântăm un

cântecel încet şi zicem că am făcut activitate sindicală, că tot nu interesează pe nimeni că dacă amândoi suntem după poarta atunci nu e nimeni în atelier care să audă protestele.

– Eu cred că ai perfectă dreptate şi cred că dacă doar ieşim şi tragem un pui de somn ostentativ şi plin de protest, după poartă e la fel de bine.

– Sigur e la fel, hai să facem acest deosebit experiment chiar acum . Uite eu trag o linie pe jos unde zicem că o să fie poarta şi ne aşezm dincolo şi tragem nişte agioase pe cinste, pline de proteste.

– Te-ai gândit foarte bine Zmeule că după câte ştiu eu începuturile luptei sindicale au fost din totdeauna extrem de dificile de-a lungul istoriei!

Aşa că împreună cu Piticul cel mare, după ce au stabilit pe unde vine poarta, au trecut dincolo de linie, ca şi cum ar fi ieşit din curte şi s-au tolănit cât erau de lungi pe iarbă şi s-au pus pe un dormit plin de indignare. Bineînţeles că toată această activitate făcea parte din lupta sindicală şi pentru ei acesta era lucrul cel mai important.

Băieţel Ciudăţel

Tot pe drum, tot pe drum.

Toată lumea mergea încolonată prin pădure fără să le mai pese de vreme sau de soarele care se ridicase bine pe cer.

– "Pe mine nu mă vede nimeni şi nu mă aude nimeni"!

S-a auzit deodată o fărâmă de gânduleţ, deabia şoptit.

– Tu ai auzit ceva?, se întoarse Frumosul Adeneus spre Iepuraşul Drăgălaşul.

– Am auzit ceva dar numai în capul meu şi am zis că am halucinaţii, că cine să vorbească aici cu noi prin gânduri?

– Aici ai dreptate, că numai cei din Laborator vorbesc aşa şi de Pădurea gândurilor am trecut aşa că nu se pune problema să auzim gânduri care plutesc prin aer, se pare că cineva chiar ne-a vorbit pe înţelesul nostru.

– "Ce-o fi cu fiinţele astea care merg pe potecă? De unde vin, or fi duşmanii mei sau prieteni?"

– Noi nu avem duşmani iar de prieteni avem mare nevoie, dar tu cine eşti şi de unde gândeşti cu noi?

– Ce interesant şi voi puteţi să comunicaţi cu mintea!

– Sigur că putem dar în primul rând am dori să ştim cu cine comunicăm.

– "Nu cred că vreţi să mă vedeţi că nu sunt o fiinţă foarte reuşită! Poate e mai bine să nu ne cunoaştem direct"

– Pentru noi orice fiinţă este un mare succes al creaţiei universale, aşa că nu ai de ce te teme şi poţi să-ţi faci apariţia.

– "Eu sunt apărut şi sunt chiar în faţa voastră, deci nu prea am cum să apar mai mult!"

– Eu nu cred că vorbeşti serios că în faţa mea nu sunt decât doi pomi groşi şi altceva nimic iar dacă mă uit pe sus, printre crengi, nu văd nimic mai mult.

– "Eu nu sunt de loc pe undeva pe sus ci chiar stau rezemat de copacul din drepta ta, aproape că poţi să mă şi atingi"

Frumosul Adeneus s-a apropiat foarte mult de baza copacului şi în acel moment a avut senzaţia că distinge ceva care parcă făcea parte din scoarţa lui dar şi părea că se mişca uşor şi se balansa în stânga şi dreapta. Fiinţa respectiva părea a fi chiar pomul!

– Parcă văd ceva, zise Frumosul dar nu mi-e foarte clar, că pomii nu vorbesc prin gânduri, tu nu poţi să vi mai aproape de mine, ?

– "Ba pot dar nu vreau să te sperii!"

– Stai liniştit că eu nu pot fi speriat!

– "Dar cei care sunt cu tine nu vor avea vreun şoc?"

– Nimeni din cei prezenţi nu mai poate fi şocat de nimic aşa că poţi să te apropii de noi.

– "Bine!"

În următorul moment părea că scoarţa copacului a început să se mişte şi să se unduiască de parcă cineva ar fi respirat chiar sub ea, iar la o înălţime potrivită, s-a deschis un fel de ochi şi o fiinţă nemaiîntâlnită şi foarte diferită de tot ce era cunoscut, a început să se desprindă de pom şi să se apropie încet de Frumosul Adeneus. Chiar că nu ştiai ce să crezi deoarece personajul părea ceva cu totul special, semăna leit cu o bucată din scoarţa copacului, era potrivit de statură şi corpul lui, absolut plat, era complet acoperit de un fel de muşchi identic cu cel care creşte pe orice copac din pădure. Acesta era motivul pentru care el nu putea fi văzut atunci când statea rezemat de copac pentru că se identifica cu el.

Era întradevăr ceva foarte ciudat. Nu era nici mic dar nici înalt. Capul lui era la fel de plat ca şi corpul, parcă era o coală de hârtie sau poate din carton gofrat şi avea un ochi pe faţă, acolo unde ar fi trebuit să fie fruntea şi apoi au văzut că mai are unul la fel şi la spate. In realitate, datorită faptului nefiresc că faţa lui era extrem de subţire au constatat că fiinţa nu avea decât un singur ochi în faţa, care

se întorcea peste cap şi privea şi în spate. Omuleţul, căci asemănarea lui cu un om era mult mai mare decât aceea cu o plantă, nu avea gura acolo unde o are toată lumea ci chiar pe burtă şi în ea avea şi dinţi şi limbă. Cu acea gură el nu vorbea de loc.

Urechile lui semănau fiecare cu o jumătate de foaie în formă de ureche şi dacă nu le folosea se pliau la spate ca şi coperţile unui dosar. Pe partea de sus a capului era un fel de pâlnie care se deschidea şi se strângea ca o floare. Atunci când era strânsă părea că are un fel de mugur pe cap. Arăta destul de puternic şi avea două braţe care nu semănau de loc unul cu altul. Se puteau observa foarte bine fibrele muşchilor care se ancorau de corpul plat. Dreptul era aproape ca la oameni dar stângul era mult mai lung, că dacă vroia putea să-l târască pe jos sau să-l tragă după el. Ce era cu totul deosebit era faptul că această mână stângă nu avea degete ci un fel de tentacule ca la o caracatiţă, cu care micuţa fiinţă aduna crenguţe, frunze, apuca ghindă de pe jos şi o punea apoi în mâna dreaptă şi multe altele. Aveai senzaţia că acest braţ este telescopic şi avea mereu rezerve de lungime. Nici nu-ţi dădeai seama la ce distanţă putea ajunge. Aveai impresia că se putea înveli cu el.

– Sincer să fiu nu cred că vreunul din noi a mai văzut până acum o astfel de fiinţă, aşa că am să te rog să ne spui ceva despre tine, cum te cheamă şi de unde ai apărut şi de ce nu am mai văzut pe nimeni din neamul tău, până acum?

Bineînţeles că toată discuţia se purta numai şi numai în gând.

– Pentru că puteţi să înţelegeţi vorbirea în gând presupun că şi voi veniţi tot de la Laborator?

– Aici ai perfectă dreptate că de acolo venim, dar tu?

– Eu sunt şi nu sunt un produs al laboratorului pentru că sunt mai mult un rezultat al plictiselii celor de acolo.

– Nu prea înţelegem despre ce e vorba şi dacă vrei te rog să fi mai explicit şi să ne dai mai multe detalii, spuse şi Iepuraşul drăgălaşul.

– O să încep cu începutul, cu experienţele ce se făceau la Laborator.

– Te ascultăm cu mare atenţie.

Toţi se aşezaseră în jurul acestei apariţii şi se pregăteau să-l asculte, minunându-se de ceea ce vedeau.

– După cum se cunoaşte, continuă fiinţa, acolo ei aveau tot felul de programe de experimentat şi asta se întâmpla chiar înainte de a se începe fabricarea roboţilor.

– Adică înainte chiar de a mă fabrica pe mine! Zise şi Roboţel.

– Chiar cu mult mai înainte că după cum arăţi eşti dintre primele prototipuri! Ei munceau în laborator şi dacă li se părea că un experiment nu este reuşit aruncau toate substanţele utilizate în containerul de gunoi. Ei nu ştiau atunci că aceste experimente sunt de foarte mare durată şi nu se termină repede niciodată. Pentru că era prima dată când făceau aşa ceva şi se grăbeau ei nu

puteau aprecia durata fiecărui procedeu şi de multe ori îl considerau nereuşit şi atunci aruncau toate substanţele uneori chiar cu puţin timp înainte de finalizarea experimentului şi apoi o luau de la capăt. Toate deşeurile erau aruncate şi depozitate, din motive de mediu, într-un container special.

– Tot nu vad legătura cu apariţia ta pe lume! Îi spuse Frumosul Adeneus.

– Acum e simplu de înţeles, în acel container toate substanţele stăteau si se combinau, fără grabă, cum se nimerea fără să le deranjeze nimeni şi aşa apăreau tot felul de ciudăţenii sau chiar fiinţe. Aşa s-a întâmplat că pe mine m-a născut containerul! El este mama mea, dacă pot să mă exprim astfel!

Se pare că înaintea mea primul născut a fost şoricelul cu pene şi cu aripi care a şi zburat şi nu l-a mai văzut nimeni. Se povestea prin zonă că s-ar fi aciuat printre lilieci unde a ajuns foarte respectat pentru că avea ochi de văzut. Noaptea însă, statea locului că se lovea de toţi copacii.

Melcul cu blană de arici se pare că a fost creeat cu puţin înainte de apariţia mea. El a ajuns până la urmă să stea chiar cu aricii pentru că ei sunt foarte înţelegători cu alte animăluţe şi le-a plăcut că şi el avea acele tot pe dinafară.

Miscoandra Blănoasă a aparut chiar înaintea mea. Era un fel de ghem de blană care s-a declarat Miss container dar pentru că nimeni nu ştia ce înseamnă asta nu au băgat-o în seamă şi atunci s-a supărat şi a plecat pentru totdeauna, se pare, ziceau unii că încă îşi mai caută perechea. Ea nu ştie ce e aia un unicat.

Imediat după mine s-a născut Bâzdroca Zdrulă care era un fel de bilă de bowling foarte diferită de orice. Ea dacă dorea să privească în dreapta deschidea un ochi pe partea aia, sau în sus sau pe ce parte dorea. Dacă vroia să apuce ceva din stânga scotea ceva ca o o mână pe partea stângă. Niciodată nu ştiai dacă sta în picioare sau cu capul în jos că ea mai mult se rostogolea. Aşa a şi plecat într-o dimineaţă când şi-a dat drumul la vale şi nu a mai văzut-o nimeni. Multă vreme s-a zvonit că a ajuns bonă pentru puii de râme dar nimeni nu a înţeles de ce. E drept acum că ori de câte ori se rostogolea prin iarbă apărea plină de râme peste tot. Probabil că în timp s-a ceeat şi o simpatie reciprocă. Cele două Mogârle erau iniţial siameze lipite cot în cot dar după ce au încercat să treacă peste un copăcel s-au dezlipit şi pentru că nu puteau să trăiască aşa s-au legat cu o sfoară una de alta şi aşa au şi plecat în lume.

Pentru mine au fost încercate în Laborator tot felul de experienţe care să ducă la realizarea celui mai eficient personaj, din pădure. De asta am gura pe burta ca să nu mai piardă timpul mâncarea să circule prin gât şi prin intestine. La fel şi la picioare o să vedeţi că nu am degete că s-ar fi constatat că spălatul între ele ocupă foarte mult timp. Dar în momentul în care au observat din embrion că braţul stâng nu se mai opreşte din crescut m-au considerat un rebut şi m-au dat la container. Restul a ieşit din amestecul de la gunoi, capul, ochiul mobil, simţul mirosului pe tălpi şi pe picioare iar auzul parabolic. Tot acolo mi-a apărut şi pâlnia de pe cap.

– Da asta ce face?

– E chiar o pâlnie şi în ea îmi adun apa de ploaie sau care cade din rouă că nu pot să beau cu gura de pe burtă decât ce mi se mai scurge pe piept dar nu e foarte higienic.

– Dar cum te cheamă pe tine sau cum vrei să-ţi zicem noi?

– Eu nu am primit un nume la naştere că nu aveam de la cine şi atunci m-am gândit că trebuie să-mi zic într-un fel. La Laborator toţi mă strigau " rebut, rebut" dar mie nu mi-a plăcut numele ăsta. Aşa că mai întâi am văzut că sunt băieţel şi mi-am spus chiar Băieţel iar apoi am văzut ce ciudat se uitau la mine toate fiinţele pădurii şi mi-am spus Ciudăţel. Deci acuma, în mintea mea, mă cheamă Băieţel Ciudăţel, nu sună cine ştie ce dar asta este! M-am gândit, la un moment dat, să mă cheme Voinicel dar după ce m-am privit mai atent într-o baltă mi-am dat seama că era un nume cam exagerat.

– Noi o să-ţi spunem chiar aşa, Băieţel Ciudăţel, dacă nu te superi, pentru că acum chiar asta eşti, dar ce mănânci tu?

– Orice, iarba, frunze, crenguţe, muguri, rădăcini, orice numai din vegetale că nu sunt vânător de alte animale.

– Dar de ce nu poţi să vânezi, nu te pricepi?

– Ba din potrivă, pot vâna orice animal deoarece dacă mă lipesc de un copac eu sunt invizibil pentru alţii şi numai mirosul m-ar fi putut da de gol dar m-am nascut fără niciun fel de miros, cu toate că am stat într-un container de gunoi, după ce m-a spălat o ploaie sau două, eu nu mai miros a nimic şi asta este un mare avantaj. Aşa cum eu nu vreau să fac rău niciunei fiinţe nici nu doresc ca cineva să-mi facă vreun rău.

– E foarte frumos cum gândeşti şi faptul că nu vrei să faci rău nimănui este chiar remarcabil.

– Nu numai că nu fac rău nimănui dar am obsevat că fac numai bine.

– Cum adică?

– Nici eu nu mi-am dat seama la început dar cu timpul am observat că atunci când ating orice fiinţă care suferă sau orice planta imediat ea se face bine sau capătă putere şi creşte mai departe. Prima experienţă a fost cu un şoricel, care s-a aşezat chiar lângă mine şi pe care l-am mangâiat că avea picioruşul rupt şi am vazut că s-a îndreptat şi s-a reparat imediat. Parcă a făcut scântei atunci când l-am atins. Nu pot să fac asta decât cu braţul stâng şi de aceea l-am numit braţul meu vindecător.

La început am vindecat animale micuţe care s-au aşezat aproape de mine dar cu timpul s-a dus vestea că pot să vindec şi acum au început să vină la mine şi alte animale mai mari sau chiar păsări care au păţit diferite răni sau lovituri. Toate se fac bine imediat ce le ating cu braţul stâng. Când sunt mai multe animale atunci îmi lungesc mâna şi o pun peste toate odată şi tot le face bine. Acum nu se mai sperie nimeni de mine şi toţi sunt convinşi că aşa trebuie să arate o fiinţă vindecătoare.

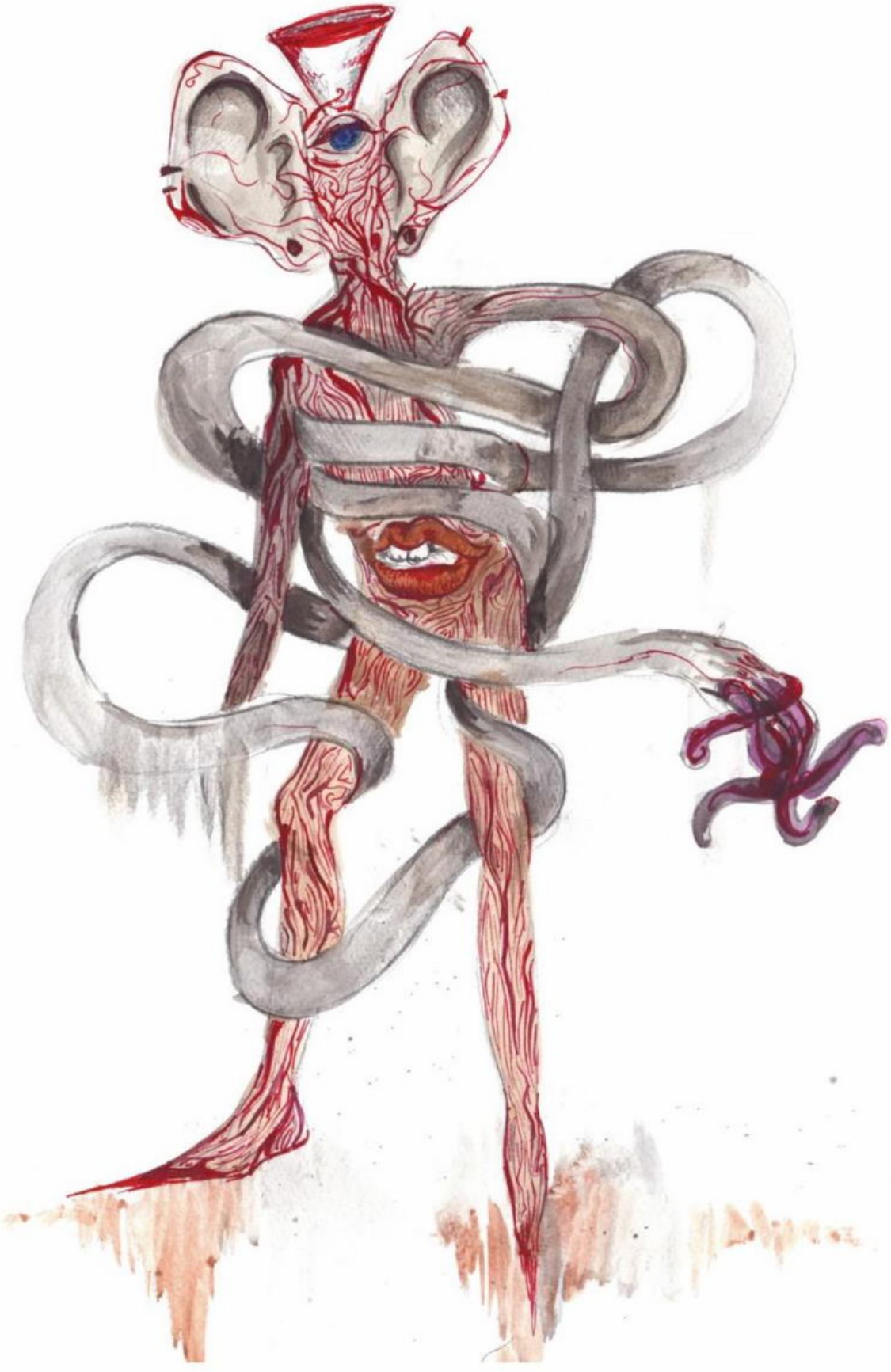

Băieţel Ciudăţel / Ilinca Gavriliţă

– Dacă vrei poţi să vi cu noi că în orice parte de pădure ai merge sunt fiinţe care au nevoie de ajutor.

– Vin cu voi cu cea mai mare plăcere că sunteţi singurii cu care pot să schimb şi eu o vorbă în gând.

– Va fi o plăcere să mergem împreună şi dacă cineva va povesti despre tine cuiva poţi să devi chiar personaj de basm şi să locuieşti cu noi oficial în Pădurea basmelor îi transmise Frumosul Adeneus.

– Bine, atunci, sunt sigur că am să vă fiu de folos şi nu am să vă fac de râs oriunde vom merge. Sper să reuşesc să mă ţin după voi că am văzut că unul ţopăie, altul pluteşte, se mai şi zboară !

– Nu cred că o să avem probleme iar dacă te simţi mai obosit poţi să te urci pe porcul mistreţ că eşti uşurel nu ca mine din oţel! Zise şi Roboţel încântat de rima găsită.

Varfalele Gorona şi Masota au ascultat tot dialogul lor cu Baieţel Ciudăţel şi după ce au văzut prin ochii lui Roboţel cum arăta acesta şi-au spus : Uite dragă şi noi care credeam că suntem cele mai ciudate fiinţe, acum mă simt cam pe locul doi!

Ele au urat prin gând " drum bun tuturor"!

Aproape de pădure.

Era o zi caldă de vară, totul era înverzit, ciripitul păsărilor umplea văzduhul şi toţi erau fericiţi că simţeau apropierea de Pădurea Basmelor.

– "Cred că simt o prezenţă străină de grupul nostru" Se auzi un gând venind de la Băieţel Ciudăţel.

– Păi cum adică, simţi o prezenţă, nu o vezi?

– Nu o văd dar o simt, v-am spus că eu nu ştiu din ce sunt făcut şi mereu observ că pot să fac anumite lucruri la care nici nu m-am gândit.

– Şi acum, mai concret ce simţi. E ceva de rău?

– Nu, în niciun caz nu simt o primejdie ci mai mult o stare de bine, dar care nu vine dintre noi ci de undeva din apropiere. E ceva foarte puternic! Dar şi foarte plăcut în acelaşi timp.

– Simţi că e o fiinţă?

– Absolut o fiinţă, că nicio plantă nu poate să emită o aşa forţă!

– Dar de ce crezi că nu apare la vedere?

– Cred că din cauza mea că nu ştie cine sunt şi cred că i se pare tare ciudat ca un fel de foaie să se plimbe împreună cu voi pe potecă. Dacă stau din profil aproape că nu mă vad aşa de îngust sunt pe cant.

– "Eu cred că v-aţi mirat destul"

– E Splendidul Samurg, e gândul lui! Se treziră strigând toţi odată.

– Şi iată-mă! Se auzi chiar vocea Splendidului şi în faţa lor, în următoarea clipă se arătă în toată splendoarea şi măreţia lui Splendidul Samurg. Mă bucur să văd că sunteţi bine şi că nu aveţi probleme cu drumul.

– Dar am avut o mulţime de probleme şi o să te miri tare mult atunci când o să ţi le povestim.

– Nu trebuie să-mi povestiţi nimic că am fost mereu lângă voi dar nu m-aţi simţit, a trebuit să va întâlniţi cu scoarţa asta ca un cartonaş ca să aflaţi de existenţa mea. E chiar simpatic Băieţelul ăsta!

– Dar de ce nu ai venit cu noi până acum, unde ai fost?

– Am cam umblat de colo până colo şi am fost şi am transmis mesaje şi în Lumea Puternicilor Vreau să vă spun că sunt foarte mulţumiţi de cum decurg treburile. Când am revenit am văzut că v-ati făcut un prieten nou şi am stat să văd ce hram poartă ca să ştiu dacă vă este prieten sau nu. La cea mai mică primejdie l-

aş fi evaporat dintre voi pentru totdeauna, dar acum m-am convins că este plin de intenţii bune cu toate că nu ştiu unde le ţine, că pare foarte fragil!

Splendidul Samurg se prezentase în toată splendoarea lui avand chipul şi înfăţişarea reală fără să se ascundă cu nimic. Băieţel Ciudăţel îl privea cu mare admiraţie şi nu se mai sătura de ceea ce vedea. Trupul acoperit cu pene şi capul ca de pasăre îl uimeau peste măsură. El nu întâlnise până acum fiinţe atât de impunătoare şi de plăcute. Ochiul lui îl privea de jos în sus şi foaia lui de cap se lăsase pe spate ca să-l cuprindă cât mai mult. Pentru el Splendidul Samurg părea un uriaş mai ales că el habar nu avea nimic despre Distinsul Acemones pe care îl credea un biet iepuraş simpatic sau despre Înţeleapta Ceconă.

– Pentru că nu mă pot înfăţişa aşa cum sunt între fiinţele din pădure am să mă fac nevăzut dar am să fiu mereu lângă voi pentru că aşa cum v-am promis voi avea grije permanentă să nu se întâmple nimic rău, aşa cum văd că se petrece în acest moment cu acest vultur care ne dă târcoale!

Abia atunci au văzut că deasupra capetelor lor se învârtea în cercuri din ce în ce mai mici un ditamai vulturul care părea pregătit să atace în orice moment.

– Lăsaţi-l pe mâna mea, se auzi gândul lui Băieţel Ciudăţel!

Toată lumea se uita la el, cât era de mic şi nu înţelegea ce vrea să facă dar în următoarea clipă au înţeles. Vulturul începuse să coboare în picaj exact spre Bufniţa cea ochioasă care i se părea o pradă bunicică pentru masa de seara, fără să ştie că aceasta nu putea fi atinsă de nimeni. Băieţel Ciudăţel, care nici el nu ştia nimic despre Bufniţă stătea liniştit şi toţi au avut impresia că nici măcar nu mai era atent la ce se întâmpla în jurul lui. În momentul în care vulturul a deschis ghearele şi a început să frâneze din aripi pentru a-şi apuca prada în atacul final, mâna stângă a lui Ciudăţel s-a ridicat ca un fulger, s-a îndreptat spre vultur şi a ţâşnit pur şi simplu spre acesta lungindu-se la nesfârşit cu tentaculele desfăcute fără ca el să mai poată face nimic. Într-o fracţiune de clipă a fost prins ca într-o plasă, adus pe sol şi fixat pe spate cu ochii speriaţi şi ciocul încercând să se apere şi să rupă legaturile. Aripile şi gharele îi erau complet imobilizate de strânsoarea tentaculelor care îl cuprindeau. Nu se mai auzea decât un ţipăt sugrumat de pasăre îngrozită.

Băieţel Ciudăţel se uita la el fix fără să-şi mute privirea din ochii vulturului. După ce acesta a ţipat cât a putut încercând să scape din strânsoare toţi au rămas cu gura căscată când l-au auzit pe Băieţel, care se aplecase mult deasupra capului de vultur şi îi umbrise privirea cu corpul lui şi-a desfăcut urechile şi a început să ţipe exact pe limba păsăroiului ba chiar mai tare şi mai vehement decât el. Părea mult,mult mai supărat! În prima clipă pasărea părea ca lovită de trăznet, cu ochii largi plini de mirare, dar apoi s-a înmuiat complet şi a lăsat capul în jos plin de umilinţă. Se pare că lecţia nu a durat mult.

După ce a mai ţipat o vreme la el, exact în graiul lui, Băieţel Ciudăţel a desfăcut tentaculele din jurul vulturului şi l-a eliberat complet pe pământ. Toţi au considerat gestul lui foarte imprudent! Dar vulturul şi-a desfăcut larg aripile şi înainte de a-şi lua zborul şi a se pierde în înaltul pădurii, au avut vaga senzaţie că

păsăroiul a făcut un fel de plecăciune plină de respect, mai întâi în faţa lui Băieţel Ciudăţel şi apoi spre toţi ceilalţi.

Deoarece toată lumea rămăsese uimită, Băieţel Ciudăţel le-a gândit:

– Am uitat să vă mai zic că tot umblând prin pădurea asta am învăţat mai multe graiuri de animale şi de păsări.

– Felicitări, îi transmise tot prin gând frumosul Adeneus, probabil că o să ne mai surprinzi cu talentele tale. Eu credeam că nu poţi să scoţi niciun sunet! Pe unde ai ţipat aşa de tare, cu aşa un volum?

– Prin urechi, nu v-am spus că eu am fost făcut cu economie. La mine sunetele intră prin urechi şi tot pe acolo şi ies, nu trebuie să consum două organe pentru un singur lucru. Din păcate nu pot să fac decât imitaţii. Am înţeles că voi nu auziţi nimic cu gura cu toate că vorbiţi cu ea. Sunteţi tare ciudaţi! Câte odată şi eu sunt surprins de ce pot să fac. Probabil că eu nu sunt făcut după niciun principiu care să mă limiteze la ceva, cineva ar putea spune că sunt un fel de colecţie de CIPURI şi am foarte multe înregistrari, cred că din această cauză şi capul meu arată ca o cartelă sau ca un CARD. Dar cred că voi nu aţi auzit de aşa ceva. Hai să ne vedem de drum!

–

Băieţel Ciudăţel prinde vulturul / Ilinca Gavriliţă

– Voi fi mereu lângă voi! Se auzi în capul tuturor mesajul Splendidului Samurg în timp ce imaginea acestuia se estompa şi dispărea complet. Mai întâi s-a făcut transparent şi toată lumea a putut să zărească prin el copacii şi crengile din spate iar apoi, imediat, a dispărut total unduind aerul şi doar Băieţel Ciudăţel îi simţea prezenţa şi îi va ţine la curent, de acum în colo, pe ceilalţi.

Au mers ei ce au mers şi tocmai când credeau că sunt singuri au văzut în depărtare o namilă de zmeu care se părea că studiază ceva în mijlocul unei poieniţe. Mare le-a fost mirarea atunci când şi-au dat sema că în faţa lor era chiar Zmeul cel rău, care de fapt era foarte bun, dar aşa îl chema pe el de când s-a născut. Imediat ce i-a văzut zmeul s-a oprit din studiu şi-a ridicat capul şi a rămas cu privirea la ei.

– Dar ce surpriză! Pe tine parcă te cunosc de undeva, zise el uitându-se la Frumosul Adeneus, Semeni foarte mult cu băiatul ăla din Pădurea basmelor de zicea că e Făt-Frumos, numai că tu eşti mult mai impunător şi mai bărbat nu un terchea berchea aşa cum ajunsese el. Uite şi pe Iepuraşul drăgălaşul şi Bufniţa, ce de lume bună a venit pe la mine! Văd că aveţi şi alţi invitaţi.

– Îţi mulţumim pentru vorbele frumoase de primire bunule Zmeu rău şi dacă vrei să şti eu sunt chiar Făt-Frumos pe care îl ştiai numai că m-am schimbat şi m-am mai maturizat.

Frumosul Adeneus nu a vrut să-l sperie pe zmeu cu noile lui puteri şi s-a gândit că e mai bine să-l ia cu încetul.

– Vreau acum să-ţi prezint şi pe ceilalţi prieteni ai mei şi unul dintre ei este porcul mistreţ, cu care cred că te-ai mai văzut prin pădure, iar el este Roboţel frumuşel, o rudă de-a mea venită din America, pe cel care seamănă cu un fel de ambalaj îl cheamă Băieţel Ciudăţel şi te anunţ că el nu vorbeşte decât la ocazii speciale dar aude tot ce vorbim noi şi înţelege tot.

– Întradevăr sunteţi o echipă pe cinste şi Băieţelul Ciudăţel este clar o apariţie nemaivăzută. Va intra cu siguranţă în lumea basmelor. Dar unde mergeţi aşa cu alaiul?

Toţi stăteau liniştiţi şi ascultau dialogul dintre Frumosul Adeneus şi Zmeul cel rău şi se bucurau că au întâlnit prima fiinţă din Pădurea Basmelor.

– Acum ne întoarcem dintr-o lungă călătorie şi ne bucurăm că te-am întâlnit că poţi să ne mai spui care mai e treaba prin pădurea noastră.

– Cu mare plăcere stăm de vorbă şi am să vă spun tot ce ştiu cu toate că eu nu am mai fost de mult prin Pădure datorită multiplelor mele activităţi.

– Da cu ce te ocupi , în special şi de ce nu ai mai fost prin Pădure?

– Acum fac numai muncă de cercetare şi asta îmi ia tot timpul, iar în Pădure nu am mai fost deoarece Zmeul cel bun a aranjat toate treburile în aşa fel încât să plec şi să nu mai aibă nimeni nevoie de mine. E drept că şi eu m-am lăsat păcălit

dar acum mi-a venit mintea la cap şi m-am apucat de treburi serioase. Uite acum studiam albinele, să înţeleg şi eu cum de pot zbura atât de multe odată fără să se ciocnească una cu alta. Este ceva absolut miraculos ceea ce se întâmplă, ai impresia că fiecare are o hartă de zbor şi care este corelată cu toate celelalte zboruri şi pe rând aterizează exact în locul liber pentru miere. Cred că au un fel de centru de comandă dar nu văd niciun turn de control.

Noi în pădure ne mişcăm foarte încet şi tot mai dăm cu botul unul de altul, dar ele la viteza lor de mişcare nici măcar nu se ating în zbor. Ideea ar fi ca şi animalele din pădure să se mişte la fel de repede ca albinuţele în zbor şi să nu se întâmple niciun fel de accidente. Vă daţi voi seama ce repede s-ar putea culege zmeura sau murele sau chiar merele de pădure la aşa o viteză. Totul ar dura câteva clipe şi apoi toate fiinţele ar sta la soare să se odihnească. Ce părere aveţi?

– E clar că ai foarte multă treabă şi eşti ocupat până peste cap, dar ce mai face Zmeul cel rău, ce mai şti de el?

– Moare de foame, că mie şi milă de el în ce hal a ajuns, parcă e o blană mişcătoare fleşcăită şi fără conţinut.

– Păi nu e el stăpânul absolut al pădurii, nu face el ce vrea, cum de a ajuns în aşa hal?

– Nici pe Piticul cel mare nu mai poate să-l pună la treaba iar ceilalţi nu îl mai ascultă oricum că toată lumea s-a lenevit şi cu regulile lui toţi mor de foame, dar fericiţi!

– Da tu ce crezi că ar trebui făcut dacă ar veni cineva care doreşte să schimbe ceva?

– E foarte simplu, fiecare fiinţă trebuie lăsată să facă ceea ce ştie mai bine şi ce a învăţat de generaţii întregi şi totul va reveni la normal. Păsările să facă cuiburi, hârciogii să adune hrană, castorii să facă baraje, cârtiţele să sape galerii şi să le umple cu mancare, adică toţi ştiu ce au de făcut şi trebuie doar ca cineva să-i lase să-şi facă treaba. Cine vrea să conducă Pădurea trebuie să aibă grije ca toată lumea să muncească şi să se aprovizioneze pentru iarnă. Singurul care o să fie tot mereu leşinat de foame o să fie greierele că şi el are aceiaşi pasiune pe care am avut-o eu cu muzica, el cântă şi face foamea. Nici furnicile nu au reuşit să-l schimbe. E greu să trăieşti numai din muzică!

– Noi îţi multumim foarte mult pentru veştile pe care ni le-ai dat şi acum o să te lăsăm să-ţi vezi de treabă şi o să mergem mai departe, dar de Alba ca Zăpada ce mai şti?

– Ea e fată serioasă chiar dacă, după cum spun unii se mai gândeşte la tine şi speră să te mai vadă, îşi vede de treburile ei şi nu duce lipsă de nimic. Toţi piticii sunt foarte mulţumiţi de ea şi o iubesc enorm. Dacă zici că te-ai schimbat şi cam aşa se vede, s-ar putea să mai ai unele şanse să te primească în vizită.

– Noi îţi dorim succes la cercetarile pe care le faci deşi avem mari îndoieli că în pădure poate cineva să imite albinele, dar acum o să mergem mai departe spre atelierul Zmeului cel Bun.

– Drum bun dar să ştiţi că după al nouăle-a copac, pe dreapta, e Baba Cloanţa care o să vă sară în faţă să vă sperie, aveţi grije să nu călcaţi pe ea că şi aşa e slabă ca o frunză.

– Putem să ocolim locul dacă este nevoie!

– În niciun caz că atunci baba rămâne fără activitate şi poate să-şi piardă şi locul de muncă. Acum dacă tot aţi venit speriaţi-vă şi voi oleacă să o faceţi fericită.

– Aşa vom face!

Au plecat cu toţii pe potecă mai departe şi erau foarte atenţi să nu o sperie ei pe Baba Cloanţa. Totul s-a întâmplat chiar aşa cum a zis zmeul. În momentul în care au ajuns în dreptul copacului cu pricina, Baba Cloanţa a sărit drept în faţa lor şi a început să se sâsâie şi să dea din mâini ca o disperată.

Ce a urmat nu i-a trecut babei prin cap nici în visele ei cele mai frumoase. În primul rând că în momentul în care i-a vazut pe toţi ea s-a speriat şi a vrut să fugă dar în clipa următoare a văzut cum Roboţel, cade lat în iarbă, Iepuraşul drăgălaşul se întinde pe jos ca leşinat, Frumosul Adeneus rămâne pironit locului ca o statuie, porcul mistret cade de se zgudie toată pădurea iar ceva tare ciudat se lipeşte de copacul ei şi dispare. Pe Bufniţa cea ochioasă nu avea cum s-o vadă că era mult deasupra ei şi se amuza de spectacolul pe care îl dădea toată echipa.

– Maaaamă!" Ce bună sunt!" Îşi spuse baba uimită şi încântată să vadă cum a doborât ea o armată întreagă doar cu un şuierat şi o bălăngăneală de mâini. " Probabil că mi-au crescut forţele dacă m-am antrenat mereu, sper că nu i-am omorât!" Încă se uita la efectul puterilor ei şi se minuna. În acel moment Frumosul Adeneus îşi îndreptă privirea spre ea şi cu voce prietenoasă îi

– Mă bucur că te văd Babo! Tot mai munceşti ? Cred că eşti singura care mai face ceva în pădurea asta.

– Să nu-mi spui că tu eşti Făt Frumos, că tare chipeş şi mândru te-ai mai făcut! Să nu-ţi fie de deochi!

– Eu am fost cine zici matale dar acum mă numesc Frumosul Adeneus şi ai dreptate cand zici că m-am schimbat că a trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut şi s-au întâmplat multe.

– Da pelerina aia care te face invizibil ai găsit-o, că parcă după ea ai plecat?

– Aia a fost o păcăleală şi din cauza ei era să am mari necazuri dar am avut noroc de prieteni buni care m-au ajutat să mă întorc.

– Eu zic că mai bine e chiar să te întorci şi să te duci în altă parte că dacă te prinde Zmeul cel bun, te face arşice şi nu mai alege nimic Albă ca Zăpada din tine!

– Asta mai rămâne de văzut, eu zic să stai liniştită că nu mai sunt cel ce am fost şi se pare că nici zmeul nu mai are atâta autoritate.

– Aici ai dreptate că şi eu l-am văzut într-o zi cum căuta mere pădureţe pe jos iar Piticul cel mare râdea de el de după atelier, oricum e încă primejdios. Pe mine m-a tăiat de la prima de primăvară că nu mi-am făcut norma de sperieturi, ba mai mult m-au reclamat nişte pui de veveriţă că mai mult îi fac să râdă decât

să-i sperii. Dacă animalele din pădure ar fi de treabă ar trece fiecare măcar odată pe lângă copacul meu să mă ajute să-mi fac şi eu planul. Am pus şi indicatoare turistice dar tot degeaba că nu mai vine nimeni pe aici.

– Da, eu tot nu înţeleg de ce nu ieşi matale la pensie şi mai munceşti la vârsta pe care o ai acum când eşti o babă adevărată.

– Vai de păcatele mele, cum să mă las de serviciu când sunt datoare la Zmeul cel bun încă multă vreme de acum în colo!

– Da cum ai ajuns tu să-i fi datoare zmeului, cum te-a păcălit?

– Nu m-a păcălit cu nimic, că el e foarte corect, doar mi-a zis că ăsta e copacul lui dar mi-l dă mie şi mă lasă să stau după el şi eu o să mă achit de treaba asta muncind mereu, că zice că ceea ce fac eu face bine la activitatea de promovare turistică.

– Măi babo, dacă zmeul îţi zicea că îţi mai dă zece copaci ce făceai, munceai zece vieţi, nu vezi că şi-a bătut joc de tine, tu nu şti că niciun copac din pădure nu-i al lui?

– Aşa ceva n-am mai auzit şi te rog să fi mai respectuos cu şeful meu! Cum adică nu-i al lui din moment ce el, cu gura lui, mi-a zis că-i al lui şi mi l-a dat mie!

– Babo, zmeul nu ţi-a dat nimic că nu avea de unde, copacii sunt ai pădurii, în realitate tu nu ai nicio datorie faţă de el! El cu ce te plăteşte? Ţi-a dat factură?

– Nu ştiu despre ce făcătură vorbeşti dar el mă plăteşte cu mere pădureţe!

– Cum adică? Din astea care sunt cu grămada pe jos peste tot?

– Chiar cu astea!

– Şi tu de ce nu-ţi culegi singură merele de pe jos că sunt peste tot?

– Cum să le culeg dacă nu sunt ale mele! Ce eu sunt hoaţă? Să mă apuc de furat la vârsta mea?

– Proastă eşti babo! Merele de pe jos sunt ale celor care le culeg nu ale zmeului. Hai să trăieşti şi să înfloreşti că ne-ai umplut capetele cu înţelepciunea ta! Sperăm să nu se ia ! La revedere!

– Să mai treceţi pe la mine că eu nu plec nicăieri!

Au plecat cu toţii mai departe şi după o vreme Frumosul Adeneus le-a zis:

– Poate e bine să ne mai oprim undeva şi să ne sfătuim ce facem mai departe că umblăm de dimineaţă şi oricum nu mai avem mult şi ajungem la atelierul Zmeului cel Bun.

– Şi eu zic că nu ne strică o pauză de lucru să vedem cum stăm şi ce vom face. Mergem cu toţii în alai sau ne împărţim pe mai multe grupuri şi fiecare să-şi vadă de sarcinile lui. Mie nu mi-ar strica un mic pui de somn, zise şi Iepuraşul drăgălaşul.

– Voi tot vorbiţi şi nici nu vă daţi seama că cineva vă ascultă toate vorbele, se auzi gândul lui Băieţel Ciudăţel.

– Cine să ne asculte că suntem singuri şi nu e nimeni străin pe lângă noi! Zise Roboţel, privind foarte atent în jurul lor.

– Atunci ăsta ce e? Se auzi iar Băieţel Ciudăţel!

Toată lumea se uita dar nu înţelegea nimic, nu se vedea nicio mişcare deosebită.

– Ăsta cine? Ce e? Întrebă şi Bufniţa cea Ochioasă.

– Cel pe care îl ţin eu în mână!

Atunci au observat că mâna stângă a lui Băieţel Ciudăţel nu era cu ei ci se vedea lungită undeva spre marginea pădurii, înfiptă într-o tufă de brusture.

– Nu vrei să ne faci plăcerea şi să ne arăţi ce ai în mână?

– Desigur, se auzi gândul lui Băieţel şi mâna lui a început să se scurteze şi să se tragă spre lumina din poiană. Era clar că în tentaculele ei era prins ceva care tremura, dar nimeni nu prea putea să vadă despre ce e vorba până ce acestea nu s-au desfăcut puţin şi dintre ele a apărut mai întâi o căciuliţă şi apoi roşu ca focul şi agitat nevoie mare cu ecusonul ridicat la vedere, ca poliţia americană,îşi scoase capul şi Piticul spion.

– Imediat să-mi dai drumul că altfel te reclam peste tot! A început el să ţipe imediat ce i-a revenit graiul.

– Să-i spună cineva acestui copilaş că nu are unde să mă reclame că încă nu a apărut Carta cu drepturile piticilor şi nici nu cred că va apărea aşa curând, decât dupa ce se aproba si se publică în M.O.

– Aş fi curios să aflu ce făceai tu aici, că după ecusonul aflat la vedere e clar ce meserie ai? Îl întrebă Frumosul Adeneus.

– În primul rând că eu nu sunt un copilaş, sunt ditamai piticul într-o misiune secretă, oficială, discretă şi foarte importantă. Nu am să vă spun nimic şi rog să fiu tratat cu tot respectul ce trebuie arătat unui prizonier. Strigă mai mult la ei piticul, încercând să se elibereze complet din strânsoare.

– Tu eşti dus cu capul şi nu ştiu de unde îţi vin ideile astea, pentru prizonierii din pădure nu s-au aprobat încă niciun fel de drepturi, iar de pitici prizonieri acum este prima dată când se vorbeşte într-o poveste. Răspunde la ce ai fost întrebat şi nu te mai agita atâta că nu ai cum să scapi. Spuse Iepuraşul drăgălaşul.

– Voi nu ştiţi cu cine aveţi de a face, nu vă spun nimic, eu am fost antrenat să rezist la cele mai cumplite interogatorii şi la cele mai insuportabile dureri şi chinuri din torturi fără să scot o vorbă sau un sunet.

– Asta complică puţin situaţia dar nu foarte mult. Spuse Roboţel. Dacă eşti atât de rezistent să-ţi spun la ce m-am gândit eu. Te rog să nu leşini până nu termin! În primul rând o să te atârn cu capul în jos de creanga asta şi să-ţi leg de limbă o piatră şi o să aştept liniştit până ce limba ta se lungeşte, se lungeşte şi ajunge la mine jos iar atunci am s-o gâdil cu această micuţă şi fină pană de Cioromârlă sălbatică. Ce părere ai?

Frumosul Adeneus discută cu Piticul spion / Ioana Vălimărescu

– În niciun caz nu se poţi să-mi faci aşa ceva! Ce voi nu aveţi lanţuri, nu aveţi cuie înroşite în foc sau măcar cleştisori pentru schingiuit, ce-s prostiile astea? Aţi înebunit cu toţii! Îmi pare rău dar eu nu am fost antrenat pentru gâdilat, aşa că o să mă dau bătut şi recunosc că m-aţi convins să vorbesc. Acum vă rog să mă întrebaţi pe rând tot ce vreţi să ştiţi de la mine.

– Am să repet prima întrebare, spuse Frumosul Adeneus, de ce ne spionai şi care e misiunea secretă şi importantă?

– Păi vrei să încep chiar cu cea mai secretă parte? Bine! M-a rugat Albă ca Zăpada să aflu cine vine şi ce vrea şi mai ales cum arată acum Făt-Frumos.

– Păi cine vine e clar că se vede dar cum arăt eu e mai greu să-ţi povestesc că fiecare fiinţă mă poate vedea în felul ei.

– Lasă-mă pe mine cu textele astea că eu am trecut de o sută de ani şi am o experienţă de viaţă deosebită aşa că pot să-mi dau seama şi singur ce o să-i spun Albei ca Zăpada.

– Şi ce o să-i spui, mă rog?

– Că eşti înalt !

– Doar atât?

– Păi ce altceva să mai observ, e suficient. Eu am toate simţurile extrem de dezvoltate şi sunt un observator celebru şi asta mie mi se pare suficient.

– Atunci eu consider că ţi-ai îndeplinit misiunea şi am să-l rog pe Băieţel să-ţi dea drumul ca să poţi să te duci şi să prezinţi un raport complet. Să nu uiţi suntem 6 vizibili şi eu sunt cel mai înalt!

– Bineînţeles că sunteţi vizibili că altfel nici nu vă vedeam şi chiar că tu eşti cel mai înalt, am plecat să îmi prezint concluziile. Spuse Piticul spion şi a tulit-o spre casa Albei ca Zăpada.

– Era cât pe aci să dea peste mine, se auzi vocea clară a Splendidului Samurg. Bine că nu eram vizibil că speriam spionelul profesionist.

– Să sperăm că Şcoala de spioni nu a avut decât un singur absolvent! Acum vreau ca toată lumnea să se odihnească şi apoi să ne pregătim de drum mai departe. Spuse Frumosul Adeneus.

Fiecare, cu excepţia lui Roboţel, s-a oprit într-un loc pentru o binemeritată odihnă. El a rămas în picioare aşa cum a apucat. Bufniţa, ca de obicei s-a aşezat pe o creangă, la înălţime, de unde să aibă o vizibilitate cât mai bună. Pentru orice eventualitate Băieţel Ciudăţel s-a lipi de cel mai apropiat copac şi s-a făcut una cu el. Aşa nu mai exista riscul ca cineva sa-l lovească sau să-l calce. I se mai vedea doar ochiul care clipea din când în când.

Prin iarba înaltă furnicile de pază nu mai încetau să se minuneze de frumuseţea de băiat în care se transformase Făt-Frumos. Ce părea aproape miraculos era faptul că în momentul în care una din ele vedea sau afla ceva toate celelalte surate ştiau deja despre ce e vorba şi aşa nu se mai pierdea timpul cu transmiterea datelor de la una la alta. Ele numeau asta "egregor" adică tot grupul folosea o inteligenţă unică ca şi cum nu ar fi avut decât un singur creier sau undeva în exteriorul tuturor, exista un centru de comandă simultan. Proprietatea asta le ajuta să reacţioneze toate odată în faţa oricărei primejdii.

Marea magiciană.

Căprioara Mora stătea liniştită în poieniţă şi se gândea la modul în care îşi va îndeplinii ea misiunea încredinţată de Putenicele forţe ale munţilor. Nu avea contact direct cu cei care o coordonau şi toate comenzile le primea numai prin telepatie, adică prin gând. Nu avea niciun fel de memorie legată de existenţa ei de când s-a născut şi primul lucru de care îşi aducea aminte era faptul că într-o dimineaţă s-a trezit chiar în această poieniţă iar în capul ei era misiunea clară de a-l ajuta pe Iepuraşul drăgălaşul să schimbe faţa pădurii. Iniţial ea a crezut că este mai potrivit să îl ajute pe Zmeul cel bun dar cu timpul şi-a dat seama că nu acela este cel care vrea binele pădurii.

După ce Iepuraşul a dispărut, a primit imediat alt ordin referitor la recuperarea Temporatorului de evenimente de la Viezurica din pădurea vecină.

La început ea a crezut că misiunea ei va fi simplă dar după ce Viezurica şi-a întâlnit perechea şi Temporatorul a ajuns în cine ştie ce galerie pe sub pământ treaba s-a mai complicat puţin. Prima ei încercare de a o păcăli pe Viezurică a eşuat fără niciun fel de îndoială şi acum trebuiau găsite alte metode.

Marea Magiciană nu dorea în niciun caz să utilizeze vreo metodă care să pună în primejdie viaţa Viezuricii sau a prietenului ei pentru că era clar că de aici urmau multe generaţii de viezurei mititei şi nu era ea cea care să împiedice această evoluţie. Totuşi misiunea trebuia îndeplinită, că de aia se şi numea misiune.

Atunci i-a venit şi ideea salvatoare şi s-a şi pregătit imediat să o pună în practică.

Viezurica stătea liniştită la gura viezuinei lor şi se uita cum doi fluturi se jucau în lumina dimineţii zburând printre frunze. Era nerăbdătoare să vină vremea când se va uita la puiuţii ei şi se va bucura împreună cu chipeşul ei prieten de joaca lor. El muncea acum la galeria pentru primirea musafirilor şi avea toată ziua ocupată.

Cum stătea ea aşa liniştită a văzut venind pe poteca de lângă vizuină un fel de mogâldeaţă cu o mantie roşie, cu nişte ochelari cu rame groase şi negre şi care trăgea în urmă un cărucior. La început nu şi-a dat seama despre ce este vorba dar pe măsură ce se apropia a început să se lămurească. Mogâldeţa avea în cărucior câteva cutii magice exact ca cea pe care o " primise " şi ea ca zestre de la Zmeul cel bun.

– Bună ziua Viezurico! Ce mai faci? A deschis vorba mogâldeaţa.

– Fac foarte bine dar nu cred că ne cunoaştem.

– Sigur că nu ne cunoaştem că eu vin foarte rar prin zona asta şi acum probabil că m-am rătăcit de am ajuns aici.

– Credeam că vi la mine!

– Nu, în niciun caz nu vin la tine că tu nu eşti în primejdie cu nimic.

– Dar cine ar putea fi în primejdie în pădurea asta ?

– Numai cei care au cumva o cutie ca acestea din caruciorul meu.

– Tot nu înţeleg care e treaba! Zise viezurica făcând ochii mari.

– E foarte simplu, Aceste cutii deosebite au o anumită durată de folosinţă şi la termenul stabilit trebuie înlocuite cu unele noi că altfel explodează şi distrug totul în jurul lor, iar dacă cumva sunt undeva îngropate sub pământ fac prăpăd total. Zise mogâldeaţa cu subânţeles privind pe desupra ochelarilor ei spre Viezurică.

– Mă faci extrem de curioasă. Zise Viezurica.

– Tu n-ai nicio problemă aşa că am plecat să-i caut pe cei care mă interesează şi care au cumva o astfel de cutie. La revedere!

– Stai puţin şi nu te grabi aşa tare că vreau să te tratez cu puţină dulceaţă de zmeură.

– Nu prea vreau să întârzii că am aflat că se gaseste pe undeva prin apropiere o astfel de cutie care mai are puţin şi ajunge la termenul de explodare.

– Şti ceva, stai puţin să-l întreb şi pe soţul meu dacă nu are o astfel de cutie ca parcă am văzut aşa ceva la el şi aş vrea să o verifici personal.

– Bine, hai , te aştept dar să nu întârzii mult.

– Imediat mă întorc!

Viezurica a dispărut în vizuină şi în câteva clipe a apărut ţinând între labe cutia magică a Zmeului cel rău.

– Uite că am găsit-o şi te rog să o studiezi şi să-mi spui ce părere ai , explodează?

Mogâldeţa a luat imediat cutia şi a început să se facă că moşmondeşte la ea şi apoi a răsuflat uşurată zicând:

– Mare noroc ai avut că mai avea doar puţin şi ne arunca cu totul în aer. Acum am reuşit să o opresc dar trebuie să-ţi dau una nouă în loc, uite ce frumoasă este şi nu are nici măcar o zgârietură.

– îţi mulţumesc foarte mult, eşti o persoană cu totul deosebită!

Viezurica a luat cutia cea nouă, a privit-o pe toate părţile şi s-a minunat de cât de curată şi perfectă era.

– Să vezi ce bucurie o să-i fac soţului meu, zise ea şi se uită spre mogâldeaţa din pădure. Dar culmea aceasta dispăruse cu căruciorul ei cu tot. Încântată de noua ei achiziţie Viezurica cu cutia în lăbuţe intră în vizuină pentru a o pune la loc de cinste fără să mai dea vreo importanţă acestui fapt. Chiar în prima galerie se întâlnii şi cu Viezurel care văzând-o aşa de fericită a şi întrebat-o ce s-a întâmplat.

Ea i-a povestit ce noroc au avut că nu le-a explodat cutia în braţe şi că acum au rezolvat problema că au primit una nouă cu alt termen de garanţie.

– Bine că eşti mulţumită dar ai întrebat specialistul unde poate fi găsit daca se termina garanţia şi la asta?

– Nu am întrebat că am înţeles că el vine singur când ştie că trebuie schimbată.

– Să sperăm că nu ne uită. Pune-o atunci la locul ei şi să ne vedem de treabă!

– Chiar aşa o să fac zise Viezurica şi s-a dus imediat şi a pus cutia pe suportul ei.

Nu se mai sătura privind-o când a început să i se pară ceva ciudat. Parcă nu mai strălucea atât de tare şi parcă nici nu se mai vedea aşa bine. " Probabil că nu e lumina aşa bună" se gâdi Viezurica şi dădu să plece dar a mai aruncat o ultimă privire spre locul în care era cutia şi a pipăit cu lăbuţele locul, dar nu se mai vedea şi nu se mai simţea nimic. S-a uitat pe jos, apoi în jurul ei dar nu mai era nici urmă de cutie. S-a gândit că e mai bine să nu-i spună nimic momentan lui Viezurel ca să nu-i taie elanul de la treabă. "Poate că o să apară din nou" se gândi ea plină de speranţă.

În acest timp mogâldeaţa de pădure s-a depărtat suficient de vizuina viezurilor şi se tot minuna cât de uşor recuperase cutia magică şi se gândea că o idee bună rezolvă mai multe probleme decât un război. Ce rost avea să-i explice ea viezuricii ce misiune avea de îndeplinit şi cât de importantă era recuperarea cutiei magice. Cu siguranţă că viezurica nici nu ar fi înţeles-o şi oricum nu i-ar fi dat nimic de bună voie.

Cel mai bine în viaţă este să spui mereu adevărul dar sunt şi situaţii în care e mai bine să taci sau să spui o poveste.

Mogâldeaţa mergea liniştită căutând un loc mai retras de unde putea să transmită şefilor ei îndeplinirea misiunii. În cărucior nu mai avea decât o singură cutie care era chiar Temporatorul de evenimente, celelalte dispăruseră pe drum una câte una de parcă s-ar fi evaporat. Ajungând la marginea unei poieniţe a găsit şi locul pe care îl căuta. O scorbură destul de măricică amplasată într-un copac destul de sus pentru a nu fi vizitată de alţi curioşi. A ridicat cutia din cărucior şi a aşezat-o în acea scorbură cu butoanele spre exterior. În clipa următoare mogâldeţa şi căruciorul au dispărut, pur şi simplu şi în locul lor a apărut Căprioara Mora, Marea magiciană care a revenit la forma ei adevărată.

Acum urma prezentarea raportului. Ea s-a aşezat în faţa scorburii şi cu botul a atins uşor anumite butoane, exact aşa cum a fost învăţată. Imediat pe ecranul mic din faţa ei a apărut o imagine care semanliza că raportul poate începe. În lumea şefilor nu se vorbea prea mult aşa că totul s-a terminat aproape instantaneu. Prin puterea gândurilor Căprioara Mora a anunţat că este în posesia Temporatorului de evenimente iar ca răspuns a primit o serie de ordine precise. Toate se refereau la trecut şi nimic la prezent sau la viitor, nu trebuia decât să apese cu botul pe anumite butoane şi să supravegheze desfăşurarea evenimentelor.

În continuare a primit un ultim ordin să apese pe alte butoane şi să urmărească evenimentele.

De data aceasta uimirea ei a fost şi mai mare când pe ecran a apărut chiar ea şi se vedea clar că se uită la cutia din scorbură. Din cutie s-a auzit o muzică divină, extreme de frumoasă iar apoi o voce i-a spus clar: acesta a fost doar un vis, trezeşte-te şi du-te la treburile tale, aici nu este nimic interesant de văzut.

Căprioara Mora a rămas un pic nedumerită, s-a scuturat din tot corpul s-a uitat în jurul ei şi s-a gândit instantaneu că nu trebuie să-şi mai piardă timpul pe aici unde nu este nimic interesant de văzut, apoi s-a întors şi alene a plecat spre mijlocul pădurii având un sentiment extrem de ciudat. Parcă o parte din viaţa ei a trecut fără ca ea să fie prezentă! Undeva cineva îi pregătea noile ordine.

O dată cu plecarea ei scorbura din copac a dispărut şi ea cu Temporator cu tot. Acum era evident că această scorbură nu a fost decât un loc de trecere.

În aceeaşi clipă Roboţel a simţit o lovitură uşoară în piept şi a constatat că pe burtă i-au apărut iar butoanele pe care le-a avut iniţial. " Înseamnă că acum sunt iar întreg" S-a gândit el foarte mulţumit şi imediat, că tot nu avea altă treabă, şi-a programat cipul pentru învăţarea modului de utilizare al Temporatorului de evenimente.

Comanda la Puternicii Tamuri.

Trebuie ca pe viitor să avem grije ca astfel de furturi de piese din roboţii noştri să nu se mai repete. Cine e răspunzător de faptul că Temporatorul a putut fi scos atât de uşor şi utilizat apoi de orice fiinţă din pădure?

– Puternicia voastră s-a lucrat prea repede şi în grabă iar toţi cecetătorii noştri şi cei din Laboarator au încercat să execute cât mai urgent un produs care să facă bine pădurii. Nu s-a facut un instructaj suficient şi robotul Făt-Frumos a fost trimis în pădure fără testele corespunzătoare şi fără un antrenament de rutină.

– În primul rând trebuie blocată orice posibilitate de a fi din nou demontat iar dacă totuşi acest fapt se reuşeşte atunci el trebuie să se autodistrugă în următoarea clipă. Sper că în acest moment totul este în regulă şi robotul funcţionează impecabil.

– Dacă doriţi putem să facem imediat o probă.

– De acord , începeţi proba!

Tot acest dialog se purta în lumea Puternicilor Tamuri care, în acest moment, aveau un fel de întâlnire de lucru. Ei nu erau vizibili pentru nimeni din lumea reală şi chiar acum dacă privea cineva spre locul lor de întâlnire nu vedea nimic.

Realitatea era că ei nu puteau fi percepuţi pe căile normale prin vaz, auz sau miros iar de pipăit nici nu se punea vorba. Ei trebuiau să fie gândiţi, percepuţi mintal, imaginaţi. Fiecare dintre Puternici avea o personalitate distinctă foarte bine cunoscută de ceilalţi şi în baza ei orcine din jurul lor îşi creea o anumită imagine pe care o utiliza apoi pentru a reda personalitatea respectivă. Astfel cel care gândea extrem de repede era imaginat ca o tornadă puternică şi iute, cel care era foarte înţelept era perceput ca împreunarea a mii de fraze care formau un fel de creier imens iar cel care se dovedise a fi extrem de bun era văzut ca o inimă aprinsă care pulsa continuu. Mai era cel care se mişcă rapid şi care părea a fi un fel de roată sau cel care era extrem de stabil in părerile şi principiile lui şi care semăna aproape perfect cu un cub.

Niciuna din aceste imagini nu era vizibilă pentru cineva ele fiind doar gânduri şi idei în baza cărora Puternicii Tamuri se puteau percepe şi înţelege mai uşor.

Acum, de exemplu, tornada puternică s-a adresat creierului înţelept şi amândoi aşteptau începerea demonstraţiei care să dovedească funcţionarea corectă şi deplină a robotului.

În faţa lor au început să apară ca proiectate în aer imginile pe care robotul le vedea în acest moment.

– Ce-i prosteala asta, reglaţi imaginea că nu se vede aproape nimic! Ce-i cu ochiul ăla, al cui este?

– Puternicia voastră aveţi în imagine pe noul companion al drumeţilor noştri, acel băiat care seamănă cu o bucată de carton dintr-un dosar. El stă acum lipit de copacul din faţă, are corpul acoperit de muşchi de copac şi nu i se vede decât ochiul care mai clipeşte din când în când.

– N-am văzut nicăieri înregistrată această fiinţă, cine a aprobat-o şi cine a produs-o?

– S-a cam produs singur Mărirea voastră din amestecurile aruncate de cei din Laboarator la containerul de gunoi.

– Şi e bun de ceva?

– Vă raportez cu supuşenie că este o fiinţă cu totul deosebită şi are chiar calităţi excepţionale.

– Atunci să mai facem câteva mii de bucăţi!

– Asta este chiar imposibil deoarece nimeni, nici chiar el, nu cunoaşte reţeta de preparare, este făcut din resturile amestecate de la experienţele din Laborator.

– Eu cred că toate aceste experienţe au fost notate cu precizie şi se ştie exact ce substanţe s-au utilizat, cât au fost amestecate şi ce cantitate s-a aruncat la container, deci tot procesul s-ar putea repeta şi rezultatul ar fi un nou băieţel.

– Puternicia voastră noi considerăm că este suficient un singur găinaţ de pasăre să fi căzut în containerul care oricum este deschis şi care era deja plin cu alte deşeuri şi s-au schimbat toate datele problemei, nu mai vorbim de vreo frunză rătăcită care poate modifica orice compoziţie, deci după părerea noastră este imposibil de refăcut cu precizie experimentul aruncării la gunoi. De altfel containerul a mai produs o mulţime de ciudaţenii dar una singura cu acest nivel de inteligenţă.

– Bine, bine, hai să lăsăm asta pentru o analiză ulterioară şi să vedem ce se mai petrece cu robotul.

– Era evident că Roboţel frumuşel era orientat cu faţa spre Băieţel Ciudăţel şi chiar dacă nu se uita fix spre el acesta era în câmpul lui de vedere. La un moment dat a fost evident pentru toţi că o parte din coaja copacului s-a desprins şi s-a aplecat spre Roboţel. Atunci au văzut că avea şi picioare şi un fel de mâini din care una părea mai lungă.

– Mâna asta mai lungă s-a întins prin iarbă şi a ajuns lângă un pui de coţofană care părea că are o problemă la o aripă. Băieţel Ciudăţel a apucat aripa bolnăvioară cu două tentacule şi a ridicat-o puţin. Părea a fi chiar ruptă. Între cele două tentacule s-a produs un fel de scântei de lumină şi coţofana a început imediat să mişte aripa fără să mai aibă nimic. Părea că cineva a folosit un fel de aparat de sudură natural. Micuţa păsărică a început să ţopăie fericită şi a vrut să-i mulţumească binefăcătorului ei dar nu a reuşit să-şi dea seama cine şi unde e aşa

că le-a mulţumit, aşa cum s-a priceput, celor două tentacule pe care le-a considerat , pentru moment salvatoarele ei.

– Ai văzut ce ştie să facă, nici nu zici că e făcut din resturi de gunoi!

– Ai dreptate Mărite, dar să nu uităm că e gunoi de cea mai bună calitate, foarte curat şi cu un potenţial deosebit.

În continuare, în imagine s-a putut observa cum gura de pe burta Băieţelului Ciudăţel a zâmbit plină de mulţumire şi satisfacţie.

– Uite unde râde ăsta! Parcă îi râde burta! Hai că-i chiar simpatic! Să afli cum îl cheamă şi să-l trecem în registrele noastre cu fiinţe care sunt de apreciat şi de ocrotit!

– Am înţeles Puternicia voastră şi constatăm că în memoria robotului el se numeşte foarte deosebit , i se zice Băieţel Ciudăţel.

– Poate o să ne gândim să ştergem această denumire din memoria colectivă şi să-i dăm una mai normală.

– Dacă avem în vedere că lumea în care trăieşte el nu este de loc normală atunci poate că ne gândim să-l lăsăm cu numele pe care şi l-a ales singur.

– Şi asta e posibil, că un nume nu poate face rău nimănui!

– Ce înţelept a grăit Mărirea voastră!

– Acum aş vrea să văd dacă Temporatorul nu a căpătat vreo defecţiune şi e în măsură să execute toate ordinele pe care le primeşte.

– Desigur că îl putem proba Mărirea voastră, ce doriţi să îi comandăm?

– În primul rând aş vrea să văd la ce distanţă poate să observe ce se petrece dacă îl reglăm corect.

– El nu prea are limită de distanţă şi dacă dorim să vedem ceva foarte departe el poate observa orice deoarece beneficiază de un fel de reţea de drone energetice pe care le poate face să ajungă oriunde.

– Cum adică?

– Adică are în coordonare mai mulţi ochi invizibili care se duc exact spre ceea ce doreşte el să vadă, sau mai bine zis spre ceea ce dorim noi acum să vedem.

– Fă o probă pe direcţia pe care este acum!

În acel moment în faţa Puternicilor a apărut un fel de cascadă care forma la baza ei un mic lac şi în jurul căruia erau multe animale care se adăpau.

– Cam la ce distanţă se petrece ceea ce vedem?

– E greu de precizat că nu a fost activat sistemul de măsurare a distanţelor.

– Şi nu se poate activa?

– Noi putem să activam orice funcţie ne dorim, deci am să dau dispoziţiile necesare ca să fie apreciate şi distanţele. Iată că ni se răspunde că avem o zi de mers pe jos până la cascadă.

– E întradevăr o realizare să poţi să vezi oriunde şi la orice distanţă. Ce mai poate să facă Temporatorul ?

– El poate înregistra prezentul, trecutul şi viitorul şi poate intervenii în orice moment să facă unele ajustări, dacă este reglat corespunzător şi primeşte ordinul necesar.

– E bine de ştiut pentru viitor că poate unele lucruri vor trebui schimbate , dar o să mai analizăm această oportunitate.

– Preaputernice dacă ar fi să aleg un anumit fel de intervenţie atunci eu aş schimba trecutul pentru Băieţel Ciudăţel şi l-aş reface pe baze ştiinţifice măsurabile nu aşa cum a fost creeat.

– Există riscul să-l strici de tot şi să-l faci aproape normal şi ar fi mai mare păcatul , dar oricum nu vom pierde din vedere o astfel de posibilitate.

– Acum aş dori să transmit Minunatelor Varfale, Gorona, Masota şi Lamisa mulţumirile noastre pentru munca deosebită pe care au depus-o şi încă o mai continuă pentru salvarea Pădurii basmelor, te rog să le anunţi că din acest moment sunt primite oricând în camera noastră de oaspeţi cu toate onorurile şi cinstea cuvenită.

– Ele au primit mesajul de mulţumire şi ne-au răspuns că sunt onorate şi vor răspunde amabilei dumneavoastră invitaţii.

– De astfel de fiinţe avem foarte mare nevoie dar din păcate sunt destul de rare.

– Eu cred Preaputernice că majoritatea copiilor din lumea reală se gândesc deja la astfel de personaje chiar fantastice şi le spun în basmele lor şi atunci ele devin reale şi în lumea noastră şi a basmelor.

– Deci toată nădejdea noastră este în mintea copiilor din lumea reală!

– Exact Preaputernicia voastră noi suntem cu toţii produsul imaginaţiei copiilor din lumea reală. Ei sunt cei mai mari creatori de poveşti din lume.

– Adică ei pot să ne creeze pe noi dar noi nu putem să-i creem pe ei, aşa să înţeleg?

– Cu fiecare faptă pe care o facem şi pe care ei o află, noi îi facem pe copii mai înţelepţi şi mai buni şi îi pregătim pentru viaţă chiar dacă nu se vede imediat dar orice poveste poate schimba viaţa copiilor şi în acest fel şi noi contribuim la formarea lor. Ei nici nu aşteaptă altceva de la noi decât să le fim exemple deosebite

– Atunci să trecem la treabă! Ce mai avem în program ?

– Să urmărim Lecţia de eficienţă!

– Şi cine o va preda?

– Zmeul cel bun!

– Haida de, mă faci chiar curios!

Lecţia de eficienţă.

Zmeul cel bun a mai continuat să doarmă puţin din timpul luptei sindicale dar după o vreme s-a plictisit şi s-a gândit că nu a mai adunat de mult suflarea pădurii în poiană şi nu le-a mai vorbit nimic depre ceea ce dorea el să se înfăptuiască în pădure. Dorea să le vorbească despre cele mai urgente măsuri ce trebuiau luate fără zăbavă.

Cum nu se mai vedea nici ţipenie din Piticul cel mare iar ciocănitoarea adormise şi ea şi căzuse de pe creangă înfigându-se cu ciocul în pământ, Zmeul s-a văzut nevoit să-şi mişte trupul mătăhălos şi să se ducă spre clopotul cu care trebuia să anunţe adunarea. El oricum nu ştia cum se anuţă o adunare şi mai întâi a tras clopotul ca pentru somn. Pentru că toată suflarea pădurii deabia dormise odată cu el dinspre pădure s-a auzit un val de şuierături şi proteste şi Zmeul a înţeles că nu a bătut clopotul aşa cum trebuia. Imediat a început să-l tragă altfel dar nici acum nu a nimerit-o că bătuse de luptă, dar nimeni nu vedea cu cine trebuia luptat şi iar a auzit protestele vieţuitoarelor.

În final, ca să nu mai piardă timpul, Zmeul a început să strige singur spre pădure: adunarea, adunarea, acum adunarea, avem ştiri importante!

Bineînţeles că nimeni nu a mişcat nicio lăbuţă sau codiţă sau picioruş să încerce să vină în poieniţă.

– Am adus bunătăţi pentru iarnă! A început să strige mai inspirat Zmeul şi nici nu a apucat să-şi termine vorba şi poieniţa fremăta de animăluţe şi păsări, care mai de care mai curioase să vadă la ce zice Zmeul "bunătăţi"

După ce a văzut că toţi s-au aşezat şi s-a făcut oarece linişte Zmeul cel bun s-a uitat peste toată suflarea din poiană şi a început să vorbească liniştit.

– Eu v-am rugat să veniţi aici pentru a vă anunţa lucruri deosebit de importante. Am analizat cu multă înţelegere şi înţelepciune situaţia în care ne aflăm şi am ajuns la anumite concluzii pe care m-am gândit că e cel mai bine să vi le prezint. În primul rând vreau să vă spun că această situaţie nu mai poate continua, este inadmisibil ce se petrece şi eu sunt primul care vreau schimbarea. Sunt câteva puncte precise unde trebuie aduse imediat modificări iar pentru asta trebuie să dăm dovadă de operativitate şi eficienţă.

Aş vrea să fiţi cu toţi conştienţi de importanţa noilor măsuri. Nu mă interesează dacă aveţi alte păreri! Totul trebuie făcut cu mare preicizie. Nu trebuie să ne grăbim şi să modificăm din greşală ceva ce merge deja bine şi să facem mai mult rău decât bine. Eu zic că trebuie să ne gândim foarte serios şi să nu ne pripim. Nu trebuie să ne îngrămădim cu propuneri de modificare dacă nu sunt puternic întemeiate. Să terminaţi cu prostiile!

Având în vedere toate astea vă mulţumesc pentru atenţie şi vă salut. La revedere şi spor la treabă!

– Ce-a vrut să spună? A întrebat melcul, care oricum a ajuns mai târziu şi a pierdut începutul discursului.

– A zis că vom face unele modificări dar numai dacă e cazul, şi mult mai bine ar fi să nu facem nimic ca să nu greşim cumva şi să stricăm bunul mers al pădurii. A răspuns o broscuţă care asistase la toată conferinţa stând lângă o veveriţă. Eu cred că cel mai urgent lucru este că trebuie cineva să " desfigă" ciocănitoarea care s-a înfipt în pământ şi are o poziţie tare ciudată.

– Nu vrei tu să orăcăi în altă parte că aici are cine să se ocupe de toate problemele. Zise şi Piticul cel mare care tocmai venise la adunare. A văzut şi el că ciocănitoarea stătea cam ciudat, chiar în cioc, dar a zis că poate face cursuri de yoga şi vrea să-i mai vină puţină minte la cap.

Toată lumea s-a mai aşteptat ca Zmeul să spună totuşi ceva concret despre măsurile de luat dar dacă au văzut că acesta a plecat şi i-a lăsat cu ochii în umbră, că soarele încă nu bătea în poiană, au început să se împrăştie.

Pe Zmeu l-a cuprins o stare de puternică mândrie intelectuală şi oratorică şi parcă era alt zmeu atunci când se îndrepta spre atelierul lui unde oricum nu-l aştepta nimeni.

– Zmeul ăsta nu foloseşte la nimic! Se auzi un gând în lumea Puternicilor Tamuri. Ce putem să facem cu el?

– Putem să-l facem statuie!

– În niciun caz, trebuie să ne gândim la ceva folositor pentru pădure.

– Să-l facem felinar să aibă animalele posibilitatea de a vedea noaptea pe unde se mişcă!

– Tu vrei să-l ţi numai nemişcat iar eu vreau să-l pun să alerge până se va sătura de atâta lene.

– Am gasit, îl facem poştaş şi îl punem să aducă numai veşti bune, adică şi atunci când sunt rele să facă în aşa fel încât să devină bune.

– La asta chiar că merită să ne gândim. Ia pune puţin la treabă Temporatorul de evenimente, pe timpul trecut, şi începe de acolo de unde Zmeul deschide gura să vorbească!

– Imediat Puternicia voastră!

Ne aflam din nou în poieniţă, unde toată suflarea aşteaptă ca Zmeul să-şi înceapă discursul. Zeul s-a uitat în jurul lui şi a zis:

– Voi fi scurt. Îmi depun demisia din funcţia de Şef al pădurii şi de mâine voi fi poştaşul vostru oficial.

Asta a fost tot. Apoi s-a întors pe călcâie şi a plecat. Ajuns la atelier şi-a golit geanta de scule şi a scris pe ea cu vopsea "geantă de poştă" . Cu geanta trecută după gât a plecat spre marginea pădurii să ia corespondenţa. Pentru că nu a venit nicio corespondenţă că nu avea de unde şi nimeni nu-i ştia adresa, iar de mail nici

nu se punea problema, Zmeul cel bun a stat o mulţime de timp degeaba. Apoi s-a gândit că nu poate exista poştaş fară scrisori şi s-a apucat să scrie singur scrisori către cei din pădure pe nişte frunze de brusture.

"Dragă Piticule, ai grije de atelier cât timp împart eu poşta"

"Dragă Piticule, vezi că ciocănitoarea a rămas înfiptă în cioc şi fă bine de a-i schimba poziţia"

"Dragă Piticule, vezi că eu vin mai pe seară"

"Dragă Piticule, când ajung la tine cu scrisoarea să fie masa gata"

"Dragă Piticule, cel mai potrivit este ca tu să pregăteşti masa înainte de a-ţi aduce eu această scrisoare"

Copleşit de noua sa meserie Zmeul cel bun a obosit de atâta scris şi a dat să se culce puţin dar cum a pus capul jos parcă cineva i-ar fi intrat în ureche şi i-ar fi strigat cu putere: Scoală-te zmeule că e foarte târziu şi tu nu ai împărţit nicio scrisoare, acum eşti singurul poştaş din pădure! Imediat zmeul a sărit în picioare şi a început să fugă spre principalul lui destinatar care era Piticul cel mare. Cum a ajuns la el i-a şi strigat:

– E gata masa? Şi i-a aruncat în cap toată corespondenţa.

Piticul a auzit că venea cineva în fugă dar nicio clipă nu s-a gândit că e chiar Zmeul cel bun. S-a scuturat de scrisorile primite şi care îi cam turtiseră căciuliţa şi s-a uitat lung la Zmeu că scurt nu avea cum şi i-a spus calm:

– Nu!

– Ce nu!

– Adică nu e gata masa!

– Şi când e gata?

– După ce culegem recolta din primăvara viitoare.

– Ce vorbeşti, aşa prost stăm?

– Chiar mai prost pentru că încă nu am semănat nimic şi nu o să avem ce culege.

– Şi de ce mă rog nu s-a semănat nimic, ce a făcut conducerea acestei păduri, ce a păzit până acum, ne-a lăsat muritori de foame?

– E mai greu să-ţi explic acum matale că eşti un simplu poştaş şi nu ştiu dacă ai puterea de înţelegere necesară!

– Şi ce dacă sunt poştas, nu sunt de loc simplu, că fără mine n-aţi mai avea nicio veste nouă.

– Nici până acum n-am avut, aşa că te rog să mă laşi în pace şi să-ţi vezi de împărţirea corespondenţei mai departe.

– Poate mai aproape că nu mai am altă corespndenţă dar m-am gândit că ar fi cazul să-mi scriu şi mie vreo doua vorbe că eu nu am primit niciodată nicio scrisoare.

– Aşa să faci !

– Mă apuc chiar acum! Dar pot să-mi zic" Dragă eu"?

– Poţi să-ţi zici cum vrei că nu o mai citeşte nimeni altcineva.

– Da, dar când o s-o citesc nu crezi că o să-mi dau seama că mi-am scris-o singur?

– Nici vorbă că nu eşti tu aşa de isteţ!

– Şi dacă totuşi o să-mi dau seama cine a scris-o?

– Poţi să ţi-o trimiţi înapoi şi să-ţi răspunzi că ai greşit adresa!

– Mare dreptate ai, chiar aşa o să fac!

În lumea Puternicilor Tamuri toate formele de energie asistau la transformarea Zmeului cel bun în poştaş.

– Cred că e mai bine, spuse energia cub, dar trebuie să ne mai gândim dacă rămâne aşa sau îl mai finisăm!

– Acum să-l lăsăm să vedem ce-şi scrie, că deja m-a făcut curios! Îşi transmise punctul de vedere Tornada.

– Prea bine Preaputernicia voastră!

Calatorului îi şade bine cu drumul.

Aşa a mai trecut o noapte peste drumeţii noştri şi iar a început să se lumineze de ziuă şi un fel de abur, ca o ceaţă, ieşea din pământ şi se ridica încet pierzându-se în înaltul copacilor.

Roboţel a înţeles perfect cum se utilizează temporatorul de evenimente dar încă nu-şi dădea seama dacă el îl va utiliza aşa cum scria în instrucţiuni sau el va fi doar un purtător al lui iar acesta va fi comandat de alţii. Momentan nu-l deranja să fie foarte dotat la capitolul de tehnologie.

Porcul mistreţ părea că visează ceva că se agita în somn şi scotea tot felul de sunete ciudate. Ochiul Băieţelului Ciudăţel a început să clipească pe coaja copacului dar încă nu era hotărât să se trezească. În vârful capului i se dechisese pâlnia pntru colectarea apei şi se vedea clar cum mai multe picături de rouă se scurgeau în ea. Acum se vedea foarte bine cum mâna cea lungă a Băieţelului tot culegea de prin jur, iarbă, frunze, mere de pădure şi le ducea la gura de pe burtă care mesteca conştiincioasă tot ce primea. Un fel de minimalaxor! Se pare că era

singurul care începuse deja ziua de muncă. Momentan nu era nimic de vindecat aşa că Băieţel putea să-şi vadă liniştit de masa de dimineaţă.

Frumosul Adeneus, stătea rezemat de trunchiul unui copac şi aveai senzaţia că doarme dus dar la un moment dat s-a tras brusc într-o parte şi în mâna lui s-a văzut perfect un şarpe care se zbătea să scape. Era un şarpe obişnuit care nu reprezenta nicio primejdie pentru nimeni aşa că Frumosul Adeneus l-a pus încet în iarbă şi acesta a dispărut imediat.

– Cred că este timpul să porniţi la drum, s-a auzit glasul Splendidului Samurg care chiar dacă nu se vedea era mereu prezent.

– Ai dreptate a spus şi Bufniţa cea ochioasă de pe creanga ei. Sculaţi porcul şi să mergem mai departe.

– Iepuraşul drăgălaşul s-a dus la porc şi a început să ţopăie chiar pe el, spre deliciul tuturor. Acesta stătea în continuare nemişcat şi părea că " masajul cu mesajul" îi făcea chiar plăcere. În acel moment Băieţel ciudăţel s-a apropiat de urechea porcului şi imediat s-au auzit două împuşcături puternice, ca de armă de vânătoare, în urma cărora porcul a sărit cât casa şi a început să alerge disperat răvăşind tufişurile şi dus a fost.

– Asta cea mai fost ? A întrebat Frumosul Adeneus pe Băieţel ciudăţel. De ce l-ai speriat aşa tare?

– Îmi pare rău dar n-am mai exersat de mult zgomotul împuşcăturilor şi nu credeam că or să-mi iasă aşa perfect.

– Lasă că ne vom mai întâlnii cu el şi dacă toată lumea e gata de drum să pornim! Frumosul Adeneus a dat semnalul de plecare şi toată echipa s-a pus în mişcare.

Nici n-au mers prea mult că pe alee a început să se zărească, spre surprinderea tuturor, venind Zmeul cel bun, călcând apăsat, cu o ditamai geanta agăţată de gât. Căuta un loc liniştit în care să-şi poată scrie el, lui, o scrisoare.

Toţi s-au privit unul pe altul şi fiecare pe zmeu şi nimeni nu şi-a dat seama în prima clipă cum va fi întâlnirea. Părea tare caraghios mergând aşa leganat şi cu gentoiul ăla la spate şi cu o privire care părea că nici nu-i cunoaşte.

Pe Roboţel l-a apucat râsul şi nu se mai putea opri ţinându-se cu mâinile de burtă. Am putea crede că începuse să se umanizeze. Toţi se uitau la Zmeu care părea cea mai distractivă fiinţă de pe lume şi din pădure. Era întradevăr tare caraghios şi parcă mersul lui devenise mai ţopăit.

– Cred că aici s-a întâmplat ceva tare ciudat! Zise Frumosul Adeneus, ăsta parcă nu-i zmeul pe care îl cunoaştem noi.

– Bună dimineaţa, bună dimineaţa prieteni dragi! Se auzi glasul plin de miere al Zmeului care tocmai trecea pe lângă ei, scrisori dacă aveţi, pachete, pacheţele dacă aveţi, orice mesaje dacă aveţi, fără SMS-uri, vă rog să mi le predaţi cu cea mai mare încredere că eu sunt mesagerul pădurii şi vă servesc cu mare plăcere!

După ce le-a aruncat aceste vorbe Zmeul a trecut de ei de parcă nici nu i-ar fi văzut bine şi a început să se îndepărteze în pădure. Toţi priveau lung în urma lui.

Dintr-o dată s-a oprit brusc. Ceva se petrecea cu el ! Parcă zgâlţâit de un curent puternic, şi-a scos geanta care îi atârna de gât, a aruncat-o cât colo şi s-a întors spre cei din grup cu o faţă fioroasă, cu ghiarele scoase şi toţi colţii la vedere. La început a pornit cu nişte paşi mari dar imediat a început chiar să alerge spre grupul de călători. Era destul de departe dar distanţa se micşora rapid. La asta chiar că nu s-a aşteptat nimeni!

În realitate ei nu şi-a dat seama că în momentul în care Roboţel a început să râdă ţinându-se cu mâinile de burtă el a apăsat fără să vrea mai multe butoane ale Temporatorului de evenimente şi acesta l-a adus, din greşală, pe zmeu la starea lui iniţială, de cea mai rea fiară din pădure. Nicio clipă Roboţel nu şi-a dat seama ce a făcut!

Băieţel ciudăţel dispăruse lipit de primul copac, Bufniţa sărise pe o creangă mai sus, Iepuraşul drăgălaşul începuse să se gândească dacă e cazul să devină Distinsul Acemones dar momentan se făcuse mai mic în iarbă şi doar Frumosul Adeneus rămăsese nemişcat în mijlocul drumului cu privirea fixă pe zmeu.

– Mai lasă-l să se apropie puţin, gândeşte-te. S-a auzit Splendidul Samurg.

Frumosul Adeneus părea liniştit şi de neclintit. În mintea lui se perindau acum toate scenariile pe care le repetaseră ei cu Sufletul pământului pentru întâlnirea cu Zmeul cel bun dar niciunul nu se mai potrivea. El a împărţit timpul în care credea că Zmeul va ajunge în faţa lui în mii de părţi mai mici şi le-a distanţat mintal, pe fiecare una de alta, realizând astfel un fel de bandă desenată cu mişcarea zmeului, la fel ca succesiunea unor cadre din primele filme de la începuturile filmografiei. În acest mod el putea să privească fiecare clipă sau clişeu separat şi avea timpul necesar să reacţioneze în orice moment.

Faptul că zmeul alerga spre el nu-l mai deranja cu nimic şi chiar se gândea că ar putea şterge anumite părţi din fuga zmeului şi să oprească, de exemplu numai părţile în care zmeul ridica piciorul drept. Totuşi i s-a părut prea simplă tehnica asta . Mai bine oprea numai părţile în care zmeul se zguduia, la fiecare călcătură, de la contactul cu pământul şi poate de atâtea zguduieli, una după alta, ar fi obosit. Dar nici asta nu i se părea ceva deosebit.

Atunci s-a gândit să-l lase pe zmeu să ajungă la el şi apoi să întrerupă filmul şi să-i mai dea drumul să continue doar după ce zmeul deja a trecut furios pe lângă ei. Asta chiar era o idee!! Deci zmeul alerga furios, ajungea la ei, dispărea şi apărea după ce deja a trecut de ei. PLAY.

Chiar aşa s-a şi întâmplat, zmeul a venit în fugă, pe bucăţi, ca într-un desen animat, urlând de furie, a dispărut atunci când a ajuns în faţa lor şi a apărut la ceva distanţă în spatele lor.

Evident că toţi cei prezenţi au rămas cu gurile căscate de uimire. Chiar şi gura Băieţelului ciudăţel părea că zâmbeşte satisfăcută pe burtica lui.

Dar un zmeu e totuşi un zmeu şi în această calitate şi-a dat imediat seama că a fost păcălit şi a pus o frână de a săpat tot drumul făcând două şanţuri ce vor fi

utile mai târziu pentru colectarea apei de ploaie, după care s-a întors brusc din nou cu faţa la Frumosul Adeneus. Mai întâi a pocnit de vreo două ori cu coada în pământ de s-a zguduit toată pădurea şi au sărit toate frunzele de pe jos, iar apoi a pornit iar cu labele ridicate, cu mersul legănat şi cu botul lui de zmeu larg deschis exact spre Frumosul Adeneus. Nu a mai alergat ca prima dată, se pare că a crezut că şi-a depăşit ţinta din cauza vitezei prea mari şi atunci a început să meargă cu călcături apăsate, stârnind tot praful de pe drum. Era cu ochii fixaţi pe chipul Frumosului şi era hotărât ca de data aceasta să-l zdrobească dintr-o lovitură.

Se pare însă că acesta nu prea îi împărtăşea gândurile şi avea cu totul alte planuri. El reţinuse foarte precis de la simulările cu Sufletul pământului că nu era frumos să umilească aşa un zmeu şi atunci a evitat să-l micşoreze sau să-l transforme în cine ştie ce ciudăţenie. Un zmeu este un zmeu şi trebuie să rămână aşa tot timpul cât se află în Pădurea basmelor. Respectul este esenţial în orice relaţie.

– Bine te-am găsit Zmeule! A încercat Frumosul Adeneus un început de conversaţie. Mă bucur să văd că eşti în plină putere şi pari foarte sănătos!

Zmeul a rămas o clipă locului pentru că s-ar fi aşteptat la orice dar la o astfel de discuţie, în niciun caz. Oricum el nu prea avea la el talentele oratorice şi ştia mai mult să comande decât să stea de vorbă.

– Eu nu prea cred că te bucuri, că nu văd de ce ai face-o, eu cred mai degrabă că ţi-e frică de mine mai ales că mă vezi în plină putere! Am auzit că vrei să faci unele schimbări prin pădure şi te anunţ acum că trebuie să-ţi iei gândul de la aşa ceva cât timp eu conduc aici totul. Zise şi zmeul şi se opri în faţa Frumosului Adeneus încercând să-l domine cu statura lui.

– Dacă vrei eu ţi-l fac grămadă într-o clipă, se auzi gândul Băieţelului ciudăţel. Dacă îi înfăşor picioarele vine exact în bot!

– Mulţumesc de ajutor dar nu cred că este cazul să intervină cineva!

– Văd că ai tăcut stimabile, evident că te-a luat frica pe şira spinării!

– Mi-ar fi frică dacă aş vedea că sunt ameninţat de vreo primejdie dar după câte îmi dau eu seama cred că putem să purtăm un dialog civilizat şi plin de armonie.

– Îţi dau eu o armonie de o să-ţi ciripească toate privighetorile în cap, unde vezi tu armonie, e cumva în jurul meu aşa ceva! Vezi aşa ceva prin iarbă, pe lângă mine! Zmeul încerca să fie cât mai fioros şi chiar spiritual dar nu înţelegea de ce nu reuşeşte. Parcă cineva îi lua toate puterile. Aproape că îi venea să se aşeze pe jos şi să stea la taclale cu Frumosul Adeneus aşa cum făcea el odinioară cu Făt-Frumos.

"Aşa ceva nu trebuie să se întâmple!" Se auzi gândul zmeului."Eu sunt cel care conduce şi aşa trebuie să rămână!"

– Nu e nicio supărare zmeule, Eu am venit doar să-ţi cer să nu te mai ocupi de problemele pădurii iar din acest moment e doar treaba mea şi a celor care mă susţin şi sunt alături de mine.

– Dar cine te crezi tu, ce e în capul tău de scoţi astfel de vorbe? Ia să faci bine şi să pleci imediat de pe pajiştea mea şi din pădurea mea!

– Nici una şi nici alta nu sunt ale tale şi probabil că trebuie să repet ceea ce ţi-am spus, de acum în colo te vei ocupa numai de atelier sau de poştă.

– Eu văd că eşti chiar obraznic şi doar te faci că nu înţelegi cine e şeful în pădurea asta!

– Se pare că nu ne înţelegem civilizat !

– Noi nu avem cum să ne înţelegem atâta timp cât stai în calea mea şi vorbeşti vrute şi nevrute!

– Zmeule, te întreb ultima oară, ai înţeles ce ţi-am spus eu?

– Hai că deja mă enervezi cumplit şi o să-ţi dau o lecţie să te saturi!" Eu sunt şeful"! Zise zmeul şi se repezi spre Frumosul Adeneus cu laba ridicată gata să-l lovească. " Eu sunt şeful"

– Bine atunci! Aceasta îţi va fi parola şi formula magică! Ori de câte ori vei spune aceste cuvinte starea ta se va schimba! A hotărât Frumosul Adeneus.

– Ba nu se va schimba nimic!...A mai apucat să strige zmeul.

În următorul moment s-a petrecut ceva foarte straniu. Totul a durat o singură clipă şi Zmeul cel bun, care îşi ridicase laba ca să lovească, s-a trezit că ţine în ea un baros şi se află în faţa nicovalei lui din atelier unde încerca să îndrepte un târnăcop de pitic pe care îl ţinea cu laba stangă. Părea cea mai firească scenă de muncă la atelier. Zmeul a rămas un moment nedumerit dar imediat şi-a revenit, s-a uitat puţin la târnăcop şi apoi şi-a dat seama ce defect are şi a început să-i tragă baroase. Nicio clipă nu se citea pe chipul lui că ar fi făcut altceva cu câteva momente înainte. Singura lui preocupare era să repare, cât mai bine, târnăcopul de pitic. Lângă el chiar stătea un pitic care aştepta cuminte să-şi ia unealta reparată înapoi.

– Da ce durează atâta zmeule, că altă dată mă rezolvai imediat?

– Orice muncă trebuie făcută cu mare atenţie că altfel renumele meu de cel mai priceput meşter dispare şi eu din asta trăiesc.

– Că tot veni vorba de renume, ai auzit că în pădure s-a întors Făt-Frumos?

– Care Făt-Frumos, ăla pe care l-am prins noi că era ca o maşinărie?

– Ăla, dar şi cel care a plecat după pelerina invizibilă, adică acum sunt doi şi mai sunt cu nişte prieteni!

– Oricâţi ar fi, părerea mea este să-şi vadă de treaba lor că dacă încap pe labele mele se alege praful de ei!

– Da ce ai tu cu ei? Că eu nu cred că vor să facă ceva rău în pădure.

– Eu nu am nimic cu nimeni care înţelege că " eu sunt şeful"! Zise zmeul în timp ce îi întindea cu laba târnăcopul reparat piticului.

Şi iar s-a produs ceva straniu, Zmeul cel bun s-a trezit brusc în poiana de adunări. Se făcea că el stă cuminte chiar în primul rând şi ascultă ceea ce se vorbea la tribună. Tocmai întinsese o labă să salute un hârciog care trecea prin faţa lui.

– Ce mai faci zmeule? A întrebat hârciogul, ai auzit că a venit Făt-Frumos?

Se pare că zmeul nu a mai întrebat – care Fă-Frumos? Pentru că avea senzaţia că deja ştie despre cine e vorba .

– Da ce mai vrea şi ăsta?

– Se vorbeşte prin tufişuri că vrea să facă ordine în pădure şi să nu mai fie aşa foamete.

– Ia să-şi vadă el de viaţa lui şi să ne lase pe noi în pace! Am să-i spun să plece imediat din pădurea că aici "eu sunt şeful". Zise zmeul ridicat pe labele din spate iar cu cele din faţă tocmai îl apucase de gât pe bietul hârciog şi-l ridicase de la pământ zdruncinându-l.

În următoarea scenă, altă minune s-a petrecut şi zmeul s-a pomenit că stătea ridicat pe labele din spate şi cu cele din faţă ţinea un biet copăcel, încercând să-l zgâlţie să cadă din el cât mai multe frunze.

– Da ce faci tu preaînvăţatule aici, de ce tragi de copacul ăsta? Se auzi chiar la urechea lui vocea Piticului cel mare. Tu nu mai aduci poşta? Ai plecat şi ne-ai lăsat de izbelişte!

– Nici nu ştiu ce să mai cred, zise Zmeul cel bun, cam amărât, ţin bine minte că am plecat să iau poşta, care era chiar pentru mine, pe drum m-am întâlnit cu băiatul ăla de zicea că e Făt-Frumos şi cu care am stat foarte puţin de vorbă şi când conversaţia a devenit mai aprinsă m-am trezit la atelier, acolo am reparat un târnăcop şi apoi m-am trezit în poiana de adunări, acolo m-a enervat hârciogul şi aşa am ajuns la copacul ăsta cu care nu am nimic personal ci doar îl zgâlţâi, pur şi simplu. Scuze copăcelule!

– Da de ce faci tu toate astea?

– Eu cred că am fost vrăjit de băiatul ăla şi mai cred că dacă spun anumite cuvinte se întâmplă ceva cu mine. Ceva ca o transformare sau o schimbare de locaţie!

– Cum adică, dacă spui câteva cuvinte, ce cuvinte?

– Nu ţi le spun că dacă le rostesc iar mă trezesc în altă parte!

– Mie poţi să mi le spui, încet la ureche, că nu aude nimeni!

– Bine, am să fac o excepţie!

Zmeul a luat labele de pe copac, le-a făcut ca o pâlnie şi a îndreptat-o spre urechea Piticului cel mare şi a şoptit încet: Cuvintele magice sunt " Eu sunt şeful".

Imediat zmeul s-a trezit că stătea în genunchi şi sufla, prin mâinile făcute ca o pâlnie în focul pe care dorea să-l înteţească pe vatra atelierului. Un pitic stătea lângă el cu un târnăcop micuţ în braţe şi aştepta ca zmeul să i-l repare.

– Nu ţi l-am mai reparat odată ? Ce vi iar la mine?

– Nu mi-ai mai reparat nimic că eu acum l-am îndoit şi am venit imediat la matale cu el, nu vezi că e strâmb în vârf!

– Tu vrei să zici că dacă eu repar târnăcopul, apoi strâng hârciogul de gât şi scutur copacul şi iar vorbesc cu Piticul cel mare tu vi cu alt târnăcop la reparat? Aşa merge treaba?

– Zmeule, eu nu pricep de loc ce vorbeşti, tu vrei să mă zăpăceşti de cap? Îl repari sau nu că eu nu am timp de pierdut cu matale?

– Îl repar dar să nu mai scoţi o vorbă!

– Nici nu am ce să-ţi spun, că nu am nicio noutate, doar că s-a întors Făt-Frumos în pădure!

– Vrei s-o luăm de la capăt, ieşi afară ! acum să ieşi afară şi să stai pe iarbă până te chem eu, sau mai bine lasă că ţi-l aduc eu când e reparat, să stai şi să taci! Ai înţeles!

Zmeul s-a întors în atelier, a studiat puţin târnăcopul, l-a pus pe nicovală şi a început să-i tragă baroase. După ce a terminat i l-a dat piticului care a plecat imediat la treabă că avea normă de muncă, apoi s-a aşezat puţin pe prispa atelierului şi s-a gândit aşa:

"Ăştia cred că eu sunt fraier să spun cu voce tare ce am mai spus înainte şi să mă trezesc iar pe cine ştie unde. Nici vorbă, tot ce am de spus de acum încolo voi spune numai în gând. Nimeni nu v-a mai auzi o vorbă de la mine! Numai în gând am să spun cuvintele alea care mă plimbă " Eu sunt şeful!"

Bineînţeles că magia a funcţionat perfect şi în această situaţie deoarece puterea gândului este cea mai mare forţă din univers şi zmeul era iar la adunare în poiană şi hârciogul trecea prin faţa lui.

– Ce mai faci zmeule? A întrebat hârciogul, ai auzit că a venit Făt-Frumos?

– Da ce mai vrea şi ăsta?

– Se vorbeşte prin tufişuri că vrea să facă ordine în pădure şi să nu mai fie aşa foamete.

– Da de ce se bagă el în treburile mele?

– Care treburile matale că acum el e şeful!

Zmeul se ridică pe labele din spate şi cu cele din faţă l-a apucat pe hârciog de gât şi la ridicat ţipând la el:

– Cum o să fie el şeful, ce v-aţi pierdut minţile " Eu sunt şeful"

Piticul cel mare deja striga în urechile lui:

– Nu mai zgâlţâii copacul că-l rupi! Unde ai fost că ai dispărut tocmai când stăteam de vorbă? Eşti cumva răcit?

– Răţăcit eşti tu că eu ştiu exact pe unde am umblat. Să mă laşi să stau puţin că am obosit.

– Eu cred că iar ai spus cuvintele alea care te plimba gratis prin toată pădurea. Cel mai bine este că atunci când îţi vine să le mai spui, chiar în gând , să spui altceva în loc.

– Şi cam ce-ai vrea tu să spun, mă rog?

– Păi ştiu şi eu, cred că cel mai bine ar fi să zici " Piticul cel mare e şeful" Ia zi o dată aşa, de probă!

– "Piticul cel mare e şeful" Uite că am rămas pe loc!

– Ura ! ura ! Să ne trăiască Piticul!

În jurul atelierului şi din iarbă se auzeau urale prelungite şi toţi cei care asistaseră la scenă strigau plini de entuziasm.

– Să ne trăiască şi să ne conducă spre o nouă viaţă pădurească!

– Ei! Ei ! Potoliţi-vă, a strigat Zmeul cel bun, a fost o glumă, e doar un exerciţiu de vorbire, nu trebuie să mă luaţi în serios!

– Adică ce vrei să zici? Cine e acum şeful?

– Bine, cine să fie...."Piticul cel mare e şeful"! Se auzi glasul scrâşnit al zmeului!

– Dacă acum el este şeful să ne adunăm pentru prima lui cuvântare, hai la adunare, la prima cuvântare!

Toate fiinţele din pădure au început să se mişte spre poiana de adunare avându-l în mijlocul lor pe Piticul cel mare, care pe măsură ce înainta călca tot mai apăsat, corpul lui devenea mai drept, privirea mai vie şi părea că noua respnsabilitate îl schimbă complet.

Zmeul cel bun a rămas proptit, uluit, pe prispa atelierului privind la grupul care se îndepărta pe potecă, cu mintea aproape golită de gânduri şi doar unul nu-i dădea pace: " Piticul cel mare e şeful !"

"Păi dacă el e şeful atunci să facă tot ce trebuie şi eu doar o să-l supraveghez să văd dacă se mişcă bine. Adică ce eu nu pot să mă odihnesc puţin după atâta vreme de stat numai pe funcţie de conducere, ba uite că pot!"

Toată suflarea pădurii era adunată în poiană şi aştepta ca Piticul cel mare să ia cuvântul.

– I-a pregătit cineva cuvântarea piticului?, se auzi gândul Varfalei Masota.

– Este imprimată în căciuliţă că aşa ajungem cel mai rapid la mintea lui !

– Da ce face, de ce nu începe?

– Se pare că face curat la trîbună, curăţă locul de buruieni, strânge toate plasele de păienjeni, şterge scaunul, uite acum se aşează şi tuşeşte, dar nu cred că este răcit, cred că e aşa un fel de pregătire. Hai că începe, s-a ridicat!

– Stimate convieţuitoare! (pauză mică)

– Hai că ne-a topit, ce eleganţă în exprimare! S-a auzit de undeva de pe jos, noi nu am fost niciodată convieţuitoare!

– Am onoarea şi plăcerea să vin în faţa voastră la această tribună străbună şi să vă vorbesc despre problemele esenţiale din pădurea noastră. Începând din acest moment, după cum aţi auzit şi voi declaraţia Zmeului cel bun, am devenit şeful acestei păduri. În această calitate doresc, în primul rând, să mulţumesc tuturor celor prezenţi pentru că au avut amabilitatea să vină şi să mă asculte.

– Ce prestanţă, ce discurs, câtă inteligentă, traiască Marele şef Piticul cel mare! Se auzeau strigăte din poiană.

Piticul părea complet surprins de modul în care vorbea şi nici el nu înţelegea de unde îi vin lui aşa vorbe frumoase şi perfect dibăcite. El, în afară de a striga adunarea şi a-i răspunde uneori zmeului n-a prea vorbit, iar de spus ceva în public nu a avut niciodată ocazia. Era de-a dreptul uimit de ceea ce făcea. Parcă cineva îi dirija gândurile.

– A început bine, a venit gândul Varfalei Gorona!

– Poate cu timpul va scoate şi ceva din mintea lui!

– Aceasta este una din cele mai importante zile din Pădurea basmelor. Mă angajez să fiu un şef deosebit şi nu cum aţi avut până acum! Din acest moment toată suflarea pădurii va începe să cureţe aleile să strângă toate gunoaiele din pădure şi să facă în aşa fel încât toată pădurea să arate gata de a-şi primii musafirii. După cum, probabil că aţi aflat, în pădurea s-a întors Făt-Frumos împreună cu nişte prieteni şi noi trebuie să-i organizăm cea mai bună primire

– Noi nu avem nevoie de ciufulitul ăla care nici măcar nu mai ştie să vorbească şi are şi sabia ruginită!

– Atunci sunt nevoit să vă spun că cel care s-a întors în pădure nu mai seamănă cu nimic cu cel care a plecat după pelerina invizibilă, putem chiar spune că este vorba de o altă persoană şi eu vă rog să o primiţi cu toată cinstirea şi cu toate onorurile posibile. Eu acum sunt doar un mic şef dar el va fi conducătorul nostru de acum înainte.

Între timp Zmeul cel bun care ardea de curiozitate să audă ce le vorbeşte Piticul cel mare celor din poiană a început să se apropie încet de ei şi să asculte discursul. În momentul în care a auzit că altcineva va fi conducătorul pădurii n-a mai răbdat şi a sărit exact în mijlocul lor strigând:

– Nu va fi niciun alt conducător ! Nu schimbăm acum regulile pădurii după cum vrea fiecare! De unde ţi-au venit ideile astea piticule, după ce că m-ai prostit să te declar şef acuma vrei să-mi spui că ne vinzi ca pe orice marfă şi pui pe altcineva să conducă pădurea ? Acest lucru nu se va întâmpla niciodată! Eu nu am să permit aşa ceva!

Dar cine eşti tu ca să nu permiţi aşa ceva? S-a auzit vocea puternică şi clară a Frumosului Adeneus care se apropia de tribuna unde Piticul cel mare, devenise mic de tot şi aproape că dorea să dispară.

Discursul Piticului cel Mare / Nadia Andreea Alecu

Toţi au încremenit. Poate unii se gândeau că Făt Frumos s-a mai spălat, s-a îmbrăcat cu alte haine, mai noi şi s-a mai pieptănat dar persoana care era acum în faţa lor era cu totul altcineva. Un adevărat bărbat, puternic şi frumos, stătea drept şi părea că radia numai forţă în jurul lui. Nimeni nu şi-ar fi permis să-şi imagineze că va putea mişca măcar un singur fir de păr din frumoasele plete negre ce îi cădeau pe umeri.

– Răspunde Zmeule! I-a spus din nou Frumosul Adeneus zmeului care pentru moment stătea nemişcat şi îl privea cu un aer care nu dovedea nicio sclipire de inteligenţă.

– "Pentru că eu sunt.....", da nu pot să spun că iar nicovala, iar hârciogul , iar copăcelul aşa că mă abţin, dar ce pot să spun este că tu nu ai să conduci niciodată pădurea.

– Zmeule, probabil că nu m-ai înţeles bine, eu deja conduc pădurea şi am stabilit exact ce va face fiecare şi cum vor merge lucrurile de acum în colo.

– Ce vrei să spui cu vorbele astea, cum adică deja ne conduci?

– De la prima întâlnire ţi-am spus să te întorci la atelier şi să te apuci de treabă, ceea ce ai şi făcut, nu trebuia să te mai complici cu hârciogul şi să mai scuturi copacul, iar acum văd că pierzi timpul aici în loc să te duci la treabă.

– Aici sunt în interes de serviciu că e adunare pădurească şi eu trebuie să fiu prezent!

– Eu cred că te înşeli şi nu trebuie să mai fi prezent la nicio adunare, multă vreme de acum în colo, tu trebuie să stai la atelier şi să repari ce e de reparat.

– Şi dacă nu vreau, uite aşa, nu vreau! Să văd şi eu ce o să-mi faci, na!

– E foarte simplu, tu eşti şeful?

– Of course! " Eu sunt şeful" Aoleu că am uitat!!..

În clipa următoare Zmeul cel bun era în atelier, cu barosul în mână ridicat ca pentru a lovi ceva dar s-a uitat pe nicovală şi nu avea în ce să dea aşa că a lăsat încet barosul jos, a stat puţin pe gânduri şi a ieşit pe prispă. Afară soarele bătea cu putere, păsărelele ciripeau, vântul adia uşor printre crengi şi totul prevestea o zi frumoasă şi plină de bucurie.

Zmeul părea puţin dezorientat şi se gândea că dacă nu va mai putea să spună niciodată că el e şeful, atunci nimeni nu va mai şti acest lucru şi toată puterea lui se va duce pe apa miercurei, că apa sâmbetei era deja foarte aglomerată. Auzise şi el de zilele săptămânii de la vizitatorii din poiana de la râu dar i se părea ciudat ca totul să se termine atât de repede şi cariera lui să se încheie aici. Probabil că va fi nevoie să se ocupe mai mult de treburi zmeieşti decât de managementul pădurii. Tot gândind profund l-a apucat şi somnul şi s-a întins pe prispă. O nouă vibraţie sforăitoare s-a ridicat deasupra pădurii.

Frumosul Adeneus a privit liniştit peste cei din poiană şi după ce s-a făcut linişte a spus:

Cred că toată lumea ştie cine sunt sau, mai bine zis, cine am fost, dar puţini cunosc noul meu nume. Acum mă numesc Adeneus, Frumosul Adeneus şi am primit acest nume odată cu nişte puteri deosebite pe care nu le aveam în trecut. Am fost plecat din aceste locuri într-o călătorie despre care probabil că vom mai vorbi şi am revenit cu misiunea de a scoate Pădurea basmelor din situaţia în care a adus-o Zmeul cel bun.

Doresc să vă prezint acum pe cei care mă însoţesc şi care mă vor ajuta să realizez ceea ce mi-am propus în pădure. În poiană nu se mişca nici măcar o furnicuţă, nu zbura o albinuţă şi era o linişte deplină.

Acesta care seamană leit cu mine şi pe care l-aţi mai văzut de curând se numeşte Roboţel frumuşel şi cu toate că, aşa cum ştiţi, el este o maşinărie, vă anunţ că inteligenţa şi puterile lui sunt mult mai mari decât vă imaginaţi.

– Ce putere poate să aibă o tablă? Se auzi o voce din public?

În clipa următoare din corpul robotului au ieşit mai multe antene metalice şi corpul vulpoiului vorbăreţ la început a plutit peste capul tuturor iar apoi a fost legat şi atârnat ca la uscat deasupra lor.

– Bine, bine, se auzi vocea vulpoiului din poziţia cu capul în jos, ce nu mai ştim de glumă! Te rog să mă pui jos că nu am atestat de lucru la înălţime!

Vulpoiul a fost lăsat încet pe pământ. Acesta şi-a scuturat cu grije blana şi s-a aşezat în primul rând fiind exagerat de cuminte.

– Pe Iepuraşul drăgălaşul îl ştie toată lumea dar ceea ce nu ştiţi este că nu e bine să ne certam cu el că putem să avem necazuri mari.

– Dar ce poate să fac un amărât de iepuraş? A strigat o iepuroaică mai tinerică.

În următoarea clipă Iepuraşul a sărit în sus şi după ce a făcut o tumbă în aer s-a întors cu capul în jos şi s-a îndreptat cu viteză spre pământ. Toţi au rămas cu suflarea tăiată şi nimeni nu a părut să credă că acesta a atins pământul şi apoi a dipărut, pur şi simplu, ca într-o apă adâncă şi neagră. În timp ce nimeni nu mai ştia ce să creadă iepuraşul a ieşit din pământ şi a ţâşnit în sus iar în labele din faţă ţinea un cristal minunat de cuarţ fumuriu pe care cu un gest foarte galant i l-a întins iepuroacei care nu mai avea nimic de obiectat şi era topită de plăcere iar zmocul ei de coada făcea acum ca o elice.

– Mai este cineva cu mine pe care aş dori să vi-l prezint dar din păcate uneori este mai greu de văzut şi atunci am să-l rog să se prezinte singur şi vină să dea mâna cu mine. Vă previn că urmează " imagini şocante!„

De pe unul din copacii din marginea poieniţei a început să se desprindă o mână care a început să se lungească spre Frumosul Adeneus şi atunci când s-a întâlnit cu mâna lui s-au scuturat amândouă cu bucurie.

În poiană nu mai mişca nimeni şi toate privirile erau aţintite pe tentaculele pe care le-au văzut la aceea mână. După câteva momente de pe copac s-a desprins ceva ca o parte din coaja acestuia şi se părea că la partea superioara fâlfâie dintr-

un fel de urechi. Toate privirile erau fixate pe singurul ochi pe care această apariţie îl avea în mijlocul frunţii. Aşa ceva nu se mai văzuse în pădure.

– Prietenul meu se numeşte Băieţel Ciudăţel şi ne-a ajutat foarte mult pe drum şi ştie să facă o mulţime de lucruri bune chiar dacă nu arată a nimic şi nu seamănă cu nimic.

– Ce poate să faca aşa o arătare, că nu prea înţelegem cum funţionează?

Mâna lungă a Băieţelului s-a dus spre colţul poieniţei unde hârciogul încă se ţine de gâtul de care îl tot apucase mereu Zmeul cel bun şi-l ridicase de la pământ. Tentaculele Băieţelului au atins încet, cu fineţe, gâtul hârciogului şi acesta a început să strige:

– Nu mai mă doare, nu mai am nimic, ce bine mi-a făcut! Mulţumesc foarte mult, dacă vrei ceva verdeţuri proaspete îţi adun oricând din pădure.

– Vreau să ştiţi că Băieţel Ciudăţel nu vorbeşte decât la ocazii speciale dar înţelege şi aude tot ce vorbim.

– Păi nici nu are cu ce să vorbească că nu are gură pe faţă, nu vezi că e mut!

– Chiar mut nu pot să zic că e! Zise Frumosul Adeneus şi în clipa următoare toată pădurea a vuit de zgomotul înfiorător al copitelor de cai sălbatici care părea că vine exact peste ei.

Nimeni nu a apucat să mişte şi toţi încremeniseră de frică făcânduse mici de tot la pământ, aşteptându-se la tot ce putea fi mai rău, dar din nou s-a auzit vocea Frumosului Adeneus care le-a strigat:

– Nu vă agitaţi, că aşa mai face el din când în când când e mai supărat! Nu vine niciun cal.

– Mamă!, ce grozav se aude! Zise un pui de dihor care se ţinea cu o lăbuţă de blăniţa mamei lui. Sigur are boxe!

"Nu e cazul să le spui nimic acum despre mine" S-a auzit gândul Splendidului Samurg care că era şi el prezent. Gândul lui a fost primit de Frumosul Adeneus care se şi gândise că e cazul să oprească prezentarea.

– Cu noi a mai fost şi porcul mistreţ dar se pare că a avut ceva urgent de rezolvat că a plecat în grabă şi încă nu a mai apărut. Frumosul Adeneus s-a ferit să spună că porcul era cam sperios.

– Eu l-am văzut când fugea prin pădure şi striga: Ne împuşcă, ne împuşcă! Dar nu ştiu unde s-a dus că fugea foarte repede, a zis o veveriţă.

– Cu noi mai este şi Bufniţa cea ochioasă, pe care o cunoaşteţi cu toţii şi acum putem să revenim la problemele noastre, spuse Frumosul Adeneus.

Începând din acest moment toate animalele şi păsările din această pădure vor începe să facă, fiecare, ceea ce ştie mai bine. Toate regulile stabilite de Zmeul cel bun se anulează şi vor fi valabile numai cele cunoscute de generaţiile trecute. Oricine este liber să facă orice crede că este de folos pădurii. Uralele celor din asistenţă nu mai conteneau! Vârfuri de codiţe vesele se ridicaseră din iarbă şi se zbenguiau în aer, aripioare băteau aerul şi stigătele de satisfacţie umpleau poiana.

În acest timp Piticul spion fugea de-i sfârâiau călcâiele spre Albă ca Zăpada să-i spună ce a auzit de la Frumosul Adeneus şi ce băiat minunat este acum fostul Făt-Frumos. De cum a ajuns la coliba piticilor a început să strige:

– Unde eşti Albă ca Zăpada, am venit cu veşti proaspete!

Aici sunt, unde să fiu că trebuie să pregătesc masa pentru fraţii tăi. Baiatul lui Tom Degeţelul, era lângă ea şi o ajuta la preparări. Mai tăia o legumă, mai curăţa o fructă şi făcea tot ce-i spunea ea că este de făcut mai urgent.

Piticul spion a venit în faţa ei şi i-a spus că băiatul care a venit în pădure nu mai este Făt-Frumos ci se numeşte acum Frumosul Adeneus şi este un adevărat bărbat. Ea s-a îmbujorat puţin de plăcere la auzul acestor veşti bune şi l-a întrebat dacă a aflat când vine pe la ea sau este foarte ocupat acum.

Piticuţul nu avea această informaţie dar i-a promis că imediat ce va afla o să vină să-i spună.

– Îţi mulţumesc foarte mult, i-a spus Albă ca zăpada, dar acum trebuie să mănânci ceva şi să te odihneşti că ai alergat destul azi. Hai în colibă!

Toată suflarea pădurii a fost deosebit de încântată de apariţia Frumosului Adeneus şi de cuvintele pline de înţelepciune pe care le-a spus. Din acest moment nimeni nu trebuia să se mai teamă de nimic şi fiecare trebuia doar să-şi facă datoria faţă de familia lui şi faţă de pădure.

Nimeni nu a prevăzut ceea ce urma să se întâmple. Toate treburile păreau clarificate şi cu toţii erau gata să înceapă o nouă viaţă, dar altcineva nu era de aceiaşi părere şi dorea distrugerea totală a Lumii basmelor cu toate pveştile şi personajele ei.

Atacul.

Iepuroaica mamă stătea în gura vizuinii ei şi se uita în zare că doar, doar o să-l vadă pe băiatul ei, Iepuraşul drăgălaşul cum vine pe potecă şi cum o să-i povestească toate întâmplările prin care a trecut de la plecarea în căutarea robotului Făt-Frumos.

Ea îl iubea foarte mult pe acest iepuraş cu toate că ştia foarte bine că nu este copilul ei şi că a apărut, aşa dintr-o dată în faţa culcuşului şi era mic de tot şi cu o privire atât de dulce şi cuminte că nici nu s-a pus problema să nu-l primească în casa ei mai ales că ea nu mai avusese de mult alţi pui.

Sentimentul ei matern a înflorit dintr-o dată şi a început să-l ocrotească şi să-l crească cu toată dragostea şi iubirea ei de iepuroaică. Ea a observat că acest iepuraş nu semăna cu niciunul din cei pe care îi mai avusese vreodată. Era mult mai inteligent şi culmea era că nu întreba niciodată nimic de parcă le-ar fi ştiut pe toate. Imediat ce a mai crescut l-a surprins că dădea sfaturi altor animăluţe cu o pricepere pe care ea nici nu i-o bănuia. Pe unii îi învăţa cum să-şi construiască adăposturile pe alţii cum să se vindece de pe urma loviturilor sau cum să găsească cel mai repede hrana de toate zilele.

Toţi cei care primeau sfaturile lui îşi dădeau imediat seama nu numai că e un iepuraş bun dar este şi foarte priceput. Chiar căprioara Mora îl aprecia în mod deosebit şi de multe ori i-a surprins împreună de parcă ar fi pus ceva la cale. Dar ce putea să facă un biet iepuraş!

Acum, iepuroaica mamă stătea şi privea de-a lungul potecii că poate el va apărea totuşi în curând. Aflase odată cu zvonurile pădurii că a venit în pădure şi că este împreună cu mai mulţi printre care şi cei doi Feţi-Frumoşi, cel ca un robot şi altul care era cu totul deosebit.

În timp ce stătea liniştită cu gândul la puiul ei o umbră uriaşe a căzut peste ea şi un mârâit urât de tot s-a auzit chiar în apropierea ei. Imediat a sărit în vizuină şi de acolo a scos doar puţintel botul şi a privit speriată. Chiar în gura culcuşului îşi făcuse apariţia o namilă de lup, care scotea nişte sunete de te lua groaza pe şira spinării, un fel de urlete gâtuite şi pline de furie. I se vedeau ochii roşii şi limba atârnată din gura larg deschisă din care îi curgeau un fel de bale de animal furios.

Iepuroaica mamă nu mai văzuse niciodată un lup şi instinctiv s-a tras complet în vizuina ei şi privea de acolo , din adânc, prin gaura de intrare fără să înţeleagă ce ar fi putut urma. Instinctul ei de fiinţă mică şi fără apărare o îndemna să fie cât mai prudentă şi să nu iasă nici măcar cu o urechiuşe afară.

Lupul, care se pare că nu era singur, s-a oprit în loc şi a început să urle de se clătinau toţi copacii din prejma lui. Imediat, din urma lui, s-au auzit nişte urlete similare, dacă nu chiar mai puternice şi parcă o întreagă haită de lupi urma să

vină. Acest fapt s-a şi întâmplat şi în jurul primului lup s-au adunat încă vreo şase sau şapte lupi, toţi la fel de mari şi de înfiorători. Părea că alţii încă mai vin. Era clar că pădurea era invadată de Lupii feroce. Ei erau cunoscuţi din vechile poveşti ale străbunilor din pădure dar foarte puţini au avut de a face cu ei şi doar câţiva au supravieţuit unei astfel de întâlniri ca să aibă cine povesti ceva.

Acum erau aici şi nu păreau de loc a fi interesaţi de un dialog cu cineva din pădure. Doreau doar să distrugă tot ce întâlneau. Iepuroaica mamă nu putea să facă nimic pentru puiul ei şi se uita disperată în jurul ei fără să aibă nici cea mai mică idee. Deodată s-a gândit!

– Furnicile!! Unde sunt furnicile? Furnicilooor!

– Aici suntem mamă iepuroaică de ce ne chemi? În gura vizuinei stăteau câteva furnicuţe care o priveau mirate.

– Voi nu vedeţi cine a intrat în pădure? Voi nu ştiţi că ăştia sunt Lupii feroce?

– De unde să ştim noi aşa ceva! Noi deabea ne-am născut! Care e treaba cu ei?

– Se spune că atunci când vor apărea vor distruge toată pădurea şi nu va mai rămâne o fiinţă vie! Anunţaţi în toată pădurea imediat ce primejdie vine!

– Deja am anunţat, că noi suntem în direct şi au auzit şi cei care au sosit azi în pădure.

– L-aţi văzut pe Iepuraşul meu, drăgălaşul?

– Bineînţeles că l-am văzut, e cu cei doi Frumoşi în poiana de adunări şi cu alţi prieteni. Unul din ei, mai ales e ceva de groză de diferit, parcă e o scoarţă de copac.

– Păi de unde şti tu asta dacă nici nu ai fost acolo?

– Noi avem, ca grup, un singur creier, în afara noastră, care se cheamă egregor şi ce ştie una ştim imediat toate. Dacă cineva din colţul pădurii ne spune să dispărem noi o facem într-o clipă, toate odată, nu pe rând, aşa cum s-ar duce vestea.

– Atunci vă rog şi eu ca egregorul vostru să-i spună iepuraşului meu ce primejdie vine.

– E ca şi rezolvată problema, doar să fie puţin atent şi la noi ca să putem să intrăm în vorbă.

Iepuraşul drăgălaşul era foarte concentrat pe cuvintele pe care le rostea Frumosul Adeneus şi nici nu a băgat în seamă că nişte amărâte de furnicuţe se urcaseră pe lăbuţa lui şi păreau că vor să zică ceva. Furnicuţele se tot agitau dar iepuraşul nu le dădea nicio atenţie. Exasperată de lipsa de interes a iepuraşului, şefa de grup s-a urcat mai sus pe laba iepuraşului şi le-a comandat:

– Fetelor, atenţie la mine : Ordon muşuroi!

În următoarele momente toţi au putut vedea cum mii de furnici se urcă pe blana iepuraşului şi în câteva clipe acesta părea exact un muşuroi de furnici, nu i se mai vedeau decât ochii şi vârful cozii.

– Da ce multe sunteţi!

– Acum ne asculţi?

– Dar eu v-aş fi ascultat de prima dată dacă voiaţi să-mi spuneţi ceva, care e treaba?

– Ne-a rugat mama iepuroaică să-ţi spunem că în pădure a intrat haita Lupilor feroce şi va face prăpăd printre voi, că pe noi e mai greu să ne găsească!

– Da de unde ştie ea asta? Şi mai da-ţi-vă jos de pe mine să nu vă înghit din greşală!

– Unul din ei era chiar în faţa ei, la gura vizuinii şi acum sunt o mulţime care vin. - "Suntem în mare primejdie, Lupii feroce au intrat în pădure şi vin spre noi!" S-a auzit imediat şi glasul şi gândul Iepuraşului Drăgălaşul. „Se pare că va trebui să ne luptăm cu ei şi nu prea au obiceiul să glumească, ei sunt adevăratele fiare din această pădure".

– Am auzit că sunt foarte periculoşi şi de aceea trebuie să fim foarte atenţi cum procedam. S-a auzit vocea Frumosului Adeneus. Toate fiinţele prezente să dispară imediat în vizuinele sau scorburile lor, prin copaci sau sub pământ şi aici să nu rămână decât însoţitorii mei, Iepuraşul, Băieţelul, Bufniţa, Roboţel şi Splendidul Samurg, restul să nu vă mai văd, hai plecaţi!

În câteva clipe poiana era complet goală şi numai cei numiţi mai erau prezenţi.

– Bufniţ-o te rog să te ridici şi să-mi spui unde se găseşte în acest moment haita de lupi!

– Nu prea departe, se pare că se apropie de atelierul Zmeului cel bun care moţăie pe prispă.

– Imediat să mergem spre atelier să-l apăram pe zmeu, că este zmeul nostru!

Indiferent de discuţiile dintre ei Frumosul Adeneus era hotărât să apere orice fiinţă din Pădurea basmelor şi aici nu se punea problema să fie acum supărat pe Zmeul cel bun.

Toţi au început să alerge spre atelierul zmeului. Frumosul Adeneus plutea cu viteză pe desupra firelor de iarbă, Roboţel îşi dăduse drumul la şenilele de la picioare la viteză maximă, Iepuraşul făcea cele mai mari salturi pe care şi le putea permite, Băieţel ciudăţel îşi arunca braţul lui supraelastic şi se apuca cu el de copaci după care se trăgea cu putere şi se arunca mult înainte ca dintr-o praştie. Era aprooape la fel de rapid ca Frumosul Adeneus. Splendidul Samurg era evident împreună cu ei dar tot invizibil. Bufniţa cea ochioasă nu avea nicio problemă de înaintare pentru că ea deja ajunsese pe acoperişul atelierului.

Odată cu ea a ajuns şi primul lup din haită şi a început să-i dea târcoale zmeului mârâind şi arătându-şi colţii. Zmeul dormea liniştit. Cred că visa ceva de mâncare! În clipa în care lupul s-a urcat pe prispă Bufniţa a început să facă un zgomot ca un fel de croncănit şi zmeul şi-a deschis ochii şi în faţa lui era chiar botul rânjit al lupului. Zmeul cel bun s-a trezit brusc şi şi-a dat seama de situaţie. El nu mai avusese de a face cu lupii dar un bunic de-al lui i-a povestit ce fioroşi şi

răi erau şi imediat si-a dat seama cine sunt „ musafirii" şi a sărit în două labe sprijinindu-se în coadă.

Era mult mai înalt decât lupul care îl privea ca pe o imensă masă de prânz. S-a întors doar puţin şi atunci când a întâlnit cu laba lui uriaşă coada barosului i-a mulţumit în gând Piticului cel mare că nu a făcut ordine în atelier şi nu a pus sculele la locul lor. Piticul cel mare, de fapt, nu mai făcea asta de luni de zile, aşa că Zmeul cel bun a apucat barosul cu toată forţa şi l-a pornit spre lupul care cam rămăsese cu gura căscată şi cu toată dantura la dispoziţia zmeului.

Acesta nu a stat mult pe gânduri şi a executat o nivelare a tuturor colţilor de lup de aveai senzaţia că acesta tocmai îşi achiziţionase o proteză pentru căţeluşii de un anişor sau doi. Tot aerul lui fioros dispăruse şi în urma lui nu a mai rămas decât un fel de scheunat anemic. În clipa în care era să se dea mare apărător, Zmeul cel bun a fost atacat de încă trei lupi care şi-au înfipt colţii în pielea lui dar fără să reuşească să o sfâşie. Pielea de zmeu era originală pentru că în pădure încă nu apăruse moda second-hand şi fiecare purta ce avea din naştere.

Cu cei trei lupi atârnaţi de el Zmeul cel bun s-a ridicat în două labe şi a început să se rotească atat de repede, că nici n-ai fi crezut că o poate face cu greutatea lui. Primul lup a zburat prin aer şi s-a lovit de uşa atelierului exact în momentul în care Piticul cel mare, care intrase în fugă prin spate dorea să iasă spre prispă. Ghinionul lui a fost direct proproţional cu viteza cu care lupul a lovit uşa şi amândoi au căzut laţi şi nu au mai participat, sub nicio formă, la continuarea evenimentelor. Pe al doilea lup zmeul l-a lovit de unul din copacii care în imaginile din cutia fermecată era păstrat de cuier pentru blana lui şi acesta s-a făcut covrig pe copac şi aşa a rămas ca şi cum o mare iubire l-a cuprins de lumea plantelor. Al treilea lup era chiar pe spatele zmeului şi acesta oricât se străduia nu reuşea să-l vadă ci doar îi simţea greutatea şi răsuflarea în ceafă.

Atunci Zmeul cel bun s-a dat înapoi cu mare viteză şi s-a izbit cu putere de peretele atelierului, atât de tare încât a auzit cum grinzile acestuia se dislocau şi cădeau înăuntru iar pe lup l-a simţit moale cum se coboară spre picioarele lui şi atunci cu mare plăcere s-a suit cu un picior pe el şi la fixat la pământ.

În timpul acesta la atelier a ajuns şi Frumosul Adeneus cu echipa lui şi nu a putut să nu admire ce treabă bună a făcut Zmeul în lupta cu lupii. Acesta îi privea foarte mândru de isprava lui.

Din păcate nu au apucat să se bucure de puţină linişte că restul haitei a năvălit peste ei în plină viteză. Frumosul Adeneus şi-a scos sabia şi imediat Roboţel a făcut la fel. Primul lup care a vrut să-l muşte de un picior a avut senzaţia clară că toată falca lui a fost expediată la o firmă de service şi a început să schelălăie ca un apucat. Frumosul Adeneus l-a pălit pe următorul cu un lat de sabie de i-a modificat complet traiectoria saltului pe care îl făcea şi l-a orientat spre o lume mai bună. Ar fi putut foarte uşor să-l taie dar el nu era niciodată adeptul violenţei.

Băieţel ciudăţel s-a lipit de un copac şi primul lup care a trecut pe lângă el a fost capturat cu braţul lui elastic şi legat practic de trunchiul acestuia fără să priceapă de unde l-a lovit nenorocirea. Băieţel s-a dus în faţa lui şi a deschis, pentru impresia artistică, mare de tot gura de pe burtă şi apoi a scos pe urechi un

răgnet atât de înfiorător că totul parcă a încremenit iar lupul a leşinat şi s-a lăsat moale la baza copacului. Următorul lup a păţit ceva similar dar se pare că acesta era mai rezistent, sau poate mai surd, că a leşinat nu după ce a auzit răgnetul înfiorător ci după ce peste capul lui s-a auzit cum trece o locomotivă, cu aburi, ce-i drept. Băieţel era încântat de rezultatul vocalizelor.

Pentru că haita părea de neoprit şi un lup a început să-l fugărească printre copaci, Iepuraşul drăgălaşul a luat puţin avans şi apoi s-a oprit brusc, s-a întors şi Distinsul Acemones a apărut, în toată măreţia lui, ca un perete de piatră, exact în faţa lupului care nu a mai avut nicio şansă să poată schiţa un gest de întoarcere. Când şi-a dat seama că încă mai trăieşte atârna la mare înălţime de un vârf de copac, cu capul în jos, chelălăind de groază şi fără să înţeleagă de ce o ciocănitoare, cu ciocul cam rablagit, îşi permitea să-i dea ciocane în creier.

Aflată la înălţime Bufniţa cea ochioasă coordona mişcările celor de jos cu mare precizie şi pricepere.

– Roboţel ai unul pe dreapta la ora 3! Şi Robo se întorce scurt şi păleşte exact unde învăţase el la cursurile de orientare turistică că este locul respectiv.

– Văd că n-ai lipsit la lecţiile mele! Îi spuse încântată Înţeleapta Ceconă.

Splendidul Samurg în luptă cu lupul feroce / Constantin Chioibaş

– Dar cum aş fi putut face aşa ceva!

– Atunci arde-l şi pe cel de la ora 6! Şi Robo s-a întors şi l-a pocnit pe lupul care tocmai se apropia furiş de el pe la spate.

– Frumosule vreau şi eu să particip! S-a auzit glasul Splendidului Samurg. Că vreau să sară şi pe mine!

– Chiar te rog să-ţi faci apariţia!

Splendidul Samurg a apărut exact în faţa unui lup care se apropia de Băieţel ciudăţel şi l-a apucat cu putere de ceafă şi l-a aruncat hăt departe că nici măcar zgomotul de la căzătură nu s-a auzit.

– Eu îţi mulţumesc pentru intervenţie dar să şti că mă descurcam şi singur, că urma să mă lipesc de copac şi el urma să leşine de emoţie sau putea să mă caute mult şi bine.

– Ideea este că trebuie să-i facem pe ei să dispară nu pe noi.

– Asta cam aşa e, prietene!

Pe ultimii doi i-a luat Distinsul Acemones şi i-a agăţat cu blana de pereţii atelierului unde stăteau ca şi cum ar fi puşi la uscat.

– Acum cred că putem să stăm de vorbă liniştiţi, s-a auzit vocea Frumosului Adeneus care se adresa tuturor lupilor cu excepţia celor leşinaţi care încă nu puteau să participe la interviu. Care e treaba, de v-aţi repezit aşa la noi? Cine vorbeşte dintre voi sau cine e şeful vostru?

– "Mai lasă-i să-şi tragă sufletul" S-a auzit gândul Varfalei Gorona, eu cred că este un fel de test la care v-au supus Putenicii Tamuri.

– De ce ar face ei asta?

– Pentru că vor să fie siguri că pădurea va încăpea pe mâini bune şi puternice!

– După cum s-a văzut ne-am cam descurcat şi nimeni nu are nici cea mai mică zgârietură!

– V-aţi descurcat minunat şi ce e mai frumos este că niciun lup nu a fost rănit iar cei leşinaţi cred că îşi vor reveni în curând. Acum îl rugăm pe Distinsul Acemones să-şi reia înfăţişarea de iepuraş pentru a nu speria vieţuitoarele pădurii iar Splendidul Samurg este rugat să se dizolve în peisaj. Era evident ca nimeni nu mai observase schimbarea Distinsului.

Primul a deschis ochii lupul care s-a lovit cu Piticul cel mare de uşa atelierului. Imediat a vrut să sară la gâtul lui Roboţel, care părea cel mai aproape dar un fel de ignitură scoasă de unul din lupii puşi la uscat pe peretele atelierului l-a făcut să se oprească şi să stea locului. Piticul cel mare s-a trezit şi el din pocnitură dar, era clar că nu înţelegea încă ce se petrece.

– Acum să-mi spuneţi ce vreţi? I-a întrebat încă o dată Frumosul Adeneus.

– Dacă mă dai jos de aici o să pot să-ţi spun tot ce vrei dar aşa mă cam strânge blana de gât.

– Zmeule, fi amabil te rog şi coboară-i pe cei doi de pe peretele atelierului.

Zmeul cel bun a cam tras de blana lor şi i-a cam ciufulit dar până la urmă tot i-a coborât la pământ unde cei doi au respirat uşuraţi. Între timp s-a trezit şi cel peste care trecuse locomotiva dar nu părea de loc interesat de ceea ce se petrece şi mai mult mirosea prin iarba din poiană.

– Acum vorbiţi! Le-a spus Frumosul Adeneus.

– Noi suntem mercenari şi am fost trimişi aici de nişte forţe superioare pe care nu le cunoaştem să încercăm să distrugem tot ce putem din pădure. Nu am ştiut că aici există o pază atât de puternică. Nu ne-a spus nimeni de voi. În numele tuturor eu vreau să vă mulţumesc că ne-aţi lăsat în viaţă şi văd că doar unul din noi lipseşte şi a fost aruncat mai departe, să sperăm că e bine.

– Dacă doriţi puteţi să staţi împreună cu noi cu condiţia să nu poftiţi la nicio fiinţă din această pădure.

– Vă mulţumim pentru intenţie dar noi nu suntem făcuţi să fim buni şi blânzi şi trebuie să ne urmăm calea. Noi dacă nu suntem feroce nu suntem nimic. După un timp o să ziceţi că nu facem nimic şi stăm degeaba şi probabil că o să ne puneţi să strângem frunzele de pe poteci. O astfel de viaţă nu ni se potriveşte şi în pădurea vecină putem să vânăm şi să ne hrănim cum vrem noi fără să riscăm să ajungem vegetarieni.

– Faceţi cum doriţi dar să reţineţi şi să transmiteţi şi generaţiilor viitoare că nimeni nu poate să mai vină cu intenţii rele în această pădure care este Pădurea basmelor copiilor.

Mai mult împleticindu-se toată haita de lupi s-a adunat cu chiu cu vai şi a început să se îndepărteze pe potecă dispărând în curând din ochii tuturor.

– Au trecut apa şi au ieşit din pădure! A anunţat Bufniţa cea ochioasă care era mereu la datorie.

Micuţele animale şi păsări au început să apară pe lângă atelierul zmeului şi să se tot minuneze de ceea ce au văzut. Nimeni nu ar fi reuşit să se bată cu Lupii feroce mai bine decât au făcut-o cei din echipa Frumosului Adeneus împreună cu Zmeul cel bun.

– Acum toate fiinţele pădurii să treacă la programul de seară şi mâine dimineaţă vom stabilii ce mai este de făcut.

– "V-aţi descurcat foarte bine" S-a auzit gândul Varfalei Masota. Dacă mai aveţi nevoie de noi suntem aici!

– Vă mulţumim foarte mult şi sperăm să nu vă deranjăm prea des. Am să mă îndrept şi eu spre coliba mea să mă odihnesc şi să mă aranjez puţin că urmează să am întâlniri importante .

– "Odihnă plăcută"

Frumosul Adeneus şi Roboţel au plecat spre coliba din pădure iar Iepuraşul drăgălaşul s-a dus să o liniştească pe Mama iepuroaică şi să-l vadă că e bine sănătos.

Bufniţa s-a ridicat pe creanga ei preferată de unde supraveghea toate mişcările iar Splendidul Samurg a dispărut din nou din peisaj. Imediat ce lumea s-a mai linişti ea a început să transmită mesaj după mesaj de informare. Cineva aştepta cu nerăbdare mesajele ei.

Băieţel Ciudăţel nu a vrut să plece împreună cu nimeni căci pentru el oriunde era ca acasă. Peste tot era mai bine ca în container. A văzut că Zmeul cel bun se uita la el cu o mare curiozitate şi atunci ca să-i facă în ciudă s-a tras un pic mai aproape de un copac şi la un moment dat a dispărut brusc spre marea mirare şi nedumerire a Zmeului care nici măcar nu a observat că în urma lui, prin iarbă, a rămas o mână lungă care aduna de pe jos tot felul de frunze şi mere pădureţe. Băieţel îşi pregătea masa de seară bazată numai pe vitamine vegetale după care se gândea să facă o plimbare de acomodare prin poiana plină cu flori.

Albă ca Zăpada

Albă ca Zăpada a făcut curăţenie mare în colibă şi în jurul ei cu toate că ştia că niciun străin nu a intrat vreodată în căsuţa lor. Auzise toate poveştile şi zvonurile care circulau în pădure cu privire la Frumosul Adeneus, adică noul Făt-Frumos dar nu-i venea încă să creadă că este posibil ca el să se fi transformat atât de mult. Pe ei îi lega o prietenie frumoasă de foarte multă vreme şi la început ţineau mult unul la altul dar când el a s-a schimbat şi s-a luat după cei pe care îi vedea că trec apa şi ajung în poieniţă a fost nevoită să ia imediat măsuri urgente ca să nu-şi contamineze piticuţii care imediat ce se simţeau nesupravegheaţi erau gata să încerce toate prostiile din lume. Se pieptănau după toate tunsorile posibile si îşi făceau tot felul de haine sau îşi agăţau de curele tot felul de lanţuri, care mai de care mai zglobii.

Sigur că pentru Albă ca Zăpada toate acestea nu duceau la nimic bun şi a trebuit să întărească supravegherea piticilor şi să ia toate măsurile ce se impuneau. În primul rând i-a spus foarte hotărâtă lui Făt Frumos să-şi schimbe traseul de plimbare pe drumuri cât mai ocolite şi să nu-l mai prindă pe lângă colibă că se face foc şi pară. După accea i-a luat la mână pe toţi piticii şi le-a

confiscat lanţurile şi i-a pus să se pieptene piticeşte şi să uite de toate prostiile învăţate de la Făt-Frumos.

Culmea este ca băiatul lui Tom degeţelul a fost cel mai supărat că el îşi dăduse cu cărbune pe barbă de credeai că a început să-i crească pe faţă o adevărată junglă şi după ce s-a spălat, bine de tot, parcă era un pisoi slăbănog şi trist. Lui îi plăcea tare mult cu barbă şi mereu se ducea prin calea zânelor mici să se fălească dar acum aşa pricăjit cum arăta nu mai impresiona pe nimeni. El chiar şi-a propus să stea în casă până îmbătrâneşte dar Albă ca Zăpada i-a spus ca are plan de făcut la muncă şi nu primeşte de mâncare dacă nu-şi face treaba, aşa că într-un final s-a încolonat în rândul piticilor şi a plecat la treabă.

Acum Albă ca Zăpada stătea pe o bancuţă, rezemată de un copac şi se odihnea după atâta treabă ce făcuse. Ea tot trăgea cu ochiul spre aleea care urca la colibă şi în sufletul ei era multă speranţă.

Cum privea aşa în zare a avut, la un moment dat, impresia ca are halucinaţii, adică nu mai vede bine şi chiar s-a frecat la ochi. Prin faţa ei la distanţă de o mână întinsă plutea prin aer un minunat buchet de flori de pădure atât de frumos alcătuit încât nimeni nu mai văzuse aşa o minune. Flori de toate culorile puse pe diferite etaje şi alternate cu spice şi frunze de ferigă îi încântau privirea. Buchete de flori mai vazuse ea că şi piticuţii ei îi mai aduceau câte odată câteva fire şi i le dădeau cu un aer şăgalnic, dar buchet de flori care să plutească prin aer şi să danseze atât de graţios nu-i fusese dat niciodată să vadă şi brusc, atunci, s-a ridicat în picioare ca să constate că buchetul s-a ridicat şi el odată cu ea, s-a dat mai în spate şi el la fel, s-a dus spre el şi el s-a depărtat puţin.

– Ce-i minunea asta , a strigat cu glas tare Albă ca Zăpada? Pentru o clipă a avut senzaţia ca buchetul de flori vorbeşte cu ea, dar cum acest lucru nu era posibil a rămas în continuare mirată.

– Cine eşti tu care îmi aduci aceste flori?

Nu s-a auzit niciun răspuns.

– Dacă ai venit până aici cu ele nu vrei să mi le şi oferi?

În acel moment buchetul de flori a făcut un fel de plecăciune plină de respect spre Albă ca Zăpada şi a venit încet de tot apropiindu-se de ea. Atunci ea a văzut că buchetul nu plutea singur prin aer, aşa cum a crezut iniţial, ci era susţinut de un fel de coardă care avea capătul înfăşurat pe coada florilor. În clipa în care a apucat, plină de uimire de flori a văzut cum se desprinde din partea de jos un fel de mână cu multe degete lungi şi subţiri care imediat s-a lăsat în jos şi a dispărut prin iarbă.

– Îţi mulţumesc foarte mult pentru flori , sunt extraordinar de frumoase, a spus Albă ca Zăpada vizibil emoţionată, dar încă nu ştiu de la cine sunt! Cui trebuie să-i mulţumesc?

La picioarele ei a văzut că apare un fel de scoarţă de copac pe care scria: Eu sunt doar mesagerul lui.

– Cred că încep să înţeleg cine se ţine de surprize cu mine dar până să vină el, eu te rog să mi te înfăţişezi şi să facem cunoştinţă. Zise ea convinsă că trimisul este sigur din partea fostului Făt-Frumos.

Pe următoarea scoartă de copac scria: Nu pot, sunt cea mai ciudată fiinţă!

– Eu sunt convinsă că ai un suflet bun şi că indiferent cum arăţi nu poţi fi decât o fiinţă foarte agreabilă, te rog să apari!

Albă ca Zăpada se uita în toate părţile că doar, doar o vedea cu cine are de a face dar nu se zărea nicio mişcare. Brusc, dintr-o dată s-a trezit la picioarele ei cu primul pitic ce se apropiase de colibă dar nu părea de loc în apele lui pentru că era legat fedeleş cu târnăcop cu tot.

– Ei, ce-i asta? De ce l-ai legat fedeleş! El este prietenul meu!

Imediat piticul a fost eliberat şi la picioarele ei a apărut o nouă scoartă de copac: Am crezut că vrea să-ţi facă rău ! Pare înarmat!

– Nici vorbă şi dacă vrei să şti el mai are încă şase fraţi şi te rog să nu le faci nimic rău că vin de la muncă şi trebuie să stea la masă.

Mâna care îl înfăşurase pe pitic dispăruse din nou prin iarbă. Între timp, fără să aibă habar de cele întâmplate s-au apropiat de colibă şi ceilalţi pitici şi au observat buchetul de flori şi că Albă ca Zăpada are un aer deosebit şi parcă ar vrea să le spună ceva.

– Ce-i Alba noastră, ce te frământă?

– Nimic dragi mei, doar că avem un musafir care este cam timid şi pe care eu doresc să îl cunosc dar el nu vrea să apară, tot zice că e ciudat şi că probabil nu vrea să sperie pe nimeni.

– Dar ştie toată pădurea că noi suntem cele mai bune gazde şi că toate fiinţele cu suflet bun sunt prietenele noastre. Poţi să apari că noi nu ne mai miram de nimic de multă vreme şi nu ne mai poate surprinde chiar nimic. Curajul nostru este renumit!

În clipa următoare exact de pe copacul din faţa lor a început să se desprindă o bucată de coaje, care fâlfâia din ceva ca nişte urechi şi se uita la ei printr-o gaură ce părea că este chiar între ele. A început să înainteze încet printre ei în timp ce piticii leşinau pe rând, unul câte unul. E drept că nu cădeau de la prea mare înălţime. De la ultimul parcă s-a auzit: Nici chiar aşa! Asta-i culmea! Acesta era băiatul lui Tom degeţelul, care de fapt, nici nu a leşinat ci doar a crezut că aşa trebuie să facă nişte gazde primitoare. Cu nasul în iarbă el asista la dialogul unor furnici care se minunau şi ele de ciudăţenia lui Băieţel. Auziseră ele că e un ciudat dar chiar la aşa ceva nu s-au aşteptat.

Nu putem spune nici despre Alba ca Zăpada ca a rămas impasibilă şi chiar a zis:

– Coaje de copac am mai văzut, fiinţe cu un ochi am mai văzut, urechi care să mişte iar am mai văzut dar, întradevăr că ciudat mai eşti! Dar tu nu vorbeşti?

Băieţel Ciudăţel a facut semn cu mâna dreaptă că nu vorbeşte şi chiar Albă ca Zăpada a văzut că nici nu are gură pe faţă.

– Acum văd că tu nici nu ai gură!

Atunci Băieţel Ciudăţel i-a aratat ca are o ditamai gura pe burtă şi are şi o limbă pe care poate să pună şi câte trei mere odată.

– Nu-mi dau seama cum o să ne înţelegem noi doi dacă nu vorbeşti cu gura aia!

– Nu v-a fi nicio problemă se auzi un glas apropiindu-se din pădure. Chiar şi piticii s-au trezit din iarbă iar Albă ca Zăpada a tresărit puternic crezând că în faţa ei se află chiar Făt-Frumos.

Acum credea că este rândul ei la leşinat dar imediat cel care a sosit a spus:

– Stimată domnişoară eu nu sunt cel care par a fi ci doar verişorul lui din America. După cum ai aflat eu sunt un robot mai mult decât inteligent şi care semăn foarte mult cu Frumosul Adeneus care a venit şi el în pădure odată cu mine.

Fiinţa aceasta, cu care se pare că ai făcut cunoştinţă, se numeşte Băieţel Ciudăţel şi deşi pare aşa ciudat este fiul Mamei container. Eu mă înţeleg cu el perfect comunicând doar prin gândire şi voi fi un fel de traducător între voi doi.

– Atunci sa-mi spună dacă florile sunt de la el s-au de la prietenul lui, Frumosul Adeneus?

– Ai auzit întrebarea , de ce nu raspunzi?

– Pentru că a trebuit să văd unde este Frumosul şi apoi să-i spun ca i-am adus nişte flori din partea lui Albei ca Zăpada şi apoi să-i cer acordul că o sa-i spun că sunt de la el şi toate astea iau timp. El mi-a dat acordul!

– Ce a amuţit, l-am luat prea repede cu întrebarea?

– Nici vorbă, dar el este mai încet la minte şi se emoţionează în preajma unor domnişoare aşa distinse, raspunsul este că florile sunt trimise de chiar Frumosul Adeneus, cu acordul lui adică.

– Acum am înţeles, un fel de comandă *online!*

– Nu ştiu ce vorbeşti dar e bine că ţi-au plăcut!

– Am auzit şi eu vorba asta la băieţii din poiană, că aşa zic ei când trimit flori la fete sau poate că au vrut să zică: *flowers online for girls!* şi n-am înţeles eu cum trebuie.

– Mai de grabă aşa, zise Roboţel făcând pe atotştiutorul, dar în cazul acesta toate florile au fost pentru tine ceea ce e foarte bine !

– Auzi, dar tu nu eşti ăla pe care l-a prins Zmeul cel bun şi l-a legat de copac ?

– Ba chiar el sunt numai ca nu mi-a plăcut tratamentul zmeului şi am plecat unde aveam eu treabă.

– Unde poţi să ai tu treabă?

– În primul rând am fost să-l caut pe Făt-Frumos şi să-l aduc înapoi în pădure iar acum sunt un fel de bodyguard al lui, adică am grije de el să nu păţească nimic rău. Spuse Roboţel cu multă mândrie deşi ştia foarte bine că adevărul nu este chiar aşa şi că în realitate Frumosul Adeneus se poate apăra singur de orice primejdie.

– Înseamnă că eşti foarte puternic şi curajos, se minună şi Albă ca Zăpada!

– Asta cam aşa e că mă pricep la foarte multe lucruri şi dacă vrei pot să-ţi spun şi care va fi viitorul tău că am un fel de aparat care îmi spune tot ce îl întreb.

– Nu prea pricep ce vrei să spui, cum adică poţi să şti tu care este viitorul meu, ce mare chestie că şi eu ştiu care va fi. O să am în continuare grije de pitici şi o să le fac curat în colibă şi o să le gătesc mâncărică bună şi gata. Cam asta va fi !

– Bine , dacă nu vrei să şti mai multe atunci nu te mai bat la cap cu asta, oricum viitorul şi-l face fiecare singur că de asta are prezent ca să-şi pună la punct viitorul.

– Eşti foarte inteligent pentru un robot de serie mică. !

– Eu sunt un robot de serie extrem de mică pentru că toată seria mea începe cu mine şi se termină tot cu mine! Adică sunt unic, dacă ai mai pomenit aşa ceva!

– Da ce şi pe tine te-a facut Mama container ca pe Băieţel Ciudăţel ? Despre el am înţeles că e singur pe lume şi că nu mai există încă o coaje de copac cu viaţă ca el.

– Da, el este întradevăr o mare ciudăţenie dar eu sunt făcut şi gândit special pentru anumite misiuni deosebite şi de mare dificultate.

– Şi câte misiuni deosebite ai executat până acum?

– Niciuna, că am ratat-o chiar şi pe prima, aia cu rolul de Făt-Frumos. Dacă nu aş fi încercat să zbor poate că eram şi acum în funcţie!

– Bine că ai încercat că până la urmă totul s-a terminat cu bine şi am înţeles că adevăratul Făt-Frumos este acum un bărbat puternic şi foarte plăcut la vorbă şi priceput la luptă.

– Asta cam aşa este că Frumosul Adeneus este cea mai minunată persoană pe care am întâlnit-o.

În tot acest timp Băieţel ciudăţel stătea rezemat de un copac şi toţi piticii făcuseră un fel de coadă la el fiecare cu câte o julitură, o zgârietură sau chiar o vânătaie mai mică. Cu toate ca nu vorbea cu ei îi atingea cu mâna lui vindecătoare şi ei se minunau de iuţeala cu care dispăreau toate semnele şi juliturile. Unii chiar se aşezau de două ori la rând că după ce erau trataţi o dată se mai căutau şi de alte zgârieturi şi se aşezau iar la coadă. Imediat dupa tratament se duceau să se făleasca la Albă ca Zăpada cu câte o mânecă ridicată sau un crac de la pantaloni ca ea să vadă că nu mai au nimic.

Bineînţeles ca Albă ca Zăpada nu prea avea timp să le acorde toată atenţia discutând cu Roboţel şi cu mintea numai la Frumosul Adeneus.

Întâlnirea cu Mama iepuroaică.

Iepuraşul drăgălaşul a plecat pe potecă spre mama lui care ştim cu toţii că era doar cea care l-a crescut şi îngrijit până s-a făcut mare.

Misiunea lui era în curs de desfăşurare şi până în prezent şefii lui puteau fi multumiţi de ceea ce a realizat . Reuşita lui principală era găsirea lui Făt-Frumos şi transformarea lui, cu ajutorul tuturor celor pe care i-a contactat, într-un lider care va putea să salveze pădurea. De acum în colo totul părea mai simplu şi de aceea se gândise şi el că are un răgaz să o vadă pe Mama iepuroaică.

Mergea liniştit pe potecă, adică mai mult ţopăia şi se apropia de vizuina lui natală. Uitase complet de vulpea cea şireată pe care tot el o oprise să-i mănânce mama cu ceva vreme înainte. Aceasta stătea cuminte sub formă blegoasă şi acum era mai leşinată de foame decât atunci când a fost oprită dar nu putea să mişte nicio labă şi să plece de acolo. Se uita şi ea în stânga şi drepta şi doar muştele care îi mai intrau de bună voie în gură erau singura ei hrană. Din păcate necesarul ei de proteine era mult mai mare!

Iată că Iepuraşul drăgălaşul a ajuns în apropierea vizuinei şi a dat cu ochii de vulpea care părea făcută din plastilină de cea mai bună calitate dar nevorbitoare. Că cine a mai văzut o figurină de plastilină să vorbească!

– Ce mai faci draga mea vulpe? A întrebat-o iepuraşul de cum a văzut-o.

Doar ochii vulpii se mai mişcau pe faţa ei şi ea încerca să-l distrugă pe iepuraş cu privirea.

– Nu-i frumos să te uiţi aşa urât la mine pentru că acum eu sunt cel care îţi hotărăşte soarta şi vreau să văd la tine o figură plină de supunere şi umilinţă.

Ochii vulpii se încruntau în continuare şi nu apărea nicio speranţă de ameliorare.

– Dacă nu-ţi schimbi atitudinea o să stai aşa toată viaţa cu muşte în gură ! Vreau acum să văd o privire drăgălaşe şi plină de iubire!

Până la urmă vulpea s-a gândit că nu are nicio şansă să scape dacă nu face ce i se spune cu toate că ea habar nu avea din ce cauză este aşa înţepenită şi de unde i se trage ei nenorocirea asta, că doar nu putea fi chiar de la amărâtul de iepuraş din faţa ei? Cu toate puterile ei de vulpe înţepenită îşi schimbă privirea în ceva nedefinit dar oricum fără urme de ură.

– Hai că faci progrese, zise Iepuraşul drăgălaşul, mai încearcă!

Cu un nou efort vulpea şi-a schimbat cu totul privirea de parcă era o şcolăriţă sfioasă şi cuminte.

– Acum mai vi de acasă, zise Iepuraşul drăgălaşul. Am să te dezleg de vraje dar dacă te mai prind că stai la pândă la vizina mamei mele data viitoare nu te mai iert , ai înţeles.

Cum nu putea să exprime nicio idee, mai ales că deja era vorba de un angajament, vulpea stătea, toată numai zâmbet, încordată dar într-o aşteptare plină de speranţe. „Această viitoare friptură care avea tupeul să-i vorbească cu atâta îngânfare îşi va lua imediat pedeapsa după ce mă voi elibera".

Bineînţeles că Iepuraşul drăgălaşul auzea perfect în minte toate gândurile periculoase pe care le debita vulpea dar s-a gândit ca nu avea de ales şi că trebuia să-i mai dea o lecţie aşa că, s-a concentrat puţin şi a eliberat-o pe vulpe, dar după ce s-a dat un pic mai în spate. Mama iepuroaică ieşise în pragul vizuinei şi era gata să sară bot în bot cu Iepuraşul drăgălaşul dar acesta a oprit-o pe prag cu un singur gest.

Vulpea după ce că era şireată ca un şiret autentic de pantofi, era şi cam prostuţă şi nu a înţeles nimic din bunăvoinţa iepuraşului aşa că încă din prima clipă de eliberare s-a încordat ca un arc şi a sărit cu toţi colţii la vedere spre blana lui. În clipa în care credea că l-a prins s-a trezit transferată tocmai în apa care despărţea Pădurea basmelor de celelalte teritorii şi profund confuză a trecut pe malul celălalt în loc să se întoarcă de unde a plecat, s-a scuturat de toată apa şi a început să fugă ca o bezmetică prin pădure.

Tare s-a mai mirat viezurica văzând cum vulpea, încă udă, trece pe lângă ea şi aleargă ca nebuna prin pădure şi parcă zicea: Te prind eu iepure rău, te prind eu imediat!

„Se pare că Zmeul cel bun a zăpăcit pe toată lumea din Pădurea basmelor" S-a gândit viezurica şi şi-a văzut de drumul ei spre şantierul unde cel mai frumos viezurel încă mai muncea la noile galerii de sub pământ. El muncea ca voluntar dar făcea şi ore suplimentare. În mintea ei nu mai era nici cea mai mică amintire despre cutia cu minuni sau Temporatorul de evenimente, parcă cineva îi şterse complet memoria.

Acum Iepuraşul drăgălaşul avea tot timpul să o salute pe mama lui şi să o ia în lăbuţe. Ce de pupaturi şi atingeri de botice au început să curgă peste el. Mama iepuroaică se uita la el cu multa iubire şi îl căuta de julituri sau lovituri şi nu-i venea să credă că după atâta amar de timp, cu toate că timpul nu are niciun fel de gust, în care a fost plecat nu are decât câţiva scaieţi prin blaniţă.

– Hai să-ţi cureţe mama blăniţa şi să-mi povesteşti ce ai mai făcut că tare mi-a fost dor de tine şi tare mult mi-ai lipsit. Hai în vizuină că ai văzut şi tu ce primejdii cumplite apar pe aici. N-am înţeles nimic din ce ai făcut cu vulpea aia şi cum ai convins-o să pleca aşa brusc.

– De fapt, n-am convins-o ci am mutat-o, pur şi simplu, i-a spus iepuraşul mamei sale.

– Cum adică, ai mutat-o, chiar că nu înţeleg, hai înăuntru să nu mai apară vreo dihanie periculoasă.

– Pentru mine nicio dihanie nu este periculoasă şi cred că noi doi avem multe de vorbit.

– La fel zic şi eu să intrăm şi să vorbim, să nu ne mai expunem afară.

– Şi eu îţi zic că putem să stăm cât vrem afară împreună că atunci când eşti cu mine că nu poţi să păţeşti nimic!

– Ce glumă mai este şi asta, cum să nu păţesc că dacă apare iar vulpea imediat trebuie să fug în vizuină!

– Tocmai asta vreau să-ţi spun şi eu că nu trebuie să fugi nicăieri cât timp eşti cu mine.

– Păi ce să faci tu dacă vine vreo primejdie?

– Ai să vezi, dacă va fi cazul şi acum să stăm la soare şi să-ţi povestesc ce am facut pe unde am fost.

– Chiar că sunt tare curioasă să aflu totul.

– Nu chiar totul că unele lucruri le-am uitat, zise şi Iepuraşul drăgălaşul care nu dorea ca mama lui să afle prea multe lucruri şi să se sperie.

Aşa că a început să-i povestească cum a plecat dupa Făt-Frumos şi cum s-a întânit cu mai multe fiinţe amabile care l-au ajutat să-l găsească şi peripeţiile pe drumul de întoarcere şi despre Frumosul Adeneus, care este un bărbat puternic şi mult mai inteligent decât era ca Făt Frumos.

– Dar ce frumos povesteşti tu dragule, parcă niciodată nu te-am auzit vorbind cu atâta înţelepciune, parcă nici nu mai eşti tu, probabil că ai mai crescut în călătoria asta şi ai învăţat o mulţime de lucruri noi.

– Aici ai dreptate măicuţă ca nu mai sunt cel ce am fost şi acum chiar sunt altcineva.

– Pentru mine eşti tot copilul meu şi chiar dacă nu te-am făcut eu, te iubesc foarte mult şi sunt foarte mândră de tine, hai acum să-ţi dau cea mai bună mâncărică făcută chiar de mine din cele mai proaspete legume.

– Că bine zici, acum simt şi ei că mi-e o foame de lup.

– Termină cu prostiile astea că deabea am scăpat de Lupii feroce, că i-am văzut cum fugeau de le scăpărau călcâiele de parcă aveau copite din cremene la picioare nu labe de lup.

Aşa că Iepuraşul drăgălaşul s-a aşezat la soare şi a început să mănânce liniştit din toate bunătăţile pe care mama iepuroaică i le punea în faţă. Nici o clipă nu s-a gândit să-i spună adevărul şi să se prezinte în faţa ei ca fiind Distinsul Acemones că îi era frică să nu o sperie aşa de tare că putea să păţească ceva rău. Se ştie că iepurii adevăraţi sunt foarte sperioşi şi sensibili şi ea nu era decât o simplă iepuroaică.

– Te rog sa-mi spui ce mai şti de prietena mea Mora, pe unde ar putea fi acum?

– Cred că e foarte bine, ne-am văzut şi acum două zile când a trecut pe aici să vadă dacă am vreo veste de la tine. Părea foarte bine dispusă şi am şi întrebat-o ce are de este aşa veselă şi mi-a zis că a reuşit să rezolve o problemă foarte importantă şi acum e bine dispusă.

– Da despre ce problemă era vorba, nu ţi-a spus?

– Nu mi-a spus că şti cum e ea foarte discretă şi nu deschide gura decât dacă e nevoie.

– Aşa este, e o fiinţă foarte bună şi tu şti că este singura din pădure cu care mă înţeleg mai bine. Făceam cu ea tot felul de planuri dar acum dacă a venit Frumosul Adeneus multe din problemele noastra s-au rezolvat şi viaţa va fi mult mai bună aici.

– Mie nu-mi vine să cred ca se vor mai rezolva lucrurile findcă Zmeul cel bun nu-l va lăsa să fac nimic.

– Zmeul cel bun nu mai contează decât pentru el pentru că, în rest, nimeni nu-l va mai asculta de acum încolo.

– Eu mă bucur să te văd aşa de optimist şi sper din sufleţelul meu mic să ai dreptate că tare mi-ar părea rău ca toate strădaniile voastre să fie degeaba.

În momentul acela se apropie ca o vijelie tropăind prinre copaci şi rupând crengile cu copitele porcul mistreţ. Mama iepuroaică a zbughit-o în vizuină şi a încercat să-l tragă şi pe Iepuraşul drăgălaşul dar puterile ei erau prea slabe ca să-l poată mişca măcar un pas. A rămas încremenită în gura vizuinei şi se uita de acolo îngrozită la cele ce urmau să se întâmple. Iepuraşul drăgălaşul nu a clintit nici măcar o ureche şi chiar i-a spus porcului care a şi pus o frână de a arat tot locul:

– Unde alergi aşa speriosule?

– Râzi tu râzi dar eu am tras o spaimă îngrozitoare când am auzit împuşcăturile alea. Parcă erau de drilling!

– Ce vrei să zici cu vorba aia?

– Tu nu şti armele alea de vânătoare cu trei ţevi, dar eu deabea am scăpat de una din astea, noroc că eram mai mic şi mai iute şi am fost greu de nimerit.

– Aşa repede ai fugit?

– Nu, aşa deştept am fost că am trecut chiar printre vânători şi atunci nimeni nu a mai tras de frică să nu se împuşte unul pe altul.

– Şi acum unde fugeai aşa?

Între timp, din gura vizuinei, Mama iepuroaică îi tot făcea semne băiatului ei să se adăpostească să nu-i facă ceva mistreţul. Încet încet însă s-a mai calmat când a văzut că cei doi se înţeleg aşa de bine, dar tot nu scotea botul şi urechile afară.

– Mă duceam după Băieţel ciudăţel să-i spun să nu mai facă aşa glume cu mine că am facut febră musculară de atâta alergătură pe scurtătură.

– Bine, umblă liniştit şi sper ca întâlnirea cu el să fie fără alte peripeţii. Ai grije că el ştie să facă şi ca tobele gonacilor şi să nu te apuce iar jokingul.

– Mulţumesc de sfaturi dar nu cred că o să mai am probleme!

– Măi băiatule, tu mă minunezi cu fiecare clipă! Spuse şi mama iepuroaică!

– O să mai avem multe de povestit măicuţă! Spuse şi Iepuraşul drăgălaşul şi se întinse la soare să tragă un pui de somn.

Zmeul cel bun.

Stătea pe prispa atelierului şi cugeta profund. „Acum dacă am ajutat la gonirea Lupilor feroce poate ca nimeni nu va mai dori să-mi pună pielea la întins între cei doi copaci şi să vină hârciogii să-mi ia capul la şuturi"

El se gândea că toată lumea a văzut că se ocupă numai de reparaţii în atelier şi nu se mai duce nici în poienţă şi nici nu mai zgâlţâte copaci şi poate că îl lasă în pace.

Regreta că nu a apucat şi el să-şi scrie o scrisoare, ca de la suflet la suflet, şi să se bucure de primirea ei dar a zis că poate mai are timp de aşa ceva cu alte ocazii.

Culmea e că Frumosul Adeneus l-a impresionat foarte plăcut şi nu mai avea chef de niciun fel de răzbunare pe el, mai ales că echipa cu care venise era deosebit de puternică şi putea să-l apere oricând.

Acum prioritatea lui era educaţia ştiinţifică şi temeinică pe care trebuia să i-o dea Piticului cel mare care se cam lăsase pe tânjeală, adică descoperise miracolul şi binefacerile unei vieţi de leneş. Mai trebuia şi să-i scoată sindicatul din cap!

Gândind aşa Zmeul cel bun se ridică într-o rână, adică rezemat pe o parte şi îl căută cu privirea dar nu era nici ţipenie de pitic. Adică nu ţipa niciun pitic prin preajmă şi atunci i-a venit ideea că poate e plecat pe la zânele mici în vizită. Cum acestea nu locuiau foarte departe şi-a propus să facă puţină mişcare şi să se ducă să le facă o vizită şi să-l găsească şi pe Piticul cel mare. Aşa că s-a ridicat pe labele de dinapoi şi a început să duduie pădurea cu mersul lui legănat şi greoi.

Era foarte greu ca cineva din calea lui să nu-i simtă prezenţa şi mai ales venirea aşa că şi zânele mici l-au auzit cu mult timp înainte de sosirea lui şi s-au pregătit de primire. În comitetul de întâmpinare erau numai zâne mici pentru că, aşa cum se obişnuia pe aceste meleaguri, zânele şi zânoii mari erau plecaţi la cules de căpşuni cu toate ca sezonul lor încă nu sosise. Plecatul preventiv era un alt obicei al pământului, adică dacă erau aşa săraci, atunci cei mari pentru a asigura copiilor lor cele necesare plecau care încotro vedeau cu ochii, după orice era de mâncare, bineînţeles că fără să iasă din Pădurea basmelor.

De cum le-a văzut Zmeul cel bun le-a şi întrebat:

– Unde e piticul meu?

– Prea puternicule şi prea învăţatule, aşa ştiau ele că se vorbeşte cu un zmeu chiar daca nu mai e în funcţia de şef, noi nu ştim unde este acum Piticul cel mare dar l-am vazut cu o bocceluţă în băţ şi credem că a luat-o cam pe acolo. Au zis ele arătând totodată o direcţie destul de imprecisă.

– Doar nu vreţi să-mi spuneţi că a plecat din postul de ucenic, unde oricum nu făcea nimic şi s-a dus teleleu în lume?

– Noi nu ştim din ce post a plecat, dar după câte am înţeles dorea să se angajeze credem noi, la Frumosul Adeneus după ce va învăţa tainele marilor luptători. Cred că doreşte să fie un fel de Ninja silvic.

– Adică ce să fie? A întrebat Zmeul cel bun nefiind familiarizat cu termenii zânelor mici.

– Un fel de luptător japonez!

– Adică un pitic de colibă să ajungă luptător japonez? Şi cu cine să se lupte, mă rog?

– Cum cu cine? Cu duşmanii pădurii!

– Şi unde vrea el să înveţe toate tainele luptei japoneze?

– Păi cred că în Japonia!

– Asta nu e un fel de ţara îndepărtată!

– Cam aşa ceva!

– Atunci să mai stăm puţin, zise Zemul cel bun şi să-l aşteptăm că se va întoarce în curând, zise el şi se lungi pe iarbă cu o ditamai laba sub cap.

– Noi nu credem că se mai întoarce că era foarte hotărât să plece din această pădure.

– Măi fetelor, voi aţi ajuns vreodată la apa care este la marginea îndepărtată a acestei păduri?

– Nu n-am ajuns, dar am auzit de la bunii noştri că există undeva o apă dar nici ei nu au pus piciorul în ea şi nu au trecut dincolo.

– Dar or fi încercat să treacă?

– Asta nu mai ştim că ei nu ne-au povestit mai multe.

– Atunci nu vă povestesc nici eu şi o să stam împreună să-l aşteptam pe Piticul cel mare.

– Noi nu credem că mai vine aşa că o să ai mult de aşteptat, între timp vrei nişte fructe proaspete?

– Ba bine că nu, mulţumesc foarte mult, dar unde aţi învăţat voi să fiţi aşa de bine crescute?

– Cum unde? La scoala de vară unde se ţin cursurile de zi în fiecare noapte, cu doamna Profesoară Bufniţa.

Nici nu a apucat Zmeul ce bun să guste 20 de mere şi un kil de smeură, că cine apare pe potecă îngândurat şi gheboşit dar responsabil, Piticul cel mare. Aproape

că era să nici nu-l vadă pe zmeu deşi avea burtoiul ca butoiul foarte evident în iarbă.

– Bună ziua Zmeule dar ce faci tu aici la prietenele mele?

– Prietenele mele , prietenele mele, cum ce fac, le ţin de urât că dacă tu ai plecat în lume ele se plictiseau singurele!

– E lume, plecat în lume, de unde plecat în lume, ce lume , ce plecat? Am fost şi eu la o plimbare prin pădure!

– Da la râu ai ajuns?

– Ce ajuns, care râu, de unde râu?

– Atunci însemnă ca ai făcut pe tine de esti aşa ud pe pantaloni cu toate că nu înţeleg cum poti să faci doar pe manşetele pantalonilor.

– Bine, bine, am fost la râu şi ce nu mai au voie piticii să facă şi ei o baie!

– După cum eşti de stropit eu zic că au fost mai multe băi!

– Au fost vreo 10 că era apa aşa de bună că nu te mai săturai să tot intri în ea !

– Şi mai ales să ieşi!

– Asta chiar că nu am înţeles-o, mai zmeule, că mereu după ce intram eram gata ieşit, din nou pe mal! Problema mea erau numai intrările!

– Un proverb celebru zice: repetiţia e mama învăţăturii!

– Şi atunci tata cine e ?

– Cred că repetiţoiul, dar nu sunt sigur, zise Zmeul cel bun.

– Tare luminat eşti tu măi Zmeule, cum le şti tu pe toate!

– Da cu bocceluţa aia ce faci de o cari după tine?

– Am luat şi eu două mere de foame să am la mine cât umblu la plimbare.

– Şi ti-a trecut cheful de plimbare?

– Mi-a cam trecut şi acum chiar mi-ar prinde bine puţina odihna aici la umbra copacului ăsta.

– Eu zic să te duci la locul tău din atelier şi să nu stai pe capul zânelor! Că astăzi n-ai pontat!

– Pe noi nu ne deranjează cu nimc, au zis micuţele înroşinduse toate! Şi dacă vrea poate să ne spună şi nouă poante, să râdem şi noi.

– Ia mergeţi voi pe poante şi vedeţi-vă de treaba voastră că văd că n-o prea aveţi cu normarea muncii, o să facă aşa cum am zis eu şi apoi mai vorbim, a spus mult mai apăsat Zmeul cel bun şi s-a şi sculat în două picioare şi a plecat spre atelier. În urma lui târşâind bocceluţa venea şi Piticul cel mare vizibil marcat de ultimele evenimente. Evadarea lui s-a dovedit a fi un eşec total!

Baba Cloanța se luminează!

Stătea baba după copac şi aştepta să-i treacă cineva prin preajmă. Nu mai venea nimeni! Toate fiinţele erau sătule să mai facă un ocol ca s-o ajute pe babă să-şi facă norma de sperieturi. Aşa că baba stătea singură şi se gandea. ;, Ce femeie frumoasă am fost eu acum 80 de ani, nu trecea nimeni pe lângă mine fară sa-şi facă gâtul şurub. Câte inimi am zdrobit! Nici nu ştiu cum am ajuns din aşa o frumuseţe să ocup acum postul de sperietoare? Eu cred că am fost vrăjită şi cineva m-a făcut urâtă şi bătrână! S-au dus pe apa vinerei toate visurile mele. La mine nu a venit niciun frumos să mă ceară de nevastă şi să fim fericiţi până la adânci bătrâneţi. În toate basmele cei doi se întâlnesc, se plac, învinq împreună toate greutăţile vieţii şi apoi stau liniştiţi şi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Aşa speram şi eu, o bătrâneţe adâncă dacă altfel nu se putea. Adâncă la fel cum este un puţ de apă. Să am şi eu o fărâmă de Moş Clonţ.

Acum mă gândesc şi eu, că dacă tot am timp, de ce nu iau eu singură mere de pe jos şi să mă satur de ele şi aştept mereu să vină Piticul ăla lungălău să-mi dea câte vrea el. Ia să fac eu o probă de şmecherie şi să iau un măr de pe jos şi să-l mănânc atât de repede încât nimeni să nu observe nimic"

Zis şi făcut, după ce s-a uitat în jurul ei cu grije, baba s-a aplecat cu greu, ţinându-se de şale şi a luat un măr care era chiar lângă piciorul ei şi l-a băgat repede în gură după ce, binînţeles, l-a şters cu poalele să nu aibă microbi sau praf. Îi era tare foame aşa că s-a făcut că îl mestecă şi l-a înghiţit imediat.

Încântată de experienţa avută, iar s-a uitat în jurul ei să nu fie vreun paparazzi şi a mai luat încă un măr şi l-a mâncat. Iar nu s-a întâmplat nimic, nici pădurea nu a vuit, nici furtuna nu a început şi nici pământul nu s-a deschis să o înghită că era prea îndrăzneaţă.

– „Te pomeneşti că băiatul ăla frumos a avut dreptate şi eu pot să mănânc câte mere vreau şi nu păţesc nimic! Ia să schimb şi locaţia, adică pomul să văd ce se întâmplă?"

Imediat după ce i-a venit şi acest gând Baba Cloanţa s-a dus prin pădure şi şi-a ales alt pom după care să stea la pândă. Şi în acest loc erau o mulţime de mere şi baba a mai cules şi a mai morfolit câteva şi simţea că deja nu mai are unde să mai bage încă unul. Stătea cu ultimul în mână şi se uita la el dar nu putea să mai muşte din el nici o înghiţitură de sătulă ce era. Două muşte râdeau de ea că nu mai are chef să muşte de sătulă ce era.

Atunci i-a venit babei altă idee proaspătă. Adică dacă era sătulă şi putea să fie aşa mereu că trebuia doar să se aplece şi să culeagă câte mere pădureţe poftea, ce rost are să mai stea în picioare după copac şi să sperie fiinţele pădurii când putea

să stea foarte bine întinsă,ca o doamnă, pe un hamac între doi copaci şi să se legene după cum avea chef.

Zis şi făcut, că hamac avea de când l-au uitat turiştii în poiană şi după ce l-a întins exact cât îi trebuia s-a pus baba pe el şi se legăna cu un aer de mare vedetă.

Bineînţeles că nu a trecut multă vreme şi pădurea a început să freamete de zvonuri:

– A înebunit baba! E dusă complet! Să vezi ce figuri face !

Furnicile au încropit imediat un Hotnews spontan!

Imediat toate vietăţile pădurii au început să defileze pe la hamacul babei şi să se minuneze de noua ei stare.

Piticul cel mare, indignat şi curios, auzind atâta foşgăială, a venit şi el şi văzând cum stă treaba a luat-o la rost:

– Babo! să treci imediat după copacul pe car ţi l-am repartizat că altfel nu ştiu ce o să păţeşti!

– Ia stai tu puţin şi gândeşte-te, ce pot eu să păţesc? Contract nu am, asigurare medicală nu am, concediu legal nu am, concediu medical nici vorbă, asigurare de cioc, nici atât, ce poate fi mai rău? Nu mai vorbesc şi de ,full-time, la vârsta mea!

– Ai să vezi imediat ce poate fi mai rău după ce o să mă duc eu la Zmeul cel bun şi o să-i spun ce faci tu aici şi cum te legeni pe chestia aia! Îţi arată el fulmaim!

– Asta se cheamă hamac şi chiar te rog să te duci repede că poate vreau să plec în week-end şi nu mă mai găseşti!

– Da de ce vă certaţi aşa? S-a auzit vocea Iepuraşului drăgălaşul care tocmai se apropia de ei.

– Da tu ce te bagi? De ce te bagi? Că nu cred că e treaba ta sau ţi-ai terminat porţia de morcovi pe ziua de azi şi acum te plictiseşti?

Zise Piticul cel mare şi a început să râdă singur de vorbele lui privind cu multă mândrie în jur.

– Eu vreau doar să te rog să vorbeşti frumos cu această doamnă şi să fi mai politicos. Spuse şi Iepuraşul drăgălaşul, calm şi fără să ia în considerare vorbele răutăcioase ale piticului.

– Probabil că tu ai orbul găinilor dacă numeşti -doamnă- această uscătură de babă cu un dinte, 9 bube pe faţă, patru fire de păr în cap şi opt în barbă!

– Indiferent cum ar arăta tu eşti mai mic decât ea şi trebuie să dai dovadă de politeţe şi respect.

– Nu cred că în această situaţie contează vârsta, eu cred că puterea este mai importantă şi după cum poate vedea oricine eu sunt aici cel mai putenic.

– Dacă ai fi şi puţin mai inteligent asta te-ar ajuta să înţelegi mai bine situaţia. Persoanele în vârstă trebuie să se bucure întotdeauna de respectul celor mai mici.

– Hai că am pierdut destul timpul cu tine, eu zic să ţopăi mai în colo pe alt ţambal, că aici avem treabă!

– Eu te rog să-ţi ceri iertare de la această doamnă pe care ai deranjat-o cu părerile tale!

– Acum chiar că ai tupeu, zise Piticul cel mare care încă nu a aflat că în faţa lui se află puternicul şi Distinsul Acemones şi îi vorbeste chiar dacă o face ca simpaticul Iepuraş drăgălaş. Şi ce-o să mi faci dacă nu vreau ?

– Eu nimic dar acestă doamnă s-ar putea să fie de o altă părere.

– Care doamnă.....? Iar începi? A mai apucat să spună Piticul cel mare după care a rămas cu ochii aţintiţi pe hamac. Nicio clipă nu a observat ce făcea Iepuraşul drăgălaşul care rămăsese cu privirea fixă pe Baba Cloanţa.

Nu putea să creadă ceea ce vedea chiar cu ochii lui! În hamac nu mai era „uscătura de babă" ci o cu totul altă persoană. O adevărată doamnă! Aceasta stătea în continuare întinsă dar era evident că rochia lungă şi elegantă nu mai era a babei. Părul strâns la spate cu ajutorul unor broşe splendide era întradevăr al unei persoane mai în vârstă dar pielea feţei părea că nu a fost încercată de vreme fiind albă şi bine întinsă. Doar câteva riduri se ghiceau la colţul ochilor de un verde smarald. La încheeturile mâinilor puteai vedea cele mai minunate brăţări executate vreodată. Această femeie frumoasă şi elegantă şi-a coborât mai întâi un picior şi s-a văzut pentru un moment marginea dantelelor de deasupra pantofilor din cea mai bună calitate, ca în momentul următor să stea dreaptă, cu privirea mândră, în faţa tuturor.

Singură, broasca ţestoasă a putut îngăima cu glasul plin de emoţie: exact aşa arăta acum 80 de ani cea pe care toţi aţi cunoscut-o, mai târziu, drept Baba Cloanţa. Pe vremea aceea numele ei era Doamna verde sau Doamna pădurii, pentru că era singura persoană cu totul deosebită care exista în pădure. Se spune că a fost pedepsită de cineva foarte puternic şi pentru a rămâne în Pădurea basmelor a trebuit să ia chipul Babei Cloanţa şi să devină personaj de basm. Nimeni nu ştie de ce s-au petrecut astfel lucrurile şi numai copiii pot completa cu minţile lor inteligente povestea ei.

Deasemea nimeni nu a observat acea umbră care s-a depărtat discret şi care s-a dus după un copac şi s-a ascuns acolo. Din când în când umbra se apleca şi culegea din praful drumului câte un măr pe care îl morfolea cu multă sârguinţă.

În momentul următor Doamna pădurii îşi îndreptă privirea spre Piticul cel mare şi cu o voce clară şi fermă, care nu suporta niciun fel de contrazicere îi spuse: acum poţi să pleci la locul tău!

Absolut buimac şi fără să schiţeze cel mai mic gest de împotrivire Piticul cel mare, parcă gârbovit de tot ce i s-a întâmplat se întoarse pe călcâie şi plecă târşâindu-şi paşii spre atelier. Era a doua mare înfrângere în ultima perioadă de

timp. Toate vieţuitoarele din poiană au început să freamete de bucurie fiecare pe limba ei. Ele nu ştiau cine a fost Doamna pădurii dar persoana care era acum în faţa lor părea a fi bunica tuturor celor prezenţi. Toţi o iubeau deja pe Bunica pădurii!

– Cred că trebuie să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai redat vechea mea înfăţişare şi sunt sigură că nu eşti, cu adevărat, cel pe care îl văd eu acum!

– Ai dreptate dar nu este cazul să avem această discuţie cu aşa un public numeros, dacă vrei putem discuta pe îndelete cu altă ocazie.

– Sunt sigură că vom avea foarte multe lucruri de povestit. Acum, dacă nu te superi, aş dori să merg până la Albă ca Zăpada să mă văd cu ea şi sub această înfăţişare.

– Mergi sănătoasă şi mă bucur că am reuşit să te scap de starea la care ai fost supusă atâta vreme. Zise şi Iepuraşul drăgălaşul şi se uită cu multă admiraţie cum se îndepărta această doamnă deosebită ferindu-şi poalele rochiei elegante de înălţimea ierburilor.

După ce s-a mai îndepărtat, toate vieţuitoarele prezente au sărit cu gura pe broasca ţestoasă să afle mai multe detalii despre frumoasa şi deosebita persoană nou apărute dar norocul ei a fost că era, în continuare surdă, şi chiar dacă a sesizat o mai mare agitaţie în jurul ei nu a fost impresionată şi a plecat încet spre bârlog.

Iepuraşul drăgălaşul a întrebat-o în gând pe Varfala Gorona „ Crezi că am procedat corect dacă am ajutat-o să revină la vechea înfăţişare ?"

– Ai făcut foarte bine pentru că lucrurile trebuie să se liniştească şi să-şi urmeze propriul făgaş şi oricum oriunde este nevoie de cineva cu multă experienţă.

Marea taină a Pădurii Basmelor.

Acum, în timp ce o privim pe Bunica pădurii cum se îndepărtează pe potecă nu putem să nu ne întrebăm ce este cu toate aceste transformări ce se petrec mereu.

Deabia am asistat la transformarea Babei Cloanţe în Bunica pădurii şi nu putem să nu ne gândim că Distinsul Acemones joacă rolul de Iepuraşul drăgălaşul, Înţeleapta Ceconă interpretează pe Bufniţa cea ochioasă, Splendidul Samurg este de multe ori o simpatică Bobolică şi mai ales să observăm faptul ca Zmeul cel bun e rău iar Zmeul cel rău e bun.

Toată lumea joacă câte un rol, chiar şi Căprioara Mora e de fapt Marea Magiciană a pădurii. Singurii care se interpretează chiar pe ei sunt Roboţel frumuşel şi Băieţelul Ciudăţel care nu sunt sub ascultarea nimănui ci sunt doar ceea ce sunt.

Cineva ar putea spune că nu este posibil ca Albă ca Zăpada despre care se ştie că în basmul ei a fost salvată de Prinţul care a descoperit-o la pitici, se se mai afle încă în pădure şi să aibă în continuare grije de piticii ei ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În acest moment începem să înţelegem Marea taină a Pădurii Basmelor. Aici se găsesc toate personajele din basme chiar şi cele despre care nu am vorbit. Unele au fost puse şi spuse deja de copii în poveştile lor şi am putea crede că ele au părăsit pentru totdeauna pădurea dar acest lucru nu este adevărat deoarece numai poveştile au plecat iar personajele lor „adevărate" au rămas în Pădurea Basmelor şi îi ajută pe copii să facă alte poveşti şi mai noi.

Unele personje sunt povestite iar altele încă nu şi ele devin deabea acum personaje de basm şi vor trai veşnic în Pădurea basmelor.

Orice copil poate face basmul lui cu orice personaj pe care îl descoperă în Pădurea basmelor sau el poate creea noi şi noi personaje întrucât imaginaţia lor este nesfârşită.

Sunt deja nenumărate poveşti cu Făt-Frumos şi se vor mai creea încă multe. La fel sunt poveşti cu Zâne pentru că nu a fost suficientă o singură Zână pentru imaginaţia copiilor aşa cum sunt şi poveştile cu Zmei simpli sau paralei.

Frumuseţea acestei cărţi stă şi în faptul că aduce personaje noi şi nimeni nu a auzit până azi de Varfala Gorona sau surorile ei Masota şi Lamisa. Puternicii Tamuri intră pentru prima dată în gândurile copiilor ca şi Marea Marşală şi multe alte personaje noi doar pomenite.

Din acest moment lumea personajelor din Pădurea basmelor devine o lume extrem de reală, de vie şi plină de întâmplări pe care nimeni nu şi le-a imaginat vreodată!

Este o lume a tuturor posibilităţilor şi dacă, de exemplu, un personaj se transforma în altul, niciunul nu dispare şi ambele trăiesc mai departe împreună.

În acest timp Bunica pădurii se îndreaptă spre Albă ca Zăpada să-i facă o vizită că nu s-au cunoscut prea bine în vremurile anterioare.

De când a apărut în poveşti Albă ca Zăpada a fost personaj de basm şi nu a mai plecat niciodată din Pădurea basmelor. Poveştile despre ea s-au răspândit în toată lumea şi au fost spuse în toate limbile pământului în timp ce ea îşi vedea liniştită de piticii ei şi trăia împreună cu ei tot felul de întâmplări.

Atunci când a început să crească Piticul cel mare ea a fost, la început, puţin mirată dar imediat şi-a dat seama că aici, în pădurea basmelor orice este posibil pentru că imaginaţia copiilor este nu poate fi stăvilită şi la fel ca în lumea reală apar mereu tot felul de personaje noi. I-a părut tare rău atunci când a trebuit să-i spună să plece în lume ca nu mai putea intra în coliba lor şi nici nu mai avea un pat pe măsura lui dar, pe de altă parte, s-a bucurat că Zmeul cel bun avea nevoie de un ucenic şi l-a angajat. La el putea să înveţe şi o meserie foarte utilă în pădure şi putea să stea cu cineva care era mai aproape de dimensiunile lui.

El aflase că este posibil ca undeva, în lumea largă, să existe şi alti pitici mari dar nu i-a întâlnit până acum. A fost o adevarată problemă să-i facă haine pe măsură şi a reuşit numai după ce a cautat prin lucrurile mai vechi şi a găsit tot felul de bucăţele de material de la hainele celorlalţi pitici.

La început chiar a crezut că Piticul cel mare este bolnav de creşte mereu dar dacă a văzut că nu-l doare nimic şi e mereu vesel şi pus pe glume a început să înţeleagă că, de fapt, aşa creştea el, pur şi simplu. Probabil că mâncase ceva de prin pădure care l-a făcut să se dezvolte aşa de mult.

Piticul cel mare şi-a dat seama că începe să fie diferit de fraţii lui şi a văzut că mai întâi era un pic mai înalt, apoi şi mai înalt iar la final ei deabea îi ajungeau la genunchi. Fiind aşa de mare era şi foarte puternic şi îi ajuta mult pe cei mici la toate treburile de pe lângă casă că înăuntru nu mai avea loc.

După ce aplecat din colibă şi a ajuns la Zmeul cel bun a fost mulţumit că are unde să stea şi că poate să fie de folos celor din pădure. Acum evenimentele s-au mai zbuciumat puţin dar el spera că totul va intra într-un fel de normal şi fiecare îşi va vedea iar de treaba lui. Îi plăcea mult de Frumosul Adeneus şi de ceea ce voia să facă pentru ei.

Până acum el nu fusese povestit de nimeni şi era prima dată când o poveste cu el, pe post de ucenic, v-a pleca din Pădurea basmelor. Era chiar emoţionat şi aştepta cu nerăbdare să vadă cum va fi primit de copii din lumea întreagă. El ştia că nu e foarte frumos dar nici prea ciudat nu era!

Tot în aceiaşi idee, ca să dăm şi alt exemplu, Motanul încălţat era şi el personaj de basm şi asta pentru simplul fapt că era încălţat. Bineînţeles că fiind personaj de basm el nu putea părăsii Pădurea basmelor şi nu putea ajunge decât până la apa ce înconjura această pădure. El era însă un motan foarte inteligent şi foarte şmecher şi stând aşa pe malul apei s-a gândit să-şi dea cizmuliţele jos şi

atunci, pentru ca a devenit unul din cei mai obişnuiţi şi miorlăiţi motani a trecut apa fără probleme, pe unde era mai mică.

Deci Motanul încălţat dacă nu mai era încălţat, adică nu mai era personaj de basm putea trece dincolo fără grije. Asta l-a făcut foarte simpatizat de toate celelalte vietăţi şi când vroia să intre în Pădurea basmelor trecea apa înapoi, cu grijă, şi se încălţa cu cizmuliţele şi devenea renumitul personaj. Singura lui problemă era să-şi ascundă bine cizmuliţele pentru a avea ce să încalţe la întoarcere că altfel rămânea un simplu motan toată viaţa lui.

Bunica pădurii a ajuns la Albă ca Zăpada şi aceasta l-a început s-a speriat puţin că nu putea să uite cum a venit, în trecut, o altă femeie şi i-a dat mărul acela otrăvit.

Ea ştia foarte bine că nu are voie să primească niciun fel de cadouri aşa că la început s-a uitat bine să vadă dacă femeia care a venit are ceva în mână dar s-a liniştit când a văzut că mâinile ei aveau doar cateva bijuterii elegante.

– Da frumoasă mai eşti! I-a spus Bunica pădurii de cum a văzut-o. Eşti neschimbată de când te ştiu!

– Scumpă doamnă, cu toate că nu ne cunoaştem îmi pari deosebit de amabilă şi cred că şti foarte bine că pe aceste meleaguri nimeni nu îmbătrâneşte şi nu vei vedea niciodată o Albă ca Zăpada bătrână şi gârbovită. Fiecare se dezvoltă până în momentul în care este capabil să-şi interpreteze personajul şi apoi se opreşte. Eu am un exemplu chiar printre piticii mei când unul dintre ei a început să crească şi acum a ajuns Piticul cel mare, dar de acum în colo el nu va mai creşte şi nici nu va îmbătrânii vreodată.

– Tu ai cunoscut-o pe Baba Cloanţa?

– Bineînţeles că o ştiu, eu nu prea am vorbe cu ea că stă mereu pitită după un copac, dar de ce mă întrebi de ea?

– Pentru simplu motiv că eu am fost până azi şi Baba Cloanţa şi cineva mi-a redat chipul pe care l-am avut prima dată!

– E interesant ce-mi spui şi mă bucur că acum araţi atât de minunat dar vreau să te întreb şi eu unde este Baba Cloanţa acum că ea este personaj din lumea basmelor şi nu poate să dispară după ce a fost povestită în atâtea basme?

– Cred că este la locul ei şi se face că-şi face treaba. Ea a fost şi va fi mereu în basmele copiilor în timp ce eu sunt povestită acum pentru prima dată! Îmi reiau vechea mea viaţă.

– Mă bucur mult că ne cunoaştem şi o să le spun şi piticilor că nu mai sunt singura femeie din pădure şi au acum chiar o bunică. Că cu Baba Cloanţa nu vor să aibă de a face .Unde locuieşti acum?

– Încă nu m-am hotărât !

– După câte ştiu eu singurele case din pădure sunt în atelierul Zmeului cel bun şi în coliba piticilor dar, după cum vezi, asta e prea mică pentru tine. Deabia

am eu loc. Dacă vrei pot să vorbesc cu piticii să-ţi facă o căsuţă pe măsură. Cred că vor fi încântaţi să te ajute.

– Cred că este singura soluţie pentru mine şi îţi mulţumesc foarte mult!

– Uite-i că încep să vină !

– Mă bucur tare mult să-i văd că nu ne-am mai întâlnit de multă vreme!

– V-aţi mai cunoscut înainte?

– Desigur, chiar cu mult înainte!

– Ce surpriză fraţilor! Iată că a apărut Domna pădurii! Se auzi vocea unui pitic.

Toţi piticii s-au adunat în jurul ei să o atingă să vadă dacă este deadevăratelea sau nu este o iluzie.

– Da, pe unde ai fost doamna noastră că ai dispărut aşa dintr-o dată !

– Am fost pe aproape, zise ea cu subînţeles zâmbind şi bucurându-se că nu a fost uitată de cei mici. Aş putea spune că am fost mereu cu voi dar nu m-aţi văzut!

– Întotdeauna ai fost glumeaţă, mai zise un pitic. Ţin minte că imediat ce ai plecat din pădure a apărut pe aici Baba Cloanţa de parcă aţi fi făcut schimb de locuri.

– Mai lăsaţi-o în pace cu atâtea întrebari şi presupuneri, zise Albă ca Zăpada, problema principală este că acum această frumoasă şi elegantă doamnă nu are o casă în care să stea şi eu doream să vă rog să-mi spuneţi dacă puteţi să-i faceţi una?

– Sigur că putem doar să ne spună cum vrea să fie!

– Aş vrea ceva simplu de tot, cu toate ferestrele şi laturile şi spre cer, cu intrarea pe altă parte, luminoasă, călduroasă şi nespus de frumoasă.

– Trebuie să ne laşi să ne gândim puţin că nu am mai făcut până acum aşa o casă! Şi unde vrei să fie?

– Nici la deal şi nici la vale!

– Aşa mai merge, asta am înţeles, mai zise un pitic fără să-şi dea nici el seama de ce.

Toţi piticii s-au strâns cap în cap şi au început să-şi spună părerea. Fiecare zicea ceva pe limba lui şi încerca să-şi impună soluţia proprie. Până seara nu au găsit nicio soluţie şi atunci Albă ca Zăpada a invitat-o pe Bunica pădurii să înopteze chiar în camera de intrare din coliba piticilor care părea a fi şi cea mai înaltă. Mai înainte de culcare au luat cu toţii masa afară la lumina felinarelor lor micuţe şi toată lumea s-a simţit minunat.

Cum s-a făcut de ziuă toţi piticii au început iar discuţiile despre proiectul de casa. Până la prânz erau cu toţii de acord că se pot apuca de treaba.

Cu locul de casă a fost cel mai simplu că în imediata lor apropiere era un loc perfect drept adică nici la deal şi nici la vale. Mai greu a fost cu realizarea condiţiei ca toate laturile, adică, pereţii şi ferestrele să fie şi spre cer şi singura

soluţie a fost ca locuinţa să semene cu o piramidă şi atunci toate laturile ei erau îndreptate mai mult în sus decât spre vecini.

Pentru intrare desigur ca nu puteau să facă o uşe în vreun perete că regula era ca intrarea să fie pe altă parte şi atunci au observat că un falnic copac din apropiere avea o scorbură imensă în el şi au făcut o scară din această scorbură, folosind fiecare rădăcină ce cobora sub copac iar de acolo totul a fost simplu pentru nişte pitici mineri. Au făcut un tunel de câţiva paşi care se termina chiar sub piramidă şi acolo au făcut şi o cameră de primire şi odihnă, căptuşită cu lemn de cea mai bună calitate. De la acest nivel dacă te urcai în piramidă aveai toată privelişte a pădurii pe toate cele patru laturi şi mai ales cerul înstelat putea fi privit în timpul nopţii prin ferestrele casei.

Bunica pădurii cunoştea foarte bine efectul de piarmidă care te menţine mereu tânăr şi plin de energie şi de aceea şi ceruse o astfel de casă. Acum aştepta cu nerăbdare să se mute în ea după ce va fi gata.

Poate că cineva se întreabă de unde au luat piticii sticla pentru ferestre dar răspunsul este simplu: tot de acolo de unde au luat-o şi atunci când au făcut racla de sticlă pentru Albă ca Zăpada, adică din imaginaţia copiilor.

În Pădurea basmelor nimic nu poate stavilii imaginaţia cuiva care doreşte să spună o poveste sau un basm. Aici se găsesc toate personajele trecute, prezente şi viitoare şi toate materialele sau sculele trecute, prezente şi viitoare care poate încă nici nu au fost inventate dar ele îsi au locul lor deja stabilit. Şi Mendeleev a umblat ani de zile cu un tabel plin de găuri, dar pe care, cu timpul, l-a completat aşa cum trebuie.

La fel ne putem întreba unde este Prinţul care a salvat-o pe Albă ca Zăpada pentru că şi el este personaj de poveste şi nu mai poate pleca din Pădurea basmelor. Evident că este pe undeva prin pădure!

Pădurea basmelor este atât de mare încât unele personaje pot să locuiască liniştite în ea fără să se întâlnească vreodata sau să ştie unul de altul. Noi nu credem că Greuceanu ştie ceva de Capra cu trei iezi sau despre cei trei ursuleţi dar suntem siguri că dacă se vor întâlnii pe undeva se vor înţelege foarte bine. Din păcate noi nu ne putem ocupa decât de puţine personaje şi acum le preferăm mai ales pe cele care apar pentru prima dată într-o poveste.

Valfalele in lumea tamurilor

Având în vedere că au fost invitate în Lumea puternicilor Tamuri, Măreţele Varfale s-au gândit să onoreze, desigur, cu prezenţa lor această invitaţie. Nimeni şi niciodată nu a mai fost invitat în acest mod şi era evident că cineva dintre cei puternici dorea să le cunoască îndeaproape.

Pentru o mai mare siguranţă şi pentru a nu fi nevoite să acţioneze rapid în cazul în care s-ar fi dovedit că invitaţia nu era decat o manevră dibace de a fi atrase pe teritoriul Tamurilor şi apoi dizolvate sau distruse prin orice metodă Varfalele au conceput şi ele un plan pe măsura evenimentului. În primul rând au verificat faptul că informaţia privind invitarea lor era absolut serioasă şi reală.

Apoi l-au rugat pe Distinsul Acemones să ia cât mai repede legatura cu ele pe calea gândurilor. După ce au intrat în contact acestea i-au prezentat situaţia şi dorinţa lor sinceră de a onora invitaţia Puternicilor Tamuri dar fără să existe, pentru ele nici cel mai mic risc.

Distinsul Acemones a înţeles imediat despre ce este vorba şi le-a propus un plan de acţiune cu care ele au fost de acord.

Aşa se face că după ce şi-au anunţat sosirea Măreţele Varfale au ajuns toate trei pe domeniul Puternicilor Tamuri. Ele s-au prezentat chiar în mijlocul domeniului cu ţinutele lor de gală din apă , aer şi foc stârnind o rumoare puternică în jurul lor. Nimeni nu mai văzuse alte fiinţe venind acolo cu excepţia Înţelepţilor Majori dar care, după cum am mai povestit, erau imediat dizolvaţi odată cu transmiterea informaţiilor şi terminarea misiunii.

În clipa în care Varfalele priveau liniştite în jurul lor, o plasă imensă din fire de oţel ca cea de păianjen a cazut din cer încercând să le acopere complet şi să le captureze fără a mai avea posibilitatea să mişte. Spre uluirea celor care eventual asistau la această manevră s-a văzut clar cum plasa a trecut chiar prin Varfale, ca prin aer, şi s-a aşternut pe jos ca o cârpă de şters pe picioare.

Nimeni nu a fost atins! Varfalele nu au schiţat nici cel mai mic gest de surpriză! Atunci, în clipa următoare pământul s-a zguduit şi chiar sub locul pe care stăteau s-a făcut un crater imens în care au căzut o mulţime de bolovani de prin apropiere şi părţi mari de curte au dispărut în hăul de sub picioarele lor pentru că cele trei Varfale au rămas practic suspendate în aer fără să schiţeze vreun gest de mirare ca şi cum stăteau pe cel mai solid teren. Se uitau curioase în jurul lor aşteptând să vadă ce se va mai întâmpla.

Nu a fost nevoie să aştepte prea mult că din neant s-a auzit un zgomot extrem de ciudat. Nu părea a fi generat de vreun instrument anume ci mai degrabă făcea parte din haosul universal în care planetele explodează, se rotesc , cad unele mai mici pe altele mai mari ca o adevarată darabană de meteoriţi dar ce era mai

ciudat era senzaţia că zgomotul se unifică, devine extrem de puternic şi tonalitatea lui urcă din ce în ce mai mult. Când a ajuns la un anumit nivel pietrele din jur au început să vibreze şi să pleznească iar pietrişul de pe jos a început să se sfărâme şi să devină un fel de făină de piatră. Varfalele păreau că ascultă cu atenţie acest zgomot care devenise atât de înalt încât nicio fiinţă nu ar fi putut să reziste la vibraţia lui fără să explodeze. Totul s-a umplut de un fel de praf foarte asemănător cu o pâclă de ceaţă. Nici asta nu le-a tulburat pe Varfale care stăteau în continuare liniştite şi calme.

Dintr-o dată liniştea s-a aşternut şi părea atât de grea încât nu putea fi clintită.

De undeva de departe se aude o muzică sublimă şi umbre magice încep să se mişte în faţa Varfalelor. Nu se distingea nimic ce ar fi putut fi asemănat cu ceva. Aerul părea că încă mai vibrează uşor! Varfalele stăteau pe loc fără să schiţeze cel mai mic gest. Se pare că nimic nu ar fi putut să le tulbure starea. Probabil că erau foarte curioase să afle cine îşi incercase puterile cu ele sau cine le-a testat.

– Aveti dreptate să gândiţi aşa, tocmai am dorit să verificăm dacă voi sunteţi cu adevărat Măreţele Varfale pentru că nu dorim să intrăm în legătură cu alte fiinţe.

Din partea Varfalelor nu s-a auzit niciun răspuns.

– Nu doriţi să răspundeţi şi să intraţi intr-un dialog cu noi?

Iarăşi tăcere deplină!

– Răbdarea noastră are şi ea o limită şi dacă tot aţi venit vă rugăm să ne răspundeţi!

Linişte totală!

Dar de undeva din spatele Varfalelor care stateau mândre şi nemişcate s-a auzit ca un fel de rumoare şi aveai impresia că cineva se apropie. Valul de praf şi ceaţă a început să dispară şi culmea culmilor printre unduirile de ceaţă se vedeau venind, fără să atingă pământul şi fără să lase vreo urmă, din nou, chiar cele trei Varfale. Adică alte trei Varfale că primele erau încă pe poziţiile lor suspendate în aer în acelaşi loc ca şi la venire.

– Voi cine sunteţi ? S-a auzit o voce puternică. Noi ştiam că sunteţi doar trei!

– Chiar aşa şi este suntem numai trei iar adevaratele Varfale suntem noi cele care ne apropiem şi care putem şi conversa prin puterea gândurilor.

– Atunci cine sunt primele trei?

– Nişte holograme simpatice dar care nu pot vorbi!

– Vreţi să spuneţi că toate teste noastre s-au facut pe nişte imagini holografice? Adică nu pe voi v-am testat până la urmă?

– Exact, pentru că noi nu avem nevoie să fim testate de nimeni şi vă rugăm ca pe viitor să nu vă mai consumaţi energia pentru astfel de lucruri!

– Şi atunci de unde să ştim că voi sunteţi cele reale?

– Să ne credeţi pe cuvânt! Noi am onorat invitaţia voastră aşa că şi voi, din acest moment, trebuie să ne trataţi cu tot respectul cuvenit şi fără să mai încercaţi tot felul de experimente.

A urmat un moment de linişte deplină.

– Se pare că nu avem de ales, am înţeles mesajul vostru şi din această clipă veţi fi tratate cu toată cinstea ce se cuvine să o arătăm unor musafiri de onoare ca voi.

Acest ultim gând a fost emis pe un ton extrem de respectuos.

– Noi vă mulţumim pentru încredere şi acum dorim să începem dialogul pentru care am venit. Spuse Varfala Gorona şi printr-un gest a făcut să dispară cele trei holograme care au fost atât de încercate iar curtea a revenit la starea ei iniţială. E greu de descris efectul pe care l-a avut acest gest pentru că nimeni din partea Puternicilor Tamuri nu şi-a a rătat faţa sau imaginea.

În gândul lor i-au mulţumit Distinsului Acemones pentru că a reuşit să facă nişte dubluri atât de perfecte. Ele nu aveau niciun fel de teamă în faţa Puternicilor Tamuri dar o luptă directă cu ei ar fi dus sigur la un învingător şi la un învins şi nu pentru aceasta au venit. Mai ales că ele nu ştiau să piardă.

– Sunteţi rugate să poftiţi în salonul de chilimbar care este destinat numai pentru primirea înalţilor oaspeţi. Vă rugam să urmaţi calea bastonului.

Întradevăr în faţa lor, în aer, a apărut un baston extrem de fin lucrat cu intarsie de pietre scumpe şi care a început să se mişte arătându-le o anumită direcţie. Varfalele au început să urmărească în tăcere bastonul minunat şi în foarte scurt timp au ajuns în salonul pentru musafiri.

– Vă rugam să vă aşezaţi unde doriţi şi să ne spuneţi cu ce putem să vă tratăm înainte de a începe să vorbim?

– Mulţumim foarte mult pentru intenţie dar nu dorim să vă deranjem cu nimic în plus.

– Doriţi să luaţi loc ?

– Nu, deoarece noi nu stăm niciodată jos fiind permanent suspendate în aer iar acest fapt nu ne oboseşte absolut de loc.

– Sper că nu vă deranjeaz că noi în această lume suntem invizibili?

– Probail că voi între voi credeţi că sunteţi aşa că altfel noi vă vedem foarte clar!

Varfala Gorona / Maria Ilinca Țoța

Imediat s-a auzit un fel de rumoare şi părea ca Puternicii Tamuri îşi aranjau hainele sau mai bine zis mantiile care le acopereau corpurile lor atât de diferite.

– Nu trebuie să vă deranjaţi pentru noi, pentru că voi sunteţi fiinţe de lumină şi orice formă aţi avea ea este perfect corectă indiferent că arătaţi ca un creier imens, ca o roata sau ca o tornadă a spus Varfala Masota arătând exact spre locul celor pe care îi de numea ceea ce a produs şi mai multă uimire.

– Acum suntem şi noi convinşi de puterile voastre pentru că sunteţi singurele fiinţe care ne pot vedea şi să sperăm că acest lucru va fi benefic pentru ambele părţi.

– Ne pare rău, a spus şi Varfala Lamisa că nu vă putem spune pe nume căci după câte am aflat nu aveţi nişte nume personale ci sunteţi recunoscuţi doar după imagine. Noi suntem Gorona, Masota şi eu Lamisa.

– Niciodată nu ne-am gândit să ne denumim în vreun fel şi lucrul acesta nu ne-a deranjat absolut de loc deoarece noi ne întalnim, vorbim, stabilim fără să ne denumim. Vorbim ce avem de vorbit şi gata! Parcă e mai simplu aşa.

– Dar atunci când vă întâlniţi doi dintre voi şi vreţi să vorbiţi ceva despre al treilea , care nu este prezent , cum ziceţi?

– E destul de simplu că noi figurăm în aer imaginea celui despre care vorbim, desenăm o roata, un cub, o tornadă sau aratăm spre creierul personal şi atunci este evident că vorbim despre cel din dreapta mea, a zis tornada arătând spre cel care părea creierul de lângă el. E destul de simplu aşa. Mai greu este atunci când vorbim de Tamurul fericire, sau dorinţă sau disciplină că trebuie să ne punem mintea la contribuţie mai mult, că altfel păţim ca ultima dată când trebuia să fie un ordin transmis lui „mişcare" şi s-a înţeles „mâncare". Oricum trebuie să fim foarte atenţi.

– Cu ce vreţi să începem disuţia noastră?

– Eu zic să o luăm de la început să vedem cum s-a ajuns la înlocuirea lui Făt-Frumos cu un robot .

– Noi Varfalele nu am fost consultate cu privire la realizarea acestui robot şi se pare că hotărârea de a-l face a fost luată de cei din Laborator ca urmare a ordinului pe care l-aţi dat chiar voi de salvare a Pădurii basmelor copiilor.

– Noi, în Consiliul Tamurilor nu ne-am gândit la aşa o soluţie şi nici nu ne-a trecut prin corpuri gândul de a face un robot în locul unui personaj autentic din basme. Probabil că cei de la Laborator s-au gândit că dacă vor înlocui toate fiinţele din Pădurea basmelor cu roboţi totul va fi mult mai uşor de dirijat şi corectat din tastatură. E posibil şi aşa ceva că am văzut într-un spaţiu special de depozitare din Laborator că se pregăteau mai multe înlocuiri.

– Acum şi noi suntem din ce în ce mai convinse că se pregătea o operaţiune la nivel mult mai mare dar din păcate, chiar de la prima încercare, creatorii robotului s-au grăbit foarte tare şi au dat peste cap experimentele. E drept că şi situaţia din pădure nu mai suporta amânare şi se deteriora cu fiecare zi care

trecea. Aşa au ajuns să pună creierul lui Făt-Frumos în corpul robotului şi i-au dat drumul în pădure fără să mai facă niciun test. Au profitat şi de credulitatea lui care a căzut imediat în plasa celor din Laborator care l-au declarat câştigător la Tomboleală. Au fost foarte siguri că robotul va funcţiona cum trebuie dar nu a fost de loc aşa.

– Aici am intervenit şi noi se aude o voce discretă, că i-am stricat sistemul de orientare şi aşa s-a lovit de toţi copacii şi de toţi bolovanii. S-a cam pierdut timp la Şcoala de reciclare dar până la urmă tot a fost descoperit şi astfel a fost oprit din activităţile pe care urma să le facă. Noi considerăm că tot ceea ce trebuie corectat în pădure trebuie să se facă pe cale cât mai naturală fără utilizarea tehnicilor de forţă.

– Totuşi robotul s-a dovedit foarte util în căutarea şi găsirea lui Făt-Frumos şi cred că fără el ar fi fost mult mai greu, spuse Varfala Lamisa.

– Asta aşa este şi ar fi fost şi mai eficient dacă Zmeul cel bun nu i-ar fi furat Temporatorul de evenimente. Acum am luat toate măsurile ca acest lucru să nu se mai poată repeta.

– Dar cum ar fi putut să-l ajute Temporatorul?Ar fi putut afla imediat ce efect va avea o anumită hotărâre şi şi-ar fi schimbat pe loc deciziile. Cine din lumea asta nu doreşte să ştie ce urmează în fiecare situaţie şi să-şi dorească să ia cele mai corecte decizii!

– Aveţi perfectă dreptate şi mă gândesc acum numai la găsirea lui Făt-Frumos sau alegerea drumului corect din pădure, la întoarcere.

– Atunci ne-am gândit că aţi fi putut intervenii cu puterile voastre dar apoi ne-am dat seama că nimeni nu poate schimba hotărârea cuiva ci numai el însuşi. Voi puteţi doar să-i spuneţi că ceva este greşit dar corectarea trebuie să o facă singur printr-o nouă hotărâre.

– Aveţi perfectă dreptate că noi am stat mereu cu ochii pe el şi l-am protejat cât am putut de Marea Marşală sau de celelalte personaje din Laborator şi acolo am fost ajutaţi şi de Distinsul Acemones şi de Splendidul Samurg împreună cu Înţeleapta Ceconă care este o foarte veche prietenă de-a noastră.

– Şi de-a noastră!

– Adică cum , şi de-a voastră!

– Înţeleapta Ceconă este singura fiinţă care poate să facă legătura între noi, Pădurea basmelor şi cei din Laborator. Ea ne-a comunicat prima că robotul a fost demascat şi a plecat spre Laborator. Sistemul ei de emisie recepţie este cred cel mai performant în acest moment.

Dar cum s-a întâmplat de l-a adus tocmai pe Iepuraşul drăgălaşul din pădure şi nu a venit cu un personaj mai puternic cum ar fi porcul mistreţ.

– Pentru Distinsul Acemones a fost floare la ureche să se bage pe sub penele ei şi să o facă să-l conducă spre Laborator! Ştia că ea este o fiinţă foarte sensibilă la necazurile altora.

– Dar voi ştiaţi cine este Iepuraşul drăgălaşul şi ce puteri are?

– Nu ştiam dar am observat imediat că vine din altă lume şi mai avem şi noi lipsuri de comunicare! Însă ne-am dat seama că este OK şi că putem face treabă bună împreună.

– Şi el ce sarcini va avea acum în pădure pe post de Iepuraş drăgălaş?

– El va fi unul din cele mai importante ajutoare ale Frumosului Adeneus pentru că mai sunt foarte multe lucruri de făcut şi multe lupte de dus. Împreună cu Splendidul Samurg ei vor face adevărate minuni de acum în colo.

– Dar Înţeleapta Ceconă ce misiune va mai avea?

– În principal ea va supraveghea tot ce se întâmplă şi va raporta orice abatere de la ordinele noastre pentru a putea intervenii eficient şi rapid.

– Acum , dacă tot stăm de vorbă, ne întrebăm şi noi ce se va întâmpla cu Laboratorul şi care va fi viaţa noastră de acum în colo?

– Nici voi şi nici Laboratorul nu aveţi nicio problemă în viitor deoarece sunteţi personaje deja creeate şi care vor face parte din poveştile copiilor. Ei vă vor da şi mai multe funcţii şi mai multe sarcini şi veţi ajunge în timp să fiţi citite de orice copil din lumea întreagă.

Laboratorul va primi planul de experimente şi li se va interzice să mai arunce în container substanţe active care pot genera cele mai ciudate personaje. Băieţel ciudăţel este un caz oarecum fericit dar noi nu ştim ce durată are acest experiment şi tare ne-ar părea rău să aflăm că nu este veşnic. Oricum prin această poveste el devine nemuritor în lumea basmelor şi a copiilor.

– Adică voi vreţi să spuneţi că începe o nouă viaţă pentru toată lumea şi că până acum nu a fost decât un fel de încălzire?

– Exact asta vrem să spunem. Toate personajele noi vor mai trece prin multe încercări şi este posibil ca cei din Laborator să fie nevoiţi să mai creeze şi alte personaje. Aţi văzut şi voi că în Pădurea basmelor nu există nici măcar un serviciu de poştă şi dacă un copil doreşte să le scrie o scrisoare nu are un poştaş şi un destinatar .

– Aveţi dreptate că noi care vorbim instantaneu prin gând nu ne-am pus problema transmiterii informaţiilor cu poşta. La ei s-ar putea să fie chiar utilă o astfel de activitate.Pot lua exemplu de la Moş Crăciun!

– Mai sunt şi alte lucruri nerezolvate aşa cum ar fi paza din Pădurea Basmelor . E clar că nimeni nu poate să iasă de acolo dar, în schimb, oricine poate intra şi poate face ce vrea în poieniţele din jur. Locuitorii pădurii trebuie să fie feriţi de influenţele negative din lumea reală.

– Şi cum s-ar putea face acest lucru? Că nimeni nu-i poate opri pe oamenii din lumea reală să-şi petreaca sarbatorile în mijlocul naturii. Doar ei nu ştiu unde sunt şi nu pot vedea niciun personaj de basm!

– Aici intervine imaginaţia copiilor, din punctul nostru de vedere putem să facem şi noi cum aţi făcut voi cu protecţia lui Roboţel frumuşel şi să-i băgăm pe

fiecare sau cu grup cu tot sub niste cupole de energie unde să petreacă cât doresc dar să nu fie văzuţi sau auziţi din exterior. O centură de energie ar fi cel mai simplu lucru!

– Aşa este cred că soluţii se vor găsi din momentul în care cineva se v-a ocupa de această problemă.

– Problema este că cei din pădure trebuie să-şi organizeze cât mai bine viaţa pentru că nimeni nu va sta pe capul lor să-i înveţe mereu ce să facă sau să le dea ordine. Noi avem în vedere faptul că supraveghem atât lumea lor cât şi alte lumi şi mai ales ne pregătim mereu pentru noile lumi care vor apărea.

– Dar de ce spuneţi asta ?

– Pentru că este evident că inteligenţa copiilor se dezvoltă într-un ritm nebănuit de rapid şi ei vor creea prin imaginaţia lor nenumărate alte lumi şi este imposibil ca într-o anumită perioadă de timp aceste lumi să nu se întâlnească şi noi trebuie să avem grije ca totul să se petreacă într-o perfectă armonie. Copiii creează cu minţile lor lucruri atăt de spectaculoase şi minunate încât ar fi mare păcat ca un singur gând bun să se piardă.

– Acum vă gândiţi la ceva anume sau prezentaţi doar nişte posibilităţi?

– Nici vorbă! Sunt deja copii care se gândesc la cum ar putea folosi forţa minţilor lor pentru a face viaţa mai bună sau alţii deja vorbesc despre realizarea unor personaje făcute numai din iubire şi bunătate şi care au puteri mari de vindecare şi transformare. Plimbatul printre stele este iar un subiect care începe să stârnească pasiuni aprinse! Tot felul de roboţi pentru nevăzători sau persoane în vârstă sunt deja în lucru .Nimeni nu vrea un robot care să se joace în locul lui! Unii copii visează deja ceea ce va urma să se întâmple. Ei cred că sunt doar vise dar lumea viselor este o lume care există de multă vreme şi este plină de cele mai fabuloase personaje. Lumea viselor a început să fie o lume la fel de reală ca şi cea în care ei trăiesc. După câte îmi amintesc eu, fără să consult arhivele de memorie şi Lumea puternicilor Tamuri a fost prima dată visată de un copil şi apoi a devenit prezentă şi putem spune că acum conduce tot ce se naşte din imaginaţia copiilor.

– Dar revenind acum la problemele noastre am dori să ştim de ce, de exemplu, Doamna pădurii a fost transformată în Baba Cloanţa şi a trebuit să mănânce mere pădureţe atâta amar de ani?

– V-am spus că noi nu intervenim în hotărârile celor din pădure cu toate că uneori acţionăm în aşa fel încât să-i facem să şi le schimbe. Aici a fost şi o scăpare de-a noastră, că v-am mai spus că suntem extrem de aglomeraţi şi pur şi simplu am uitat de Babă mai ales după ce am văzut că foarte mulţi copii au îndrăgit-o . Atunci am înţeles că şi personajele, uşor negative din basme au rolul lor. Acum dacă a apărut din nou şi ca Doamnă a pădurii noi nu avem nimic împotrivă că este o persoană care v-a face mult bine celor din jurul ei. Noi credem că atunci când a fost băgată în corpul babei cineva probabil că o duşmănea deoarece devenise prea puternică pentru perioada respectivă iar mai târziu cel care a făcut acest lucru a dispărut sau s-a transformat şi nu a mai avut cine să o „ repare„ la loc.

– Curiozitatea noastră cea mai mare este legată de Frumosul Adeneus şi de realizarea lui, cum v-a venit idea să-l creeaţi şi cum aţi şi putut să faceţi acest lucru! Transmise gândul ei Varfala Gorona.

– În primul rând am dorit să-l lăsăm pe Făt-Frumos, care este personaj de basm cu mare vechime să-şi vadă de treaba lui dar în acelaşi timp Pădurea Basmelor avea mare nevoie de un personaj mult mai puternic şi care să se poată bate cu oricine i-ar fi stat în cale, fie el Zmeu, vrăjitoare, lup feroce sau orice altă fiinţă ce ar putea fi creeată de imaginaţia copiilor în viitor. Ne-am gândit şi la faptul că Albă ca zăpada are nevoie de un prieten adevărat şi un sprijin la nevoie.

Frumosului Adeneus, cu timpul, îi vor creşte şi mai mult puterile pentru a face faţă noilor încercări. Noi nu vrem să schimbăm statutul lui Făt-Frumos şi să-l lasăm fără slujbă de aceea am profitat de faptul că în pădurea basmelor din orice personaj poate să apară unul nou cu alte puteri şi apoi vor rămâne ambele să-şi facă treaba fără să se împiedice unul de altul ba chiar, dacă doresc, pot colabora spre binele tuturor.

– Si atunci ce se va întâmpla cu Făt-Frumos?

– Exact ceea ce vor dori copii să se petreacă! Ei încă nu ne-au spus ce viitor va avea, dar în mod sigur, fiind personaj de basm va locui tot în Pădurea basmelor şi să sperăm că se va lăsa de jocuri de noroc şi nu va mai fi păcalit de nimeni! El va mai fi povestit încă multă vreme de acum în colo şi va pleca cu fiecare poveste din nou în lume.

– Dar de ce credeţi voi, stimate Varfale, că după ce au plecat de la Laborator prietenii noştri nu s-au mutat cu puterea gândului direct în Pădurea basmelor şi au fost nevoiţi să treacă prin atâtea evenimente până să ajungă. Era gândul Tamurului spirală.

– Aici a fost ideea Sufletului pământului care a dorit ca ei să fie antrenaţi şi încercaţi mult mai temeinic să nu ajungă acolo nepregătiţi şi să dovedească ce puteri au !

– Voi aveţi legătura cu Sufletul pământului , ştiaţi de el?

– Desigur că el este un vechi prieten al nostru şi prin el putem să aflăm tot ce se petrece oriunde s-ar întâmpla.

– Adică vreţi să spuneţi că el nu are un domiciliu anume, ca un fel de adresă, e un ceva universal?

– Bineînţeles, că nu are ! Chiar ne faceţi să râdem de aşa o idee limitată. El este peste tot sau, mai bine zis, poate fi peste tot acolo unde doreşte.

– Adică poate fi şi aici?

– A şi fost aici în clipa în care a refăcut curtea şi grădina care dispăruseră datorită testelor înălţimilor voastre altfel mai aveaţi şi acum un crater în curte după ce pământul a făcut implozie.

– Adică cum implozie?

– Asta e simplu de înţeles că dacă la explozie totul este aruncat în afară la implozie totul se adună înăuntru. E foarte clar, cum e ca la găurile negre din univers!

– De ce nu spui aşa! Aici ai dreptate că găuri sunt peste tot! Dar de unde ştiţi voi de univers?

– Din baza de date evident! Noi apărem pe lume cu o bază de date care este actualizată permanent şi pe care o accesăm ori de câte ori avem nevoie!

– Cum o accesaţi, mergeţi la bibliotecă, că parcă aşa se spune prin lumea reală?

– Nu, nu mergem nicăieri că noi ne putem conecta cu toate sursele de informaţii prin puterea gândurilor, e un fel de Wi-fi, dar e mai greu de înţeles în lumea voastră!

– Ce să fie greu că asta cu „fifi„ e simplă şi noi avem la bucătarie un robot pe care îl cheamă Fifi !

– Atunci de Li-fi nici numai vorbim! Dar la ce vă trebuie vouă bucătărie dacă , după câte ştiu eu, voi nu mâncaţi niciodată!

– Pentru experimente. Sunt copii, foarte talentaţi, care îşi pun întrebări legate de moduri de preparare pentru diverse prăjituri şi noi experimentăm tot felul de reţete pentru a putea să le dăm cele mai corecte răspunsuri!

– Stai că nu înţeleg, cum adică să le răspundeţi? Adică preparaţi prăjiturile pe care le vor ei şi le daţi să le guste? Nu cred ce e posibil aşa ceva, să treceţi o prăjitură din lumea voastră în lumea lor.

– Bineînţeles că nu e posibil dar dacă le-o livrăm în vis să vezi cum se ling pe buze dormind şi dimineaţa se scoală şi ţipă : mamăăăăă! Am visat cum se prepară ! Ei nu ştiu că noi am făcut livrarea !

– Aici aveţi dreptate că visele copiilor nu se pierd niciodată ci prin ele se creează noi şi noi basme şi personaje. Lumea imaginaţiei lor este infinită! Mai ales atunci când sunt mici ei văd în jurul lor personaje pe care adulţii nu le pot vedea şi de multe ori îşi aleg chiar ca parteneri de joacă astfel de personaje imaginare. Cu timpul însă, pe măsură ce cresc, ei sunt învăţaţi să nu mai privească cu al treilea ochi, aşa cum se numeşte ochiul interior cu care se pot vedea imaginile ireale şi să privească numai cu ochii fizici şi atunci această capacitate se pierde treptat. Probabil că ea mai rămâne la copiii care practică pictura!

– Hai că ne pierdem în detalii şi nu discutăm ce este mai important , se aude gândul Tornadei.

– Depinde la ce anume vă gândiţi?

– Mă gândesc cum să facem să schimbăm mai mult viaţa copiilor şi să-i învăţăm numai lucruri bune.

– Eu cred, gândi varfala Lamisa că toţi copiii au de învăţat din ceea ce facem noi şi imaginaţia lor e complet liberă să zboare oriunde în univers sau în orice altă

lume paralelă. Probabil ca acum , mulţi dintre ei, deja gândesc lucruri de care noi nici nu am auzit până în prezent.

– Dar cum să facem să aflăm ce gândesc ei, este posibil acest lucru? Transmise Tamurul cub.

– Eu cred că este posibil şi putem întreba Temporatorul de evenimente ce urmează să se petreacă. Am să-l rog pe acum pe Distinsul Acemones să ne trimită chiar aici un aparat similar cu cel care se află încorporat în Roboţel frumuşel.

Nici nu a apucat Varfala Masota să gândească aceste cuvine că în faţa lor , plutind în aer, a apărut un Temporator de evenimente identic cu cel din Roboţel frumuşel.

– Cine doreşte să facă primul experiment? Se auzi gândul puternic al Tamurului Tornadă.

– Am să încep eu, transmise Varfala Gorona. Mă concentrez şi doresc ca butoanele Temporatorului să fie poziţionate cu o sută de ani în viitor! Vreau să văd holograma acelor timpuri pentru noi!

Un moment a fost tăcere dar în scurt timp în mijlocul Salonului de Cihlimbar au început să apară diverse imagini din ce în ce mai clare.

– Păi ce se vede ne reprezintă tot pe noi, cu alte haine, dar tot în acest salon stând la taclale, care e atunci vestea cea nouă, că nu se va întâmpla nimic? Transmise gandul Tamurul cu vederea clară!

– Aici e greşala mea, a recunoscut Varfala Gorona, că m-am gândit numai la noi şi am uitat că noi cei prezenţi suntem veşnici deci nu va apărea nicio schimbare. - Ia şi tu un exemplu.

– Atunci să vedem ce mai face Zmeul cel bun peste 100 de ani. Acum!

– Da ce e cu hărmălaia asta? De unde atâţia zmeişori prin pădure?

– Uitaţi-vă mai bine, voi nu vedeţi ce soţie frumoasă are Zmeul cel bun, e cu un cap mai mare decât el şi uite ce fum scoate pe nari!

– Deci Zmeul până la urmă se aşază la casa lui : Dar el nu pare de loc schimbat de trecerea anilor?

– Numai Zmeii obişnuiţi îmbătrânesc dar Zmeul cel bun e personaj de basm şi va fi veşnic la fel, ba chiar mai bun că uite cum se joacă cu ăia micii!

– L-au cam tăbăcit ! Asta e soarta unui tată să fie permanent la disponibil pentru copiii lui!

– Deci înţeleg că toate personajele din basme rămân neschimbate şi vor fi veşnic alături de copii pentru a face tot felul de poveşti cu ele. E ca un fel de LEGO unde poţi să combini orice personaje şi poţi să faci o poveste nouă.

– Cam aşa ceva, dacă ai şi imaginaţia care să creeze o nouă poveste!

Acestea fiind zise întâlnirea Puternicilor Tamuri cu Măreţele Varfale s-a terminat şi într-o clipă, după plecăciunile protocolare de rigoare, Salonul de Chihlimbar a rămas gol şi doar din copia Temporatorului de evenimente se mai vedea în aer într-un colţ, dar curând a dispărut şi ea.

Recepția

La recepția locuinței construită de pitici pentru Doamna pădurii a fost invitată toată suflarea existentă prin tufișuri, prin iarbă sau prin pomi. Toți erau foarte curioși să vadă dacă Doamna pădurii v-a fi mulțumită de noua ei casă.

Pentru că recepția a fost anunțată cu o zi înainte cei mai curioși au început să sosească chiar de dimineață.

Furnicile au început din zori să-și construiască mușuroiul cu cea mai bună privelişte, mama iepuroaică a venit și ea și a căutat să stea cât mai departe de vulpe, pentru a evita orice surprize, piticul spion s-a infipt ca de obicei în primul rând mai ales că era în timpul liber și deci nu avea nicio misiune specială.

Albă ca zăpada a venit împreună cu Doamna pădurii și s-au așezat amândouă cât mai la vedere și mai aproape de intrare. Construcția arăta splendid strălucind în lumina dimineții și cu geamurile reflectând imaginea cerului și lumina primelor raze de soare. Toată lucrarea mirosea a nou și piticii amenajaseră în jurul casei un fel de grădină unde au plantat cele mai frumoase flori. O mulțime de fluturi se zbenguiau deja printre ele. Bufnița cea ochioasă stătea pe o creangă foarte de sus și se uita în lungul drumului pentru a anunța personalitățile cele mai importante și fără de care ceremonia nu ar fi putut începe. Era vorba despre Frumosul Adeneus și Roboțel frumușel.

Băiețel ciudățel era prezent și el și după ce a întins un covor între locul pe care îl ocupa Doamna pădurii și locul în care se presupunea că ar fi intrarea în casă și se așezase apoi cu toată priceperea lui chiar în dreptul ușii iar acum părea că nu mai exista nicio gaură pentru intrarea din copac ci era un întreg peste tot. Ușa dispăruse cu totul mascată în acest original mod. Toată această mișcare era trădată doar de ochiul Băiețelului care mai clipea, din când în când, ca un vizor viu.

Broasca țestoasă și chiar melcul care se cocoțase pe ea făcuseră un tandem care a plecat la drum când încă nu se luminase pentru a nu rata evenimentul.

În Lumea Tamurilor toți erau foarte curioși să vadă cum se vor petrece lucrurile pentru că aceasta ar fi fost, am putea spune, prima zi de normalitate din Pădurea basmelor. Chiar și Puternicele Varfale erau prezente prin gândurile lor. Practic nu lipsea aproape nimeni. Lupii Feroce au fost și ei invitați dar au refuzat imediat zicând ca dacă nu se bate nimeni și nu se mușcă nimeni nu va fi de cât o dulcegărie plicticoasă.

Zmeul cel bun a fost nevoit să se așeze puțin mai în spate de unde vedea, de altfel, foarte bine, din grija de a nu călca pe vreo ființă mai mică și mai neatentă.

El era acum deosebit de grijuliu cu colegii lui de pădure şi pentru că nu s-a mai lăudat la nimeni că el e şeful, ducea o viaţă liniştită şi nici măcar propunerile Piticului cel mare de a înfiinţa un bisindicat, din două persoane, nu-l mai atrăgeau cu nimic. Piticul îşi schimbase căciuliţa lui cea veche şi chiar ponosită cu una mai nouă pe care i-au făcut-o cadou câteva zânişoare care îl cam simpatizau, mai ales după ce l-au auzit cum a cuvântat în poiană ultima dată. Căprioara Mora stătea cuminte la marginea poieniţei şi se uita cu ochii ei frumoşi şi plini de bucurie la cei din jur. Splendidul Samurg era şi prezent şi absent pentru că nu se arăta nimănui cu adevărata lui înfăţişare dar era foarte atent ca toată ceremonia să se petreacă fără probleme.

– Se apropie ! S-a auzit strigătul Bufniţei.

Toată pădurea a început să freamete de emoţie. Mulţi din cei prezenţi nu-i întâlniseră niciodată pe cei doi şi curiozitatea lor ajunsese la maxim. Mai ales Albei ca Zăpada începuse să-i bată inima ca ritmul unei maşini electrice de cusut inimioare de pluş. Nimeni din pădure nu ştia cum bate o maşină electrică de cusut dar povestea este scrisă pentru copii de azi şi este imposibil ca ei să nu fi auzit vreodată acel zgomot sau să nu înţeleagă despre ce este vorba. Doamna pădurii o ţinea de mână şi simţea prin atingere vibraţia ei. Aşa a înţeles şi ea ce sentimente puternice îi legau pe Alba ca Zăpada şi Frumosul Adeneus.

În primul moment a apărut Roboţel şi exclamaţii de surpriză s-au auzit din rândul asistenţei. Majoritatea îl cunoşteau pe fostul Făt-Frumos şi au remarcat cu toţii puternica asemănare iar faptul că li s-a înfăţişat atât de curat şi pieptănat şi cu sabia strălucind de curăţenie a facut o profundă impresie. De data aceasta el nu mai era acoperit complet de haine şi pe picioare i se putea vedea frumuseţea monajului de robot. Cu un gest plin de eleganţă el a salutat mulţimea vizibilă şi pe cea invizibilă ascunsă prin iarbă ceea ce a făcut să se audă strigăte de admiraţie. El a înaintat mândru până în mijlocul poieniţei unde s-a oprit, a scos sabia şi a ridicat-o pentru salutul oficial şi a anuţat cu voce puternică:

– Soseşte în faţa voastră conducătorul Pădurii basmelor Frumosul Adeneus!

Dinspre pădure şi-a făcut apariţia chiar cel anunţat. Pentru cei care îl vedeau prima oară surpriza era maximă. Aşa ceva se vedea mai rar pe aceste meleaguri. Atâta măreţie şi putere nu mai văzuse pădurea niciodată!

Totul strălucea pe el, fireturile de la haine, sabia lungă şi subţire, cizmele din cea mai fină piele cu marginile brodate şi coroniţa de pe cap care îi arăta rangul, toate acestea erau perfecte. În plus privirea Frumosului parcă străpungea cu lumina ei aerul. Toţi erau nerăbdători să-l vadă şi să-l audă.

S-a apropiat încet cu mult calm şi ajungând în mijlocul poieniţei a făcut o plecăciune spre locul în care era Albă ca Zăpada, care a şi tresărit în mod evident iar Doamna pădurii a strâns-o de mână. După aceea Frumosul Adeneus a ridicat braţul şi a făcut un semn de salut pentru toţi cei prezenţi. Fără să mai aştepte prea mult a început să vorbească puternic şi calm cu o voce care inspira numai forţă:

– În primul rând ţin să vă mulţumesc tuturor şi în special celor două doamne care ne onorează cu prezenţa lor. Această zi este prima din viaţa de normalitate ce v-a începe de acum încolo în pădure. Avem foarte multe de făcut împreună dar sunt sigur că vom face faţă tuturor încercărilor.

În acest timp Zmeul cel bun se cam strâmba neîncrezător şi faţa lui parcă spunea: fără mine nimic nu se va putea face. Era cât pe aci să zică vorbele alea care îl mutau din loc în loc dar şi-a dat sema de primejdie în ultima clipă şi şi-a oprit şi mintea să mai zică ceva.

Iepuraşul drăgălaşul se gândea şi el că poate nu va mai trece mult timp şi va putea să umble prin pădure cu adevarata lui înfăţişare pentru că dorea să-i facă o impresie bună şi căprioarei Mora care încă mai credea că el este un iepuraş mic şi amărât. Momentan îşi tot făceau semne de simpatie de la distanţă că nu se potriviseră să stea alături.

Albă ca Zăpada era deja topită de plăcerea de a-l privii şi privirea ei nu se mai dezlipea de pe Frumosul Adeneus pe care îl parcurgea de sus până jos în timp ce-i sorbea cuvintele.

– Ne-am întâlnit aici şi acum pentru a o celebra pe Doaman pădurii care s-a întors printre noi şi pe care dorim să o găzduim cum se cuvine cu ajutorul nepreţuiţilor noştri constructori care sunt cei 7 pitici. Le mulţumim pe această cale pentru efortul făcut şi îi asigurăm de tot sprijinul nostru în continuare.

Albă ca Zăpada se bucură nespus să audă aşa vorbe frumoase despre micii ei prieteni.

– Pentru că sunt convins că cineva s-a ocupat de această frumoasă inaogurare îl rog pe dirijorul ei să-şi facă datoria.

În acel moment o mână lungă şi nesfârşită a pornit să se desfăsoare dinspre copacul cu intrarea şi a atins cu mare fineţe mâna Doamnei pădurii care a fost nevoită să o lase singură pe Albă ca Zăpada şi să înainteze pe covorul aşternut la picioarele ei. Toţi cei prezenţi au început să bată un fel de darabană din orice pe orice şi cel mai bine se auzea Zmeul cel bun care troncănea din scule în semn de aprobare.

În zgomotul acestei fanfare ad-hoc Doamna s-a apropiat de copacul cu scorbura mascată chiar de Băieţel ciudăţel care pregătise acest moment surpriză pentru început. Atunci când Doamna a fost destul de aproape el s-a dat la o parte şi în locul lui a apărut o minunată intrare în care se vedea începutul unei scări pe care urma să coboare. O frumoasă copertină de crengi cu frunze proteja această intrare împotriva ploii. Doamna s-a oprit în faţa ei a lăsat mâna , sau ce era aia, a lui Băieţel ciudăţel s-a întors şi a spus cu o voce caldă de adevărată bunică: Vă mulţumesc tuturor că aţi venit astăzi şi în special celor 7 pitici care au realizat această minunăţie de casă, din păcate nu vă pot invita acum să o vizitaţi dar vă asigur ca atunci când veţi veni mai pe rând o să-mi facă o deosebită plăcere să vă primesc. Iarăşi s-au auzit darabanele de bucurie! Băieţel ciudăţel îi lăsase în mână o mică cheiţă de argint dar pe care ea nu a utilizat-o ci doar a păstrat-o .

Doamna a păşit cu eleganţă pe noile trepte din lemn şi a început să coboare din ce în ce mai mult. În urma ei o uşă din scoarţă de copac s-a închis şi nimeni nu mai putea distinge locul intrării. Toţi aşteptau cu sufletul la gură apariţia ei şi aceasta nu s-a lăsat mult aşteptată şi au şi văzut-o la una din ferestrele de jos pe care chiar a deschis-o larg.

Câteva animăluţe au început un fel de defilare prin faţa geamului şi părea că dau cu toţii onorul spre ferestra deschisă. În scurt timp însă distracţia s-a terminat şi poiana a început să se golească.

Frumosul Adeneus a rămas singur în mijlocul poieniţei şi cu privirea o căuta pe Alba ca Zăpada care nu plecase nicăieri ci era în continuare cu privirea aţintită pe el.

În momentul în care a văzut-o s-a îndreptat direct spre ea. Privirile lor nu s-au mai despărţit. Au ajuns faţă în faţă. Acum el s-a înclinat cu foarte mult respect. Nimic din acest minunat bărbat nu-i mai amintea de fostul Făt-Frumos cu crestă de păr şi sabia ruginită. Plină de emoţie ea i-a întins mâna şi mâinile lor s-au atins. El s-a aplecat şi a sărutat-o cu multă eleganţă pe frunte şi pe mână iar ea a vibrat de emoţie.

Timpul s-a oprit, lacrimi de fericire au apărut pe obrajii ei, un val de caldură şi energie a străbătut-o din cap până în picioare şi acestă întâlnire unică a luminat parcă poiana şi cerul. Ceea ce trebuia să se întâmple s-a întâmplat!

Măreţele Varfale erau foarte mulţumite iar Puternicii Tamuri radiau de plăcere!

O frumoasă prietenie a reînviat!

Acesta a fost INCEPUTUL!

08.02.2016

ILUSTRAȚII:

Făt-Frumos robot, modernizat
Runa Postelnicu

Zmeul cel bun
Andreea Soare

Făt-Frumos robot, în laborator
Runa Postelnicu

Piticul cel mare
Nadia Andreea Alecu

Două pupurine comunică noutățile
Teodora Popescu

Puternicele Varfale ordonă: Transparență!
Maria Ilinca Țoța

Frumosul Adeneus
Ioana Vällimărescu

Băiețel Ciudățel
Ilinca Gavriliță

Înțeleapta Ceconă a redevenit Bufnița cea ochioasă
Sabina Bratu

Iepurașul drăgălașul devine Distinsul Acemones
Petru Gîngă

Băiețel Ciudățel prinde vulturul
Ilinca Gavriliță

Frumosul Adeneus discută cu Piticul spion
Ioana Vallimărescu

Distinsul Acemones creează a 10-a Ogorea!
Petru Gîngă

Marea Marșală
Teodora Popescu

Imagine din viitor cu pielea Zmeului pusă la uscat

Andreea Soare

Discursul Piticului cel Mare

Nadia Andreea Alecu

Varfala Lamisa

Maria Ilinca Țoța

Bufnița cea ochioasă devine Înțeleapta Ceconă

Sabina Brato

Splendidul Samurg

Constantin Chioibaș

Splendidul Samurg în luptă cu lupul feroce

Constantin Chioibaș

Varfala Masota

Maria Ilinca Țoța

Varfala Gorona / Maria Ilinca Țoța

CUPRINS

E el dar nu e el !.....5
Laboratorul 24
Pădurea fără Făt Frumos. 38
Tainele Laboratorului. 46
Lumea Puternicilor Tamuri. 59
Pădurea în stare de lehamite. 62
Lecţia de iubire.....67
Secretul iepuraşului. 74
Întemeierea Pădurii fără reguli.....85
Zece Ogorele.....89
Camera video 100
Cautarea din Laborator continuă.....106
Zestrea! 114
Frumosul Adeneus. 122
Întâlnirea viezurească. 136
Misiunea chitara. 141
Ieşirea din Laborator 145
Simularea. 152
Gandul! 163
Viezurica şi cutia magică.....167
Piticul vrăjitor începător. 178
Mistreţul fioros. 184
Pădurea gândurilor. 199
Ploaia cu surprize!.....205
Piticul cel mare şi mugurele luptei sindicale. 208
Băieţel Ciudăţel 214
Aproape de pădure. 221
Marea magiciană. 231
Comanda la Puternicii Tamuri.....235
Lecţia de eficienţă. 239
Calatorului îi şade bine cu drumul.....242
Atacul. 256
Albă ca Zăpada 264
Întâlnirea cu Mama iepuroaică.....269
Zmeul cel bun. 273
Baba Cloanţa se luminează! 276
Marea taină a Pădurii Basmelor. 280
Valfalele in lumea tamurilor 285
Recepţia.....297

În Biblioteca Cronopedia au mai apărut:

Nicolae vasile – Românul ciclic
Nicolae Vasile – Universul cilcic
Emanuel D. Florescu – Destin tragic de artist genial
Manuela Cerasela Jerlăianu * Ion Vanghele - Ce este iubirea
Doina Bârcă – Ferestrele bucuriei
Femeie omniprezentă - mulier ubique (carte de gânduri dedicate eternului feminin)
Nicolae Vasile – Fulcrum (Punctul de sprijin, ediţie în limba engleză)
Marin Voican-Ghioroiu - Aş vrea să fiu copil
Puiu Răducan - Mucegai nostalgic de vârstă bătrână
Ion Vanghele – Basme pestriţe
Rodica Nicoleta Ion - Cânturi printre rânduri
Emilia Popescu Rusu - Frescă pe zăpadă
Constantin Mîndruţă – Calendarul sufletului meu – Toamna
Gabriela Mimi Boroianu - Balada iubirii
Nicu Doftoreanu - Tangouri dintotdeauna
Nicu Doftoreanu - Tangoul veşnic tânăr
Nicolae Vasile - Punctul de sprijin
Constantin Mîndruţă - Mai apropape de lună
Cuvinte sculptate - antologie de versuri
Colecţia „Vieţile sfinţilor" – Buna Vestire (25 martie)
Revista „Cronos" nr. 25, aprilie 2016
Revista „Taifas literar" nr. 6, aprilie 2016

În curs de apariţie la Biblioteca Cronopedia:

Gabriela Mimi Boroianu – Jurnalul unei muze
Antologia pascală „Pe-o cruce de lumină"
Ciclul antoologic „Metamorfozele naturii" – 1. Pe vitraliile cerului sărut ecoul florilor

Colecţiile Bibliotecii Cronopedia:

Vieţile sfinţilor
Tradiţii
Gastro&Literatura
Mirific
Povestiri cu tâlc
Folclor internistic
Călătorii virtuale
Originea numelor
Gânduri altfel
Revista „Cronos – peniţa de aur"
Revista „Taifas literar"

Contact editura Biblioteca Cronopedia:

mail: fabulatortemporis@gmail.com, izvordecultura@yahoo.com, boroianugabriela@gmail.com
tel: 0771647750, 0770406865

Concept Cronopedia 2016

Un omagiu adus copiilor inteligenţi, adică tuturor!

Povestea începe atunci când personajele din Pădurea basmelor îşi dau seama că Făt-Frumos a fost înlocuit cu un robot. Pentru a salva situaţia acesta împreună cu Înţeleapta Ceconă, Puternicele Varfale, Distinsul Acemones şi Splendidul Samurg se duc să-l caute pe cel adevărat. Totul se petrece cu aprobarea Celebrilor Tamuri iar Marea Marşală, memoria Laboratorului secret le pune toate datele la dispoziţie.

La întoarcere se întâlnesc şi cu Băieţel Ciudăţel, copilul mamei container şi împreună au o mulţime de aventuri şi sunt nevoiţi să înfrunte multe obstacole. Sufletul pământului îi ajută prin simulările sale holografice şi noul Frumos şi conducător al Pădurii basmelor devine Adeneus, Frumosul Adeneus!

Tot aici se dovedeşte şi faptul că Zmeul cel bun, care a furat Temporatorul de venimente, era rău iar Zmeul cel rău, interpret de cântece silvice, era bun ceea ce face ca totul să devină fabulos de interesant.

Autorul,
Dandu Briel

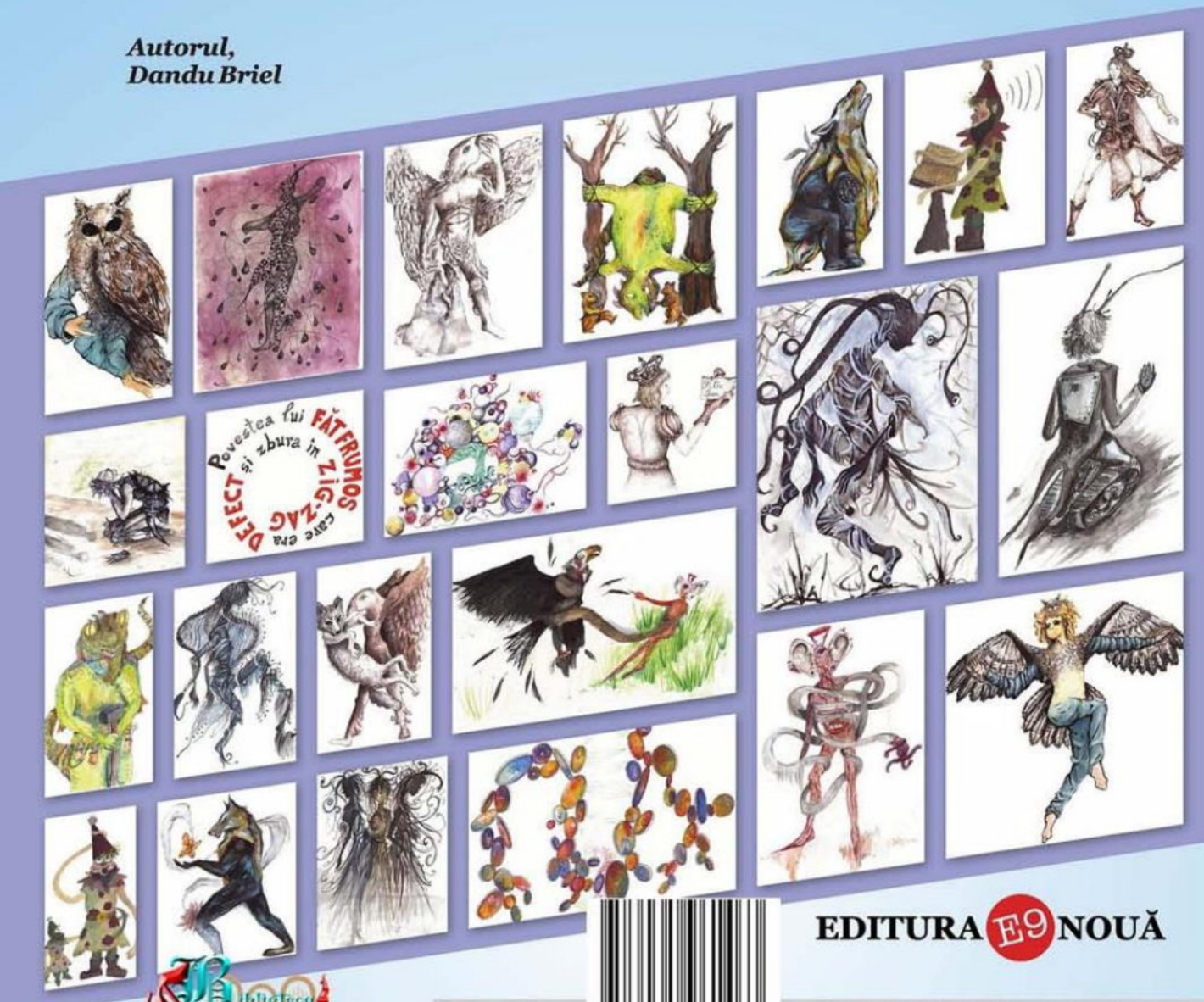

EDITURA E9 NOUĂ

Biblioteca Cronopedia

9 786065 961463

ISBN 978-606-596-146-3